
3 1761 08819684 5

Jens Baggesens

danske Værker.

Anden Udgave.

Ved

August Baggesen.

Andet Bind.

2

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.
Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.
1845.

Poetiske Skrifter.

Anden Deel.

Lyriske Digte.

Første Samling.

Indhold.

Hymner og Oder.

1787—1796.

Den eneste Gud.

Tier, alle Muser! Hellas Toner,
Romas Gjenlyd, tier for min Sang!
Lytter, alle Livets Millioner,
Til min gudindviete Harpes Klang!
Klippens Storm, og Skyens hule Torden,
Havets Brusen understøtte den!
Klippe, Himmel, Hav, og hele Jorden
Trefold høit gjentage den!

Rask, som Stormen, lydt som Bølgens Brusen,
Høi, som Tord'nens høitidsfulde Brag,
Mild, som Blomsterbækkens stille Susen,
Reen, som Morgenlærkens glade Slag,
Kjærlig, som en Moders blide Bønner,
Værdig, som en Faders faste Bud,
Tone den for alle Støvets Sønner
I Naturens Jubel: Gud!

Gud! — men zittrer ei de svage Strænge?
Tør en Orm i Støvet synge dig?
Bæver ikke Skove, Klipper, Enge,
Bæver ei Naturens Alt med mig?
Tør din mindste Skabnings ringe Læbe
Stamme dig i dine Værkers Favn?
Tør en Sjæl fra Jorden dristig stræbe
Til din Skygge blot, dit Navn?

Ja! — Fra Cherub til det Kryb, som taber
I et Blun sin Arts bestemte Liv,
Himmelbuens og Atomets Skaber!
Stamme alle Væsner fra dit Bliv.
Seraph deler, nær din lyse Throne,
Denne Adel med det skjulte Mid,
Himlen i sin Evigheds Æone
Med Insektet i sin Tid.

Middelkuglen ruller til din Ære
Evig om sin evige Magnet;
Alle Solenes utalte Hære
Juble rundt om den din Majestæt!
Over, under, om mig, Intet tier;
Alting toner Eet, din Almagt, ud;
Alt, i evig andre Harmonier,
Sammenudbasuner Gud.

I Orkanens Hvirvel, Zephyrs Svæven,
I de brustne Skyers døve Brag,
I Lavinens Dundren, Løvets Bæven,
Nattergalens Kluk og Lærkens Slag;

I det vilde Dybs oprørte Brusen,
Og i Bækkens Skvulp, i Lundens Favn,
Selv i Biens Surren, Myggets Susen —
Jeg omtones af dit Navn.

O! hvi bæve da de spæde Toner?
Svage Strænge, hvorfor zittre I?
Blander med det Heles Hymnioner
Eders spæde Lallens Melodie!
Med Cherubens Jubel, Tord'nens Knittren,
Mellem Bækkens og Orions Sang,
Med Insektets Surr og Løvets Zittren
Blande sig min Harpes Klang!

Svar mig, Echo! hvo har hvalt den Bue,
I hvis Hvælvings Inderste du boer?
Svar mig, Tordensky! hvo bød dig true
Med chaotisk Nat den bange Jord?
Svar mig, Nattergal! hvo bød dig fylde
Skovens Nat med Livets Længselklang?
Svar mig, Sol! hvo bød din Glands forgylde
Hele Scenen i min Sang?

Trefold Echo svarte; Solen daled';
Tordenskyen brast i Sydens Blaa;
Nattergalen slog, og Solen maled',
Synkende, den Egn, jeg stirred' paa.
Echos Lyd, et Slag af Nattergalen,
Solens nye Glands, og Skyens Brud,
Svarte mig, og svarte hele Dalen
I forenet Jubel: Gud!

Hellig! hellig! hellig! — Sjælen bæved',
Hjertet zittred' i sin Himmels Lyst,
Almagts Herlighed min Sjæl omsvæved',
Godheds Vellyst brused' i mit Bryst.
Hellig! hellig! — Salighedens Flammer
Tændte Følelsen i Læbens Lyd —
Hellige! men Ordet, som dig stammer,
Døer i Vælden af sin Fryd.

Alting tier; o men dette Stille
Taler meer end Tord'nens høie Skrald,
Meer end Nattergalens klare Trille,
Meer end Echos Svar i Fjeldets Hald.
Hele Jorden knæler og tilbeder —
Fald, min Aand, med Solen, ydmyg ned!
Skjult i Sløret, Nattens Mulm udbreder,
Tie din Vellyst! og tilbed!

Hellig! hellig! hellig! — men hvad toner
Hellig! hellig! hellig! over mig?
Gjenlyd, som fra tusind Millioner,
I gjentagne Jubler blande sig!
Hymner, i hvis Chor mit Øre glemmer
Jordens, Havets, Luftens Harmonie!
Englerene, høitidsfulde Stemmer!
Himmelske! hvor svæve I?

Hellig! hellig! hellig! Priis og Ære
Ham, som evig vorder, var, og er!
Takket og tilbedet evig være
Han, som overalt er fjern og nær!

Sammenstemmer alle Himles Himle
I foreente Jublers Harmonie:
Ham, hvis Bliv os bød af Intet vrimle —
Vores Skaber synge vi.

Her i Himmelrummet uden Ende,
Fra Begyndelsen til Evighed,
Tændes, slukkes, lyse, flamme, brænde
Vore Fakler til hans Herlighed.
Sammenbruser alle Himlens Luer,
Hæver i foreente Flammers Hav
Priis til ham, som Firmamentets Buer
Glimtet af sin Skygge gav!

Drei dig Middelkugle til hans Ære
Evig om din evige Magnet!
Alle Klodernes utalte Hære
Juble rundt om dig hans Majestæt!
Sammentoner alle Sphærers Sole
Under Eneherrens Thrones Fod,
Pole høit gjentage det til Pole:
Han er evig, stor og god.

Hvad er jeg, som vover dig at nævne,
Dig, unævnelige store Du?
Jeg — et Støv, hvis Magt er Ormens Evne,
Jeg, hvis Evighed er blot et Nu?
Jeg, hvis Blik i Lysets Orioner,
Som til Dybet fra din Throne faldt,
Skuer blot en Gnist blandt Millioner?
Jeg — et Intet mod dit Alt?

O! men hvad mit Blik, min svage Tanke
I min Læbes Stammen bæver ved,
Føler jeg i dette Hjerte banke,
Evighellige! din Kjærlighed!
Og! om end min Aand ei her sig svinger
Op til Sphæren, som erkjender dig,
Gav du dog mit Hjerte Dydens Vinger,
For sit Maal at nærme sig!

Styrt med dine Millioner Fakler
Svimmelhøie Himmelbue ned!
Knuus vor Jords utallige Mirakler,
Alle Speile for din Herlighed!
Knuus dem alle! lad et evigt Øde
Skjule mig endog det lille Straa,
I hvis Trevl Vanina, da han døde,
Præget af en Guddom saae.

Tifold Død, chaotisk, evigt Mørke,
Intets dybe Svælg omgive mig!
Ørk imellem Millioner Ørke,
Nat i tusind Nætter tabe sig!
Alt forsvinde for mit brustne Øie,
Sidste Dryp af Dybets mindste Elv,
Sidste Glimt af Straale fra det Høie!
Jeg har nok! jeg har mig selv!

Sjælens Høisang.

I dig lever og frydes min Aand, usynlige Guddom!
Du, som opfylder uendelig Alt!
I dig taber mit Øie sit Blik! dig søger min Sjæls Lys,
Aldrig opdagede Aandernes Sol!
Dig udgrunder ei Evighed selv; ei naaer til din Høihed
Tankens af Støvet opflyvende Gnist.
See! den svang sig i flammende Flugt bag Himlenes Himle
Over den øverste Stjerne, som veg,
End omhyllet af, Høie! dit Slør, af Rummet og Tiden,
Ned i mit Hjerte tilbage den sank.
O! hvor søger, Usporlige! dig, hvor finder min Sjæl dig,
Dig, som min Tanke fortvivler at naae?
Dig for store mit største Begreb! for lyse min Aands Blik!
Ak! og for rene min helligste Sang!
O! dit Væsen er evigen skjult, du Soles og Aanders
Salige Væld, i hvis evige Strøm
Tidens Fylde, Materiens Alt, henruller, en Boble —
Ak! og mit Jeg, og dets Stræben, deri!
Og dog føler sig gjennem en Skal af Verd'ner om Verd'ner
Hjertet, som svulmer andægtig, i dig!
Mig jeg finder, o Gud! i din Haand, naar høit paa dit Skrækbjergs
Tordenomrullede luende Tind,
Midt i Ætherens flammende Storm, jeg i døvende Skyskrald
Hemmelig ønsker det knusende Slag,
Som udløser af Støvet den Aand, som aner sin Frihed,
Gud! og de lettere Vinger til dig!
Dig jeg føler i mig, naar i Kamp mod egen Naturvold
Seieren over mit blødende Selv
Høit oplofter min mattede Sjæl i salig Triumphfryd,

Medens mit Jordiske synker i Grund,
Og af Bølgerne sluges det Vrag, som gjemte min Vellyst. —
Ofte jeg kjæmpe den salige Kamp!
Naar da Fienden, den jordiske Lyst, er svækket til Modstand,
Lægger sig Stormen, og Bølgernes Brud,
Og jeg finder dig, Aandernes Aand! og føler dig evig
I min Samvittigheds salige Fred.

Christi Død.

Skue hans Qvaler, Evighøie!
Vend fra Korset ei dit Øie!
Red ham! hør vort bange Skrig!
Gud! kan du dit Øre lukke
For den Frommes sidste Sukke?
See! han stirrer op til dig!

Og i Blikket fra hans Øie
Til det Høie
Hele Jorden hæver sig —

Og i Sukket fuldt af Smerte
Fra hans Hjerte
Stige vore Suk til dig.

Skaber! Dommer! Himles Fader!
Hans og vor og Alles Fader!
Red ham! hør vort høie Skrig!

Forgjeves! ak! det er forbi! — Vort Haab
Bortglimter i det Blik, som brister alt!

Snart slukkes i hans Smiil al Jordens Lyst!
Snart døer vort Liv i Jesu sidste Suk! —
See! falmer ei hans Ansigt? Stivner ei
Hvert Ledemod? O Skræk! det nærmer sig
Det rædselfulde Dieblik! — Hvor mat
Er dette lyse Blik, som smiilte Liv
Til Døden selv! Hvor svagt det Aandedræt,
Som aandte Salighed i Livets Ord!
Hvor krympe sig de gjennemborte Hænder,
Som signed' os! — O Angst! o Qval! o Gud!
Han gyser — bæver — sukker sidste Gang —
O strenge Gud! saa haver du forladt ham?

Gud! du har forladt den Fromme!
Almagts vrede Straffedomme
Ei formildes ved vor Bøn.
Hevnens Gud! du ham forlader —
Ak! du er ei meer vor Fader!
Ak! du har forladt din Søn!

Dog midt i Skræk, i Dybet af min Qval,
Og selv i Dødens Strube vil jeg haabe!
O! lyd paa ny du Røst, du Livets Røst,
Som kaldte mig og Alle til din Throne!
O, smiil igjen, o Smiil, som vinkte mig
Og Alle til din Glædes Tempel! — Tryl mig
I salig Tillid til dit Ord! Du lever!
Kan Livet døe? Kan Gud sin Ven undfalde?

Nei! tillidsfuldt endnu mit Øie
Skal taareblendt opstirre til det Høie,

Og Hjertet haabe til sit sidste Slag.
Min Jesus lever end; min Aand sig hæver!
I Smertens Mulm mig Salighed omsvæver
Til Dommens sidste Tordenslag!

Nei, nei! — det sidste Glimt af Haab er slukt!
Den sidste Torden ruller over Jorden —
Omsonst er Himlens Suk og Støvets Bønner —
Forgjeves rinder Blod i vore Taarer —
Gud vil hans Død, vil vore Synders Straf,
Og Jordens Undergang! —

O Rædsel! Himlen mørknes! Solen sortner!
Hør! Almagt kalder ham i høie Tord'ner!
Hør! „Fader!" raaber han! „i dine Hænder
„Befaler jeg min Aand!" Hans Hoved synker,
Og Jorden bæver under Korsets Zittren;
Hans Øie brister! Gud! han døer —
Han døer — han døer! det er forbi! — han døer!

Brist, Hjerte! brist med hans! o brister alle Hjerter!
Det reneste, det bedste slaaer ei meer.
Synk, Jord! forgaae, Natur, i Dødens Smerter!
Styrt, Himmel! Helved, triumpheer!
Ras, Storm! brøl, Torden! lyner, alle Flammer!
Alt knuses! styrte! døe i Intets Skjød!
Hyl, hele Skabning, i fortvivlet Jammer:
Den Hellige er død!

Den Hellige er død!
Ak, for vor, for Jordens Brøde
Lyset sluktes, Livet døde!
Ak! den Hellige er død!

„Hellig! hellig! hellig! —
„Død! hvor er din Braad? Helvede! hvor er din Seier?
„Triumph! Han overvandt! Han lever! —
„Priis og Tak og Ære ham, som var og er og bliver!“

O, hørte I de underfulde Stemmer,
De Lyd fra Gud, fra ham, fra Livets Kilde?
Lydt klang de gjennem Evighedens Himle;
„Han lever!“ klang det i mit kolde Hjerte,
Og varmt det slog paa ny, og slaaer af Fryd
I navnløs salig hidtil ufølt Vellyst!
O! følte I det Himmelske, jeg følte?
Han lever! lever evig, evig, evig!

Straal, Sol, igjen! og svind, o Torden!
Reis dig, Natur, af Nattens Skjød!
Min Jesus lever i sin Død!
O Trøst! o Fryd! o Fred paa Jorden!
O Glimt af Evighedens Lyst,
Du Haabets Himmel i vort Bryst!

Du straaler, Sol! du svandt, o Torden!
Vor Glædes Dag igjen frembrød.
Vor Frelser lever i sin Død!
O Trøst! o Fryd! og Fred paa Jorden!

Han lever! o Triumph! og Alt oplives!
Ei bæver Jorden meer! forynget blomstrer
Naturen op paa ny! vor Taare flyder
Igjen saa lindrende, som om usynlig
Han selv aftørred' den! — Bort, vilde Smerte!
Bort, Mismod! Græd, o Jord! men græd af Glæde!

Triumph! han overvandt! han lever!
Synd og Død og Helved tier,
Og Jorden jubler Fryd i Himles Harmonier.

Han lever! Priis i Glædens høie Toner!
Forkynder det, I Himlens Orioner!
Han lever! Høit gjentag det frelste Jord,
I Jubelchor!
Triumph! Han lever! Hellig, hellig være
Hans Liv, hans Død, hans Magt, hans Ære!
Triumph! Halleluja!

Til ham skal Støvets Aand opsvæve;
Med ham skal Sjælen evig leve!
O Salighed!

For Døden ei de Frelste grue;
Han kalder dem i den, at skue
Guds Herlighed!

Han lever! Priis i Glædens høie Toner!
Forkynder det, I Himlens Orioner!
Han lever! Høit gjentag det, frelste Jord,
I Jubelchor!
Triumph! Han lever! Hellig, hellig være
Hans Død, hans Liv, hans Herlighed, hans Ære!
Halleluja!

Skabningens Halleluja.

Bryd, o Støv, i Lovsang ud!
Lover Herren alle Zoner!
Lover alle Nationer!
Lover Gud!

Priser ham, den ene Store!
Priser ham i fulde Chore,
Himmel, Jord, og Hav!
Alt hvad aander, nynne, stamme
Ham, som tændte Lysets Flamme!
Ham, som Aande gav!

Høit i glade Jubeltoner
Bryde Livets Vellyst ud!
Alle Kloders Millioner,
Toner i foreente Toner,
Toner Gud!

Alt slumred' dybt i Mulighedens Skjød;
I Nattens Svælg var Tomhed, Mørke, Død;
Men gjennem Evighedens Chaos lød
Dit Bliv!
Og Verdener sprang frem af Intets Skjød
Til Lys og Liv.
Nyskabte Væs'ners Studsen rundt brød ud:
„Halleluja! vi ere!
„Halleluja! du er, du var, og du skal være
„Vor Gud!“

Fra Lundens skyggefulde Ly
Seer vækket Liv, hver Morgen ny,
I Skov og Eng din Herlighed fremgrye!
See! Fuglen, fro, paa lette Vinger
Sig op i Luftens Purpur svinger,
Dens Lovsang dirrer høit i gyldne Sky!
Vidt straaler vorende din lyse Morgenrøde!
Og Duggens Blik, og Blomstrets Smiil,
Og Vindens Vift, og Bækkens Iil,
I yndig Kappen stræbe den imøde.

Du ruller bort Naturens Slør,
Du tørrer Duggens Graad, som Jordens Ansigt væder,
Din Himmel skjules ei, som før —
See! Dagens lyse Helt i fulde Glands fremtræder!
Han favner sin rødmende Brud,
Og tryllet af Lysets oplivende Glæder
Den hele Natur bryder ud:
Det er Gud!
Det er Gud!
Det er Gud!

Halleluja! vi ere!
Halleluja! du er, du var, og du skal være,
Vor Gud!

Jeg hørte Lærken slaae,
Og Rosen aabned' sig, og Løvet bæved';
Jeg Morgenrøden saae,
Og, vakt til Lyst, mit Hjerte høit sig hæved'.

Men ene var jeg, og mit Bryst
Fandt Savn i sin udeelte Lyst.
Jeg Roser fandt paa min bestraalte Vei.
De rødmede; men de forstod mig ei.

Da saae du, Skaber! mine Taarer rinde;
Og see!
Du sendte mig den smilende Mandinde!
Jeg sank i Fryd ved Egens Rod,
Og raabte: Gud er god!

Jeg Lysets Hære saae
Med Dagen i Triumph til Jorden stimle;
Jeg Solen seire saae,
Og Tanken tabte sig i Himles Himle.

Men ene var jeg, og mit Bryst
Fandt Veemod i sin halve Lyst.
Jeg iilte længselfuld hvert Træ imod;
Men intet Træ i Lunden mig forstod.

Da saae du, Fader! Taaren i mit Øie;
Og see!
Mit andet Jeg kom frem bag Skovens Høie —
O! Gud er god! saa brød han ud;
Jeg svarte: god er Gud!

Jeg Østens lyse Purpur saae —
Jeg skued' Dagens Helt fremgaae —
Men hvad er Morgenrødens Smiil?
Men hvad er Solens Straalers Ild?

Hvad er du, skjønne Jord —
Hvad er du, høie Himmel —
Mod Mandens Tankeblik?
Imod Mandindens Smiil?

O hvad er alle Herligheders Vrimmel
Mod Flammen i vort Bryst?
Mod vore Hjerters Lyst?

O Kjærlighed! vi ere!
O Kjærlighed! du er, du var, og du skal være
Vor Lyst!

Vi love dig, vi takke dig, o Gud!
I Lysets Glands, i Livets stille Fryd.

Vi see dit Vink, vi høre dine Bud
I Nattens Mulm, og Skrækkens døve Lyd.

Din Throne mørknes, Solen flyer
Bag tykke Skyer;
Sig Dybets sorte Kjæmpe hæver;
Og Jordens lynildslagne Grundvold bæver.

See, Dale svulme! Høie synke ned!
Vildt flammer Ilden hen i Vandets Fjed!
Igjennem vidtadsplittede Ruiner
I høit opslagne Luer Stormen hviner!
Med Brag i Brag, og Skrald i Skrald,
I knuste Fjeldes Styrten, Klippers Fald,
Med bange Dundrens hule Rædselbulder
Din Dommervogn igjennem Himlen ruller!

Retfærdige, forfærdelige Gud!
Vi dybt i Støvet høre dine Bud.

Men, naar sig alle Livets Engle skjule,
Naar Døden paa dit Vink sig reiser af sin Hule,
I Morderslagets bange Nu
Vort knuste Hjertes sidste Suk er du.

Ja, Fader! selv i Dødens skumle Gru
Skal fra sit Støv vort Intet dig anraabe,
Og Ormen i sit Muld med Tillid haabe,
Du kommer den, som Seraph selv, ihu.

Thi, store Dommer! du er evig god!
Du gav vort Hjerte Kjærlighedens Vinge,
Vi trygge dig vor Tillids Offer bringe,
Du tager det med Velbehag imod.
Du seer med milde Faderblikke ned,
Naar barnlig fro vi Livets Bane vandre;
Du gav os her i Samfund med hverandre
En Forsmag af Seraphers Salighed.

O Gud!
Lad dine Hænders Gjerning slettes ud!
Lad Stjerner falde, Sole svinde hen!
Og Mørkets Afgrund aabne sig igjen!
Om Himmel, Jord, og Hav, og Alt forgaaer,
Du, Evige den samme, du bestaaer!
I Alt, i Nattens Øde, fjern og nær,
Du er!
Og Lys og Liv og Lyst er evig, hvor du er.

O Himmel i vort Bryst!
O Kjærlighed! vi ere!
Halleluja! du er, du var, og du skal være
Vor Lyst! —

Hellig! Hellig! Hellig!
Fald hele Skabning ned!
Nedbøi dig, Himmel, knæl, o Jord, tilbed!
Lovet være den Evige! den Almægtige! den Alvise!
Lovet være den Hellige! den Retfærdige! den Algode!
Halleluja! vor Skaber!
Vor Dommer!
Vor Fader!
Halleluja!

Saa nynne alle Støvets Melodier,
Saa synger Lysets Hær,
Saa tone alle Himles Harmonier:
Halleluja du er!

Og Havets Brusen, Lyn, og Storm, og Torden
Basuner over Jorden:
Du er!

Dig jubler alle Kloders Myriader
I Sphærers Harmonie!
Dig, Skaber, dig, o Dommer, dig, vor Fader!
Dig prise vi.

Høit, i Chor af Millioner,
Lyde vore Harpers Klang!

Toner alle Livets Toner!
Al Naturen være Sang!
Hav og Ild og Storm og Torden,
Sole, Stjerner, bryder ud!
Alt, hvad Aande har paa Jorden,
Love Gud!

Halleluja! vi ere!
Halleluja! du er, du var, og du skal være
Vor Gud!

Dannemarks Lovsang.

Vi love dig, Gud! i forenede Chor.
Du gav os de fage,
De rolige Dage,
Hvis Grøde velsignes af Dan og af Nor!

Du sendte din Engel til Rigerne ned!
Og Tillid og Tryghed og Orden og Fred
Opblomstred' i Engelens Fjed!
Gud! dit er Riget og Magten og Æren
I Evighed!

Fra de glade Tvillingriger
Rørte Hjerters Tak opstiger;
Dan og Nor er Harmonie.
Thi, mens Splid og Raseri
Trindt om fjerne Throner larme,
Trygt i Rolighedens Arme
Hvile vi!

Opstand, Kamp og Borgerkrig
Jorden rundt udbrede sig!

Hevnens vilde Kjæmper vækkes!
Templer knuses! Fængsler brækkes!
Alle Fredens Engle flye —
Graad og Blod i Strømme flyder!
Loven tier! Grumhed byder —
Ingen Redning! Intet Ly!

Her, men her, i sikkre Hegne
Blomstrer Flid i Glædens Egne,
Smiler Fryd i Trygheds Skjød!
Gud! til dig vor Tak opstiger!
Kjærlig over vore Riger
Fredens Olie du gød!

Henrykt prise vi dit Navn,
Fader! i din Godheds Favn!
Du, som Dannerkongens Hjerte
Folkets Held og Hæder lærte!
See! du bød ham ligne dig
Ved at styre faderlig!

Lydig hørte han dit Bud!
Borgerret i lige Skaaler,
Lys i Friheds fulde Straaler
Gik fra Thronen ud —
Mørket spredtes, Taagen svandt;
Kundskabs feire Dag oprandt!
Dagens Fader! Lysets Gud!
Dannerkongen lød dit Bud.

Held os! Vold ei meer udsuer
Folkets Kjærne, Landets Marv!
Dannerkongen henrykt skuer
Hegnet sin og sines Tarv!
Eiendom og Frihed ile
Til forarmte Trælles Stavn;
Frugtbar Flid og munter Hvile
Signe Dannerkongens Navn!

Over Oceanets Huler
Høit hans Faderstemme lød —
Og i Vestens Slavekuler
Sorte Brødres Aag han brød!
Billedet, som Sekler skjendte,
Som Europas Vold miskjendte,
Gud! dit Billed hædred' han!
Du, som bød ham dig at ligne,
Du velsigne
Christian!

Led fremdeles ved din Haand
Dans og Nors Bestyrers Aand!
Vore Dages Held og Fred
Voxe! blomstre! vare ved!

Gud! du bød! og Krigens Tordenthroner
Hæved' sig! og bange Millioner
Sank i Trældoms Grav!
Gud! du bød! og trykte Nationer
Reiste sig! og blodbetyngte Kroner
Sank i Glemsels Hav!

Byd, o Gud! og Fred paa Jorden
Tryghed, Rolighed og Orden
Fjern og nær
Blomstre overalt, som her!

Vi prise dig, Gud! i forenede Chor!
Du gav os de fage,
De rolige Dage!
Du signe hvert Rige, som Dan og Nor!
Almindelig Fred
Forkynde dit Forsyns opdagede Fjed!

Gud! dit er Riget og Magten og Æren
I Evighed!

Hymne til Fornuften.

Du Menneskets Guddom, hvis himmelske Haand
Vor Art til Fuldkommenheds Throne fremleder,
Hvis Love kun Slaverne trodse med Haan,
Men Frihedens Helt med Adlyden tilbeder;
O du, som med seirende Scepter engang
Skal Alt, overalt, uden Vexel, regjere!
Et Glimt af din Herlighed tænde min Sang,
At luttret dens Offer dig værdigt maa være

Du, Aandernes Nætter oplysende Sol,
Hvis Straaler Materiens Verd'ner fordunkle,
Mod hvilke de Perler, der krandse vor Pol,
Som Jorddiamanter mod Himmelens funkle!
I Lidelsers Skjød, i Lyksaligheds Favn,
For mig og den øverste Cherub den samme!
Hvem er du? hvor er du? hvad nævner dit Navn?
Kan Støvet dig fatte? kan Ordet dig stamme?

Ukjendt af din Fiende, miskjendt af din Ven,
Liig Solenes Sol mellem Ætherens Kloder,
Du virker i Løn, uopdaget som den,
Du, alle Opdagelsers evige Moder!
Midpunktet for Fnuggets og Stjernernes Sving
Sig taber i Dybet af Skabningens Ørke;
Men du, som hver Tanke sig dreier omkring,
Du skjuler dit Væsen i Skaberens Mørke.

Uendelig, aldrigudmaalelig stor,
Omfattende Kredsen af Verdeners Vrimle,
Og evig som den, paa hvis Vink de fremfoer,
Og hvirvlende tabtes i Himlenes Himle,

Du rummes i Draaben af Aandernes Hav,
I Menneskets Aand, som dig aldrig udgrunder —
O Tankernes Moder, og Tankernes Grav!
Dit eget og Tidens og Evigheds Under?

Da Chaos udvælted' af Skaberens Haand,
Opfyldende Rummets og Tidernes Øde,
Nedsvævede du med Oplivelsens Aand,
Og Lysets og Tankernes Straaler frembrøde;
En høiere Skabning begyndte med dig,
I Rækken af Verd'ner og Aandernes Dage,
Hvor Middel og Øiemed favnede sig —
Forsvind, og den styrter i Chaos tilbage.

Jeg saae dine Glimt mellem dræbende Lyn,
Jeg hørte din Lyd i Orkanernes Brusen;
Og Flammerne svandt i veiledende Syn,
Og Stormene flygted' i viftende Susen;
Jeg skuede selv i Fordærvelsens Gang
Din ledende Haand — og af stridige Dele,
Som trued' at knuse hinanden, fremsprang
Bestraalet af dig det harmoniske Hele.

Fornuftens usporlige Gaade, Fornuft!
Alt Endeligts evig usynlige Øie!
Dig tændtes mit Offer — det blande sin Duft
Med Solhekatombernes Damp i det Høie!
Men bævende synker for Alterets Fod
Med stammende Læbe den blindede Muse;
Thi Duften nedsvæver dens Stirren imod,
Og selv Hekatombernes Røge nedbruse.

Og Offerets Flamme, som tunget opsteg,
Og hævede Hjertet paa luende Vinger,
For Dampens nedbølgede Hvirveler veg:
Den sluktes — og pludseligt Mulm mig omringer.
Forgjeves fremvanker i Natten mit Fjed,
Forgjeves henfamle de zittrende Hænder;
Selv Alteret sank — og i Offerets Sted
Paa Randen af Svælget den Offrende brænder.

Andagtshymne.

Dig alt Levendes Væld, dig, Aandernes evige Kilde,
Verdeners aldrig udgrandskede Grund, dig, Himlenes Udspring,
Dig, som utallige Chor lovsyngende hilse Jehova,
Tjen, Oromasdes, Gud, dig, evige, store, den Samme!
Prise min stammende Sang i Naturens jublende Samklang!

Stor i det Hele! saa stor, som i Alt, paa Grændsen af Intet!
Gradløs stor i din Dugs af et Græs nedrullende Perle!
Evig umaalelig stor i din Siriuskugle, som rastløs
Rundt om sin evig urokkede Grund i susende Hvirvlers
Trindtomstraalende Kredse de flammende Kloder omsvinger!
Stor i et Kryb, hvis Liv kun varer et Blun, og i Seraph,
Der i Æonernes Top omskuer utalte Naturer,
Og, nær Ringen, den holdende Ring, høit over det Høie,
Uafseelige Led seer knyttet i Væs'nernes Kjæde!
O! du, dit Alts, det ugrændsede Rums oplivende Fylde!
Tør og en Dødelig stamme din Lov, Navnløse! som Himlen
Selv ei nævner med Evigheds Ord? Naar vældig din Almagts
Urandsagede Dyb, som Havet en Aa, opsluger

Alle henbrusende Verdeners Hav, nedstirrer Seraphen,
Aandernes Øverste, taus med bævende Gysen, og selv han,
Han, som min Tanke knap naaer, i din Storhed svimlende
synker!
O! hvad formaaer da mit zittrende Støv? Kun at nynne sin
Afmagt!
Gud! men at føle mig tabt i din Herligheds dybe Beundring
Hæver mig meer end al endelig Magt, og tilbedende Nedfald
For din omstraalede Fod er mit Høimods stolteste Stigen!

Gysen, uendelig meer end den jordiske Salighed, værd
mig,
Himmelens Gysen omspænder min Aand, naar i Skovenes
Templer
Tanken sig taber i dig! Ombuldret af Alpernes Tord'ner,
Høit paa Toppen af steilt optaarnede Fjeld, og paa Randen
Af den brat i dybeste Mulm huultbrusende Afgrund,
Griber usynlig din Haand mit i Fryd hensvimlende Hjerte!
O! hvor forsvinder deri hver sandselig Lyst! hvor ophøiet
Tændes af Himmelens Ild hver Følelse! Skaber! her staaer jeg
Tabt paa et Fnug af dit Alt, og oprækker til dig mine
Hænder:
Vil du, Algode! engang, naar mit Jordiske smuldrer, opholde
Denne tilbedende Deel af mit Jeg, som troer dig, og
haaber ......
Herre! du vil! din Villie skeer, i mig, som i Himlen!
Du, du lever i denne min Bøn! Du bød, og min Sjæl bad
Liv og Udødelighed! Døe Død! men i Gravenes Taushed,
Dybt i det døveste Mulm, hvor Thummimerne tie, hvor
Urims
Stemmer ei trængte sig ind, hvor de hellige Lamper om
Altret

Slukkes, og Alteret sank, og den Bog, din Evighed opslog,
Solmillionernes, lukt henrullede — funkler din Ildorms
Dig gjenstraalende Glimt. Forgaaer og Jorden og Himlen,
Styrtes i Chaos tilbage mit Støv, og den synlige Skabning,
Slukkes dog aldrig, o Gud! den Gnist, som din evige Godhed
Tændte til Bøn i Tilbederens Haab, som lyder, og troer dig.

Formastelsen.

Til Grev Frederik Leopold Stolberg.

Som det uskyldige, tryllende, himmelske
Smiil paa den blomstrende Skjønnes
Rødmende Kinder, naar rundere Barm sig
Hæver og synker,

Lokker en Yngling, der undrende, stirrende
Drukner sit Blik i dets Straaler,
Føler i zittrende Nerver dets Ild, og
Flammer i Længsel;

Sjælen paa svulmende Læber imøde det
Bæver, paa hidsige Kysses
Brændende Vinger at hvirvle sig henrykt
Ind i sin Himmel.

Men, som det samme livsalige, lokkende
Smiil paa den Yndiges Kinder
Jager i hellig, utolkelig Rædsel
Sjælen tilbage;

Nær ved sin Himmel den truffen af Straalernes
Alt for vellystige Vælde,
Ikarus liig, paa hensmeltende Vinger
Lynes til Jorden;

Saa med begeistrende Herlighed vinkende,
Tryller den hellige Lue
Helikons Helt til den studsende Verden,
Hentet fra Himlen;

Tænder i Undrerens fulde, berusede
Hjerte den brændende Længsel,
Og at udsprede fra Musers Triumphvogn
Vellyst til Jorden.

Ak! men den samme fortryllende, hellige
Nimbus om Digterens Isse
Splitter med lynende Straaler de vovsomt
Spilede Vinger.

Blindet af Glandsen nedstyrter den dristige
Flyvende Helikons Yngling,
Ikarus liig, og i Støvet med Taushed
Vidner sin Afmagt.

Til Skibet,

som førte Kronprindsen over Havet.

Taarn høie Hvirvler op, o Bølgevrimmel!
Fra Oceanets dybe Bund,
Mod Nattens slukte Stjerners mørke Himmel!
Og styrt igjen i Grund!

Dæk, tykke Mulm! hvert Skjær i hine Gruber,
Hvor Døden af sin gamle Grav
Opskyder graadig tusind aabne Struber,
Og fnys, og hyl, o Hav!

Brøl Storm i Torden! raser Elementer!
Og truer Himlen selv med Fald!
Mens Jordens Bæven Livets Ende venter
I næste Tordenskrald.

Du dandser trygt paa Randen af de Huler,
Nu Havets Bund, nu Himlen nær,
Hvor Livets Fiende sig i Mulmet skjuler
Blandt Skyer og vilde Skjær,

O Skib! Du trodser Mulm og Storm og Torden,
Og alle Styrtninger og Død;
Thi Danmarks Styrer, Fredens Gud i Norden,
Du bærer i dit Skjød.

Trolleborg.

Hvor var du, glade Sjæl! hvor endte sig
Den lange Rad af kummerfulde Dage?
Hvo løste Lænken, som nedtrykte dig?
Kom du fra Lysets Helligdom tilbage?

Hvor bleve de, hvis blide Glimt fra Gud,
Hvis matte Glands endnu min Aand omhyller,
Hvis rene Vellyst, skjøndt de sluktes ud,
I Nattens Mørke mig endnu fortryller?

Var du den Evighøies Throne nær,
Ved Kilden, af hvis Væld det Hele springer?
Hvad hørte du, hvad saae, hvad fandt du der!
Hvi zittre dine vellystmatte Vinger?

Jeg var i *Ludvigslund; der endte sig
En kjedsom Rad af kummerfulde Dage;
Paa Glædens Vinger der jeg hæved' mig,
Og sank betynget af min Lyst tilbage.

Jeg var den Evighøies Throne nær,
Jeg Kilden fandt, hvoraf det Hele springer;
Thi Viisdom, Dyd og Ynde fandt jeg der,
Og derfor zittre mine matte Vinger.

Men Støvets Toner danne ingen Lyd,
Som tolker Lysets Aanders Tryllerier.
Mon alle Sprogs foreente Harmonier
Udtrykke blot et Glimt af salig Fryd?

Dog — storme Længsler i mit glade Bryst,
For at udgyde mit for fulde Hjerte!
Min Sjæl ei taaler denne Strøm af Lyst,
Hvis Vælde skylte bort hvert Spor af Smerte.

Thi vant til Kummer, skjult i Nattens Skjød,
Og kun fortrolig med Elendigheder,
Jeg blindes i den Glands, som Mørket brød,
Og daaner mattet i uvante Glæder.

Landforvandlingen
eller
Bøndernes Frihed.

(Skrevet i en huul Eeg i Skoven ved Christianssæde).

Hvilken salig Glands mit Blik omhyller?
Fløi min Sjæl bag Solen i en Slum?
Skjønne Straale, som min Aand fortryller,
Vakte du mig til Elysium?
Her i Skovens lysbestrøede Skygger,
Langt fra kjede Stæders vilde Larm,
Hvor sin Throne Philomele bygger,
Føler jeg mig tryg i Friheds Arm.

Flygter ikke blide Tryllerier!
Skjønne Drøm, flyv ei min Sjæl forbi,
Hvor Naturen selv min Sands indvier,
Til den Salighed, du svømmer i!

Stands paa dine lette, lyse Vinger,
Lysets Faders milde Sendebud!
Tolk mig al den Vellyst, du medbringer,
Før du flyver hjem igjen til Gud!

Her i Egens tempelhvalte Hjerte,
Stille, som det Skjul, der gjemmer mig,
Renset fra hver Plet af jordisk Smerte,
Helliget i Fryd, jeg hører dig.
I Naturens Helligdom, omringet
Af dens Skabers Glands, en Engel liig,
Let, af salig Andagts Ild bevinget,
Skal den glade Digter fatte dig.

„Mærk, o Dødelige! Fremtids Syner
„Aabne sig for dit henrykte Blik,
„Gjennem Støvets Nat en Straale lyner
„Fra det Lys, som Aander ene fik;
„Fat det end ufødte Held, jeg bringer,
„See dets Billed svæve om din Aand!
„Nyd det Nu, hvori din Sjæl fik Vinger,
„Nyd det, løst af fordums tunge Baand!“

Som naar efter Livets lange Kummer
Jordens Søn, som her var god og viis,
Vækket af den kolde Dødens Slummer
Vaagner op engang i Paradiis,
Saa forsvandt i Blikket for mit Øie
Rundt omkring mig, hvad jeg forhen saae,
Og jeg skued', nærmere det Høie,
Under mig et Paradiis opstaae.

Der, hvor nylig golde Tidsler groede,
Bølged' sig en Hær af svangre Straae,
Der, hvor usle Hytter samled' stode,
Muntre Boliger adspredte laae.
Der, hvor Armod græd i tunge Kjæder,
Trættet Svaghed syg og døsig gik,
Flittige, og frie, og raske Glæder
Mødte mit umættelige Blik.

Blide Dale, høitidsfulde Skove,
Klare Bække verled' under mig;
Alt var fuldt af Liv, i Ord'nens Love,
Hvor Natur og Konst omfavned' sig;
Spredte laae de lykkelige Tage,
Under hvilke Jordens Rigdom laae,
Her gik Manden, hisset gik hans Mage,
Han til Ag'ren, hun til sine Smaae.

Begge sang i Hjertets glade Toner
Friheds Jubler op til Lysets Gud;
Og fra Fjeldets Hald til Skovens Throner
Echo lød til Echo: Gode Gud!
Alt var Dyd og Kjærlighed og Glæde,
Rundtom Fryden gik i Flidens Fjed,
Bjerg og Dal og Sø var Friheds Sæde,
Hele Landet Lykkens Opholdssted.

„Dette virkte Bondens Ven, hvis Die
„Skuede hvad der var godt og ret,
„Og hvis Hjerte koldt ei lod sig nøie
„Med at skue — men begyndte det.

„Nu hans Støv i Jorden rolig hviler,
„Qvæget i en stille Slummers Fred;
„Men hans Sjæl fra lyse Himle smiler
„End i Sønnesønnen til os ned."

Alt forsvandt, og Sang og Glands bortvege;
Tungt igjen jeg følte Støvets Baand;
Men imellem topforgyldte Ege
Svæved' end, o Reventlou! din Aand;
Og jeg priste Gud, som lod dig blive
Fyrstens Raad og Ven, og Landets Lyst,
Og som dig en Broder vilde give
Stor, som du, i alle Danskes Bryst.

Begeistringen.

Til Hertuginde Louisa Augusta.

Min Røst var svag, min Sang var mat,
Og Strængen zittred' som mit Hjerte;
Thi Lyn kun lysned' Skjaldens Nat,
Og ingen Muse Greb mig lærte;
Jeg sukked' i forspildte Klager
Ved Pindi tidselkrandste Fod;
I Kamp mod alle Livets Plager
Udtømtes endelig mit Mod.

De fore mig engang forbi
De hulde Heliconiader.
Hvor, Himmelske! henflygte I?
Saa raabte Digtekonstens Fader.

Vi flygte hen til Herthas Dale,
Saa svarte de forfulgte Ni,
Farvel, Parnas! Farvel, Castale!
Til Danmarks Paphos ile vi.

Da skimtede den tause Skjald
Et Glimt af Haab til Held i Sange;
Da følte han sit ædle Kald,
Og fandt sig dansk og mindre bange:
Med alle Muser vil jeg ile
Til Musers danske Tempel hen;
Jeg der vil see Louise smile;
Og Harpen lyde skal igjen.

Hvor glædedrukken saae min Aand
Gudinderne Louise krandse,
Og Gratierne, Haand i Haand,
Omkring vor Erycine dandse!
En Ild, som ingen Ord kan nævne,
Meer end Apollos Straalers Lyn;
Fornyet Ild i hver en Evne
Besjælte mig ved dette Syn.

Men du, hvis Skjønhed, Aand og Ild
Med ingen Sky sin Glands omhylled',
Hvis himmelblide lyse Smiil
Til Danmark alle Muser trylled'!
O! tør blandt Landets Millioner,
Som kappes at tilbede dig,
Den frelste Sangers glade Toner
Dit Tempels Alter nærme sig?

Hymenæe.

O! hvilken Følelse strømmer i dette Bryst!
Loftes mit Væsen fra Støvet til Himmelen?
Hvorfra den hellige Flamme, som festlig
Hæver mit Hjerte?

Skuffer en Drøm mig? et tryllende Skyggeværk?
Hører jeg ikke gjenlydende Himles Lov?
Hører jeg ikke den skinnende Cherubs
Salige Toner?

Himmelen aabner sig! gjennem de blindende
Straaler, gjennem utallige Soles Ild
Seer jeg (hvad styrker mit Øie?) din Throne,
Lysenes Konge!

Ordene døe paa de sludsende, bævende
Læber; hvi svæve de lyse, de glimrende
Skarer omkring mig? Kan skues i Støvet
Aandernes Syner?

Svøbt i Fortryllelser, ned fra den Helliges
Aabnede Himmel, omringt af de vingede
Harper, modtaget af vaagnende Jubelchor,
Svæver til Jorden

Morgenens høitidbebudende Straaledands;
Venskab den følger, og Dyd, og den lønnende
Kjærlighed. Hvem vil I Himmelske bringe
Himlenes Fylde?

Held mig Lyksalige! Kjærlig omslyngede
Seer jeg min Ven og Veninde for Alteret.
Dagen nedsynker; de zittre; nu knæle de
Kronte med Krandsen.

Paa Spidsen af St. Gotthard.

Støvet tav; og den sidste, den svageste Lispen af Bækken
Tabte sig under min Fod.
Skabningen lytted' til Skaberens Gang; med tilbedende Taushed
Rullede Kloden i zittrende Hvirvel
Under hans Fod.

„Hellig! hellig! I Stjerner! o bæver det med mig! men tier,
„Tier det evige Navn!
„Stammer det ikke! thi nær er den Helliges festlige Rædsel.
„Hellig! o hellig! uendelig! evig!
„Hellig! — “

Ordet døde; men Aanden, igjenfødt, levende svang sig,
Løst af Begrebernes Baand,
Nærmere Gud i den voxende Glands. Den Eviges Almagt
Favned' i Glandsens omhyllende Straaler
Ordenes Sjæl.

Tordenen paa Toppen af Grimsel.

Høit opløftet over Jordens Tuer,
Over sjunkne Bjerges tause Væld,
Hvor det næste Trin mit Væsen truer
Med et Fald igjennem Skyens Buer
Ned i Dybet, i hvis Svælg jeg skuer,
Svimler jeg paa Toppen af mit Fjeld.

Skræk! i dette stille Lysets Øde,
Hvor det sidste Suk af Bækken døde,
Hvor jeg tabte dybt hvert Ly.
Pludselig den hele Himmel mørknes;
Og min Æthers klare Tomhed størknes
I en tordensvanger Sky.

Er det Livets eller Dødens Vinger,
Som paa denne Pynt omsuse dig?
Lyn, som den Usynlige nedsvinger!
Er det blege Lys, din Straale bringer
I det tykke Mulm, som Alt omringer,
Sendt at hæve — sendt at styrte mig?

Underfulde Skræk! i Skrald af Torden
Midt i Flammeskyens Hvirvelstorm,
Mellem Klippers Fald, mens hele Jorden
Bæver, og, imod Naturens Orden,
Himlen sort, og Dybet lyst er vorden,
Jubler i sin Undergang en Orm!

See! mit Øie blindes kun af Luer,
See! mit Øre døves kun af Brag,
I hvis Rasen Jord og Himmel gruer
For den yderste Naturens Dag!
Neppe føler jeg mit Hjerte banke;
Dog forhøier Livet i hver Tanke
Døden i hvert Tordenslag.

Sandsers høie Qval, som Aanden fryder!
Rædsel, som mig evigt Mod indgyder!
Fare, som betrygger mig!
Kan en Traad, som Hændelse kun tvinder,
Som den blinde Skjebne sammenspinder,
Kan et Væsen, som i Støv forsvinder,
Føle dig?

Nei! hvor Sandserne kun Rædsler ændse,
Hvor Naturens Skabning ligger Liig,
Her, paa Livets og paa Dødens Grændse,
Blotte Støv! ophøiet over dig,
Føler jeg mig tryg i Skrækkens Svimmel,
Drømmer jeg mig ind i evig Himmel;
Thi jeg er udødelig!

Himlen i Draaben.

Dagbebudende Glands omskimrede Jorden;
Rødmende laae den, et Noer, i Morgenens Favn.
Helligt Gysende foer igjennem Naturen:
See! og den Slumrende vaktes
Op i Klangen af Lysets Bliv.

Evig vækkende Klang! fra vaagende Himles
Hvælvingen lyder end du til Jordenes Slum;
Vakt, jeg knælende bad; da voxede Glandsen
Festlig, og Skyernes Purpur-
Tæppe hævedes. Taagen svandt.

Solen flammede frem vidtstraalende; Himlens
Hvælvinger luede; Gud var Flammernes Sang.
Vaagen bæved' i Lyst den lyttende Klode,
Stirrede, jublede, tonte,
Sang, og sank under Livets Vægt.

Synet taalte dig ei, det luende Høies
Vældige Straalen, og Gud i Straalernes Glands!
Ak! det stirrende Blik, omlynet af Himles
Altfor udæmpede Klarhed,
Veg din Herligheds Overvæld.

Dybt tilbedende randt min helligste Taare
Ned, og dens Duggen modtog et visnende Straa;
Og i Perlen nedsank mit Blik fra det Høie,
See! men og her jeg et Gjenskin
Fandt af dig; hvor er ei din Glands,

Alnærværende? hist i Himlenes Ildhav,
Her i den Draabe, hvori sig sænkte mit Blik,
Synker Sjælen i dig, o Evigheds Under!
Draabens, som Ætherens Glarhav,
Favner Solen, og smiler Gud.

Mirabeaus Død.

Riqvetti døde. Høit fra Zoner indtil Zoner
I bange Røsters hule Torden lød
Et sammenblandet Skrig af vakte Nationer:
Den vaagne Frihebs Herkules er død.

Han Hydrens Hjerte traf. Sit Saar den skrækket følte;
Med Rasen saae den Folkeretten fri;
Giftsprudlende dens Qval af tusind Struber brølte;
Men ene skjalv den ved sit Raseri.

Fornuften frydet saae dens trufne Hjerte bløde,
Og fandt ulægeligt Uhyrets Saar;
Mat af sit Seierslag, saa sang den, Helten døde;
Men Seierslagets Virkning ei forgaaer.

Han hevnet faldt! Og I, som nysudløste bæve
Ved Seierheltens Fald for nye Baand,
Forsager ei! hans Aand skal over Throner svæve,
Og iisne hver til Vold bevæbnet Haand.

Europa græder; men de Taarer, som nu rinde,
(Frugtbare Dug i Frihebs unge Vaar!)
Skal modne Roserne til Krandsen om hans Minde.
Det — zittrer o Tyranner! — ei forgaaer.

Hans Lov henbruser lydt i disse Taarers Strømme;
En festlig Taushed vidner Jordens Dom.
Med Krympen Hydren selv ham Krandsen maa tildømme:
Stor var han! lyder hele Jorden om.

Stor var han! høit til Trods for hine Trælles Trælle,
Som skjalv med Thronerne ved hvert hans Ord,
Skal Evighedens Røst fra Slægt til Slægt fortælle,
Og Mørkets Hære bæve: Han var stor!

Og da, naar Rousseaus Sæd fremspirer i hvert Hjerte;
Naar i hvert Hoved, Kant! dit Lys opgaaer;
Naar Verden har forglemt hvad den af Præster lærte;
Og ingen død Apostel meer opstaaer;

Naar Storhedsboblen, Vold og Guld og Smiger skaber,
Ei trylleskuffer meer den voxne Jord;
Naar Glandsen, den som Barn beundrede, sig taber,
Og ingen Cæsar kaldes mere stor;

Og — langt bag Sekler — naar den sidste Neros Krone
Er smuldret hen i Glemsels mørke Favn,
Skal Lysets Venner end i høie Jubler tone,
Riqvetti! dit udødelige Navn.

Revolutionen.

Himmelen tordner, ei Jorden. I Tordenen ruller os Skjebnens
Udslag bringende Vogn nærmere nær.
Axlerne brage forfærdelig! Hjulene lyne
Skræk! og de vrinskende Hingste
Fnyse fraadende frem!

„Solene slukkes! og Natten opvælder af Helvedes Huler!
„Altomdampende Mulm hyller vort Blik!
„Ariman seirer! o Rædsel! dig Chaos opsluger,
„Jord! ak du synker! du synker!
„Helvede skjuler din Plads!"

Himmelen tordner, ei Helved. Vel sløredes Solen, og Mørkets
Rundtom dampende Mulm hyller vort Blik!
Typhon er løset, og Helvede vaktes, og Jorden
Sank — men den hæves! den hæves!
Solen oprinder igjen!

„Jorden, den hæves! af hvem? af den løsede Typhon? af Orcus?
„Af den knusende Vogns lynende Hjul?
„Hingstene trampe den ned under gnistrende Hove!
„Ak! og Fortvivlelsens Krampdrag
„Spiller — men hæver den ei!"

„Daaren kun haaber i Hvirvelens Dyb; den Kloge fortvivler
„Der, hvor seirende Mulm hyller hans Blik!

„Timen er kommen! nu sees det i Mørket, hvad Maalet
„Var! og i Helvedes Latter
„Høres det lydeligt nu:

„Drømmenes Drømme, Forædling! Fornuftsols Straalen og Frihed!
„Skjønt opfyldes I nu! Herlige Dag!
„Jubler I Vise! saa jubler dog lydt I Propheter!
„Høit! at de Brinskendes Latter
„Døves! o! døver den dog!"

Himlenes Høieste tordner! Forstummer Formastelsens Blinde!
Vognen nærmer sig alt nærmere! see!
Axlerne brage bedøvende! Hjulene gnistre
Lyn! og de skummende Hingste
Fnyse nu kaadere frem!

Typhon, Ariman, Orcus, i flammende Skagler af aabne
Struber Edder udspye! Bidslernes Staal
Rødmes af Blod, og i Dampen fremsnyse de Lastens
Ild! og Retfærdighed antændt
Flyer paa den skjælvende Jord!

O! men Tømmen, den skjulte, usynlige Tømme sig taber
Høit i Styrerens Haand umaalelig høit
Over Titanernes Manker og Hjulenes Gnistren!
Held! og det fnysende Forspand
Lystrer, uvidende hvem!

Dybenes sorteste Kjæmper adlyde ham! Myrdende Magters
Vilde Rasen hans Vink! Helvede selv

Fordrer den Helliges Villie! Krigen er Fredens
Vogn — og de fraadende Hingste
Skynde den snarere frem.

Frihed stormes til Jorden, Forædling og Aandernes Middag;
Snart den seirende Sol klarer vort Blik!
Dampene spredes! da sees det i Straaler hvad Maalet
Var; og en renere Verden
Priser da Tordnerens Gang!

Hellebeks Harpe.

Sapphisk Ode til Ernst, Greve af Schimmelmann.

Schimmelmann, din Lyra jeg fandt (o Held mig!)
Skjult i Løv, nedfalden af Helas Steeneeg,
Hvor du selv ophængte den, da du paatog
Danias Forsorg.

Solon liig, som, født til Homers og Maros
Mellemrang, opoffred' den anden Laurgreen
Patriothøimodigen for den første
Borgernes Egkrands:

See han borthang Lyren, og fulgte Pallas
Uden Klang, tausskridende hen, hvor Viisdoms
Raad, og Retsærd fordredes, og din Redning,
Synkende Cekrops!

Saa min Helt (jeg saae det, o troe mig, Fremtid!)
Rundt omsmiilt, gudvinket, i Musers Chordands,
Krandsen nær, høit kaldet af selv' Apollon,
Sled af Gudinders

Favn sig løs, manddommeligstolt, med Høimods
Hele Kraft undvigende Himlens Trolddom!
Dannemark! dig, dig han kun saae! Herakles
Vinked' Arete!

Lyren flux ophængt, mens en Taare smiilrandt,
Iilte bort Halvguden; i Lyrens Sted han
Axled' Statssølvaaget, og hjalp med Bernstorff
Frederiks Fredsskib

Gjennem Jordskjælvsvælg, mens Europa rundtom
Stat paa Stat nedhvirvledes i din Malstrøm,
Friheds Syndflodhav! Men fra Helas Eeg faldt
Lyren, og sukked'.

Jeg den fandt, dugrustet hver Stræng, dens Tvehorn
Løvomsnoet, muldfugtet, endnu dog klangfuld!
Schimmelmann! misund mig den ei! Min Andagts
Helligste Høisang,

Dydens Priis, Retfærdigheds Lov, Naturens
Høie Fryd, blot himmelske Nyn, min Midnats
Stille, høitidsfuldeste Hellig! Hellig!
Skal den ledsage.

Krandsen.

Til Grevinde Charlotte Schimmelmann.

Jeg offred' til Apol paa Bredden af Castale,
Hvor Gratierne mødte mig i Dands;
Med frygtsomt Blik, med Stammen i min Tale,
Og dog med Fryd, som ingen Toner male,
Nedlagde jeg for dem min Krands.

Modtager den, tilbedede Gudinder!
Saa stammed' jeg, den uanselig er;
Men Uskyld bandt den, og fra mine Kinder
En Taare randt paa hvert dens Blad, Gudinder!
O! dis ses Dug er alt dens Værd.

De tog den med de Smiil, der sees oplive
Saa mangen Kold og Følesløs og Død.
Jeg saae ved hvert den meer opfrisket blive;
„Kun Gratierne tage, for at give,“
Saa deres søde Stemme lød.

Charlotte, sang den Første, vor Veninde,
Skal denne Krands af os sig skjenket see;
Charlotte, sang den Anden, den skal finde
Forskjønnet, sang den tredie Gudinde,
Charlotte, sang de alle Tre.

Grevinde! men min Tak kan Taushed ene male;
Chariterne forlode mig i Dands.
Fortryllet, stum, fra Bredden af Castale,
Med Følelser, som Gratier kun tale,
Jeg saae dem række dig min Krands.

Til mit Fædreneland.

Du Plet af Jord, hvor første Gang mit Øie
Fra Veemods Favn opstirred' til det Høie;
Og i et Smiil, og Skyens Purpurbrud,
Fortryllet saae de første Glimt af Gud:

Plet, hvor jeg vaagned' op af Intets Slummer;
Fremkaldt af Almagts underfulde Bliv,
Til Livets korte Fryd og lange Kummer;
Men og, algode Gud! til evigt Liv:

O elskte Plet, hvor første Gang mit Øre
Henrykkedes af Vaarens Harpers Klang;
Hvor Himles Harmonie jeg troede høre
I Skovens Lyd, og i min Moders Sang;

Hvor første Gang min spæde Læbe stammed'
Med kjælen Følelse det ømme Navn;
Hvor første Gang mit tændte Hjerte flammed'
I Kjærligheds og Venskabs hulde Favn:

O Fødeland! hvor fandt en Plet min Leden,
Saa vidt vor Klode Støvets Slægt beboer,
Saa blid, saa lystelig, saa fuldt et Eden,
Som du, for den, hvis bedste Fryd herneden
Er Mindet af hans første Fryd som Noer?

Ak! ingensteds er Roserne saa røde;
Ak! ingensteds er Tornene saa smaa;
Og ingensteds er Dunene saa bløde,
Som de, vor *Barndoms Uskyld hviilte paa.

Forgjeves gød, i mindre brudte Straaler,
Ud over fremmed Egn den milde Sol
Velsignelsernes Væld i større Skaaler,
End over Beltet om vor kolde Pol;

Forgjeves hæver langt bag Hjemmets Hegne
Sig høiere mod Himlen Jordens Bryst;
O! hvad var Himlen selv, hvis ingenvegne
Vort Hjerte der fandt Spor af svunden Lyst?

Reis Kloden om, og smelt i kjælne Lunde;
Og gys i hellig Lyst paa Fjeldes Iis;
Skue tusinddobbelt Liv, og hør af tusind Munde
Naturens, Glædens, og dens Skabers Priis;
Bemærk hvert Fortrin der, hvor rene Sæder
I Liigheds Hegn betrygge Friheds Glæder:

Dog savner overalt veemodig glad
Din Aand et saligt født jeg veed ei hvad;
Ak! thi Hyrdinders Dands til Hyrders Qvad,
Ved Arnos Bred, er tvungen mod de Lege,
Hvori for Høgen vore Duer vege.

Thi *Heloïses Lund seer tornet ud
Mod Krattet, hvor, omsnært af Brombærranken,
Du favnede som Barn din første Brud;
Og Skrækhorns Himmelspids er dog ei høi som Banken,
Hvorpaa jeg efter Maanen greb, og Tanken,
Den første Tanke, tabte sig i Gud.

Nei, her! kun her, i den affides Have,
Som Fredrik vogter, Fredens Engel liig;
Hvor mine Brødres Slægter favne sig
I fælles Held, fra Sarpen ned til Trave;

Kun her, o Danmark! i dit stille Skjød
Fandt det i fremmed Lyst beruste Hjerte
Den hele Fryd, det længselfuldt begjerte,
Den Ro, som langt fra dig det aldrig nød.

Her kalder jeg i Mindet fro tilbage
Min vilde Vandrings underfulde Dage,
Og skuer dobbelt skjøn og elskelig
Hver svunden Engel blandt den fjerne Vrimmel,
Hver Stjerne paa min gjennemfløine Himmel,
Min Frydhavns stille Havblik! speilt i dig.

Erotiske Sange og Elegier.
1782—1796.

Primula.

Til Henriette.

Er jeg rolig, er jeg bange,
Glad, i Selskab, eller ene,
Lyde kun om dig alene,
Hulde Pige, mine Sange.
Amor lærer mig de rette
Toner om min Henriette.

I en Kreds af muntre Frænder
Om et Bord, hvor Evan dandser
Mellem Bægre, mens han krandser
Dem med druesprængte Hænder,
Sees min Muse dig at flette
Myrthekrandse, Henriette.

Sidder jeg i Maanens stille
Lund, hvor Nattergalens Klukke
Blande sig med Skovens Sukke,
Medens mine Taarer trille;
Veemod nynner i den lette
Harpes Zittren: Henriette.

Strækker Døden mod din unge
Sanger sine kolde Hænder,
Og det Hjerte, som nu brænder,
Brister iisnet ved det tunge
Slag — mit sidste Suk i dette
Sidste Blun er: Henriette.

Til Døden.

I Livets Torden-Nat, hvor Alt omhyller
Min bange Sjæl med Taushed, Skræk og Mørk,
O længselønskte Død! kun du fortryller,
Kun du mig smiler i min Smertes Ørk!

Som mellem sorte Skyer Tord'nens Flamme,
Fremblinkende med blege Morder-Smiil,
Den nøgne Gran paa Klippen sees at ramme,
Saa ramme mig, o Død, din sikkre Piil!

Sit sidste Saar den bringe dette Hjerte,
Som bløder alt af tusind dybe Saar!
O, dette blot vil ende hines Smerte;
Min Qval, o Død, med Livet først forgaaer.

Kjærkomment skal dit Slag mit Hjerte være,
Som Peleïdens Sværd var Philoktet.
Vi Avindsskjold mod Livet begge bære;
Vi hade begge Lysets Majestæt.

Men vee mig! mellem Helveds sorte Floder,
I Lysets Egn, i Støvets mørke Dal,
Har ingen Gud, har ingen Støvets Broder,
Har ingen Dæmon Medynk med min Qval.

Forgjeves jeg udstrækker mine Hænder,
Omsonst, o Død! mit Raab fremkalder dig;
Omsonst kun efter dig mit Hjerte brænder;
Du hører ei mit længselfulde Skrig.

Saa flygted' bort af Ariadnes Arme
Tyrannen Theseus; grusom meer end kjæk,
Han, døvet mellem Krigsbasuners Larme,
Ei skjøtted' den Fortvivltes vilde Skræk.

Omsonst hun iler over spidse Stene;
Forgjeves mattes hendes svage Fod;
Omsonst hun mellem nøgne Klipper, ene,
Forvildet løber Havets Favn imod:

O Theseus! skynd dig i min Arm tilbage!
O Theseus! hør din Ariadnes Skrig!
O! hør din Ariadnes ømme Klage!
O Theseus! Theseus! kan du flygte mig?

Den Ulyksalige! Nu svulme Bobler,
Nu bløde Rifter i den spæde Fod.
Omsonst! Tyrannen medynkløs fordobler
De Skridt, hvis Spor hun farver med sit Blod.

Til Menander.

Du glade Ven! som i din Elsktes Arm
Kan trodse Skjebnens Storm og vilde Larm,
Som ved din Daphnes Haand paa Roser træder
I Livets Nat, hvor jeg blandt Torne græder;
Og ledes tryg ved hendes Trøst og Raad,
Som Theseus før ved Ariadnes Traad;
Som dysset i din Fryd ei Smerte føler,
Men hører Zephyr der, hvor Torden brøler;
Og tryg paa hendes Skjød, ved hendes Bryst
Seer i din Elskovs Speil kun Lys og Lyst!
Tilgiv mig, elskte Ven! om jeg afbryder
Et Dieblik den Rolighed, du nyder;
Tilgiv mig! ak, thi Skjebnen negted' mig,
Enhver Velsignelse, den skjenkte dig.
Viid, elskte Ven! den Jord, som hun omdanner
Til Himmel i din Arm, din Ven forbander;
Viid, Himlen jog fra mig for evig bort
Hvert Smiil af Fryd; mig Solen selv er sort,
Mig Jorden er, som Skrækkens mørke Rige,
Opfyldt med Bødler og Ulykkelige;
Fryd er mig Død, og om min knuste Barm
Opflammer Helved, selv i Venskabs Arm.

O! du, som ligger knuust af Vredens Torden,
Forglemt af Himmelen, forskudt af Jorden,
Trods den Elendighed, som martrer dig,
Trods al din Jammer, du er lykkelig,
Hvis du kun lider eget Uhelds Smerte,
Og Andres Suk din Sjæl ei større lærte;
Hvis ikke Frænders Graad og Venners Skrig
Dig friste til at glemme Gud og dig!

Dog! er det Ret, jeg dig min Smerte klager?
Din ømme Sjæl vil dele disse Plager;
Min Klage vil forgifte dig din Ro;
Ting, som din Ven saa gjerne vilde troe.
Og jeg, som føler al den Qval, som brænder
I Sorger for ulykkelige Venner,
Jeg smitter grum med Sorg for mig et Bryst,
Som Gud fandt værd og skabte blot til Lyst!
Jeg, Ven, bedrøve dig, og see dig græde!
Jeg skulde for min Skyld see Taarer væde
Det Øie, som af Vellyst straalte nys,
Som kun er skabt til Smiil og Daphnes Kys!
Din Sjæl jeg skulde grum min Gift indgyde!
Og røve dig, hvad selv jeg ei kan nyde,
Min sidste Trøst jeg skulde røve mig,
Min elskte Ven! at see dig lykkelig?
Nei! skjul dig tunge Qval i skjulte Taarer,
Du tynger dobbelt, hvis min Ven du saarer;
Kom sidste Glimt af Fryd og stem min Sang
Til Lyst den eneste, den sidste Gang.

Tidt, naar min Sjæl, forfulgt af Skræk og Kummer,
Mens salig i din Elsktes Arm du slummer,
Sank i det Hav af Sorg, den svømmed' i,
Den saae din Fryd at lyne sig forbi,
Og voldsom den anspændte sidste Kræfter,
For mere nær at svømme Glandsen efter.
Som bange Styrmand seer paa knuste Stavn,
I Stormens Nat et Glimt i nære Havn,
Som gjennem sorte Skov en Vandrer iler
Imod et Lys, der dybt i Grunden smiler,

Saa seer min Sjæl den Sol, der Skyen brød,
Og lyser rundt om dig paa Daphnes Skjød;
Af kjælent Venskab den da, lettet, svinger
Sig efter dig, paa Tankens snare Vinger;
Den glemmer Alt, og troer sig lykkelig,
Fordi den favner Daphne, Dyd og dig.

Da glemmer jeg hvert Nag af fremmed Smerte,
Og mindes knap, den saarede mit Hjerte;
Da min henrykte Sjæl i Glæden troer,
At Gud er god, og ei alene stor;
Da synes mig den hele Skabning smile,
Og Dyd mod Dyd og Lyst mod Vellyst ile,
Og kappes om, i Fryd at drukne mig;
Da er jeg rolig, glad og lykkelig.
Som en skibbruden Mand, igjen paa Landet,
Forglemmer Stormens Rædsler nys paa Vandet,
Saa glemmer jeg min Smertes vilde Larm,
Naar jeg dig skuer glad i Daphnes Arm.
Det er mit sidste Tilflugtssted paa Jorden,
Naar Himlen mig forfølger med sin Torden,
Hvor min forfulgte Sjæl kan skjule sig
For Fædres Hændevrid og Brødres Skrig.
Det er den Sol, jeg øiner midt i Taagen,
Som trøster mig i Nattens bange Vaagen;
Og styrker mig, at ende Livets Færd,
Min Gud, mig selv og min Menander værd.

Horaz og Lydia.

Han.

Før, naar jeg tryllet ved dit Bryst
Dig, Falske, hørte kjælent sige,
At mine Kys var Nektar, uden Lige,
Og ene jeg var al din Lyst;
Jeg i din Favn da tænkte med Foragt
Paa Persiens Despot og al hans Magt.

Hun.

Før, naar din Mund kun aabned' sig,
For mig med Amors egne Kys at sige,
Jeg var din evig elskte, bedste Pige,
Selv ingen Venus lignte mig;
Stolt af min Elsktes hele Kjærlighed
Jeg selv paa Roms Gudinde skued' ned.

Han.

For Cloe slaaer nu dette Bryst;
Nu lærer hun mig at foragte Throner,
Naar jeg ved hendes Stemmes søde Toner
Hensmelter i elysisk Lyst.
Med Glæde jeg modtager Dødens Slag,
Naar det min Cloe kjøber kun een Dag.

Hun.

For Cephalus jeg brænder nu,
Kun ham jeg ønsker, ham min Længsel favner;
Jeg paa hans Skjød engang dig aldrig savner;
Han ligner Amor meer end du.

Tre Gange døer jeg glad, naar ved min Død
Jeg ham kun gjør een Time dobbelt sød!

Han.

Men, om min Kjærlighed paa nye
Med fulde Flammer atter kom tilbage,
Hvis, for dig uophørlig at behage,
Jeg evig vilde Cloe flye?
Hvis jeg med tusind Kysse fletted' ud,
O skjønne Lydia! mit Elskovsbrud?

Hun.

Skjøndt Cephalus er Solen liig,
Naar den gaaer ned bag Tib'rens gyldne Bredde;
Skjøndt du, Horaz, er let, som Vind, til Vrede,
Og Havets Smiil i Falskhed liig;
Jeg leve vil med dig, og paa dit Skjød
Skal Døden selv din Elskte vorde sød!

Erato.

Langt fra det støiende Bulder af Vinens
Rasende Glæder, urørt af Bacchantens
Rusende Lyster og vilde Begeistring,
Synger min Muse.

Medens de rave med svingede Thyrser
Opad til Fjelds, og de mylrende Klipper
Vildt Dithyramber gjenskingre, hun sidder
Eensom i Dalen,

Mellem hvis Blomster sig bugtende slynger
Bækkens Krystal, i hvis glimtende Rislen
Cynthia zittrer, og nynner mit Hjertes
Salige Veemod.

Flye mig, o Satyr! o flyer mig, I Fauner!
Skjul dig blandt Klipper, berusede Sanger!
Echo af „Evan! o! Evan!“ sig tabe
Langt fra mit Alter,

Helliget Elskov, i Bøgenes stille
Bævende Skygger, omskimret af Lunas
Smilende Straaler, i Skjerm af min Sanglunds
Hvælvede Løvsal.

Skovenes Sappho, kun du, Philomele!
Nærme dig! Fløitende Klukke ledsage
Citherens Strænge, mens Eratos Toner
Tolke min Længsel!

Hør hendes Sang, Amathusia! hør den
Vingede Gud! og I Gratier! lytter
Leired' usynlig' omkring mig! Jeg priser
Helliget Eder,

Cyprias tryllende Belte, Chariters
Svævende Dands, og, o Amor! dit Koggers
Fylde, de nektarinddyppede Piles
Kildrende Smerte.

Idealia.

Skjøn og kjælen som Cythere,
Hvid og mild som Cynthia,
Rund som Hebe, rank som Here,
Er min Idealia.

Ingen af de tre Chariter
Er i Ynde hende liig;
Alle Jordens Aphroditer
Falme, naar hun viser sig.

Som en Straale fra det Høie,
I et Blik af Lysets Gud,
Munterhed i hendes Øie
Liv og Vellyst spreder ud.

Paa de hvide, runde Kinder
Dydens Roser aabne sig;
Naar hun smiler, Sorgen svinder
Morgenrødens Fiende liig.

Elskovs Guder rundt omkrandse
Hendes mørkebrune Haar;
Alle Gratierne dandse
Om den Skjønne, hvor hun gaaer.

Zephir overgiven spøger
Med en Fold, nu hist, nu her,
Som hver Yndighed forøger
Ved kun halv at skjule hver.

Trinde Bryster kjælent bølge
Af uskyldig Kjærlighed;
Ynde, Vid og Dyder følge
Glade hendes lette Fjed.

Roser spire, hvor hun træder,
Under hendes skjønne Fod;
Taus Beundring, Held og Hæder
Ile hendes Skridt imod.

Frækheds Satyr ærbar flygter,
Vover ei at see sig mæt;
Smigers lumske Slange frygter
Hendes lyse Majestæt.

Hendes søde Smiil henriver
Philosophens marmor Aand,
Lokker og tilbagedriver
Lige stærk hver vovsom Haand.

Ved at skue hendes Ynde
Kummer svinder bort i Fryd.
Ondskab blues ved at synde,
Naar den kjender hendes Dyd.

Der, hvor hendes Kys opliver,
Spilder Skjebnen al sin Harm.
Zembla, Zahra, Helved bliver
Paradiis i hendes Arm.

Men een Feil har dog min Pige,
Som det Alt fordunkle vil:
Denne Uforlignelige
Er desværre — ikke til.

Elskovsjubel.

Liig en Tordensky, naar til gyldne Høie
Phoebus atter leer,
Flye for evig Mørkhed fra mit Øie;
Ingen bitter Taare flyde meer!

Intet stønnet Suk, ingen hylet Klage,
Ingen Sørgesang
Echo bringe hulere tilbage,
Som naar før min Harpes Stræuge klang!

Thi hun elsker mig! triller, Philomeler;
Thi hun elsker mig!
Triller glade Toner! nu jeg deler
Skovens Fryd, ei meer ulykkelig.

Smiil til Dal og Skov atter, Morgenrøde,
Min Seline liig!
Glade Blik skal dine Straaler møde
Fra mit Øie; thi hun elsker mig!

Iil mig, muntre Bæk, gjennem Blomsterenge
Rislende forbi!
Jeg vil henrykt stemme Harpens Strænge
Til din Bølges klare Melodie.

Viis mig, o Natur! alle dine Skatte
Hist i Lysets Hjem,
Her i Ormens Støv, og jeg skal fatte,
Favnet af min Elskte, føle dem.

Min Selines Smiil aabnede mit Øie
For din Herlighed.
Jubler med, I Skove, Dale, Høie!
See hun smiler! Alting smiler med.

Til Venus.

Cyprens skjønne Herskerinde,
Elskovs mægtige Gudinde!
Min Seline kalder dig.
O! forlad i Dag Cythere!
Byt det bort for meget mere,
Som hos hende venter dig!

Hendes Huus dig i det lille
Vil Olympen selv fremstille;
Konst, Natur, og attisk Smag
Overalt dit Øie maler
Phantasiens Idealer
Under min Selines Tag.

Vaarens sidste, skjønne Gave,
Rosen, staaer i hendes Have
Rød og hvid og frisk, som du.
Druen, som dig hjemme fryder,
Skjenket af Seline byder
Nektar, mere sød endnu.

I dit Paphos dunkle Gange
Blandes Nattergalers Sange
Sødt med Rislen af en Elv;
Aphrodite! men du glemmer
Dine Philomelers Stemmer,
Naar Seline synger selv.

Vellyst lokker ikke mere
Paa dit duftende Cythere
End páa hendes Opholdssted;
Men i hendes Øie byder
Dronningen for alle Dyder
Faunen selv Beskedenhed.

Værdigt Selskab og du finder;
Thi min Elskedes Veninder
Faaer du samled' her at see.
Hver af dem er en Charite,
Hos en anden Aphrodite
Seer du dine hulde Tre.

Intet, Intet vil du savne!
Giv det Alt Olympens Navne,
Saa bli'er det og Himlen Eet.
Og foruden Speil, Gudinde!
Vil du dig fordoblet finde,
Naar du har Seline seet.

Iil, Kronions skjønne Datter!
Kom med Elskov, Skjemt og Latter,

Kom med Amors hele Hær!
Ellers troer din Skjald, Gudinde!
At du frygter for at finde
Meer end dig i hende der.

Til Seline.

(Efter Tibullus's 3. Bogs 3. Elegie).

Hvad nytter det, med idelige Bønner,
Med Ønsker at bestorme Himmelen?
Jeg beder ei, som andre Jordens Sønner,
Om Rigdom; Elskte! jeg foragter den;
Ei at paa Marmortrapper jeg maa stige
Vidtglimrende til høie gyldne Sal;
At Tusind maae, for blot mig at berige,
Med deres Sved bedugge Herthedal;
Men, at hos dig mit Liv maa sødt hensvinde;
At jeg maa døe, som Olding, ved dit Bryst;
At paa mit Liig din Taare da maa rinde,
Naar du beklager ømt din tabte Lyst!
Thi, hvad mon hine Riges Guld os nytter?
Hvad tusind Hjordes fede Meieri?
Hvad Bygninger paa høie Joniske Støtter,
Med Steen-Apoller og Dianer i?
Hvad Hvælvinger, behængt' med Lysekroner?
Hvad Marmorgulv, hvor gyldne Stole staae?
Hvad Purpurdragt, bebræmmet med Galoner,
Og andet meer, som Pøblen gaber paa?
Misundelse, Misundelse kun vindes
Ved disse Ting, — og Pøblens Dom er blind;

Ei Sjælens Ro i gyldne Sale findes,
Ei Lægedom for et bedrøvet Sind.
Mig Lidet, deelt med dig, skal Rigdom være!
Jeg uden dig ei skjøtter Jordens Guld;
Jeg uden dig ei skjøtter Jordens Ære;
Jeg har dens bedste, naar du mig er huld.
O! gyldne Dag, som dig mig kunde give!
Tre Gange lykkelige, gyldne Dag!
Paa den jeg skulde Cæsar, Croesus blive,
Selv under mindste Hyttes lave Tag.
Men, dersom evig ingen Guder høre
Min ene Bøn, som jeg saa ofte bad,
Ei alle Jordens Skatte skulle gjøre
Een Time mig Ulykkelige glad.
Derom lad Andre bede! stille Dage
I min Selines Arm jeg ønsker mig!
Fra hendes Haand mig Alting sødt skal smage,
Og fattig skal jeg være lykkelig!
O! hør din Sangers Bønner, Erycine!
O! hør mig, du, som lønner Kjærlighed!
Lad snart den Dag, som giver mig Seline,
Gudinde! synke fra din Himmel ned.
Hvis ei, da hør mig, du, som Nattens Rige
Bestyrer med din rædsomsorte Stav!
Snart, snart, o! Pluto! lad mig Arme stige
Ned i den stille, tankeløse Grav!

Lycas til Lycilis.

O! jeg Lyksalige! Lycilis elsker mig!
Hvo er, som Lycas, usigelig lykkelig?
Lycilis elsker kun mig!
Lycilis deilige Læber kun aabne sig,
For at fortælle mig sødt, at hun elsker mig
Lycilis kysser kun mig!

Himmelske Muser og Gratier, lærer mig!
Lærer min henrykte Sjæl at fortolke sig!
Lycas forvildes i Fryd.
Lycilis synger; ophøiet, som Jupiter,
Hoit over alle lovsyngende Verdener
Hører jeg Sangenes Lyd!

Lycas er mægtig og rig som Saturnion,
Viis som Tritonia, skjøn som Endymion,
Stærk og berømt som Achill;
Lycilis smiler — Idalia skjuler sig —
Viisdom og Rigdom og Skjønhed og Styrke mig
Møder i Lycilis Smiil.

Nedslyng fra Thronen din Lynild, o Jupiter!
Sønderknuus Himle paa synkende Verdener!
Ømt trykt til Lycilis Barm,
Intet kan skrække mig; rolig jeg slumrer der;
Sødt under tusinde buldrende Tordener
Døer jeg i Lycilis Arm.

Tidsfordriv.

Naar Solen vækker mig til Dagens Sysler,
Naar upaaklædt jeg sidder ved mit Bord,
Og mellem gamle Folianter nysler,
Og tømmer deres Viisdom, som man troer;

Naar, med Donat og Fibelbræt i Haanden,
Jeg sidder mellem haabefulde To,
Og ikke sjelden, ivrigen i Aanden,
Gjør Salomon af Klaus, som Nogle troe;

Naar midt i Musers Tempel, med en Mine,
Sig Cato selv ei skulde skammet ved,
Blandt Phoebi Børn jeg synes Mening pine
Af Ord, som min Decanus standser ved —

Naar stundom mellem stive Cavallerer,
Blandt Damer ved en gunstig Herres Bord,
Jeg allerydmygst vittig amuserer
Den naadige Forsamling, som man troer —

Naar paa min vante Plads i Høresalen
Jeg stirrer paa Cathedrets Clinias,
Og lytter, troer han, som paa Nattergalen
Til hans pedantisk declameerte Fjas —

Naar mellem Hviisken, Hosten, Støien, Grinen,
Paa Whigs Concert jeg een og anden Gang
Beundrer Torrys Greb paa Fiolinen,
Og smelter, som man troer, ved Lollis Sang —

Naar ikke blot til Lyst jeg paa Paterre
Maa grædende Crispin, som Doctor, see!
Og Odins Søn, og Thor, den gamle Herre,
Hvor nødig jeg end vilde det, belee —

Hvor vilde da Kjedsommeligheds Pine
Mig gjøre Tidens Gang utaalelig!
Hvis jeg ei tænkte kun paa dig, Seline!
Hvis overalt min Sjæl var ei hos dig.

Kyssene.

Til Seline.

Giv mig, Seline! tusind Kys, og atter
Ti Tusind, og saa Tusind nok igjen;
Derpaa ti Tusind under Spøg og Latter,
Et Tusind paa ti Tusind stedse hen!

Naar vi paa denne Viis hinanden have
Tre, fire Millioner Gange kyst,
Vi kunne det saa snildeligen lave,
At Ondskab taber reent sin Tællelyst.

Og Ingen skal til Andre kunne sige,
Som ved den simple Maade muligt var:
Saa mange Gange kyste han sin Pige;
Saa mange Gange hun ham kysset har.

Til Amor.

Da hun seilede.

See, hun seiler bort! mit Die følger
Zittrende den lykkelige Stavn —
Triller sagte, muntre Bølger!
Bærer hende trygt i eders Favn!

Overgivne, sprudlende Delphiner
Skjemtsom rundt om Sluppen boltre sig!
Havets yngste Doridiner
Trække den, Diones Choncha liig!

Muskelklædte, blæsende Tritoner
Understøtte Nereïders Sang!
Festlig, som da deres Toner
Ved Cytheres Fødsel fordum klang!

*Luftens spædeste Favon besøge
Amphitrite første Gang i Dag;
For i lette Flugt at spøge
Med det purpurrøde Silkeflag.

Ingen taaget Sky fra Vesten ile!
Havets Flade glimre, Himlens liig!
At i klare Bølgers Smile
Hun med Phoebus frit kan speile sig!

Men min Ro forlod mig med min Pige;
Ene staaer jeg Arme her igjen —
Amor! bring den Elskelige
Snart tilbage til sin ømme Ven!

Trøsten.

Til min Ven, ved hans Elskedes Død.

Vis er Døden. Salig Slummer
Venter snarlig Sorgens Ven.
Trøsteløse! taal din Kummer!
Snart i Graven endes den.

Hvad er Venskabs høie Glæde,
Favntag af en yndig Mø,
Hvad er hele Jordens Glæde
Mod den Vished, du skal døe?

See bag Skyer Solen ile
Sin bestemte Bane hen;
Snart den synker, for at smile,
Medens Havet favner den.

Dine Dages Aftenrøde
Vinker dig til Jordens Skjød!
Denne *Vished bør forsøde
Al din Kummer, al din Nød.

Nyd den, føl den, fat dens hele,
Trøstefulde Salighed!
Sorgens Skyer mildt sig dele,
Flygte, svinde reent derved.

Som det dyrebare Minde
Af min Himmels tabte Fryd,
Da med Kys en øm Veninde
Styrked', lønnede din Dyd.

Da dit Blik i hendes Øie
Engles Salighed forstod,
Og du nærmere den Høie
Følte dobbelt, Gud er god.

O! som dette søde Minde
Kald den Visshed ofte frem:
Snart skal dine Dage svinde,
Og din Følelse med dem.

Kald den oftere tilbage,
End din nylig tabte Lyst!
Hiins Erindring den forjage,
Enevældig i dit Bryst!

O! thi hvad er svunden Glæde?
Skyggen af en jordet Ven?
Vi vil favne den, og græde
Dobbelt, naar den svinder hen.

Lad dit Hjerte Gift ei sanke,
Slangen mellem Roser liig,
Af den alt for søde Tanke:
Engang var jeg lykkelig.

Nei! men engang skal jeg blive
Fri for Liv og Qval som hun;
Døden mig den Ro skal give,
Som i Graven nydes kun.

Dette Haab bestandig svæve
For din Aand og styrke dig!
Men af Himlen ei du kræve
Hende! Hun er lykkelig.

Vel blev trefold Mørke givet
Dødens tavse Opholdssted;
Ak! men ei saa mørk som Livet
Er dens Hulers Eensomhed.

Ei forstyrre falske Syner
Slummeren i Gravens Skjød;
I dens Nat ei Drømme lyner;
Søvnen der er rolig, sød.

Frygt for op til nye Plager
Snart at vækkes ved dens Savn
Ei den Lykkelige nager,
Som hendysses i dens Favn.

Nei! men den, som rolig hviler,
Qvæget i dens søde Slum,
Dobbelt skjøn opvaagnet iler
Derfra til Elysium.

O! der skal du engang favne
Hende, som forlod dig her;
Saligheder uden Navne
Begge skal omgive der.

Og lad det end vare længe,
Mange Aar sig slæbe hen,
Før i hine Glædens Enge
Hun skal møde dig igjen.

Hvad er Jordens længste Plage,
Hele Livets Bitterhed
I en Rad af mørke Dage,
Mod en salig Evighed?

Hvor du mellem evig unge
Glæder, Gud og hende nær,
Nyde skal, hvad ingen Tunge,
Ingen Ord dig tolke her.

Til Søvnen.

Eneste blandt Edens Saligheder,
Som blev levnet os i Livets Nød,
Som jeg daglig længselfuld tilbeder,
Søde, korte, tidtgjentagne Død!
Forsmag paa den Ro, som venlig smiler
Fra det Mulm, hvor sødt min Fader hviler —

Søvn, hendysset i din Arm oplives
Matte Træl igjen til frugtbar Sved;
Og hans Fyrste nye Kræfter gives
Til at virke hans Lyksalighed;
Og jeg glemmer i din Favn den Smerte,
Dagligt Syn af Andres Kummer nærte.

Tak for hvert et Blund, som lod mig smage
Glemsels Nektar i dit hulde Skjød;
Tak for hver en Gang du Livets Dage
Sødt mig lønnede med natlig Død;
Tak fra mig og Tusinde, som nyde
Blot den Lyst, som dine Drømme byde.

Edderfulde Nag mit Bryst forgifte;
Tungt jeg aander Livets qvalme Luft;
Dødens Broder! du mig ofte vifte
Mild imøde Lethes linde Duft!
Til engang, gid snart! jeg i dens Bølger
Mig og Slangen i mit Hjerte dølger.

Til Hanna Braem.

Den Sindets Ro, som jeg skal aldrig smage,
Den Munterhed, som Himlen negted' mig,
Skal uformørkt bestraale dine Dage,
Veninde! Du skal vorde lykkelig.

Thi blot Naturen ei, som lod dig blive
Saa vittig, ædel, yndig, skjøn og god,
Har givet dig Alt hvad den kunde give;
Og Skjebnens Yndest blev din sjeldne Lod.

Sødt svunde hen din Ungdoms første Dage;
Sødt de nærværende bortsnige sig;
Til dem, som du, gid mange! har tilbage,
Udsigten smilende fortryller mig.

Ak! ofte, naar jeg i dit lyse Oie,
De muntre Dyders blide Himmel saae,
Naar, som en venlig Leder fra det Hoie,
Jeg saae dig ved min Fredriks Side gaae;

Naar ingen Taarer, intet Spor af Smerte
Formørkede dets englemilde Blik,
Da glemte tidt mit venskabsfulde Hjerte
Den tunge Lod, jeg selv af Skjebnen fik.

Og, naar jeg skued' begge lykkelige,
Hinanden flyve Favn i Favn imod,
Udraabte jeg, skjøndt kyst af ingen Pige,
Som om jeg elskes selv: o! Gud er god!

Jeg deelte begges Fryd; min egen Kummer
Forsvandt i Følelsen af eders Lyst.
Gid, aldrig vakt af eders Lykkes Slummer,
I stedse mig maae skjenke denne Trøst!

O! jeg beholder den, thi Haabet smiler
For dig, Elskværdige! hvorhen du gaaer;
Thi Gud og Dyd og Fredrik med dig iler,
Og dette Selskab varig Lykke spaaer!

Hvor ofte sværmer jeg blandt glade Drømme
Om eders vorende Lyksalighed!
Naar I skal Glædens fulde Bæger tømme
I fælleds Favn, i uforstyrret Fred!

O! megen, megen Trøst den Vished gjemmer,
At du min bedste Ven velsignes skal!
I denne glade Følelse jeg glemmer,
At Jorden blev for mig en Jammerdal.

Men, naar nu Haand i Haand med ham, Veninde!
Du vandrer Livets Blomsterbane hen,
Lad da en kjærlig Veemodstaare rinde
For Lydias ulykkelige Ven.

Aabenbarelsen.

Til Hanna Hornemann.

Tung af mange mørke Dages Kummer,
Kjed af Tanke, Lys og Liv og sig,
Sank min Sjæl i Nattens stille Slummer;
Søvn! o gjør mig tidt saa lykkelig!
Kom med denne Nektar tidt tilbage,
Som i Drømme nys du lod mig smage!

Ene med min Elskov og min Smerte
Sad jeg (syntes mig) i Ronas Dal;
Og min Harpes hule Torden lærte
Lundens Echo Gjenlyd af min Qval.
Tykke Skyer dækked' Aftenrøden;
Rundt omkring mig Alt var mørkt som Døden.

See! med Eet opklartes ved min Side
Luftens Dunster for min Phantasie;
Med en Mine, som en Engels blide,
Stod min Fredriks Elskede deri;
Som en yndig Guddom fra det Høie
Svæved' hun i Glandsen for mit Øie.

Svage Skjald om Farver ikke leder,
Til en Engel hist at male dig,
Som, trods Støvets Ufuldkommenheder,
Her, Veninde! var umalelig;
Tænk dig hende her, og tænk den samme,
Klædt i Salighedens lyse Flamme!

„Jeg er salig," brød hun ud — Seline
Synger ei saa sødt, som Talen lød —
„Ingen Støvets Glæder ligne mine;
Sørger ikke, Venner! ved min Død!
Siig min Ven, (her voxte hendes Stemme)
Han sin Sorg, og ikke mig, maa glemme."

„Ja jeg veed det, Skjønne, Skyldfrie, Høie!
Du er salig i din Skabers Favn;
Men hvi synes Perler fra dit Øie
I din Himmel selv at røbe Savn?
Kan du lide? kan du salig græde?
Gud! er ingensteds da varig Glæde?"

„Jo den kommer. Himlens Myriader
Føle den; den kommer vissselig;
Men da først ublandet, naar vor Fader
Samler alle sine Børn til sig.
End er Længsel i mit glade Hjerte,
Skjøndt den ei er tung som Støvets Smerte."

„Fredrik," blev hun ved, „at Fredrik græder —
Thi jeg elsker evig, evig nu —
Det er bittert, midt i mine Glæder
Kommer jeg det sørgelig ihu;
Men den Gode hører mine Bønner,
Fredriks Dyd han styrker og belønner."

„At min elskte jordiske Veninde,
Som saa ømt, saa kjælent elskte mig,
Blot i Tanken bære maa mit Minde,
Ogsaa det endnu bekymrer mig;

At iblandt saa mange Venners Navne
Hun skal mit alene stedse savne."

„O! hvor meget vilde jeg nu sige,
O! hvor mange Glæder ønskte jeg
Denne dyrebare muntre Pige;
Men nu seer, nu hører hun det ei.
Hvad jeg ønsker mellem hine Throner,
Tolk du hende her i Støvets Toner."

„Siig, at Intet meer paa Jorden ligner
Himlens Engles Fryd, end Kjærlighed;
End jeg glad Erindringen velsigner
Af det første Kys, den tændtes ved;
Alle Himles Engle see med Glæde
To, som varigt elske sig hernede."

„For at trøste Kummer, lindre Jammer,
Sendtes Elskovs Ild fra Himlen ned;
Og dens rene, stærke, lige Flammer
Luttre Sjælene til Salighed.
Alle Salige med Vellyst skue
To henrykte Dødeliges Lue."

„Kjærlighed, som Mod og Styrke gyder
Med sin Nektar i den unge Sjæl,
Værner vældigt om de spæde Dyder,
Mod sin Himmels truende Rebel.
Selv den Høie seer med Faderglæde
To, som dydig elske sig dernede."

„Ja han smiler kjærlig fra det Høie,
Elskede Veninde! ned til dig;
Seer med Lyst, at Dyden i dit Øie
Drager nærmere din Ven til sig;
Seer din Elsker glad i dig tilbede
Den, som satte dig for ham dernede; —"

„Seer ham elske dobbelt Viid og Ynde,
Ved i dig at kjende deres Værd;
Seer ham skjælve dobbelt for at synde,
En uskyldig elsket Engel nær;
Og han vil opfylde hvad jeg beder:
Krone begge med Lyksaligheder."

Med en Følelse, som Ingen fatter,
Med en Røst, hvis Toner Støv ei fandt,
Raabte Paradisets skjønne Datter
Dette sidste — smiilte sødt — og svandt.
Vækket foer jeg op af Nattens Slummer,
Ak! til Lys og Tanke, Dag og Kummer!

Elegier til Seline.

1786—88.

Det første Haandtryk.

„Nei! bort med Trøst! paa denne Jord
Vi kun har Aarsag til at græde;
Saavidt som Støvets Afkom boer,
Har Ulyksalighed sit Sæde;
Den Unges Spøg, den Vises Ro,
Pokalens Trøst, og Elskovs Glæder,
Selv de, som mellem Dyder groe,
Er' glimrende Elendigheder.
Vær viis og rig som Salomon,
Vær Mønsteret for alle Dyder,
Din Velstand er et Kikajon,
Som kun et Dieblik dig fryder,
For, visnet uformodentlig,
Den grumme Sandhed dig at lære:
At Ingen er saa lykkelig,
Som den, der holder op at være.
Kan Rigdom, Viisdom, Dyder ei,
Din Fryd, o Menneske! betrygge,
Siig, hvor er da den sikkre Vei,
Som ikke fører til dens Skygge?

Slet ingen. Gaae hvad Vei, du vil,
Du gaaer paa den en Død imøde;
Og hvo har viist dig Glædens Smiil
I dine Dages Aftenrøde?
Hvo sendte dig fra Gravens Bred
Tilbage Fader eller Broder,
Som meldte dig om Salighed
Bag Dødens taagedækte Floder?
Hvo gav din Sjæl en Vished om,
At throne paa sin Krops Ruiner?
Og, om den til Orion kom,
Den kom der ei til nye Piner?
Chaotisk Mørke skjuler dig;
Dit Liv hensløb i Skræk og Kummer;
Du hilste Dagens Lys med Skrig;
Dit sidste Haab er evig Slummer."
Saa talte Smerten i min Barm,
Og mellem Taarer i mit Øie
Stod skummel, misantropisk Harm,
Da, som en Engel fra det Høie,
Seline! nys du spurgte mig
Med din den kjælne, søde Stemme:
Om jeg var ikke lykkelig,
Og om jeg aldrig kunde glemme
Den Sorg, som Sukke fra mit Bryst
Forraadte, som mit Øie malte?
Og Smertens hule Tordenrøst,
Seline! tav, saasnart du talte.
Ved denne himmelhulde Lyd
Jeg glemte Skræk og Skrig og Torden.
Jeg saae dit Smiil, og Haab og Fryd
At spire frem igjen paa Jorden.

O! dersom denne Venlighed,
Hvormed jeg, Engel! saae dig smile,
Var meer end blot Medlidenhed?
O! lad min Sjæl i Tanken hvile!
Hvis denne søde Haand, hvormed
Du trykkede min Haand, Seline!
Blev varm af fyrig Kjærlighed,
Da mine Fingre rørte dine?
Seline! hvis du elskte mig!
Dog nei! blandt alle Dødelige
Var Ingen da saa lykkelig,
Som jeg, som jeg Ulykkelige!
Dog — hvis du kunde? himmelsk Lyst
Min Sjæl til denne Tanke binder!
O! gid den knuse dette Bryst,
Og dræbe mig, før den forsvinder!
Ja! jeg vil nyde denne heel,
Vil Tankens hele Glæde nyde,
Min elskovsfulde ømme Sjæl
Skal sig ved indbildt Vellyst fryde.
Og, naar du Smile, dette liig,
Seline! mig vil stundom skjenke,
Da skal jeg frydes ved at tænke:
Maaskee du kunde elske mig!
Endog om mange mørke Dage
Du aldrig vil opklare mig,
Jeg denne kalde skal tilbage
Og troe dem alle denne liig!
Og ingen heraklitisk Sang
Skal fra min Harpe mere klinge,
Til Fryd jeg skal mit Hjerte tvinge
Ved Harpens Strænges muntre Klang:

Jeg dig, Seline! smile saae,
Jeg følte dig min Haand at trykke.
Ras Skjebne! lad dit Lyn nedslaae!
Din Torden knuser ei min Lykke.

Til Seline.

Siig, Elskede! den Mand, til hvem dit Die
Med kjærlig Omhed smiilte første Gang,
Var det en Aand, en Engel fra det Høie,
Hvis Tryllemagt dig til at elske tvang?
Hvad? eller var det en af Støvets Sønner,
Hvis Salighed er kummerblandet Fryd,
Hvis Magt er Frygt og Haab og Suk og Bønner,
Hvis Herlighed er ubemærket Dyd?
En Dødelig, som jeg? tilbedte Pige!
Hvori bestod hans Fortrin da for mig?
Hvad tænkte, sagde denne Lykkelige?
Hvad gjorde han, for at behage dig?
Siig, hvilken tryllende Camene lærte
Hans Tunge Guders Sprog? med hvilke Ord
Fortolkede hans Læber Elskovs Smerte,
At Lyden fra dit Øre spildt ei foer?
Ved hvilke Prøvers overvundne Plage
Beviste han sin Elskovs Evighed?
Hvor mange kummerfulde, mørke Dage
Gik ham forbi med Seklers sene Fjed?
I hvilke Skove blandte sig hans Klage
Med Philomeles Trillers kjælne Klang?
Hvad Klippe, haard som du, slog vildt tilbage
Hver Gjenlyd af hans Elskovs ømme Sang?

I hvilken Dal mon Flora saae ham irre
Fortvivlet om, med vilde, tunge Fjed?
I hvilken Flod saae ham Najaden stirre
Med bange Tegn paa hans Urolighed?
O! kom han over Torne, spidse Stene,
Udmattet, blodig, for at kaste sig
I Støvet for din Fod, tilfreds ved ene,
At have kysset den, og skuet dig?
Igjennemirrede den Lykkelige
Solbrændte Zahras Heder, Afnus Sand?
Og løb han gjennem Løvers øde Rige,
For, skuffet, at forandre Sind med Land?
Kom han, som Seirer over Millioner,
Og lagde Jordens Kroner for dig ned?
Seline! hvad er alle Jordens Throner,
Og deres Skatte, mod din Kjærlighed?
Tilkjøbte han sig med tantalisk Smerte
Dit Haandtryks ubetalelige Lyst?
Fortæred' Japetidens Ørn hans Hjerte,
Før første Gang hans Mund af din blev kyst?
Ja! jeg vil troe det, elskte, grumme Pige!
Alt dette har han gjort og lidt for dig;
Men med det Alt, fortjente jeg din Lige;
Og ak! Seline er ulignelig.

Min anden Skabelse.

Udannet sprang jeg af min Moders Arme,
Udannet fra min Ungdoms Leders Haand;
Raa var jeg, følesløs, og uden Varme,
Blot Krop, foruden Sands og Liv og Aand.
Taus sad jeg gravet ned iblandt Ruiner
Af Alderdommens Daarlighed og Vid;
Og Krampe, Gigt, og evig mørke Miner
Blev Frugter af min uafbrudte Flid.
For mig fremkaldte Vaaren aldrig Livet
I den af Vintren myrdede Natur;
Ei mig til Lyst blev Solen Frihed givet,
At speile sig i Bækkenes Azur.
Døvt var mit Øre for de kjælne Toner,
Som Philomele fylder Lunden med;
I Aftenrødens Guld paa Skovens Kroner
En Blind ei skued' mindre Herlighed.
Stum gik jeg, naar de fjerne Bølgers Brusen,
Insekters Surren, Lærkens høie Slag,
Mailøvets Raslen og Zephirers Susen
Velkommen bøde den gjenfødte Dag.
Og medens Livets vakte Millioner
Med tusind glade Stemmer priste Gud,
Jeg pønsede paa Phtias Myrmidoner,
Og hvordan Capitolium saae ud.
Ved Nat og Dag, paa Landet og i Staden,
Steen var jeg, lige hærdet, overalt:
En Stub i Skoven og en Glut paa Gaden
Med lige Virkning i mit Øie faldt.

Slet Ingens Ven, den rige Plyndrers Slummer,
Den arme Vornedbondes Slaveri,
Ulykkeliges Taarer, Usles Kummer,
Med lige Skridt jeg rolig gik forbi.
Kun levende med Døde, mine Dage
Hengled bestandig een den anden liig;
Jeg ikke stræbte Nogen at behage;
Og ingen agted', Ingen elskte mig.
Kold, ligegyldig, med den Vises Mine
Jeg alle Nordens Døttre gik forbi; —
Men ak! jeg saae dit Smiil engang, Seline!
Farvel, min Ro! farvel, Philosophie!
Jeg saae dig, som en Guddom fra det Høie;
Og ved dit Smiils oplivelige Bliv
Mit kolde Jeg, i Glandsen af dit Øie
Forklaret, pludselig fik Aand og Liv.
Da saae jeg Himlens første Blik i dine;
Da følte jeg Naturen første Gang,
Da bad jeg høit til Venus Erycine,
Fik Liv, og elskede, fik Aand, og sang.
Saa staaer, mens Nattens Mulm paa Dalen hviler,
Den lukte Blomst, som visnet, gaaet ud;
Den Solen seer, og aabner sig, og smiler,
Og brammer stolt med tusind Præg af Gud.
Nu er mig Lunden hellig; mindste Knoppe,
Som Vaaren aabner, nu fortrylle mig,
Og Nattergales Sang i Skovens Toppe,
Og Bækken, hvori Solen speiler sig.
Og ofte sidder jeg i tause Skygger
Ved Egens Rod, alene, mild og glad,
Og et Beviis mig selv for Almagt bygger
Andægtig undersøgende et Blad.

Nu saarer Usles Klageskrig mit Hjerte;
Nu seer jeg Brødres Ulykfalighed;
Nu føler jeg, som egen, Andres Smerte,
Og naar en Broder græder, græder med.
Nu hænge fast ved Jorden mine Dage,
Og Intet er uvigtigt meer for mig;
Nu stræber jeg hver Skabning at behage,
For og, Seline! at behage dig.
Nu har jeg Venner, ædle, som forsøde
Den Lod, mig Skjebnen her i Livet gav,
Som lede mig med Raad, og, hvis jeg døde,
Med Taarer strødde Blomster paa min Grav.
Nu finde Mange, jeg var værd at have
Den Sundhed og den Ro, som negtes mig;
O! min Seline! det er Alt din Gave,
At jeg ei taales blot, jeg skylder dig.
Du gav mig dette bløde, kjælne Hjerte,
Som bløder ved den Usles Hændevrid;
Din Aand det er, som synger mig min Smerte;
Fra dig mit Hoved stjæler alt sit Vid.
Du tidt mig lærer, i dit Smiil at glemme
Min og al Jordens Ulykfalighed,
At munter jeg kan Harpens Strænge stemme
Til Spøg, engang iblandt, og Latter ned.
Og dersom Evighedens Hæder lønner
Min Sang, og vorder jeg saa lykkelig,
At elskes af den fjerne Fremtids Sønner,
Din Aand, dit Vid, dig elsker man i mig.

Erklæringen.

Naar Morgenrødens første Smiil indbyde
Den slumrende Natur til Liv og Lyst;
Naar Solens Straaler brændende sig bryde
Paa Markens svedende Beplanters Bryst;
Naar gyldne Phoebus ned i Havet daler,
Og ender Bondens Slæb og Byens Larm;
Naar Midnatstimens Stille skaber Qvaler
Selv i den kronede Misdæders Barm;
Jeg tænker, føler, seer kun dig, Seline!
Jeg vaagner op kun for at tænke dig;
Mig smiler Solen i din kjælne Mine,
Naar du er blid, den ei gaaer ned for mig.
Den mørke Nat paa mig sin Rædsel spilder,
Dit lyse Billed mig opklarer den,
Dig Kjærlighed mig overalt afbilder,
Og rundt omkring mig straaler Himmelen.
Med Guld hver Gjenstand males af de Luer,
Som dine Smile tænde i mit Bryst;
Mig Alting straaler Fryd; hvorhen jeg skuer,
Mit Öie møder allevegne Lyst.
Og rolig skal jeg ned i Graven stige,
Naar jeg kun ogsaa der kan tænke dig;
I Jordens Muld, i Dødens mørke Rige
Dit skjønne Billede skal følge mig.
O! hvad er Purpur, hvad er gyldne Throner,
Hvad er Horazers og Pindarers Ild,
Homerers Hæder, Evighedens Kroner,
Seline! mod dit mindste søde Smiil?

Og jeg har seet det, jeg har seet dig smile,
Og evig staaer det malet i mit Bryst;
Jeg mellem Farer nu kan rolig hvile;
Jeg kjender dig, og kjender idel Lyst.
Og denne faste Fryd skal Intet rykke,
Trods Skjebnens Harm og Livets Bitterhed;
Dybt i min Sjæl er Grunden til min Lykke,
Den knuses ei, før denne knuses med.
Thi naadig Himlen bandt med ingen Lænke
Den indre Kraft, som virker i min Sjæl;
Jeg kan jo dig og al din Ynde tænke,
Jeg kan jo henrykt glædes ved dit Held.
Jeg kan jo fryde mig, naar du dig fryder,
Jeg kan jo lide, græde her med dig,
Jeg kan jo synge dig og dine Dyder,
Og jeg kan døe, naar Jorden taber dig.

Bønnerne.

Gjet, Elskede! hvorom din Elsker beder,
Naar Morgenrøden vækker Alt igjen,
Naar Rosen, aabnende sin Barm, udspreder
Sin søde Duft om din henrykte Ven!
At du maa vaagne mild og glad, Seline!
Og munter føle Vaarens hele Lyst,
At Dagens første Smiil maa møde dine,
Og fylde med elysisk Fryd dit Bryst.
Naar Middagssolens lige Straaler stræbe
At gjennembryde Skovens tætte Løv,
Naar Tørken binder matte Hyrdes Læbe,
Og Zephir boltrer sig i Blomster=Støv,
Da sidder jeg i Lundens svale Skygge,
Og beder, at en kjølig Vestenvind
Med Ambra=Vingers Duften maa betrygge
Mod Solens Blik din hvide Barm og Kind.
Naar Aftenrødens Purpur farver Dalen,
Hvor, tænkende paa dig, din Elsker gaaer,
Og minder sig dit Smiil, mens Nattergalen
Mig minder om din Sang, i det den slaaer;
Da beder jeg, o! vidste du, Seline!
Hvor varmt, hvor inderligt, hvor tidt jeg bad:
Gid munter, mild og blid, som Erycine
Du smile, stedse lykkelig og glad!
Gid ingen Storm, gid intet Vift af Kummer
Forstyrre dine Dages stille Fred!
Til du, som qvæget af en rolig Slummer,
Opvaagner smilende paa Lethes Bred!

Naar Skovens muntre Chores Melodier
Forstumme, naar min Rose lukker sig,
Naar slumrende den hele Skabning tier,
Og Maanens blege Glands omskimrer mig,
O! da, mens Dal og Skov og Alting hviler,
Er jeg i Tanken, Elskede! hos dig,
Og seer, hvor yndigslumrende du smiler,
Den skjønne Kjærligheds Gudinde liig;
Og, sværmende blandt Aft'nens Yndigheder,
Begeistret af den milde Cynthia,
Jeg knæler for dit Billed, og tilbeder
Den Himmel, hvor du smilende kom fra.
Og, hævet af min Længsels Trylleríer,
Jeg op i Sphærers Chore svinger mig,
Og hører dig i deres Harmonier,
Og i hver salig Glands jeg øiner dig.
Jeg vandrer rundt i Himlen, og fremtræder,
Løst i din Kjærlighed af Støvets Baand,
Paa Roser mellem evig unge Glæder
Fra et til andet Eden ved din Haand;
Og glemmer Støvets usle Frygt herneden,
Og nærmer mig til ham, som skabte mig,
Og beder blot, at gjennem Evigheden
Jeg Haand i Haand maa stedse følge dig.

Sværmeri.

Gid alle Jordens Kroner vare dine!
Gid alle Folkeslag fra Syd til Nord
Adløde Dig, fortryllende Seline!
Hvor lykkelig blev da vor usle Jord!
Da skulde Strid og Borgerkrig ei mere
Bedugge den med dræbte Sønners Blod;
Men Freden venlig overalt regjere,
Og Hyrder dandse, hvor Trophæer stod.
Da skulde Themis ikke meer beklage
Sin Støtte haant i Dommerens Gemak;
Astræa skulde komme mild tilbage,
Som flygter nu for Advocaters Snak.
Ei spottet Klage længer skulde lyde
Fra Hytten til dens Plyndrers gyldne Bo;
Men Hver sin Møies Frugt i Hvile nyde,
Og mæt og munter prise Gud i Ro.
Som i Saturns berømte gyldne Dage,
Man skulde skue Flid og Dyd og Fred
Forenede, som Gratier, at drage
Velsignelser fra blide Himle ned.
Thi du, Seline! vilde see og skjønne
Hvad der var skjønt og godt og elskeligt;
Du vilde Dyden, hvor du fandt den, lønne;
Og straffe, selv hos Granden, sveget Pligt;
Du vilde høre moderlig de Sukke,
Som fordre Ret i sultne Bonders Skrig;
Du vilde Vei til Virksomhed oplukke
For hver en god og klog Vindskibelig.

Og naar en Ædel, mægtig eller ikke,
Udmærkede sig, flittig i sin Kreds,
Belønnede du ham med milde Blikke,
Hvori han saae dig med sin Flid tilfreds;
Og, troe mig, alle Dødelige vilde
Med Iver kappes om at see dig blid;
Og, for at skue dine Blikke milde,
Til lutter Dyd anvende deres Tid.
Vel styrter Tiden Throner og Pagoder,
Men aldrig slukte den Hengivenhed
Af Landets Børn til Landets sande Moder;
Dens Gang maa kun Tyrannen skjælve ved.
Lad Frederik i tusind Aar regjere,
Og ingen Brutus skal fremvise sig.
O! Sammenrottelser blev aldrig mere,
Hvis hele Jorden blev regjert af dig.
Saa ønsker i forfængelige Drømme,
Seline! din Tilbeders ømme Sjæl,
At du som Dronning maatte Jorden dømme
Til alle hans fortrængte Brødres Held;
At Alle maatte dine Vink adlyde,
Og vorde saa lyksalige, som han,
Ved under en Gudindes Skjerm at nyde
Den Fryd, hans svage Sang ei tolke kan.

Kjærlighedseden.

Lad Venus mig en Huldgudinde sende;
Ei Venus selv skal kunne lokke mig;
For dig, Tilbedede! skal ene brænde
Det Hjerte, som blev ene til for dig.
Ved Dyden, som din skjønne Sjæl tilbeder,
Som derfor blev mig evig dyrebar!
Ved denne Sjæl! og ved dens Yndigheder,
Hvormed du mig for evig fængslet har!
Ved Himlen! ved det Helligste paa Jorden!
Seline! ved din vundne Kjærlighed!
Jeg sværger dig, og al Olympens Torden
Forfølge mig, ifald jeg brød min Eed:
Dig ene tro, dig evig at tilbede,
Bestandig din og Dydens ømme Ven;
Endog, om evig straffet med din Vrede,
Jeg langt fra dig skal sukke Livet hen.
Men ak! jeg raser mod mit eget Hjerte!
Hvad gjør jeg ubesindige? Min Eed
Betrygger dig, og frit med Sorg og Smerte
Du nu belønne kan min Kjærlighed.
Du nu den mindste Fryd mig grum vil negte;
Vil spotte mine Qvalers Raseri;
De Saar, som ved dit Smiil du fordum lægte,
Du aldrig meer vil gyde Balsam i.
Du aldrig meer min Haand vil kjærlig trykke;
Ei lære mig, foragte salig meer
Ved dine blide Blik al Jordens Lykke;
Maaskee du mig vil aldrig skjenke fleer.

Jeg aldrig meer fortrolig mig skal klynge,
Seline! til din ømme kjælne Barm,
Og aldrig i min Elskovs Hede slynge
Omkring dit Liv med Fyrighed min Arm;
Men eensom, uden Glimt af Fryd fremdrage
Det Liv, jeg hader kun, naar du er vred,
Og ubønhørt i stille Skove klage
Min Elskov og min Ulyksalighed.
Dog nei! dit ømme, fromme, kjælne Hjerte,
Jeg veed det, Elskte! hader Tyranni,
Du vil forsøde blid min bittre Smerte,
Og ynksom lette selv mit Slaveri.
Endskjøndt du veed jeg bryder ei min Lænke,
Endskjøndt du veed jeg dæmper ei min Ild,
Du dog, som før, mig stundom mild vil skjenke
Et kjælent Fingertryk, et venligt Smiil!
Og jeg skal end velsigne disse Kjæder,
Troe, Venus mig med unge Roser bandt,
Naar eet af disse Kys du mig tilsteder,
Hvori hun har sin Nektars Sødme bland't.
Og jeg skal lønnet nære disse Luer,
Og troe, jeg gjemmer Himlen i mit Bryst,
Naar eet af disse milde Blik jeg skuer,
Hvori den smiler med sin hele Lyst.
Og salig Phantasie skal vinget hæve
Hoit over Stjernerne din Sangers Aand;
Af Guders Lyst skal dette Hjerte bæve,
Naar du! Seline! trykker ømt min Haand.

Overalt den Elskede.

Tæl Engens Blomster, Skyggelundens Blade;
Tæl Perlerne paa Dalens Morgendragt;
Tæl Diamanterne paa Bækkens Flade;
Tæl alle Speilene for Solens Pragt;
Tæl Himmelens og Jordens Yndigheder,
Og maal Naturens fulde Herlighed;
Saa tæller du hvert Suk af din Tilbeder,
Saa maaler du min hele Kjærlighed!
Ved Nat og Dag, i Selskab og alene,
I Stadens Sværm, ved Egens tause Rod,
Jeg tænker kun paa dig, og du alene
Mig danner hele Jorden skjøn og god.
Hvorhen jeg gaaer, dit Billede mig følger;
Dig seer jeg overalt i Vaarens Fjed;
Dig skuer jeg i Havets gyldne Bølger,
Naar Aftensolen smilende gaaer ned.
Dig seer jeg i den lyse Morgenrøde;
Dig ligner Rosen, naar den aabner sig;
Din Dragt er Blomster=Engens; din den søde
Musik, hvormed min Lærke vækker mig;
Dit Smiil fortryller mig i Lunas stille,
Uskyldighvide, høitidsfulde Glands;
Dig hører jeg i Philomeles Trille;
Dig øiner jeg i Zephyrs lette Dands;
Dig tænker jeg, naar tankeløse Daarer
Med kjedsomt Morskab underholde mig;
Mit Øre blot et dunkelt Bulder saarer,
Min Sjæl er evig, overalt hos dig.

Udelukkende Hyldest.

Seline! du skal ene mig behage;
Jeg evig ene brænde skal for dig;
Mig ingen Andens Skjønhed skal indtage;
Kun dine Smile skal fortrylle mig.
Jeg ingen anden Piges Haand vil trykke;
Og, om en Anden kjærlig trykker min,
Skal ingen saadan Zittren mig henrykke,
Som naar min Finger blot berører din.
Kun dine Kysse, smilende Seline!
Med Himlens Vellyst fylde skal mit Bryst;
Thi kun i dine blanded' Erycine
Sin Nektars uforligneligc Lyst.
Paa dine bløde Hænder kun min Læbe
Skal i sin kjælne Ruus forvilde sig;
Paa Andres skal den aldrig langsom klæbe,
Naar Moden saadan Hilsen byder mig.
Og, hvis paa Foden mig en Anden træder,
Var det end Venus selv, den flytter sig;
Kun du, Seline! tryller Guders Glæder
I hver Berørelse, som røber dig.
Foruden dig er ingen Stadens Pige
I mine Øine faver, yndig, skjøn;
O! Ingen, Ingen i det hele Rige;
Nei! Ingen, Ingen i dit hele Kjøn!
Og gid, Tilbedte! gid kun mig alene
Forundet var din fulde Glands at see!
Gid ingen anden undrende Camene
Fandt i dig ene Cythereas Tre!

Men ak! der ei behøves Smag, end sige
Begeistret Oie, for i dine Blik
At see den Guddom, ingen yndig Pige
Saa straalende, som du, af Himlen fik;
Selv den, der Vand i Bækkens Rislen finder,
Og aander Luft i Vestenvindens Kys,
Seer dog, at andre Skjønnes Glands du blinder,
Som Luna Himlens andre mindre Lys.
Gid Blindhed træffe hvert vanhelligt Oie,
Som hefter sig, du Hellige! paa dig!
Den Stolthed mindre Salige fornøie,
At føle Tusinde misunde sig!
Den Vise nyder glad sin skjulte Glæde,
Og gjenner Vidner fra sin Himmel her;
Den voxer ei derved, at Andre græde,
Som see, men den tør ikke komme nær.
Langt heller vil jeg under fjerne Zoner
Umærket, umisundet slumre trygt
I Lykkens Arm, end mellem Millioner
Med Glimmer blande den, men og med Frygt.
Seline! langt fra Byens Sværm og Tummel,
I stille Skove, langt fra Folkefjed,
Endog naar Natten negted', mørk og skummel,
Selv Stjerners Blik at blinke til mig ned,
Dit Smiil mig skulde Nattens Mulm opklare;
Saa tyk er ingen Sky, som den ei brød;
Du ene blev mig en utallig Skare;
I dit jeg al min Verdens Selskab nød.
Jeg skulde paa dit Skjød fortryllet sidde,
Og trykke tæt mit Hjerte til din Barm;
Og nyde salig i sin hele Vidde
Min Fryd, mit Alt, min Himmel i din Arm.

Til Sangen.

Gaae, lykkelige Sang! til min Seline,
Og undersøg, og mærk omhyggelig,
Om med en mørk, om med en venlig Mine,
Den Yndige modtog, og aabner dig!
Siig hende: den, som sender dig, erkjender
Sin matte Sangs uvigtige Værdi;
Men siig dertil: Hans hele Hjerte brænder
I hvert et Ord, i hvert et Træk deri.
Føl hver Bevægelse, mens sødt du hviler
I hendes Haand, og naar du kysser den,
Mærk, om hun er fortørnet? om hun smiler
Ved din Forvovenhed? og kom igjen!
Og siig mig Alt! Dog nei! hvis hendes Øie
Blev mørkt, da det sig heftede paa dig;
Hvis med et flygtigt Blik hun lod sig nøie;
Jeg ulyksalige! da lyv for mig;
Og siig alligevel, at mens du hviled'
I hendes Haand, som Tolk for Kjærlighed,
At hun blev rød, og kyste dig, og smiled',
Som om hun ei fortørnedes derved.
O! vilde hun dog venligen dig høre!
O! mag det, om du kan, at hist og her
Hun med sin Kind og Læbe dig maa røre!
Stræb hendes Bryst engang at komme nær!
Fald ned i hendes Skjød! forsøg at glide
Derfra til hendes Fod paa Gulvet ned;
Og kys den, kom igjen, og lad mig vide
Nøiagtig hele din Lyksalighed!

Og jeg skal kysse dig, og heftig trykke
Dig til min elskovsfulde, kjælne Barm,
Dig, Hellige! som nød min drømte Lykke,
Som trylledes i min Selines Arm.

Da hun skulde reise.

Hvad Mørke for min Sjæl udbreder sig!
Afgrundens mørke Nat forfærder mig;
Alt svæver den mig nær paa sorte Vinger,
Og Skræk, og Qval, og Død dens Komme bringer.
Et Aar skal tungt sig slæbe mig forbi,
Og ingen Fryd skal glimte mildt deri!
Og, ak! saalænge Liv og Fryd undvære
Vil Mulighed til Liv og Fryd fortære.
Som den, der, langt fra Dag, en Tid nedsat
I Jordens Skjød, i tyk chaotisk Nat,
Trakt op igjen, ei Lyset mere taaler,
Men blindes pludselig af Solens Straaler:
Saa skal og jeg, Seline! langt fra dig,
I Sorg og Qval saalænge blinde mig,
At, naar jeg seer dig atter, vant til Smerte,
Skal fremmed Vellyst knuse dette Hjerte;
Fortrolig kun med Mørket, Lasten liig,
Dit allerførste Smiil skal dræbe mig.

Da hun var bortreist.

O! hvor er Glimt af Trøst? Omsonst mit Øie
Igjennem Taarer stirrer mod det Høie!
En venlig Straale nylig Skyen brød;
Hvor er den? Ak! dens Fødsel var dens Død.
Med større Rædsel Natten nu mig skrækker;
Vildt Armene mod Skyggen jeg udstrækker,
Alene vanker jeg med vilde Fjed;
Kun Sorgen og min Smerte vanker med.
Hvor seent henslæbe sig de mørke Dage!
I evig Cirkel Tiden gaaer tilbage!
Et Øieblik gaaer langsomt den forbi,
Hvis Hjerte sukker lidende deri.
Aar flyve hastig bort, Minuter lige,
I Glædens Slummer for den Lykkelige;
Men, ak! Minuter blive langsomt Aar
For den, som blodig mellem Torne gaaer.
Og jeg har Tiden seet umærket ile
Som Tanken; jeg har seet Seline smile;
Jeg og har salig drømt mig Vintre bort
Som Blun, og tænkt mig Evigheden kort.
Men nu, fra hende skilt, i tvende Dage,
Et Aar blev i den første lagt tilbage;
Et Sekel i den anden seent henskred;
Den tredie mig alt er Evighed.
O! Døden kun vil ende denne Kummer;
Den første Trøst er i min sidste Slummer.
Min Qval, min Længsel vil fortære mig,
Før jeg igjen, Seline! skuer dig.

Flye Glimt af Salighed, bag Evigheder!
Kun Daarens vilde Blik forfølger eder,
For, tryllet af den Redning, Haabet spaaer,
At martres længer, før det reent forgaaer.

Savnet.

Af ængstlig Længsel nu mit Hjerte gyser,
Min Sjæl er skjult i Nat, som Nordens Pol;
Thi for en anden Folkekreds du lyser,
Du, mine Dages elskelige Sol!
Og hvor er Lys for mig? og hvor er Varme
For dette Hjerte? hvor er al dets Lyst?
Kun i dit Smiil, og kun i dine Arme,
Og kun i salig Slummer ved dit Bryst.
Kun hvor du er, min Himmel, Elskte! smiler,
Kun hvor du er, omgiver Glæden mig;
Hvorhen du gaaer, did hele Himlen iler,
Du flytter hele Jordens Fryd med dig.
Ak! at jeg, som en Engel, ei kan svæve
Omkring dig, Yndige! hvorhen du gaaer;
At ei min Sjæl i himmelsk Lyst kan bæve
Paa Rosen, som henvisner i dit Haar;
At ei blandt hine Perler jeg kan nyde
I Kjæden om din Hals elysisk Lyst;
At ei mit hele Hjerte sig kan gyde
I Lilien, som falmer paa dit Bryst.
Misundte Rose! Lykkelige Kjæde!
Tre Gange lykkelige Blomstersnee!
Den hele Verden gav jeg bort med Glæde
For een af eders Lod, misundte Tre!

Lad ei forgjeves Skjebnen eder byde
Den Lod, den negtede Selines Ven!
Men ak! I Følesløse skulle nyde,
Jeg ømme, kjærlne, kun skal fatte den!
Ja! jeg skal i sin hele Vidde savne
Den Himmel, som med hende mig forlod,
Og i mit Helved længselfuld omfavne
Den tomme Luft, hvori min Engel stod.

Richardsons Clarissa.

O du! som ofte saae min Taare rinde,
Du, som medlidende den tidt modtog,
Naar hendes sidste Smiil mig randt i Sinde,
Som gav mig dig, o elskelige Bog!
Vær Vidne til den Sorg, som dette Hjerte
Fortærer langsomt, nu, da hun er vred!
Medlidende vær Vidne til min Smerte,
Og kjærlig deel min Ulyksalighed!
De svandt, de svandt, de lykkelige Dage!
Med hendes Smiil forsvandt min hele Lyst!
Og aldrig, aldrig komme de tilbage,
Selv Haabets Glimt udslukkes i mit Bryst.
O! jeg var lykkelig! blandt Støvets Sønner
Den lykkeligste, salig, som en Gud!
Nu døer min Kraft i frugtesløse Bønner;
Min Ungdoms Ild i Graad nu slukkes ud.
Vildt vanker jeg i Mørket, for mit Øie
Fremlyner rundt i Natten Skræk og Død;
Og ingen Ven mig trøster, fra det Høie
Seer ingen Gud medlidende min Nød.

Kun du, o Bog! for dette knuste Hjerte
End gjemmer Styrkning og balsamisk Trøst!
Kun dig, kun dig jeg klage vil min Smerte;
Du spotter ei, som Echo, grumt dens Røst!
Ei dig omsonst min faldne Taare væder,
O! dette være din Forfatters Løn!
Naar Richardsons Seline med mig græder,
Min Veemod ei misunder Glædens Søn.
O! ganske vist hun ikke vil min Plage,
Som gav mig dig, min sidste Vellyst! nei;
Clarissa — glade Drøm! kom tidt tilbage!
Clarissas fromme Hjerte hader ei.
Og er det Ret at klage, Ret at murre
Mod Skjebnen, naar, o Bog! jeg eier dig?
Bør den, som er saa rig, mod Himlen knurre?
Er den, hvis Skat du blev, ulykkelig?
Nei, flyer min Harpe, sørgelige Toner!
Bort fra mit Øie, Sorgens mørke Skyer!
Did, hvor blandt øde Klipper Døden throner,
Did, hvor hvert Glimt af Solen slukkes, flyer!
Thi jeg er lykkelig; og jeg skal fatte,
Erkjendtlig glad, at Himlen elsker mig;
Thi hvad er Perus, alle Jordens Skatte,
Al Verdens Rigdom, elskte Bog! mod dig?
O! hvis det Alt, og hine lyse Himle,
Hvis denne Klode, hvis den hele Hær
Af andre Kloder, som om denne vrimle,
Den hele Skabning, paa min Elskte nær,
En mægtig Gud mig gav, imod at tage,
Clarissa! dig; jeg sagde: Støvets Ven!
Tag Stjerner, Himmel, Jord og Alt tilbage,
Og giv mig ene denne Skat igjen!

Ja! jeg skal nøisom skjønne paa min Lykke,
At du, Selines Helligdom! blev min;
Tidt til min ømme Barm jeg dig skal trykke;
Tidt til min taarevædte, blege Kind.
Og jeg skal frydes saligt ved at kysse
Hver Side, hendes Blikke vandred' i,
Og sødt i milde Følelser neddysse
Min bittre Smertes vilde Raseri.
O! du mit Alt, min hele Rigdom gjemmer;
O! du mig, elskte Bog! en Verden blev,
I dine Blades Skuen jeg forglemmer,
Hvad Skjebnen grusom i min Stjerne skrev.
Hvor skjøn, hvor elskelig, er du mod Jorden!
Selines Øies lyse Herlighed
Forskjønner kun en Plet af den i Norden;
Men du forskjønnes overalt derved.
Hvor stolt, hvor fuldt af Guddom er mit Hjerte,
Naar blot en Deel af dig er i min Haand!
Ei større Saligheder Engle lærte
End Følelsen, som hæver da min Aand.
Mit Øie, vellystdrukkent, allevegne
Da vanker om fra et til andet Blad,
I de af hendes Smiil bestraalte Egne.
O! hvor hun smiilte, Sorgen selv blev glad!
Tilsidst, som gjennem Vellyst=Bølger drevet,
Det hviler i sin Glædes sidste Havn,
Hvor hun med egen Haand har kjærlig skrevet
Sit yndige, guddommelige Navn.
O! tusinddobbelt det dit Værd forøger!
O! held den Dag, hvorpaa din Lod mig faldt!
Du dyrebareste blandt alle Bøger,
Du er min Trøst, min Bibel, og mit Alt!

Og ofte skal jeg i min Elskovs Hede
For dig, min Helligdom! nedkaste mig,
Og festlig andagtsfuld i dig tilbede
Den nye Clarissa, som mig skjenkte dig.

Selines Tab.

Taus er Naturen, Skabningen er øde;
Min Tanke døer i Skræk, min Sjæl er mat;
Selines Smiil og al min Vellyst døde;
Selines Smiil forsvandt, og Alt er Nat.
O! hvor er Kraft til dette Tab at bære?
Til hvilke Guder flyer min bange Sjæl?
Af hvilken Lysets Engel skal jeg lære
At tvinge Glædens myrdende Rebel?
O! dette Smiil, min Reises muntre Leder
Igjennem Livets sørgelige Dal,
Forsvandt, og Natten rundt omkring mig spreder
Sin mørke Rædsels gyselige Qval.
Saa gaaer en Vandrer mellem Ørkners Klipper,
I vilde Skove med en stadig Fod,
Og Haabet ei hans kjække Hjerte slipper;
Saalænge Solen lyser, har han Mod;
Men denne Sol gaaer ned, og for hans Øie
En skummel Rædsel=Nat udbreder sig;
Fra næste Brink, som han besteg med Møie,
Han styrter i en Afgrund pludselig.
Ved hendes Smiil blandt *Tigre, Drager, Løver,
I Ørkens Sand, paa Klippens bratte Ryg,
Jeg gik og sang og trodsed' hver en Røver,
Ved hendes Smiil, endskjøndt uvæbnet, tryg.

Min vilde Skov, som Erycines Lunde,
Var fuld af muntre Philomelers Sang;
Den rædselfulde Larm af Scyllas Hunde
Som Ossians og Evalds Harper klang.
Mig Ørkens Sand var lutter Diamanter,
Hvor unge Lam i Duggen boltred' sig;
Aurora strødde Guld paa Klippens Kanter;
Og Echo fra hver Hule svarte mig;
Mig Solen vækkede til virksom Glæde,
Og Natten vinkte mig til qvægsom Slum;
Naturens Alt var Fredens lyse Sæde,
Den hele Skabning var Elysium.
Men ak mit Lys forsvandt, Selines Øie
Blev mørkt; Seline smiler ikke meer!
O! leder mig, I Stjerner i det Høie!
Hvor Livet før, jeg nu kun Døden seer.
Nu bruser atter Skraal i Havets Bølger,
Nu tordner mørknet Himmelen igjen;
Nu Løver, Drager, Tigre mig forfølger,
Og Angest møder, hvor jeg flygter hen.
Nu raver jeg igjen i Nattens Øde
Paa mørke Fjeld en Afgrunds Svælg imod;
Imellem Torne mine Fødder bløde;
En Morder venter mig ved Egens Rod.
Hvor er jeg? Himmel! ingen Stjerne lyser,
Jeg i min Nat kan ene Mørket see;
O vee mig! vee! mit hele Hjerte gyser;
Gjenhyl, o dybe Mulm! mit sidste Vee!

Til Seline.

Før, naar i Venskabs Ruus Kritikens Pligter
Forglemtes af min elskende Qvintil;
Naar, døende, selv Danmarks første Digter
Min Barndoms Sang fandt værd sit Bifalds Smiil —

Ja, naar den Anden selv som Jocus smiilte
Til min undseelig muntre Muse ned,
Og, mens hans Roes til Evigheden iilte,
Mit ellers glemte Navn trak kjærlig med —

Da legte tidt i glade Phantasier
Om Digtergave min beruste Sjæl:
„Og mig en lille Laurbærkrone bier;
„Og mig man ikke skal begrave heel;

„Og jeg skal kunne med Foragt nedblinke
„Paa hiin forgyldte Daares falske Glands,
„Skjøndt mindst blandt dem, Kronions Døttre vinke,
„Mit Navn dog langt skal overfunkle hans!“

Saa drømte jeg, sødt dysset hen af Smiger;
Saa sang jeg, og, naar en og anden Gang
Den yndigste blandt alle Nordens Piger
Med kjælne Kys belønnede min Sang —

Hver Tvivl i hendes Smiil mig syntes svinde;
Da saae jeg selv Apol, i himmelsk Glands,
Omdandset af de fjerne Sekler, vinde
Min Tinding om med Daphnes grønne Krands.

Da hørte jeg fra vidtadskilte Zoner
Mit Navn imellem høie Jubelskrig —
Og følte henrykt, spirende Nationer
I hidtil skjulte Lande kjendte mig.

Al Frygt for Svaghed, for min hæse Stemme,
For, efter fire Jevndøgn, at forgaae,
Det søde Smiil mig lærte reent at glemme,
Det søde Smiil, hvori jeg Alting saae.

Men, o! men dette Smiil er nu forsvundet!
Og Himlen, det fortryllede, forgik —
Mit Digtertimeglas er alt udrundet,
Trods Evalds, Prams og Vessels Spaadoms-Blik!

Seline! deres Øine skued' ikke
Det Lys, som hæved', som forklarte mig,
Det Lys, som nu er slukt med dine Blikke! —
Hvad dem fortryllede, tilhørte dig.

Til Apollo.

Til Nogle Himlen Scepter gav og Krone,
Til Andre Titler, Nøgler, Stjerner, Baand,
Hiin Rigdom fik, og hiin en yndig Kone,
Og hiin af fyldte Glas Champagnens Aand;
Hiin fik en Sjæl, som paa sig selv kun tænkte,
Hiin en, som ei engang saa vidt det drev;
Mig Himlen ingen saadan Gave skjenkte;
Alt, hvad jeg fik, lidt Digtergave blev.
Men ak! naar Harpens hule Tordentoner
Min mørke Kummer meer kun fortne mig,
Mon deres Klang erstatter hines Kroner,
Og disses tankeløse Himmerig?
Naar haanet Elskov, evig spottet Klage,
Naar Mulm og Skræk og Død er al min Sang,
Mon jeg deri den søde Trost kan smage,
Som hine fandt i Bacchi Vaabens Klang?
Naar evig dette Hjerte, mens jeg synger,
Seline! bløder ved at tænke dig,
Kan jeg da viis foragte hine Dynger,
Hvis Guld gjør følesløs og lykkelig?
Naar Musen levende min Smerte maler,
Og toner blot min vrede Skjebnes Harm,
Mon den forsøder mig de Livets Qvaler,
Som Manden glemmer i sin Kones Arm?
Nei Gift, o Phoebus! blev mig Sangens Gave,
Skjøndt, naadig, du kun lidt tildeelte mig;
Thi Musen steg til mig fra mørke Grave,
En Charis ei, men en Erynnis liig.

Digtekonstens Undfangelse.

(Paa Bredden af Thunersøen.)

Begeistring! i Skjønheds uskyldige Skjød
Undfangede Psyche din himmelske Spire,
I Cyprias Lund, hvor din tryllende Lire,
O Phoebus, ledsaget af Cynthias Sukke gjenlød;
Hvor Øret og Øiet og Hjertet fandt Hvile,
Hvor Aanden i Saligheds Anen henflød,
Omtonet af legende Zephirers Susen,
Af Fuglenes Qvækken og Bækkenes Brusen,
Omstraalet af Lysets syvløvede Krands,
Omsvævet af alle Chariter i Dands,
Fortryllet af Jordens og Vandets og Luftens og Himmelens Smile.
Did bragte du, Eros! din rødmende Brud.
Hvor bæved' det vellystberusede Hjerte!
Det anede Frihed og Viisdom og Gud,
I smertelig Fryd, og i kildrende Smerte.
Jomfruelig bly; men og qvindelig øm,
Sank rødmende Bruden i Brudgommens Arme,
Og Angestens Iis paa Henrykkelsens Strøm
Hentø'des i Kjærligheds smeltende Varme.
Da slumrede Psyche paa Roser i Cyprias Lund,
Hendysset af alle den vuggende Jords Melodier;
O lette, o søde, o salige Blund!
Hun drømte sig favnet af Gud, i Favnen af nye Trylleríer.
Den Vaagnendes Aand
Fandt, løst af de jordiske Baand,
Sig hævet paa Følelsens Vinge til Himlenes Himle;
Nedstirrende saae
Hun under opsvævende Fødder en Verden fremgaae,
En skjønnere Verden, hvor tusind Fortryllelser vrimle.

Harpeklang.

Hvor er du, o salige Lyst?
Hvor er du, o himmelske Glæde?
Kom hid til mit Bryst!
Tag tæt ved mit Hjerte dit Sæde!
Dlim — dumdlum — dumdumdrum —

„Her er jeg! modtag mig! og lee!"
Saa vinkte Gudinden for Latter;
Jeg loe — men, o Vee!
Det ikke var Himmelens Datter.
Dlim = = =

„Kom! favn mig! omsving mig og larm!"
Saa hopped' en Anden, og spøgte;
Jeg sprang — men o Harm!
Det ikke var hende, jeg søgte —
Dlim = = =

„Kom! kys mig! og smelt i min Lyst!"
Saa tonte den tredie Gudinde;
Jeg sang — men mit Bryst
Blev tomt, det var ei min Veninde!
Dlim = = =

Da taug det; en Perle nedrandt;
Det smiilte, som Englene græde.
Jeg græd — men jeg fandt
Min søgte, min himmelske Glæde!
Dlim — dumdlum — dumdumdrum.

Arion.

(Efter at have seet Myris).

Mig en kjælen Længsel lærte
Strængeleeg til eensomt Qvad:
Hvad jeg sang, hvad jeg begjerte,
Var et sødt jeg veed ei hvad.

Harpens bange Harmonier
Kurred' Turtelduens Kluk,
Og min Læbes Melodier
Nynned' mat mit Hjertes Suk.

I dets dybe Længsel brændte
Haabets Flamme nært af Dyd;
Men endnu min Sjæl ei kjendte
Livets ene fulde Fryd.

Harpens bange Harmonier
Kurred' Turtelduens Kluk,
Og med Læbens Melodier
Blandte sig mit Hjertes Suk.

Held mig! at et Blik mig lærte
Dig, o søde Sympathie!
Og i blandet Fryd og Smerte
Glædens fulde Harmonie.
Vellyst nu med Haabet brænder
I mit elskovsfulde Bryst;
Og min hele Sjæl nu kjender
Livets Himmels hele Lyst.

Taus Tilbedelse.

Til Palmine.

Den høiere Begeistrings Himmel=Elv
Henrinder uden Sprudlen i sig selv,
Og den Religion, Naturen selv os lærte,
Hvis Andagt gløder dybt i Kjærnen af vort Hjerte,
I Røg og Gnister ei med Knittren bryder ud;
Dens hellige, dens rene, lyse Lue
Udsvæver ikke pralende til Skue,
Men brænder nært af Dyd, alene seet af Gud.
Den Kolde Hjertets Væld i Talens Bække leder,
Og den tilbeder ei, som overlydt tilbeder.

Palmine! som i Duggens Draaber sig
Afspeilet Solen seer, naar Skyerne den vige,
Saa tusindfold gjenstraalet seer du dig
I tusind Blikke, som din Glands imøde hige;
Hvert Oie, du din Ynde speiler i,
Det Belte, Cypris skjenkte dig, fortryller
Med stærkere, med svagere Magie,
Som mindre eller meer det Støvets Taage hyller.

Palmine! men blandt Millioner fik
Af Phoebus Ingen et saa dannet Oie,
Som jeg, for hele Himlen i dit Blik;
I Intet speiler du dit Værd saa reent, du Høie!
Hvert Syn din Skjønhed seer en Guddoms Skimmer liig;
Mit ene seer dig selv, og skuer Gud i dig!

Ei blot den Fod, hvorunder Floras Spæde
Med Smilen segne mellem Engens Straae;
Ei blot den Haand, af hvilken man med Glæde
Sig lod til Ridder blandt de Døde slaae;
Ei blot de Lokker, i hvis brune Ringe
Sig Frihed selv med Vellyst binde lod;
Ei blot den Vært, som Gratier omsvinge,
Som Amathusias er krum imod;
Ei blot, hvad selv den blinde Hob fortryller,
Din indre Guddoms ydere Gestalt,
Det skjønne Støvets Slør, din Aand omhyller,
Med al sin Trolddom i mit Die faldt.
Men denne Sjæl, som i dit Die maler
Med hellig Glands, hvad Mængden ikke seer,
Som Viisdoms Sprog paa dine Læber taler,
Og i hver Mine Himlens Adel leer,
Som nynner Salighedens Melodier
I hver din vellystmilde, søde Sang,
Naar Konsten lytter, og Naturen tier
I Himmellyden af din Harpes Klang.
Den ædle, store, høie Sjæl, som hæver
Dig over din Gestalt saa høit, som den
Sig over andre hoiner, naar du svæver
I Gratiernes Dands blandt Muser hen;
Det milde, bløde Hjerte, som fornæmmer
Meer smertelig end egen Andres Nød,
Og som i Virakdampen aldrig glemmer,
At Evas Blod i Alles Aarer flød;
Den lysere Forstand, det Vid, den Evne,
Som skjelner Tings og Tankers sande Værd,
Og det jeg veed ei hvad, som intet Ord kan nævne,
Som idealtilrunder al din Færd;

Den i dit hele Jegs Fuldkommenheder
Fuldendte, mageløse Harmonie,
Der samler i sig selv de Træk, Naturen spreder,
Til Eenheds livelige Melodie.
Det Alt, Palmine! Saligheders Fylde!
I min Beundrings Öie speilte sig;
Og see dig, som du er, og ikke hylde
Din Guddom — ganske see dit hele Dig,
Og ei mit hele Liv til Offer dig berede,
Og ei med Sands og Aand dig evig at tilbede,
Umuligste af al Umulighed for mig!

Men, min tilbedende Begeistrings Elv
Henrinder evig skjulet i sig selv,
Og den Religion, som dine Smiil mig lærte,
Hvis Tempellampe brænder i mit Hjerte,
Ei bryde skal i Ords forvovne Gnistren ud;
Dens hellige, dens himmelrene Lue
Fremsvæver fra sit Alter ei til Skue;
Den brænder, nært af dig, men ene seet af Gud.

Serenade.

Lyt, Elskede! lyt!
Hør, Kjærlighed kalder
Den blomstrende Alder!
Før Bladene visne, før Sneen den falder,
    Lyt! lyt!

  Kom, Elskede! kom!
Kast om dig din Kaabe!
Hør Kjærlighed raabe:
Naar lønnes min Troskab? hvor snart tør jeg haabe?
    Kom! kom!

  Luk Vindvet lidt op!
Skue ned paa den Vange,
Hvis bævende Sange
Saa bønligen nynned' alt hundrede Gange:
    Luk op!

  O salige Nu!
See! Stjernerne svinde!
O elskte Veninde!
O bliv! lad din aabnede Himmel dem blinde
    Endnu!

  Blik ned! det er mig!
Jeg elsker! jeg elsker!
Jeg elsker! jeg elsker!
Jeg elsker! jeg elsker! jeg elsker! jeg elsker
    Kun dig!

Luk Vindvet igjen!
Forkjøl dig dog ikke!
Kun nok et Par Blikke!
Hav Tak da, du Søde! glem ikke! glem ikke
Din Ven!

Nok eengang! Farvel!
Blik til mig i Drømme,
Som Kjærlighed sømme!
Sov sødelig sagte! drøm salige Drømme!
Sov vel!

Til Palmine.

Palmine! vi vil elske, være glade,
Og mindste Glimt af Kummer kysse bort;
Thi, Elskte! til at sørge, til at hade
Er Livets længste Drøm for kort.

Lad følesløse Daarer til os skele,
Lad Nid bagtale vores ædle Lyst;
Vi den med smilende Foragt vil dele,
Tæt trykte til hinandens Bryst.

Hvi skulde Sorg forbittre vore Dage?
Naar Solen er i Vesten dalet ned,
Vi hele Natten har igjen tilbage,
Den tause Nat for Kjærlighed.

Og naar i Østen Solen atter stiger,
Vi muntre høre Lærkens Morgenlyd;
Vort Liv den med en Dag endnu beriger,
Som og skal svinde bort i Fryd.

Kun den, hvis mørke Sjæl er Avinds Sæde,
Seer Glæden evig lyne sig forbi!
Lad Elskovs daarlige Foragter græde!
Vi, Elskte! ville kysse, vi.

Digterfortvivlelse.

Nei! længer vil jeg ei min vilde Smerte styre;
Jeg længe nok den fængslet holdt;
Jeg sønderbryder dig, forhadte, haante Lyre!
Du har mig Kjede nok forvoldt.

Tag, Phoebus! søndertraadt den Skjenkede tilbage!
Der ligger den! forgjeves klang
Dens Strænge længe nok; jeg spildte mine Dage
Alt længe nok med spottet Sang.

Hvi kan jeg ei med den tillige knuust bortslænge
Det Hjerte, som beruste den med Klang,
Hvis Følelser henrisled' i dens Strænge,
Naar jeg, af Echo spottet, sang?

O! kunde jeg med den tillige sønderbryde
Den indre Cither i mit Bryst!
O! kunde paa dens Brud mit Blod i Taarer flyde!
Min eneste, min sidste Lyst!

Thi Hevn, thi blodig Hevn, o Skræk! kan ene kjøle
Min Muses vilde Raseri;
Med Kildren vilde jeg til Iis forvandlet føle
Det Flammehav, jeg bruser i.

Thi see! den Himmelske, hvis lyse Blik antændte
Med apollonisk Ild mit Bryst,
For hvem min Aand, et evigt Offer, brændte
Med Veemods stille Martyr=Lyst;

Hun, som mit Hjerte sang i alle Musens Toner,
Begeistret blot af hendes Savn,
Naar Apenniners Fjeld og Alpers Echothroner
Gjentoge min Gudindes Navn;

Hun, som ukjendt jeg sang, for hvem jeg ene stemte
Min Harpe; hun, hvis drømte Smiil
Var al min Lyst; ak! hun, for hvem jeg gjemte
Skjult i mit Hjerte Dødens Piil;

Hun, som jeg nævnte skjult i digtede Veninder
Seline, Chloris, Idealia;
Hun, i hvis Aand og Blik sig overtrufne finder
Amanda selv, og selv Urania;

Hun, som jeg digted' mig nu grusom, nu bedrøvet,
Nu munter, nu medynksom mild,
Nu trykket til mit Bryst, nu stedse mig berøvet,
En evig Olie i min Ild;

Hun, som jeg uden Haab tilbedende har dyrket
Umærket, uden Løn; hun, af hvis Fod
Et fundet Spor i Støvet havde styrket
Til evig Taal mit svage Mod;

Hun, som, o Salighed! jeg endelig har fundet,
Med al min søgte, drømte, tabte Fryd,
I hvis tilbedte Haand min Sjæl har forud vundet
En evig Løn for evig Dyd;

Hun, o Fortvivlelse! forstaaer ei Musens Toner,
Og fatter ei den danske Harpes Klang.
O falmer, visner om min Tinding, Bragas Kroner!
Døe paa min Læbe, du min sidste Sang!

Helbredelsen.

Til Palmine.

Solen mig ei bragte Glæde;
Maanen stedse saae mig græde;
For mit Syn var Alting sort.
Ved dit første Smiil, Palmine!
Flygted' Mørke, Skræk og Pine
Fra min Sjæl for evig bort.

Før jeg saae Naturen øde;
Morgenrødens Straaler døde
I mit Dies mørke Sky;
Nu jeg seer, og Himlen priser,
Godheds smilende Beviser,
Seer dem glad hver Morgen ny.

Før jeg hørte kun paa Jorden
Støvets Skrig og Himlens Torden;
Bækken rislede mig Skræk;
Nu, mens Skrig og Torden tier,
Lyde Glædens Melodier
Sødt i Skov og Dal og Bæk.

Før mit sorgopfyldte Hjerte
Følte lutter Nag og Smerte,
Da det ikke slog for dig;
Nu, det ganske dig tilhører,
Ingen Plage meer det rører;
Alting nu henrykker mig.

For med bange Blik mit Øie
Gjennem Taarer saae den Høie,
Saae ham lyne, saae ham vred;
Støvet glad jeg nu forlader,
Naar jeg svæver nær min Fader,
Drukken af hans Salighed.

Jeg, ved Foden af hans Throne,
Priser ham i Glædens Tone;
Ved min Side knæler du.
Vred og streng jeg seer ham ikke;
Ak! thi gjennem dine Blikke
Seer jeg denne Fader nu.

Haand i Haand vi ville vandre
Livets Bane med hverandre;
Og ved Dødens Engels Bud
Skulle, for igjen at leve,
Vore Sjæle sammensvæve
I de sidste Suk til Gud.

Palmines Smiil.

„Elsk Dyden!“ lød en ukjendt Røst
Alt tidlig i mit spæde Bryst;
„Vær Dyden tro!“ saa bød min Fader;
„Følg Dyden!“ bød min Lærer mig,
„Og du skal blive lykkelig,
„Hvis aldrig du dens Spor forlader“.

Jeg saae den i min Moders Blik,
Naar tryg ved hendes Haand jeg gik;
Men ak! jeg saae den gjennem Taarer.
Jeg elsked' ei, men ynked' den;
Thi Rosen er ei Barnets Ven,
Naar Rosens skjulte Torn det saarer.

Jeg saae den med et stadigt Smiil,
At vente rolig Dødens Piil
I Oldingens alt matte Blikke.
Fast stirred' den mod Graven hen;
Jeg frygtede, jeg æred' den;
Men elske kunde jeg den ikke.

Jeg saae den, Nordens Fjelde liig,
Mørkladen, kold, urokkelig,
I gamle Fædres stolte Minde.
Jeg den beundringsværdig fandt;
Mit Hoveds Bifald heelt den vandt;
Men Hjertet kunde den ei vinde.

Jeg saae den, gjennem Hovedbrud,
I Moralistens vise Bud;
Men barsk og tør og uden Ynde.
Jeg fandt tilsidst, af Pønsen træt,
At Moralisten havde Ret;
Men blev desværre ved at synde.

Jeg saae den agtet, og forsmaaet;
Jeg saae den i den Usles Graad,
Og i den Glades muntre Blikke.
Jeg fandt den kold, jeg fandt den varm;
Jeg fandt den selv i Venskabs Arm;
Men den fortryllede mig ikke.

Jeg saae den i Palmines Smiil,
Undseelig, munter, lys og mild,
I al sin Himmelglands og Ynde;
Og Sjælen foer i salig Fryd
Til dig, guddommelige Dyd!
Jeg nu skal aldrig mere synde.

Jeg nu skal evig elske dig;
Du mig skal gjøre lykkelig;
Du mig skal uophørlig lede;
Thi min Palmines lyse Smiil,
Som straaler af din egen Ild,
Jeg uophørlig skal tilbede.

Til Psyche.

Skal jeg da skylde dig mit Væsens hele Vel?
Vil du min takkebundne Sjæl
Med uafbrudte Lænker binde,
Min sande Glædes første Skaberinde?

Skal jeg da blot af din tilbedte Haand
Modtage hver den blide Himmels Gave,
For i min Gjelds uløselige Baand
Til evig Tid at føle mig din Slave?

Skal evig ingen anden Lyst,
End den, at see dig, elskte Mage!
Lyksalig alle dine Dage,
Min hele Sjæl med Længsels Vold indtage?
Vil du despotisk af mit Bryst
Hver anden Følelse forjage?

Hold op, hold op engang at gjøre mig
Med Godheds evig uafbrudte Prøver
Saa tusind Gange mere lykkelig,
End slig en Orm at være det behøver.

O! denne Haand engang tilbage tag,
Hvormed, Naturen liig, du Dag fra Dag
Foryngede Lyksaligheder
Omkring mig paa min Gang i Livet spreder.

Lad dog en Time stundom gaae forbi,
Hvori jeg ei skal tænke dig, Veninde!
Med østerlandsk Afguderi,
Mit Væsens eneste Velgjørerinde!

Saa knæler Gebern for Solen ned,
Der, aldrig mørknet, venlig smiler,
Og med fornyet Liv og Kraft og Munterhed
Hver Morgen gavmild til ham iler.

Han glemmer over Godheds Sendebud
Den Gode, som det bød paa Himlen frem at ile.
Hold op, Tilbedte! som Guds Sendebud at smile,
At over dig jeg ei skal glemme Gud.

Venskab og Kjærlighed.

O du, som medsmilende leer,
Er jeg glad, og medlidende græder,
Naar ingen Fryd mig tindrer meer,
Naar Død kun i Livet jeg seer:
O Venskab! din Skat er mig meer
End al Jorderigs glimrende Glæder;
Med dig i min Lykke jeg leer,
Og med dig i min Kummer jeg græder.

Men du, som omslyngte mit Bryst
Med Chariternes duftende Kjæder,
Da første Gang med Zittren kyst
Min Fanny mig lærte din Lyst:
O Elskov! du fylder mit Bryst
Med de høiere Himmelens Glæder;
Med dig er min Smerte mig Lyst,
Og med dig i min Vellyst jeg græder.

Minonas Fraværelse.

Fra den sørgende Stund, da Minona forlod dine Bredde,
Tonende Hyla! din Lunds jublende Sangerske taug;
Saa forstummede Paphos tilforn ved Cyprias Afsked,
Saa forstummer et Løv, Zephyr beaander ei meer.
Memnons Billede liig, naar Helios daled' i Vesten,
Tier i Skyggerne her, savnte Minona! din Skjald.
Selv paa den gladeste Fest, din Byrddag, døer paa hans Læbe
Glædens udbrydende Raab, qvalt i et klagende Suk.
Ak! vi savne Minona, Minona er borte! Minona!
Echo gjentager omsonst hist paa den hylende Bred,
Her i den sukkende Skov, og ak! i mit blødende Hjerte.
Kom o tilbage! o! kom hid til dit Paphos igjen!
Da skal dit Hyla paa ny begynde de jublende Chore;
Da skal fremnynne dit Navn Buskenes lisplende Løv;
Da skal den memnonske Støtte, din Skjald, oplives og tone
Dagens Gudinde, vor Lyst, Edelstands Elskede, dig.

Til Palmine.

Skaberens blindende Glands gjenstraaler utallige Speile,
Et dog det andet ei ligt, klarere det end som hiint.
See! han speiler sig selv, og afstraaler sin Guddom i alle;
Hele den skabte Natur seer ham i Skabningens Alt.
Mennesker skued' ham størst i Mennesker. Elskte! blandt disse
Du det reneste, du, viser ham tydeligst mig.
Mildere straaler hans Glands, og nærmere mig i din Ynde.
Du mig fortryller i ham, ham jeg tilbeder i dig.
Ham vil jeg elske som dig, og dig, som man ham bør at elske:
Reen, uskyldig, med Fryd, barnlig og nøisom og tro.

Til Søvnen.

(Da hun var syg).

Iil, kjærligste blandt alle milde Guder,
O Søvn! og bring de hulde Drømme med!
O! flyv med al den Ro, dit Smiil bebuder
Til Rosentemplet for Uskyldighed;

Hvor rundt omring't af Ungdoms Yndigheder,
Bevogtet trygt af Dydens lyse Vagt,
Den Himmelske, jeg ene tro tilbeder,
I mine Bønners Favn sig nys har lagt.

Du nærmer dig til mig; men lad mig kjende
Din Mildheds hele Fylde denne Gang!
Iil bort, du venlige! fra mig til hende!
Og jeg skal offre dig min bedste Sang.

Thi, sandt! jeg Arme nyder ingen Glæde,
Som du mig skjenker ei, du Støvets Ven!
Men skal Palmines Øie vaagent græde,
Da lad mig Arme ogsaa savne den.

Skilsmissen.

Hun.

Snart hæves jeg til Lysets Sæde:
Mig Gravens Mørke skrækker ei;
O! dobbelt døde jeg med Glæde,
Hvis Nogen elskte dig, som jeg.

Han.

Ved dig kun dette Hjerte hænger;
Dit Billed kun mit Øie seer;
Hvis du mig ei kan elske længer,
Jeg Elskov ei behøver meer.

Hun.

O! meer og meer, og uden Ende
Jeg hist vil elske dig, min Ven!
Mit Hjertes Ild skal dobbelt brænde,
Hvor ingen Smerte dæmper den.

Han.

Din Stemme dæmpes; men dit Øie
Mig smiler dobbelt hvert et Ord;

Hun.

Jeg nærmer mig den Evighøie;
Den synker alt, den mørke Jord.

Han.

O Gud! o Smiil! o kom tilbage!

Hun.

Jeg elsker dig i Himlens Skjød .....

Han.

O! rinder Taarer! rinder Dage!
O! rind mit Liv! o favn mig, Død!

Palmines Bortgang.

Her svandt hun, Rosen falmer, Løvet bæver,
Violen visner langt fra hendes Fod;
Men meer end Rosers og Violers Duft omsvæver
End Stedet, hvor hun stod.

Hun svandt — og Solens sidste Straaler tabtes
I Mulm; den hele Himmelegn blev mørk;
Og Jordens lyse Paradiis omskabtes
Til Dødens tause Ørk.

Hun svandt — og Zephyr taug, og Philomele,
Selv Bækken taug, som lagt i nye Baand.
Alt sukked' dybe Suk, som om den hele
Natur opgav sin Aand.

Hun svandt — og Lundens Glæder svandt med hende;
Med hendes Smiil forsvandt min hele Lyst.
Erindring! ene du kan atter tænde
Dens Fakkel i mit Bryst.

O fyld min Sjæl med Mindet af den Rene,
Du Duft, som hun i Flugten efterlod!
Et Rosenkys oplive min Camene
I Spor af hendes Fod!

Jeg knæle vil andægtig, og beaande
Med fyrig Læbe hvert et segnet Straa,
Som — (o det segned' i vellystig Vaande!)
Den Engel traadte paa,

Til, mattet af mit ømme Hjertes Stræben,
Løst, i det sidste Kys, af Livets Baand,
Jeg, med min Elsktes qvalte Navn paa Læben,
Opgiver sødt min Aand.

Flyvedigte af blandet Indhold.
1782—1795.

Til Pram.

O du, hvis muntre Smiil, da jeg den første Gang
Dig saae, din hele Sjæls Uskyldighed mig malte;
Hvis uforstilte Sprog Oprigtighed mig talte;
Og fra det Dieblik at elske dig mig tvang!

Der gives de, som troe sig høit paa Lykkens Tind,
Naar Poblen blendende, paa Folkets Samlingssteder,
Af Dyr til Mennesker omdanned' af en Skrædder,
De vinde Prisen i den Konst at gjøre Vind.

Liig Bier sværme de med Surren rundt omkring
Fra hiin til denne Blomst i Kongestadens Have,
Velrustede med den misundelige Gave,
At more hiin med Fjas, og den med ingen Ting.

Der findes Andre, som det ene Held attraae,
Paa Rangens Trappe høit fra Trin til Trin at stige;
Og som da troe sig først fuldkommen lykkelige,
Naar de det hvide Baand omskifte med det blaae.

Af al Fornøielse Hiin synes Jagten bedst;
Han glemmer over den sin unge, kjælne Kone,
Og gjennem Skov og Krat, ved Hornets vilde Tone
Fortryllet, Hjort og Hind forfølger paa sin Hest.

Trompetens raske Lyd en Andens Sjæl til Kamp
Opflammer; Fiender maae for Heltens Arme vige;
Lad Mødre længe nok forbande grumme Krige!
Ham fryder ene Mord og Skrig og Brag og Damp.

Hiin Seiler, som sit Skib nu synkefærdigt seer,
Blandt blinde Skjær, med Suk: Kun Farer er paa Vandet;
Hvor lykkelig er den, som har sit Brød paa Landet!
Fortømrer det igjen af graadig Lyst til Meer.

En Anden elsker Mag, og finder største Lyst
I sine Fædres Jord med egne Dyr at pløie;
Han paa det vilde Hav ei vovede sin Trøie
For Vinding af hver Skat fra Perus gyldne Kyst.

Han drikker til sin Sang, og synger til sit Glas,
Adskilt fra Hoben i Dryaders lette Dandse,
Kron't af Apollo selv med Pieriders Krandse,
Som vor Anakreon; blandt disse var Horaz.

Der Nogle været har, og gives vel endnu,
Hvis Ønskers Krone var, i glade Favnetage
At dandse Livet hen med en elskværdig Mage,
Som din Elisa, Pram! og iblandt dem er du.

Men jeg, jeg kjender dem, hvis Sjæle drømme ei
Lyksaligere Lod, end Himlens næste Gave:
En Ven, en dydig, viis, og munter Ven at have;
En Ven, som du, min Pram! og iblandt dem er jeg.

O! maatte jeg engang dig trykke til mit Bryst!
O! vilde du, mit Raad, min Trøst, min Leder være!
Mit Ønske skulde meer af Skjebnen ei begjere,
Og kun Horaz og du da tolkede min Lyst.

Digtertryghed.

Den, hvis Samvittighed Dyder omgjerde,
Aldrig til Vaaben og ulmiske Sværde
Trænger; hans fredsomme Gjørtel ei taaler
Ladte Pistoler;

Enten han vandrer i Lybiens Heder,
Truet af Løver, blandt Dragernes Reder;
Eller hvor Troldene koglende værge
Finniens Bjerge.

Væbnet med Dydens de himmelske Vaaben
Hører han rolig Huronernes Raaben
Midt i det Land, hvor med tordnende Sluser
Njagara bruser.

Mig, mens jeg syngende dig, min Veninde!
Drukken af Elskov, omvanked' i Blinde,
Mødt' ubevæbnet en Ulv; men den frygted'
Musen, og flygted';

Skjøndt et Uhyre, saa farligt som hine,
Skovene nære ved Bredden af Dvine.
Sjelden i Løvernes sandige Rige
Saae man dets Lige!

Sæt mig, hvor Sommeren aldrig opliver,
Hvor ubevandret en Ørken omgiver
Bjørnenes Fjeld, fra hvis evige Huler
Boreas kuler!

Sæt mig, hvor Solens nedfaldende Luer
Evig forbrænde ufrugtbare Tuer!
Der skal jeg dog et Elysium finde
Hos min Veninde!

Til Helgesen.

Et Blun forsvandt, o Ven, den Tid, som hidtil skabte
Mit Valhal i din Favn!
Ak! hvor er Trøst? Kun Skræk, at jeg den evig tabte,
Omlyner Glædens Savn!

Flye, Morderstraale, flye til Nastrond, som udsendte
Dig for at martre mig!
Antænd ei dette Bryst, hvor Mod til Qvaler brændte
Høit, før jeg følte dig!

Men nærm dig venlige, den lyse Himmels Datter,
Mit Livs Gudinde, Haab!
Som skaber Dag af Nat, og tidt til munter Latter
Forvandler bange Raab;

Bemægt dig dette Bryst, og i mit knuste Hjerte
Din Balsams Lindring gyd;
At blot et Dieblik det døve maa sin Smerte
Med Harpens høie Lyd!

O! hvi forbydes mig, hvad nu kun Held jeg føler,
Min Ven, at følge dig
Til Jordens Ender hen, hvor Midgardsormen brøler
I vilde Stormes Skrig?

O! glad jeg skulde staae ved Masten, ved din Side,
Og fast omfavne dig,
Ei skulde Bølgers Slag, ei skulde Stormen slide
Min Helgesen fra mig.

Mit Venskab skulde høit min Sjæl med Mod opflamme,
Og mandige min Arm
Til at beskytte dig mod Alt, som kunde ramme
Din Norske Helte-Barm.

Og traf os Skjebnens Slag, jeg Vellyst skulde smage
Ved dog at døe med dig.
Mig røves denne Trøst; dog har jeg een tilbage,
Er du kun lykkelig.

Min Sang skal følge dig igjennem Storm og Torden
Og Brag og Hvirvlers Skrig,
Hvor Dybets Bølger høit, som Dovrerne paa Jorden,
Mod Himlen taarne sig!

Naar Skyen brøler huult, og naar Orkanen bruser
I styrtende Dravat,
Naar Nattens røde Lyn blandt sorte Storme suser
Igjennem Dybets Nat;

Da skal min Genius staae hjælpsom ved din Side,
Og Musen skjerme dig,
At gjennem Oceanets Bølger du maa glide
Did, hvor du ønsker dig.

Ved Herman Henrik Rønnemans Død.

Jeg leies ei til Sang. Min Muse lyder
Ei Mecenaters og Patroners Bud;
For Guld den aldrig kalder Laster Dyder,
Og Jordens Røver Jordens Gud.

Reen er min Cither. Aldrig klang dens Strænge
Ved Leilighed til Glimmerboblers Priis.
Den rige Daare segne! den skal hænge
Taus, uden Lyd om Statsforliis.

Men ak! Naar Dydens Søn forlader Jorden;
Naar Viisdoms unge Helt forlader den;
Da græder jeg, og Harpens hule Torden
Forkynder, jeg har tabt en Ven.

Ak! i sin Kommes lyse Morgenrøde
En Sol for dig, mit Fødeland, gik ned;
Du tabte, da min unge Chrichton døde,
Du, Danmark, tabte meest derved.

Men du, som kjender Sympathie, hvis Hjerte
Som egen Qval fornæmmer Brødres Skrig,
O! deel en Faders og en Moders Smerte
Ved en betroet Engels Liig;

Og græd med mig, som Himlen gav den Lykke,
Hver Dag at see ham, Barn endnu, sin Sjæl
Med Ynglingens Fuldkommenheder smykke,
Til Fædres Fryd og Statens Vel!

O! han er død! jeg saae hans Sjæl, og spaaede:
Du bliver døende Forældres Trøst;
Du bliver stor engang i Fredriks Naade,
Og elsket i hver Landsmands Bryst!

Ak! han er død, den ædle, fromme, gode!
Vort Haab, vor Fryd er skjult i Gravens Skjød;
Nu hyler Sorgen der, hvor Glæden boede;
Skræk tordner der, hvor Jubler lød.

Thi han er død, og kommer ei tilbage;
Forgjeves er hans Moders vilde Skrig;
Forgjeves er hans Faders ømme Klage;
Omsomst jeg græder ved hans Liig.

Forgjeves, qvalt i Taarer, min Camene,
Den Trøst, hun mangler selv, her stammer ud:
Dig, Fader! trøster ingen Melpomene;
Dig, Moder! Ingen uden Gud.

Han vinkte! alt for skjøn til Støv, han iilte,
Og tog sin Yndling atter i sin Haand,
Neen som han sprang deraf — og Drengen smiilte
Ved Vinket, og udgav sin Aand.

Til Faye.

I Kummer svunde bort din Ungdoms Dage,
Blandt Mindeglimt af spæd Uskyldighed,
Hvis tabte Fryd du ønskte dig tilbage
Omsonst, o Ven! og græd.

Du reiser bort. Vent ikke hist at finde
Den Ro, som Skjebnen negtede dig her;
I Kummer skal dit Liv og der bortsvinde,
Du og skal græde der.

Thi du vil bringe med dit ædle Hjerte,
Og naar var her den Ædle lykkelig?
O! Dydens Lod er Strid og Haan og Smerte,
Og den skal følge dig.

Men, naar du vanker om bedrøvet, ene,
Og blander dine Suk med Stormens Skrig
Blandt Eggerøens mosbegroede Stene,
Hvis Echo spotter dig;

Og langt fra Nannas Blik, fra Venners Arme,
Fra Dale, hellige ved hendes Fjed,
Du gjennemtænker, med fortvivlet Harme,
Din Ulyksalighed;

Tænk da, der vandrer om i Herthas Egne
En Ven, som, spottet, lider med dig nu,
Som søger Ro forgjeves allevegne,
Ulykkelig, som du.

Til min Søster.

Paa hendes Confirmationsdag.

Skjøn er Purpur-Rosen, naar dens Mund
Aabner sig, og friske, dobbelt røde
Dens jomfruelige Læber møde
Solen i den feire Morgenstund;
Vestenvindens Kjøle den omlufter
I de hede Middagsstraalers Ild;
Blidt bedrøvet, yndig, stille, mild
Veemod i dens Aftenluning dufter —

Skjøn er Himlen, naar i Purpur-Glands
Rosens Brudgom frem af Østen træder,
Og en Hær af Livets vakte Glæder
Møder den i Jubelchores Dands;
Lystudspredende den glad fremiler,
Blomstersmykket hilser Dalen den,
Skoven tager Fugles Sang igjen;
Al Naturen rundt omkring den smiler —

Men saa skjøn er Purpur-Rosen ei,
Men saa skjøn er Morgenrøden ikke,
Som Uskyldighed i Pigens Blikke,
Naar hun gaaer paa Dydens Himmel-Vei;
Gudsfrygt hendes unge Sjæl bevarer,
Aldrig snubler hendes lette Fod;
Munter dandser hun sit Maal imod,
Tryg i Himlens Varetægt for Farer.

Denne Vei, Marylli! vandre du
Tro til dine Dages Aftenrøde!
Naar dig Jordens Smiger=Slanger møde,
Kom din Pagt med Himmelen ihu!
Da skal han, som Dyden ei forlader,
Af hvis Hænder Solens Purpur flød,
Han, som dig og Rosen rødme bød,
Her og hisset signe dig, som Fader.

Til Laville.

Da han reiste til Norge.

Vee Støvet, hvis i denne Livets Scene
Slet intet Lys opklarte Tvivlens Nat!
O vee den Ven, som af sin Ven forladt
Da fandt sig uden Haab i Mørket ene!

Liig Tantalus sin flux forsvundne Drik,
Da tørre Læbe Bæg'ret neppe rørte,
Forbande skulde jeg det Øieblik,
Som dig, du Ædle! mig imøde førte!

Forbande skulde jeg det falske Nu,
Som mig en flygtig Trylleglæde skabte,
Hvori jeg saae med Smiil en anden Du,
For evig at begræde hvad jeg tabte!

Nei flye, min Sjæl! fortvivlte Raseri,
Der myrder selv den Glæde, Dyder tænde,
Med den affindige Philosophie,
Som slutter: Alt med Døden har en Ende.

Trods Robinet, Helvetius og hver,
Som med Voltairisk Vid Fornuft forjager,
Jeg troer et Liv, hvor den, som var mig kjær,
Mig ingen sydlig Vind saa let borttager.

Til Dydens Ven.

Ved Bergers Død.

Ei Lægen blot, som hans Exempel lærte,
Som ledtes ved hans faderlige Raad;
Men hver, som kjendte hans det sjeldne Hjerte,
Deeltager ved hans Bortgang i min Graad.

Selv du, som med et Mod, der aldrig svigter,
End ei paa Hoffets glatte Trappers Iis,
I Stilhed stræber ved opfyldte Pligter
At vinde din Bevidstheds egen Priis —

Og du, som ene samler, for at sprede
Hvad du fortjener ved din egen Flid;
Som til hver Jammers Lindring glad er rede
Med din fra Dagens Nødtørst sparte Hvid —

Du Himlens Ven, som ene Vellyst finder
I Dydens vundne Seier i dit Bryst,
I Graads Aftørren paa den Usles Kinder,
Og i Fortryllelsen af Andres Lyst!

Dit Mønsters Tab i Berger du begræder:
„Hvor er en Læge,“ raaber du, „som han?
„Hvo brugte saa til Landets Fryd og Hæder
„Foreent Erfaring, Kundskab og Forstand?

„Hvo led, som han, ved sine Brødres Smerte?
„Hvo var saa redebon at lindre den?
„Hvo leved', tænkte, talte, handled', lærte
„Saa viist og venligt, som min tabte Ven?“ —

Aftør din Taare! Bergers Aand omsvæver
Endnu sit elskede, forladte Land:
„Min Callisen!“ saa sang Hygæa, „lever!“
Som Berger længe — længe leve han!

Den brave Digter.

Tilegnet Hr. Pastor V. K. Hjort.

Den Mand fortjener Digternavn,
Som med Forstand sit Vid regjerer,
Som skjønner Almues sande Gavn,
Og Lyst til Borgerdyd formerer.
Thi Gud velsigner saadan Sang,
Men aldrig tomme Bjælders Klang.

Du, Sanger! derfor tænke maa,
Vel ogsaa føle — men til Maade;
Du maa Fornuftens Brug forstaae,
At ei din Phantasie skal raade.
Blot Operqvækker snart faaer Skam,
Selv Frøer spille Gjek med ham.

Gaae trolig i Naturens Fjed;
Du finder, hvad du ærlig søger.
Læs Mennesker til Tid og Sted,
Det nytter meer end alle Bøger.
Boglærdom agtes snart for Tant,
Men Sjælens Øie skuer grandt.

I Hjertet maa du holde Fred!
I Hjernen Alt i Orden være!
Hav hist en god Samvittighed!
Og her foreente Tankers Hære!
Saa kan du trodse Livets Nød
Og Klaffer og Forfatterdød.

Vær mod din svage Læser mild,
Gud satte dig for ham til Leder;
Føer ham paa Roser aldrig vild,
Skye Faunernes Uteerligheder.
Med Smaafeil skjemt og overbær,
Men streng mod Last og Udyd vær!

For Alting være Pligt og Dyd,
Hvad du din Læser vil indgyde;
Den blotte Tro er Klokkelyd;
Man blot med Ord ei Gud kan lyde.
Hvo følger tro Fornuftens Bud,
Og gjør sin Pligt, adlyder Gud.

Hold kun din Læser altid fro
Med kraftig, nærsom Mad og Drikke!
Dit Taffel være Sundhed tro,
Hvert Digtertaffel er det ikke.
Qvæg Vandreren paa modig Vei,
Og styrk ham, men beruus ham ei.

Her seer den unge Digter nu
I kort Begreb min Digterlære.
Du skjønt den efterlever, du,
O Hjort! dets skee dig evig Ære!
Saa længe tro du følger den,
Er hver det Godes Ven din Ven.

I Viser klang det længe nok:
Kun elske, drikke, drikke, drikke!
Det kunde deres hele Flok,

Men andet kunde de og ikke.
Du fandt, at Harpens Tryllelyd
Blev givet os til ædel Fryd.

Du foregaaer hver Sanger smukt
Med Mønster selv, som med Exempel.
Du lærer Flid og Dyd og Tugt,
Du straale skal i Musers Tempel.
Og Fremtids Slægt skal takke dig,
Naar Ingen mere hører mig.

Til Schleppegrell.

(Under Evalds: „Haab og Erindring" i hans Stambog.)

Liig Memnons Støtte, kold og uden Liv,
Mit Orgel ubevidst, jeg stod
I Nattens Mulm, hvor sjeldne Lyn af Fryd
Forgjeves glimted' mig imod.

Men Memnons Støtte liig, da Phoebus, rød,
Fra Himmelbuens østre Rand
De første Straaler paa dens Isse skjød,
Og tændte dens Metal i Brand;

Jeg pludselig blev varm og fuld af Liv,
Da Dans Begeistrings-Sol opgik;
Jeg sang; din Glands, o Evald! var det Bliv,
Hvorved mit Orgel Stemme fik.

Din Hymnes Straaler tændte første Gang
Med apollonisk Ild min Sjæl;
Og aldrig glemmer jeg, at denne Sang
Var Evalds Sang til Schleppegrell.

Tilegnelse,

med Holger Danske, Oper i tre Acter.

Til Kronprindsesse Louise Augusta.

Thronens Glands og Hoffets Pragt ei blinde
Den, som luttredes i Himlens Ild,
Ved at see, vor Nordens Huldgudinde!
Ynde, Vid og Fromhed i dit Smiil.

Ynde, Vid og Fromhed! Eder ene,
Ikke Hoffets Pragt og Thronens Glands,
Rækker den fortryllede Camene
Sin usmittede, skjøndt ringe Krands.

Længe du, vor Huldgudinde! smile
Blid og viis og god og elsket her!
Og til dig skal alle Muser ile
Med en Krands din Ynde mere værd.

Romancer og Ballader.
1782—1796.

Pigterdrømmen
eller
den sovende Semire.

Den censomme Skov
Gjenlød af forelskede Toner;
Og Troskabs og Kjærligheds Lov,
Mens sødt, o Semire! du sov,
Omjubled' Dryadernes Throner;
Hvor sjædrede Sapphoers Klager
Gjenkaldte de bortfloine Mager.

Jeg listede mig
Til Leiet i Skyggen af Bøgen;
Zephyrerne boltrede sig
I Løv, da jeg nærmede mig:
„O! røber mig ei ved jer Spøgen!“
Saa hvisked' jeg til dem, og iilte
Did, hvor min Tilbedede hvilte.

Her stod jeg og saae;
Og ønskte, med smægtende Blikke,
Eet Kys kun, for strax at bortgaae.
Hvor skjalv jeg! den Yndige laae,
Og slumred', og mærkte mig ikke.
Saa laae den homeriske Skjønne
For Paris engang i det Grønne.

Da sukked' til dig,
Sødtsmilende Venus! din Sanger:
Tillad kun den yderste Flig
Blot eengang at kysses af mig;
Det er jo dog lidt, jeg forlanger.
Og medens jeg kysser, Gudinde!
Hold Styr paa de spøgende Vinde.

Jeg bukked' mig ned,
Og kyste kun Fligen, og bæved'
Af Frygt, at hun vaagned' derved;
Thi Læben berørte det Sted,
Hvor Kjærligheds Himmel sig hæved'.
Den Yndige vedblev at sove:
O turde jeg mere dog vove!

Vellystige Nu!
Paa rødmende Lilie-Kinder
Min Mund sig nu hefted'; men du,
Sødtsmilende! slumred' endnu;
Og fyrig og frit, uden Hinder
Jeg kyssed', og kyssed' dig atter,
Du Himmelens yndigste Datter!

Hist kom han: du seer,
Letvingede Søn af Cythere!
Saa bad jeg, hvor passende her
Anbragtes en Piil eller fleer!
Naar pleied' du langsom at være?
Lad ene mig Arme ei brænde;
Viis ogsaa din Magt over hende!

Den spøgende Gud!
See, sagde han, der har du Pile,
Med Buen; skyd selv dem kun ud,
Og, hvor du vil, ramme dit Skud!
Jeg selv mig en Smule maa hvile.
Aglae med Roser bedækked'
Det Sted, hvor den Lille sig strækked'.

Lyksalige jeg!
Udbrød jeg, og Buen opspændte;
Og Pile paa Pile nu fløi.
Den Yndige mærkte det ei;
Men Kysse paa Læberne brændte,
Som vidnede sødt om den Flamme,
Jeg tændte, ved rigtig at ramme.

Jeg sigted', og skjød,
Og spændte, og sigtede atter.
Hvor smilende, blussende, rød,
Hvor yndig, hvor kjælen og sød
Laae Himlens uskyldige Datter!
Hun drømte, hun smiilte, hun spøgte.
Hver Piil hendes Ynde forøgte.

Men pludselig svandt
Den Yndige, Kogger og Bue;
Mens Eos af Havet oprandt,
I Ætherens østlige Kant,
Med tusindfold straalende Lue.
Forundret og frygtsom og ene
Jeg stod under qviddrende Grene.

I glimrende Sky
Sank ned Harmoniernes Fader;
Ham fulgte Parnassets de ni
Gudinder, som dandsed' forbi
Min Studsen i vexlende Rader.
De sang; og fortryllet og bange,
Jeg hørte de himmelske Sange.

Kom, sagde han, kom!
Tag her mod den Lesbiske Lire!
Den stemte til Hymner for Rom
Min Flaccus! du stemme den om
Til Sang om den Danske Semire!
Jeg vaagned' af Fryd — men med Blunden
Var Synet og Liren forsvunden.

Den visnede Maiblomst.

Til Grevinde Charlotte Schimmelmann.

Jeg spired' frem til moden Duft;
Men langsomt i den kolde Luft
Jeg Arme spired frem;
Jeg blev imellem Torne fød;
Jeg smægted' i min Moders Skjød;
Jeg alt for liden Næring nød,
Og voxte mellem Liv og Død
I mit for kolde Hjem.

Medlidende mig Phoebus saae,
Paa Sandet, mellem Torne staae,
I Natten, kold og svag;
Han brød mig af, og tog mig op,
Og aanded' i min spæde Knop:
Du ikke ganske visne skal;
Kom med til min Venindes Sal,
Til Næring og til Dag!

Han bar fra Stedet, hvor jeg stod,
Mig hen til hendes skjønne Fod;
Og Foden traadte mig;
Jeg fandt dens kjælne Tyngde sød,
Og ønsked' under den min Død.
Til anden Undertræden vant,
Jeg denne saa livsalig fandt,
Og jeg var lykkelig.

Men af! hun blikte ned, og saae
Den spæde Blomst, hun traadte paa,
Og mildt hun tog den op;
Og bar den i sin skjønne Haand,
Og gav den apollonisk Aand,
I det med Smilen hun udbrød:
Jeg dig vil ikke træde død,
Du lille spæde Knop!

Hun bar mig hen omhyggelig
Til Solens Skin, og satte mig
I qvægende Chrystal;
Hun ofte skjenkte mig et Smiil,
Der meer end Solens Straalers Ild
Fuldmodned' min udsprungne Knop,
Og alle Blade frisked' op
I Glemsel af min Qval.

Men o! det varede saa kort,
Min indre Næring svinder bort,
Og, af! jeg visne maa.
Jeg døer, omplantet uden Rod,
Og døer ei meer ved hendes Fod;
Jeg visner her paa Glassets Rand.
O! grusom satte hun i Vand
Den Blomst, hun traadte paa.

Roserne.

Til Grevinde Sybille Reventlou.

Da jeg fik dem.

Skjønne, kjælne Roser! visner ikke!
Blomstrer trygge her hos eders Ven!
Eders spæde Torne frit ham stikke,
Eders Duft helbreder ham igjen!
Eders kjælne Spyd omsonst ham true!
Gjerne lider han, hvad Amor led,
For i eders Purpursmiil at skue
Billedet paa skjøn Uskyldighed.

Skjønne, kjælne Roser! visner ikke!
Dufter indtil Dagens Ende sødt!
Dufter end i Nattens Dieblikke,
Naar Naturens sidste Smiil er dødt!
Solen atter frem i Morgen iler,
Og opvarmer mildt den kolde Luft;
Naar dens første Blik til Jorden smiler,
Lad det vække mig i eders Duft!

Da de visnede.

Røde Roser! Eders Purpur blegner;
Hvide Roser! Eders Snee blev graa.
Ak! saa falmer, svinder, mattes, segner
Al den Skjønhed, Solen blomstre saae.
Roser! Eders sidste Smiil mig minder
Hendes Smiil, hvis Haand I blomstred' i;
Ogsaa dette Smiil engang forsvinder!
Grumme Roser! ak! hvi visned' I?

O! vi haabede den stolte Lykke,
Tryllet sødt i hendes Haand af Lyst,
Hendes skjønne, skyldfrie Barm at smykke,
Og engang at døe paa hendes Bryst!
Ak! vi maatte hendes Smiil forlade;
Og af hendes Haand modtag os du;
Grumme! derfor falme vore Blade.
Grumme Sanger! derfor døe vi nu.

Lenardo og Blandine.

(Efter Bürger.)

Blandine sad hisset, Lenardo stod her,
Ungdommelig Munterhed straalte fra hver:
Hun, mellem Prindsesser en lysende Sol,
Han, Ynglingers Ziir bag den Skjønnestes Stol.

Til Lands og til Vands, fra Paris og fra Rom
Mangfoldige Fyrster og Herrer der kom,
Med Guld og med Perler og Ringe belæss't,
At frie til den Skjønne, som hver kunde bedst.

Men aldrig Prindsessen var Perler og Guld
Og Ringe med glimrende Stene saa huld,
Som Rosen, der visned' paa sneehvide Bryst,
Af Ynglingen hemmelig plukket og kyst.

Den skjønne Lenardo var ædel og god,
Skjøndt ei i hans Aarer flød adeligt Blod.
Een Gud har jo skabt baade Ridder og Træl;
Tidt boer i den Ringe den ædlere Sjæl.

Engang, som i Haven de samlede sad,
De Fyrster og Herrer i glimrende Rad,
Og qvægede sig med den kjølige Frugt,
Som vims af den flinke Lenardo blev plukt,

Da tog af sin Sølvkurv i yndige Skjød
Prindsessen en Pipling, saa rund og saa rød;
Og rakte med sneehvide Haand ham den hen,
Og sagde med Smiil, da hun rakte ham den:

„Tag det for din Umag! Alt yndigt og godt
„Og nydeligt voxte for Prindser ei blot.
„Det udentil er saa velsignet og kjønt;
„Gid det, som er inden, var dobbelt saa skjønt!“

Og see! da den Yngling sig hurtig stjal hjem,
Da tog han, o Himmel! en Seddel herfrem!
Den Seddel i Æblet saa hemmelig stak,
Derpaa denne søde, fortrolige Snak:

„Du skjønneste Yngling, hvor Øiet seer hen!
„Meer yndig end alle de glimrende Mænd!
„Meer ædel end disse, høimodig og god,
„Skjøndt ikke fremblomstret af adelig Rod!

„Dig har jeg for Alle til Ven mig udseet;
„At see dig og ynde dig, Elskte, var Eet.
„Af Længsel fortæres min bævende Barm;
„Jeg ikke faaer Ro før, o Ven! i din Arm.

„Ved Midnat al Slummer og Hvile forkast,
„Og skynd dig til Træet i muligste Hast,
„Som Kjærligheds Æble dig bar! Paa det Sted
„Dig venter lidt kjærligt, som . . . Nok du nu veed."

Det tyktes den Yngling saa ængstlig og vel,
Saa vel og saa ængstlig; hans tvivlende Sjæl
Nu tumledes hist, og nu tumledes her,
I Haabets og Frygtens urolige Færd.

Dog, da det lidt hen imod Midnatten gled,
Og alle smaa Stjerner taus blinkede ned,
Da sprang han af Leiet, al Hvile forlod;
Og iilte til Stedet, hvor Brevtræet stod.

Og, som han saa stille, saa ventende sad,
Da rasled' i Lunden det bævende Blad.
Han lytted'; da tog det ham hurtig ved Arm;
Da mærktes en Aande, saa kjælen og varm —

Og, førend en Lyd ham fra Læberne foer,
Det drukned' i heftige Kysse hvert Ord —
Og, førend det hviisked' ham hvidt eller sort,
Med bløde smaa Hænder det førte ham bort.

Det førte ham tyst i letsvævende Fjed:
„Kom søde, kom elskede Yngling, kom med!
„Koldt aander her Luften! Ei Pels, eller Frak
„Beskjermer os — kom i mit stille Gemak!"

Det drog over Torn, over Tidsel og Steen
Ham til en bebusket Ruinhvælving hen;
Der skimred' en Lampe; det drog, ved dens Skin,
Tilsidst ham til Enden af Gangen, og ind.

I Slummer var Alting indhyllet; dog nei!
Forræderens Øie tillukkedes ei!
Lenardo! Lenardo! hvor vil det dig gaae,
Naar Hanerne gale, naar Lærkerne slaae?

Langt ude fra Spaniens største Provinds,
Var kommen en stolt og høipralende Prinds,
Med Perler, med Guld og med Ringe belæss't,
At frie til den Skjønne, som han kunde bedst.

Han brændte, han tørsted' med smægtende Mund;
Men tørsted', og smægted' omsonst i Burgund.
Han beiled' forgjeves Aar ud og Aar ind;
Men vende tilbage kom ei i hans Sind.

Nu havde den Stolte, som let man kan troe,
Ved Dag og ved Nat hverken Rast eller Ro;
Og havde med lumsk og forræderisk Id
Sig sneget i Haven paa selvsamme Tid;

Og havde det mærket, og havde det seet,
Hvad nær ved, tre fire Skridt fra ham, var skeet;
Da skar han med Tænder, bed blodig sin Mund;
„Du snart skal det vide, Regent i Burgund!

Og iilte paa Timen at melde, som sagt.
Ham standsed' forgjeves den truende Vagt —
„Nu maa jeg, nu vil jeg til Kongen!“ han svor,
„Ham venter et Oprør, ham truer et Mord!“ —

„Ho! Holla! Vaagn op du, Regent i Burgund!
„Din Stamme, din Ære besudler en Hund!
„Blandine, din dydige Datter, i Seng
„Fordriver sin Tid med din nedrigste Dreng!“

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
Han havde den eneste Datter saa kjær!
Hun meer ham end Kronen og Scepteret var,
Ja! meer end den Skat, som al Jorderig har.

Vild reiste han derfor af Sengen sig nu:
„Det lyver du, Skjelm, med forræderisk Hu!
„Dit Blod det undgjælde! det drikke Burgund,
„Ifald mig bedrager din giftige Mund!“ —

„Her stiller jeg, Gamle! mig selv dig til Pant!
„Op! skynd dig! saa finder dit Øie det sandt!
„Mit Blod det undgjælde! det drikke Burgund,
„Hvis Løgn besmittet min varslende Mund!“ —

Da fremløb den Gamle med blinkende Spyd,
Ham ledte den Lumske med blodgjerrig Fryd;
Og drog over Torn, over Tidsel og Steen
Ham til den bebuskede Muurhvælving hen.

Her kneisede fordum et fyrsteligt Huus,
Som nu var af Ælde nedmuldret i Gruus;
End hvælved' sig Kjeld'ren og Hallen, foran
Bedækket med Tidsler, med Torn og med Sand.

Faa kjendte dens Aabning i Krattet; men hver,
Som kjendte den, fandt uden megen Besvær
En hemmelig Dør til de Værelser smaa,
I hvilke Prindsessen om Sommeren laae.

En Kjærligheds Lampe ved Indgangen hang,
Mildt skimrende gjennem den natlige Gang.
De holdt deres Aande, de traadte saa tyst
I Gangen, af Kjærligheds Lampe belyst —

Og nærmede sig til den lukkede Dør —
Og stod der og lytted' — „Hør, Konge! nu hør
„Tys! hør, hvor det hvisker! hør, Konge, hvert Ord!
„Hør! — troer du end ikke, saa aldrig du troer." —

„O Elskte! min Elskte! hvi modfalder du
„Hos mig, som er evig din Eiendom nu?
„Om Dagen adlyder jeg kongeligt Bud;
„Nu lyder jeg Elskovs, nu er jeg din Brud!" —

„O skjønne, tilbedte Prindsesse! var du
„En fattig Slavinde, hvor henrykt da nu
„Jeg Kjærligheds hele Lyksalighed nød!
„Men nu er min Elskov min Angst og min Død." —

„O Elskte! min Elskte! lad fare den Skræk!
„Er jeg en Prindsesse? betragt mig! vær kjæk!
„For Krone, for Scepter og gyldene Karm
„Jeg valgte mig Kjærligheds Nok i din Arm." —

„O skjønneste Skjønne! ved List eller Tvang
„Dit kjærlige Løfte vil brydes engang!
„Ved Beilen og Beilen, om langt eller kort,
„Tilsidst dog en Prinds dig som Brud fører bort!

„Vel bruser en Bølge, vel stormer en Sky;
„Men Bølgerne falde; men Stormene flye:
„Som Vinden og Vandet er qvindeligt Sind!
„Din Elskov forsvinder som Vand og som Vind." —

„Lad beile, lad beile saa mange der vil!
„Jeg ene skal evig kun dig høre til —
„Min Elskte! min Engel! vær fyrig og fro!
„Mit Løfte jeg evig skal holde dig tro."

„Som Vind og som Vand er mit elskende Sind —
„Vel bortrinde Vande, vel henvifter Vind;
„Dog alle bortrinde, henvifte dog ei;
„Saa evig min brændende Elskov og ei." —

„O skjønne Prindsesse! dog vanker mit Mod;
„Tungt anes mig Skræk i det iisnende Blod:
„Den hevnende Himmel den Ring sønderbrød,
„Hvorover ei Kirkens Velsignelse lød."

„Hvis Kongen — o! hvis han opdager den Færd,
„Da drypper mit Blod fra det rygende Sværd!
„Da maa du, belænket i Hulen nedsat,
„Hengræde dit Liv i uendelig Nat." —

„Ei Himlen, min Ven! sønderriver det Baand,
„Som Troskab os fletter med Kjærligheds Haand.
„Den salige Vellyst i natlige Ro
„Seer ingen Forræder, veed ene vi To.

„Kom, elskede Brudgom! o kom i min Arm!
„Kom! kys mig! og tryk mig i Lyst til din Barm!" —
Da kyste han fyrig den lokkende Mund,
Og Frygten forsvandt i det salige Blund.

De kystes og favntes saa heftigt, saa tidt;
De dreve den salige Spøgen saa vidt. —
Da raste de Bidner, da vilde de frem;
Men Slaaen og Laasene hindrede dem.

De bleve, de ventedʼ med fraadende Mund;
Saa venter paa Haren den lurende Hund.
Derinde tilsidst, efter mattende Lyst,
Blev tungt og uroligt den Elskendes Bryst:

„Prindsesse! vaagn op! lad din Elsker nu gaae!
„Hør galende Haner alt Morgenen spaae!" —
„O Elskte! o bliv, indtil tredie Gang
„Os Hanerne vække ved Morgenens Sang!" —

„O elskte Prindsesse! see Morgenen grye!
„O slip mig! før Solen staaer op, maa jeg flye!" —
„O Elskede! bliv! de smaa Stjerner dog ei
„Forraade den Elskendes lønlige Vei." —

„Vaagn, elskte Prindsesse! jeg hører en Lyd;
„Ak! Svalen forkynder alt Morgenens Fryd." —
„O Sødeste! bliv dog! — du hører ei den,
„Men klagende Nattergal, Kjærligheds Ven." —

„Nei! slip mig! alt Hanen har galet, og rød
„Frempipper alt Dagen i Morgenens Skjød!
„Alt Lærkerne synge — hvor gyser min Sjæl!
„O, slip mig! mit Hjerte vil briste! Lev vel!" —

„O Søde! — Farvel da — nei! bliv dog — Farvel!
„O Gud! men hvi zittrer saa bange min Sjæl? —
„Kom! viis mig dit Hjerte! — det banker saa mat!
„Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!" —

„Sov rolig! sov sødt!"...og nu smutted' han væk;
Men kold i hans Aarer krøb dødelig Skræk;
Rundt om sig han lugtede Liig — og med Nød
Han raved' til Enden af Gangen, som død.

Hu! fremsprang de Tvende; med mordsvulmet Arm
Hver stødte sit Spyd i hans bævende Barm:
„Der har du dit Scepter! regjer nu Burgund!
„Der har du din Medgift, forbandede Hund!“ —

„O Jesu Maria! forbarm dig! og skaan“ ...
Da bruste hans Øine — han opgav sin Aand;
Og uden Beredelse, Trøst, eller Ven
Hans tvivlende Sjæl foer til Evighed hen.

Forræderen hugged' med fnysende Harm
I mange smaa Stykker hans blødende Barm:
„Kom! viis mig dit Hjerte! det banker saa mat!
„Hold af din Tilbedede — kommende Nat!“ —

Og rev ham det ud af det blodige Bryst —
Og kjølte sin Rasen i Helvedes Lyst:
„Der har jeg dit Hjerte! ak! banker saa mat!
„Hold af mig, du Sødeste! — kommende Nat!“ —

Prindsessen imens i urolige Blund
Sig kasted' i Søvne; fælt drømmede hun:
Om blodige Perler i blodige Krands,
Om blodige Brudgom og Spøgelsers Dands.

Og vred sig i Sengen, saa mat og saa svag,
Koldt svedende, hele den følgende Dag:
„O kom dog, o Midnat! du Kjærligheds Ven!
„Og bring mig, min Engel, min Vellyst igjen!“ —

Og da det lidt hen imod Midnatten gled,
Og alle smaa Stjerner taus blinkede ned:
„O, vee mig! hvad anes dig, bævende Bryst?"
Da aabnedes Døren saa frygtelig tyst:

En Ridder i Flor og i Sørge-Talar
Paa to Keridoner to Liigfakler bar,
Med dødelig Taushed og rædsomme Blik
Han satte dem ned for Prindsessen, og gik.

Ham fulgte en Ridder i sneehvid Talar:
En blodig og sønderbrudt Ring han frembar;
Med tause Gebærder og stirrende Blik
Han lagde den ned for Prindsessen, og gik.

Bag ham kom en Ridder i Purpur-Talar:
Et Guldkar, forseglet med Vaab'net, han bar,
Omvundet var Laaget og Hanken med Sort;
Han satte det tiende ned, og gik bort.

Tilsidst kom en Ridder i Sølvmors-Talar:
Et kongeligt Brev han i Hænderne bar,
Og gav den halvdøde Prindsesse det hen,
Og bukked' sig taus, og gik baglænds igjen.

Og see, da med Zittren hun aabnet det fik,
Og gjennemløb Skriften med rullende Blik,
Det sortnedes for den Elendiges Syn,
Og kold foer hun sammen, som truffen af Lyn.

Og da hun den spæde matzittrende Krop
Med frygtelig Kraft fik af Sengen reist op:
„Hop! hopsa!“ da sprang hun, „hei lystig! sving om!
„Hei! Spillemand! frisk! paa min Bryllupsdag! kom!

„Kom, Spillemand! skynd dig! stem op til en Dands,
„Jeg svæver fra Jorden! hist vinker min Krands.
„Nu dandser I Prindser fra fjern og fra nær!
„Hei lystig! I Fruer og Herrer! — kom her!

„Op! lystig! — ak før var mit Hjerte saa sygt —
„I Fruer og Herrer! hvi leer I saa stygt?
„Min Brudgom, min Brudgom er han — jeg er Brud!
„Os Himmelens Engle troloved' — o Gud!

„Til Dandsen! til Dandsen! — hvi nøle I? See!
„Saa lee de! saa lee de! — jeg ogsaa kan lee!
„Væk, Adelspak, væk dog! du stinker — o flye!
„Du stinker af stinkende Hovmod — fy! fy!

„Hvem skabte paa Jorden vel Ridder og Træl?
„Tidt boer i den Ringe den ædlere Sjæl! —
„Min Brudgom er skjøn og høimodig og god;
„Og han kan foragte høiadeligt Blod.

„Hei! Spillemand! lystig! spil op til en Dands!
„Jeg svæver saa let; thi du vinker, min Krands!
„Hop! heisa! Trallalla! Hop! heisa! ha! ha!
„Min Bryllupsdag er det! Trallalla! Tralla!“

Saa sang hun og hopped', saa sprang hun og sang,
Til Dødsduggen iiskold paa Panden udsprang;
Dødsduggen paa blegnende Kinder nedflød,
Og mat hun paa Gulvet omtumled', som død.

End reiste hun sig, før hun opgav sin Aand,
Og strakte mod Karret den dødmatte Haand;
Og tog det i Skjødet, og stirred' derpaa;
Og aabnede Laaget, og saae hvad der laae.

Da damped', da banked' det mod hendes Bryst,
Som om det end slog imod hendes i Lyst —
Da styrtede Taarernes blodige Flod,
Og blandede sig med den Elskedes Blod.

„O blodige Jammer!" trykt tæt til sin Barm,
Hun Guldkarret holdt med omfavnende Arm.
„O blodige Hjerte! slaae heftig endnu —
„Slaae heftig mod mit! o det bløder som du!"

End damped', end banked' det mod hendes Bryst,
Som om det end følte sig nær ved sin Lyst —
Og stærkere Taarernes strømmende Flod
Nu styrted' af Øinene ned i dets Blod:

„Jeg leved' for dig, og nu døer jeg med Lyst —
„O Hjerte! du trykker — du knuser mit Bryst!
„O Jesu Maria! — forbarm dig — og du —
„Jeg kommer — din Brud — o slaae heftigt — endnu."

Da zittrede Hjertet imod hendes Bryst,
Som om det end stræbte mod hendes i Lyst.
Fra bristende Blik faldt en Blodsdraabe ned —
Det sidste Gang zittred' — og hendes brast med.

Og Sjælen fløi bort til sin vinkende Ven —
Til Kongens Gemakker man stormede hen;
Høit blandede Skrig gjennem Salene lød:
„Prindsessen — o Konge! — Prindsessen er død.“

Det faldt paa den Gamle, som knusende Sværd;
Han havde den eneste Datter saa kjær —
Hun meer ham end Kronen og Scepteret var,
Ja meer end den Skat, som al Jorderig har.

Og see! da Forræderen fremviste sig,
Da raste den Gamle: „Det skylder jeg dig!
„Dit Blod det betale! det drikke Burgund!
„Thi dette mig raadte din giftige Mund!

„Høit klager for Dommen dig nu hendes Blod —
„Kjøl, Djævel! i Helved dit snysende Mod!“
Rask uddrog den Gamle sit blinkende Sværd,
Og død for hans Fod laae Forræderen der.

„Lenardo! — Blandine, min Datter! — o Gud!
„Min blodige Synd, o Forbarmer, slet ud!
„Dog, forklager mig ei, mine Børn! o nei!
„Jeg er dog jer Fader — forklager mig ei!“

Den kronede Gamle nu Hænderne vred,
Og trøstløs den blodige Gjerning begræd —
Han siden lod gjøre en Kiste af Guld,
I hvilken han gjemte de Elskendes Muld.

Leonore.

(Efter Bürger.)

Leonore foer, da Dagen brød,
Forskrækt af Søvnens Arme:
Er Vilhelm troløs, eller død,
Hvad forestaaer mig Arme?
Han dragen var med Fredriks Hær
Mod Prag forlængst i Ledingsfærd;
Og havde lovet Breve,
Som altid udebleve.

Af Krigen med hinanden kjed,
Monarken og Czarinden,
Omsider foredroge Fred
For blodig Tab og Vinden.
Og begge Hære nu med Sang
Og Spil og Dands og Kling og Klang,
Udmaiede saa fage,
Til Hjemmet drog tilbage.

Og overalt, hvorhen man saae,
Mens Glædestaarer flode,
Drog Alt, hvad kunde staae og gaae,
De Kommende imøde!

Velkommen! Mødrene brød ud,
Velkommen! raabte mangen Brud.
Men ene Leonore
Forbi de Favntag fore.

Hun gjennemfløi den hele Rad,
    Udspurgte, søgte, ledte
Om Vilhelm; ingen vidste hvad;
    Omsonst den Arme svedte.
Da hele Troppen var forbi,
Hun slængte sig i Raseri
Paa Jorden hen, bedøvet,
Alt Haab og Trøst berøvet.

Den bange Moder nærmed' sig:
    „O! det sig Gud forbarme!
O Barn! o Barn! hvad fattes dig?
    Hviil i din Moders Arme!“
„O Moder! Moder! tabt er tabt!
For mig er Liv og Alt fortabt!
Gud vil sig ei forbarme!
O Vee! o Vee! mig Arme!“ —

„O Barn! o bed dit Fadervor!
    Gud see til os i Naade!
Hvo kun sin Lid til Herren slaaer,
    Ham vendes Alt til Baade!“
„Nei Moder! Moder! nei, mod mig
Han ei har handlet faderlig!
Hvad nytted' al min Beden?
Fortvivlt jeg vandrer heden.“ —

„O! nei! har du til ham dig vendt,
Han naadig dig annammer,
Vær trøstig, Barn, hans Sakrament
Vil lindre al din Jammer!“ —
„O Moder! Moder! Hjertets Brand
Ei Sakramentet lindre kan!
O det har aldrig Livet
Igjen de Døde givet!“

„Hør, Barn! og om den falske Mand
I fjerne fremmed Rige
Troløs har givet Mund og Haand
Alt til en anden Pige?
Lad fare, Barn, hans Løfters Vind,
Og slaae den Utroe af dit Sind!
Engang ved Livets Ende
Hans Meeneed ham vil brænde!“

„O Moder! Moder! tabt er tabt!
Til Qval, til Brand, til Bløden,
Blev ene din Lenore skabt;
Min Redning er kun Døden!
Vær lukt, mit Øie, stedse lukt!
Vær slukt, mit Lys, for evig slukt!
Gud vil sig ei forbarme!
O Vee! o Vee! mig Arme!“

„O Gud, gaae ei i Rette vred
Med Ormen i sin Vriden!
Hun ei, hvad Læben siger, veed,
Hun synder uden Viden!

O Barn! forglem al Verdens Svig!
Og tænk paa Gud og Himmerig,
Den Brudgom, der dig venter,
Dig ved sin Engel henter!"

„O Moder! hvad er Himmerig?
O Moder! hvad er Helved?
Hos Vilhelm kun er Himmerig,
Og uden Vilhelm Helved!
Vær lukt, mit Øie, stedse lukt!
Vær slukt, mit Lys, for evig slukt!
Jeg ene ved hans Side
Af Salighed vil vide!"

Saa raste med fortvivlte Skrig
Afsindigen den Arme;
Og meer og meer formastelig
Mod Gud udgød sin Harme;
Forslog sit Bryst, og Led fra Led
Vred Fingrene, til Sol gik ned,
Og alle Stjerner blide
Gik op i Østerlide.

Men udenfor nu: trap trap trap
Man hørte Slag af Hoven,
En Rytter steg af Hesten rap
For Døren ud til Skoven.
Og lyt! lyt! lyt! den Klingelring
Alt klimpred' sagte kling! kling! kling!
Da lød tilsidst en Stemme
Igjennem Dørens Klemme!

„Holla! Holla! luk op, min Glut!
Hvad? vaager eller sover
Min Skat? Er venlig eller mut
Den Engel, jeg mig lover?“ —
„Ak! Vilhelm, du, i Storm og Nat!
Ak! jeg har grædt mig øm og mat!
Hvad kunde Vilhelm hilde?
Hvi kommer du saa silde?“

„Vi sadle blot om Midienat;
O! hvis den Vei du kjendte!
Jeg seent til Hest mig havde sat,
Seent kom jeg dig at hente.“ —
„Ak, Vilhelm! først i Hast kom ind!
Derude suser barske Vind;
Kom ind, og lad mig varme
Min Ven i mine Arme!“

„Lad suse Vind i Skov og Krat,
Lad suse, Glut, lad suse!
Min Ganger skraber! det er Nat!
Jeg her tør ikke huse!
Kom! Kaaben om! og sving dig op
Paa Hesten bag mig! I Galop
Jeg end maa hundred Mile
Til Brudesengen ile!“

„Du vil mig hundred Miil før Dag
Til Brudeleiet bringe?
Og nylig Kirkeklokkens Slag
Alt elleve lod klinge!“ —

„Blik om dig! Maanen skinner klart;
Vi ride med de Dødes Fart;
Jeg end, før tolv det ringer,
I Brudeseng dig bringer!

„Siig, hvor er da din Brudesal?
Hvor er dit Sovekammer? —
„Langt, langt herfra — taus, smal og sval:
Sex Bræder og to Klammer!“ —
„Er Rum for mig?“ — „For mig og dig!
Kom, Kaaben om, til Hest med mig!
Skuf ei de Budnes Haaben!
Vor Høitidssal staaer aaben!“

Hun kasted' Kaaben om sig, svang
Sig op, og fast sig klynged'
Bag Rytteren. Og Hesten sprang,
Og hele Jorden gynged'!
Og Hurra! Hurra! hop hop hop!
Det gik i susende Galop,
Saa Hest og Rytter fnyste,
Og Flintestene lyste.

Paa høire Haand, paa venstre Li,
Foer Bjergene tilbage —
Hvor dundrede hver Vei og Sti!
Hvor hørtes Broen brage!
„Hvad bange, Glut, i Maanens Glands?
Hurra! rask er de Dødes Dands!
Hvad? frygter du de Døde?“ —
— „Ak nei! — dog lad de Døde!“ —

„Tys! hørte du den Sang og Klang?
    Af Liig jeg aander Lugten.
Hør Klokkeklang og Dødningsang,
    Og Ravne hist i Flugten!"
Og see! en Skare nærmed' sig
Med sorte Kiste sørgelig;
Og hule Stemmer løde:
„Vi jorde vil den Døde!"

„Ved Midnat Liget Jorden giv,
    O Trop, som du mon pleie!
Jeg bringer først min unge Viv
    Med mig til Brudeleie.
Kom, Klokker, hid med Chor og Klang,
Og syng mig for min Brudesang!
Kom, Præst, og vie os begge,
Før vi til Sengs os lægge!"

Det taug; og Baare svandt, og Liig;
    Men lydig fulgte Resten,
Og Hurra! Hurra! vendte sig
    Og fulgte tæt bag Hesten.
Og stedse fremad, hop! hop! hop!
Det gik i susende Galop!
Saa Hest og Rytter fnyste,
Og Flintestene lyste.

Hvor foer de Farende forbi
    Nu Hytter, og nu Slotte!
Hvor svandt paa høir' og venstre Li
    Skov, Mark og Fjeld og Grotte!

„Du gyser? — Maanen skinner klart!
Hurra! de Døde ride snart!
Glut! frygter du de Døde?“
„Ak! lad i Ro de Døde!“

Det gik forbi et Rettersted.
I Maanens Skin om Hjulet
En Lufttrop dandsed' op og ned,
Halv synlig og halv skjulet.
„Hop, hop, Gespenster! rask herhid!
Kom, Lufttrop, kom og følg mig did,
Og fletter Brudekrandsen
Os hist i Høitidsdandsen!“

Og Hurra! Hurra! Vift i Vift
Den Trop bag Følget bruser,
Som gjennem øde Klippers Rift
Nordhvirvelvinden suser;
Og stedse fremad, hop! hop! hop!
Det gik i stormende Galop,
Saa Hest og Rytter fnyste,
Og Flint og Kampe lyste.

Hvor fløi, hvad Maanen skinte paa
Dybt i det mørke Fjerne!
Selv Himlen syntes at forgaae,
Saa flygtede hver Stjerne!
„Du gyser? — Maanen skinner klart!
Vi ride med de Dødes Fart!
Glut! frygter du de Døde?“ —
— „O Vee mig! — Lad de Døde!“ —

„Rap! Midnatshanen galer snart!
Jeg aander Morgenduften;
Rap! stræk dig! til den sidste Fart
Paa Jorden gjennem Luften!
Fuldendt! fuldendt er vor Galop!
Vi rede med de Dødes Hop!
Hist Høitidssalen blinker,
Hvor Brudesengen vinker!" —

Og rask imod et Gitters Værn
Det gik i Farten lige —
Et Pidskesnært — og Bolt og Jern
For Slaget saaes at vige;
Og op fløi Porten, Laasen sprang,
Og Knokler under Jorden klang,
Paa Veien, mellem Rader
Af sorte Marmorplader.

Der standsed' det. — Men Skræk og Gru!
Den Rytters Hjelm og Taske
Faldt af; hans Harnisk gik itu;
Hans Rustning sank i Aske;
Hans Legem blev en Rad af Been,
Hvorpaa et Dødninghoved green;
En Lee han trak isteden
For Sabelen af Skeden.

Vildt steiled' Hesten, vrindsked', fnøs;
Høit hørtes Skrald af Torden.
Lenore svedte, skjalv, og gøs —
Da sank det Alt til Jorden.

Og bange Hyl i Luften lød,
Og Hyl opsteg af Gravens Skjød.
Af Angest, Nag og Smerte
Var knuust den Armes Hjerte.

Nu dandsede ved Maanens Glands
Hiint Følgeskab fra Kulen
I Kreds en skummel Dødningdands
Med Hyl i Hyl om Hulen:
„Trods aldrig fromme Moder=Bud!
„Træt aldrig, Støv! med Himlens Gud!
„Din Krop er Ormes Føde.
„Din Sjæl see Gud imøde!"

Ludvigs Gjenfærd.

Marie foer af Sengen op,
O! Jesu! frels mig Arme!
Koldt svedte hendes spæde Krop,
Da Døren knagende gik op —
Det Gud sig mildt forbarme!

Der stod han kold og bleg og lang
I Gravens Dragt, den Arme!
Hvis spildte Suk, hvis spildte Sang
Forkortede ham Livets Gang
I uophørlig Harme —

Der stod han lang og kold og bleg
I Gravens Dragt, den Arme!
Som ingen Tid sin Elskte sveg,
Skjøndt stolt hun stedse ham undveg,
Og spottede hans Harme. —

Der stod han bleg og lang og kold
I Gravens Dragt, den Arme!
Som for sin Elskovs Tro til Sold
Fik haabløs Kummer tusindfold,
Og dræbtes af sin Harme.

„Marie! hør din dræbte Ven
„Fra Gravens mørke Bolig!
„Giv mig den Tro og Lov igjen,
„Som jeg i Live gav dig hen,
„At jeg kan slumme rolig.“ —

„Din Tro og Love jeg igjen
„Dig aldrig før vil give,
„Før i min Favn du kommer hen,
„Og med et Kys besegler den,
„Du gav mig hen i Live.“ —

„Jeg i din Favn ei komme vil;
„Hvad nytter det mig Arme?
„Forsvunden er min Læbes Ild,
„Mit kolde Kys dig dræbe vil
„I mine kolde Arme.

„Nei! hør din troe, din dræbte Ven,
„Fra Dødens tause Bolig!
„Giv mig den Tro og Lov igjen,
„Som jeg i Live gav dig hen,
„Saa vil jeg slumme rolig."

„Din Tro og Love jeg igjen
„Dig aldrig før vil give,
„Før du gaaer med for Alt'ret hen,
„Og med en Ring besegler den,
„Du gav mig hen i Live."

„Jeg alt paa skumle Kirkegaard
„I sorte Kiste ligger;
„Mit Gjenfærd her kun for dig staaer!
„Negt ei din Ludvig, stedse haard,
„Hvad han i Døden tigger!" —

Sin hvide Haand hun gav ham hen —
„Der! tag din Tro og Love!
„Jeg skjenker dig den heel igjen;
„Gaae til din Grav tilbage hen,
„At du maa rolig sove!"

Flux hun i Klæder skyndte sig,
Og i de Dødes Have
Den hele Nat forvildte sig,
Og fulgte med det kjære Liig
Imellem mørke Grave.

„Er ved din Side, Ludvig! Rum
„I Kisten for din Pige?
„Kan hun hos dig i Dødens Slum
„Faae kun ved dine Fødder Rum,
„Hun ned til dig vil stige.“ —

„Min Kiste kun er smal og kort,
„Den ikkun mig kan rumme;
„Der er saa koldt, der er saa haardt,
„Der er saa stille, tyst og sort,
„Du der kan ikke slumme.“ —

Nu Hanen goel, og pludselig
Saaes Morgenen fremile,
„Farvel, Marie! signe dig
„Gud Fader udi Himmerig!
„Jeg gaaer igjen til Hvile.“

Det blege Gjenfærd taug — og svandt
Blandt sorte Træer og Stene —
Ned paa Maries Kinder randt
En blodig Taare, da det svandt;
Nu stod hun der alene:

„Hør! Elskte! din Marie dig
„Skal snarlig hisset møde!“
Det lyse Øie lukte sig —
Kold som en Steen, bleg som et Liig,
Hun faldt omkuld og døde.

Agnete fra Holmegaard.

Agnete var uskyldig,
Var elsket, var tro;
Men stedse var hun eensom,
Hun aldrig havde Ro —
Aldrig Ro —
Hun frydede vel Andre;
Men aldrig var hun fro.

Agnete hun stirred'
I Bølgen den blaae —
Og see! da kom en Havmand
Fra Bunden at staae —
Op at staae —
Men stedse Agnete
Paa Bølgerne kun saae.

Hans Haar var som spundet
Af pureste Guld,
Hans Øie det var kjærligt,
Hans Mine den var huld —
O! saa huld!
Hans skjældække Barm var
Af Kjærlighed fuld.

Han sang for Agnete
Sin Elskov, sin Nød.
Hans Qvad det var saa kjælent,
Hans Stemme var saa sød —
O! saa sød!
Hans Hjerte ham fra Læberne
Saa lifligen flød.

„Og hør, min Agnete!
Hvad jeg vil sige dig:
Mit Hjerte, det fortæres
Af Længsel efter dig!
Efter dig!
O! vil du det husvale,
O! vil du elske mig?“

To sølvspændte Skoe flux
Paa Klintebredden stod —
Der fandtes aldrig skjønnere
Paa nogen Dronnings Fod.
„For din Fod —
„Min Elskede! (saa qvad han)
„Du tage dem imod!“

Saa tog han af Barmen
Det perlestukne Baand —
Der aldrig saaes et skjønnere
Om nogen Dronnings Haand:
„Dette Baand —
„Min Elskede! (saa qvad han)
„Du bind det om din Haand!“

Saa tog han en Guldring
Af Fingeren sin —
Der fandtes ingen skjønnere
I nogen Dronnings Skrin:
„Her, fra min —
„Min Elskede! (saa qvad han)
„Du sætte den paa din!“

Agnete ned paa Himlen
I Havdybet saae —
Den Bølge var saa sølvklar,
Og Bunden var saa blaa!
O! saa blaa!
Da smilede den Havmand
Og sang, og sagde saa:

„Og hør, min Agnete,
Hvad jeg dig sige vil:
For dig mit Hjerte brænder
Af Kjærligheds Ild —
O vær mild! —
Siig! vil du mig husvale?
Vil du mig høre til?“

„Og hør du, skjøn Havmand!
Jeg vil tilhøre dig!
Hvis ned i Havets Afgrund
Du med vil tage mig!
Tag du mig!
Og før mig til din Havbund,
Der vil jeg elske dig!“

Han stopped' hendes Øre,
Han stopped' hendes Mund;
Saa foer han med den Skjønne
Dybt ned i Havets Bund.
Mund paa Mund —
De favnedes og kyste sig
Saa trygt paa Havets Bund.

Agnete, hun var der
I Aaringer to —
De elskede hinanden
Saa kjærlige og troe —
Elskovsfroe.
To Sønner der hun fødte
I Havmandens Bo.

Agnete sad rolig
Ved Vuggen der, og sang —
Da hørte hun en Jordlyd,
Som ovenover klang
Ding, ding, dang;
Og det var Kirkens Klokker
I Holmegaard, som klang.

Agnete lod Vuggen
Saa pludseligen staae,
Og iilte til sin Havmand:
„Skjøn Havmand tør jeg gaae?
Tør jeg gaae?
O tør jeg end før Midnat
Til Holmekirke gaae?" —

„Du gjerne maa før Midnat
Til Holmekirke gaae —
Naar kun før Dag du vender
Til Børnene de smaa —
Gaae! gaae! gaae!
Men vend før Dag tilbage
Til Børnene de smaa!"

Han stopped' hendes Øre,
Han stopped' hendes Mund,
Saa foer han op med hende
Til Holmegaardens Grund —
Mund fra Mund
De skiltes, og han dukked'
Igjen til Havets Bund.

Agnete sig skyndte
Til Kirkegaarden hen —
Der mødte hun sin Moder,
Og vendte sig igjen —
„O! hvorhen?"
Men hendes Moder vendte
Den Flygtende igjen:

„Og hør du, Agnete,
Hvad jeg vil sige dig:
Hvor har du havt dit Ophold
Saalænge langt fra mig —
Langt fra mig?
Siig, hvor du har opholdt dig
Saalænge hemmelig?"

„O Moder jeg har dvælet
I Havmandens Bo:
Med ham jeg alt dernede
Har avlet Sønner to.
Und mig Ro!
Jeg nu gaaer hen at bede,
Og vender til min Bo!“

„Og hør du, Agnete,
Hvad jeg vil sige dig:
Her dine to smaa Døttre
Tildøde græmme sig —
Skrig i Skrig
De græde, de smaa Piger,
De længes efter dig!“

„Lad længes, lad græde
De to smaa Døttre her!
Mit Øre, det er lukket,
Jeg hører dem ei der —
Dem ei der!
Og der de to smaa Sønner
Forsmægted', blev jeg her.“

„O! red dog de Arme!
O! lad dem ei forgaae!
O! tænk dog paa den Mindste,
Som end i Vuggen laae!
Hjem du gaae!
Og glem de to smaa Trolde
For dine ægte Smaa!“

„Lad blomstre, lad falme,
De To, som Himlen vil!
Mit Hjerte, det er lukket,
Det hører dem ei til —
Dem ei til.
Jeg ene for min Havmands
Smaa Sønner leve vil!"

„Og kan du dem glemme,
Som ved dit Bryst dig loe,
Saa tænk paa deres Faders
Din Ægtemands Tro —
Kjend hans Tro!
Saasnart du var forsvundet,
Han mistede sin Ro."

„Han sørged' en Sommer,
Han sørgede for dig —
Og ned fra Holme Fjeldklint
Han styrtede sig —
Styrted' sig.
Der funde de paa Stranden
I Skumringen hans Liig."

„Nu nys man det lagde
I Kisten ned med Sang —
Og hørte du, min Datter,
Ei Klokkerne, som klang
Ding, ding, dang?"
Nu vendte hendes Moder sig,
Og Midnatsklokken klang.

Agnete, hun traadde
Ad Kirkedøren ind —
Og alle de smaa Billeder,
De vendte sig omkring —
Rundt omkring
I Kirken de smaa Billeder,
De vendte sig omkring.

Agnete, hun stirred'
Mod Altertavlen hen —
Og Altertavlen vendte sig, og
Alteret med den —
Alt med den
Sig vendte, hvor hun Øiet
I Kirken vendte hen.

Agnete, hun stirred'
Paa Stenen for sin Fod,
Og saae sin Moders Navn, som
Paa Liigstenen stod,
Hvor hun stod —
Da brast den Armes Hjerte,
Da iisned' hendes Blod.

Agnete, hun raved',
Hun segnede, hun faldt —
Nu alle hendes smaa Børn,
De længes overalt —
Overalt.
Nu Sønner, som Døttre,
De længes overalt.

13*

Lad græde, lad længes,
Lad sørge her og der!
Lukt er nu hendes Oie,
Det aabnes aldrig meer —
Aldrig meer!
Og knuust er hendes Hjerte,
Det slaaer nu ikke meer.

Viser og Sange.
1782—1796.

Hvad jeg synger og ikke synger.

Jeg synger ikke om Kamp og Krig,
Og Heltes Seire paa Stridens Enge;
Min Muse blegner og skjuler sig,
Naar Sværd mod Skjolde sig mordisk trænge,
Naar Sablen klirrer, og Spydet hviner,
Naar Døden throner paa Livs Ruiner,
Saa tier jeg.

Jeg synger ikke til Evans Priis,
Naar glad han mellem Pocaler dandser.
Jeg har, blandt andre, den egne Viis,
At uden Drikken jeg bedre sandser;
Skal Verset søges i Glas og Kruse,
Saa bli'er ved Prosa min ædrue Muse,
Saa tier jeg.

Jeg synger ikke en Elske-Konst
Og Regler for at indtage Piger;
Al Ars amandi er dog omsonst,
Naar Ald'ren kommer, og Styrken viger;
Og da først er det jeg den behøver;
Men, naar mig denne min Ungdom røver,
Saa tier jeg.

Jeg synger ikke, som Juvenal,
  Min Næstes Feil og min Naboes Lyder;
Vor Jord blev derfor ei mindre gal,
  Og Laster derfor blev ikke Dyder.
Naar Podagra dig forbyder svire,
Skriv da mod Dobleren en Satire;
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikke om snedig Ræv,
  Om gamle Katte, og Muse-Krige.
Æsopus skrev sig jo Ryggen skjæv,
  Og Verden blev dog ei mere lige;
Naar Skader pludre Juristerier,
Og Katte mjave Philosophier,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ei den symphonske Skov,
  Hvor Philomele sin Solo triller,
Hvor Almagts Under og Godheds Lov
  Hver vinget Evald i Toppen spiller;
Naar Aftenrøden Naturen maler,
Og Skoven skingrer af Nattergaler,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikke Monarkers Priis;
  Jeg neppe kjender dem ret — desuden
Er en og anden lidt god og viis,
  Faaer han vel Røgelse mig foruden;
Og overalt, naar en Enkelt byder,
Og halve Verden den Ene lyder,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikke ved Leilighed,
  Naar Livet farer af en Spadille;
Om naadig Frue selv dandsed' med,
  Saa taug jeg, troer jeg, dog ganske stille;
Da Tingen skeer i naturlig Orden,
Og Tabet sjelden just skader Jorden,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikke for en Mæcen;
  Thi, sandt at sige, saa troer jeg ikke
Det blev mig muligt at finde een,
  Om jeg fik Indfald, i Riim at tigge;
Thi Sandhed vil jeg saa gjerne sige,
Og dette kan man just ei saa lige,
    Saa tier jeg.

Jeg synger ikkun om Kjærlighed;
  Kun Elskov toner min kjælne Lyre;
Jeg synger ikkun den Salighed,
  Jeg svømmer i ved dit Bryst, Semire!
Hvor Evighed jeg alene savner,
Naar du mig kysser, naar du mig favner,
    Saa synger jeg.

Og Alt gjentoner, Semire! dig.
  Semire: gjenrasle Skovens Ege;
Semire: gjenvifter Engen mig,
  Hvor Vestenvinde med Flora lege,
Semire gjenlyde steile Fjelde,
Semire: gjenrisle Kildevælde,
    Dig synger jeg.

Da jeg var lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille,
Min hele Krop var kun en Alen lang;
Sødt, naar jeg denne tænker, Taarer trille,
Og derfor tænker jeg den mangen Gang.

Jeg spøged' i min ømme Moders Arme,
Og sad til Hest paa bedste Faders Knæ,
Og kjendte Frygt og Grublen, Sorg og Harme
Saa lidt som Penge, Græsk og Galathe.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre,
Men og tillige meget mindre slem;
Da saae jeg Stjernerne som Prikker tindre,
Og ønskte Vinger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned bag Høien glide,
Og tænkte: gid jeg var paa Høien der!
Saa kunde jeg dog rigtig faae at vide
Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor kjøn den er!

Da saae jeg undrende Guds Sol at dale
Mod Vesten ned i Havets gyldne Skjød,
Og dog om Morg'nen tidlig atter male
Den hele Himmelegn i Østen rød.

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
Som skabte mig og denne smukke Sol
Og alle disse Nattens Perlerader,
Som krandse Himmelbuen Pol til Pol.

Med barnlig Andagt bad min unge Læbe
Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
O gode Gud! o lad mig altid stræbe,
At vorde viis og god og lyde dig!

Saa bad jeg for min Fader, for min Moder,
Og for min Søster og den hele By;
Og for ukjendte Konge og den Stodder,
Som gik mig krum og sukkende forbi.

De svandt, de svandt de Barndoms blide Dage!
Min Rolighed, min Fryd med dem svandt hen;
Jeg kun Erindringen har nu tilbage:
Gud lad mig aldrig, aldrig tabe den

Morgensang.

Nu stiger Dagens lyse Gud
I Østen over Jorden,
Og spreder Liv og Vellyst ud
Fra Syden indtil Norden.

Nu flygter Nat og Skræk og Skrig
Og Skygger af de Døde;
Og Engens Blomster aabne sig,
Og smile ham imøde;

Med Purpur overstrøer hans Hær
Den nylig mørke Klode,
Og danner Paradiset der,
Hvor Dødens Skygger stode;

De gyldne Skyer sænke sig,
Og krandse Høiens Kanter,
Og hele Himlen speiler sig
I Duggens Diamanter;

Og sødt gjenlyder Dal og Skov
Af vingede Tibuller,
Og Havets Bølger til hans Lov
Med dæmpet Brusen ruller.

Den hviilte Bonde nu sin Brud
Og Brudeseng forlader,
Og dandser glad i Marken ud,
At svede paa sin Ager.

Den Bæk, hvis rislende Krystal
Ei Isen længer binder,
Fra Bakken ned i grønne Dal
Imellem Blomster rinder;

Og Skovens Søn, den raske Hjort,
Sig speiler i dens Bølger,
Og seer sig om, og iler bort,
Og elskte Hind ham følger.

De overgivne, spæde Lam
I Dalen glade bræge,
Og Karper i den tøede Dam
Med glade Karper lege.

Af Rislen, Brægen, Brusen, Sang
Alt om mig her gjenlyder;
I sammenstemte Jublers Klang
Den hele Jord sig fryder.

Og du, min Røst, skal blande dig
Med hine Melodier!
Min Læbes Lyd skal tabe sig
I Vaarens Harmonier:

Tak! milde Skaber! at dit Bliv
Mig bød af Natten vandre
Til Følelse, til Lys og Liv,
Og Nydelse med Andre!

Tak! gode Fader! at du gav
Mig Øiet til at fatte
Fortryllet her paa Jord og Hav
Naturens mange Skatte!

Min Tak, min Priis, o Gud! modtag,
Fordi du gav mig Øre,
Til Bækkens Rislen, Lærkens Slag
Og Havets Drøn at høre!

Lovpriset, takket vær! fordi
Du Tanken lod mig lede,
Til i din Skabnings Harmonie
Din Almagt at tilbede!

Lovpriset, takket evig vær!
Fordi du gav mig Tunge,
Hvis Lyd den Priis kan stamme her,
Som Engle hisset sjunge!

Den lille Landsbypige.

Jeg har af alle Himlens gode Gaver
De bedste, Sundhed, Sorgløshed og Ro,
Og tusind Glæder, hvilke den kun haver,
Der langt fra Stadens Sværm i Mag kan boe.

Og, for ret glad at nyde disse Goder,
Med elskte Sødskende jeg deler dem,
Beskyttet af min Fader og min Moder,
I Glædens og Uskyldighedens Hjem.

O! jeg er lykkelig! og Tusind ere
Ei halv saa froe, som jeg, og takke dog —
Min Tak skal sees i Lyst til meer og mere
At være lydig, flittig, from og klog.

Min Barndom skal i denne Tak forsvinde,
Og mere lydig, flittig, klog og from
Min elskte Moder mig hver Dag skal finde,
Og Gud skal høre, hvad jeg beder om:

Lad mig, o Gud! imens jeg er hos hende,
Saa følge denne Moders Ja og Nei,
At, naar det elskte Ledebaand har Ende,
Jeg selv kan vandre tryg paa Livets Vei!

Og naar engang den endes med en bedre,
Naar hendes Liv jeg her omlevet har,
Da dette skjønne Sagn mit Minde hædre:
Hun var som hendes elskte Moder var.

Skaal for den Elskede.

Drikkevise.

Fylde hver sit Glas til Randen!
Bacchus elsker bredtfuldt Maal;
Klinker glade med hinanden,
Drikker hver sin Piges Skaal!
Fordom, Tvang og Griller vige,
Ingen af os være Nar!
Ingen skamme sig at sige
Høit, hvad Navn hans Pige har.

Ingen uden Tossen tænker
Ondt om Viin og Kjærlighed;
Bacchi Krands og Amors Lænker
Skammer ingen Klog sig ved;
Ingen er saa stor en Tiger,
At han ønsker, Alt forgaae!
Mon en Verden uden Piger
Nogen Time kunde staae?

Gaaer du herfra rundt om Kloden,
Til du kommer her igjen,
Elskov overalt er Moden,
Tyrk og Jyde kjende den!

Elskov har os Alting givet,
Hvo blev uden Elskov fød?
Elskov gav os alle Livet;
Uden den var Alting Død.

Lad endog et Marmorhjerte
Hos en Pige her og der,
Een og Anden volde Smerte,
Smerten selv er stundom kjær!
Pirres du for stærkt i Panden
Af en troløs Delia,
Nu saa søg dig op en anden;
Der er fleer, hvor hun kom fra.

Ingen af os her sig skamme,
Hvis hans Sjæl er Dydens Ven,
Ved en reen og ædel Flamme,
Og den Mø, som tændte den.
Ud med Navnet! Ingen svige!
Lev — — — lykkelig!
Himlen give dig, min Pige,
Den til Mand, jeg ønsker dig!

Den bedste Verden.

Drikkevise.

Det gaaer saa herligt overalt,
Hvor man sit Øie vender;
Hver anden Verden ufortalt,
Jeg ingen bedre kjender.
Reis, hvem der vil, med Montgolfier,
For nye Verd'ner at besee!
Mon Vinen der er sødere?
Mon der er bedre Venner?

Det gaaer saa godt i Verden her;
Alting er smukt i Orden;
Sol, Maane, hele Himlens Hær
Spadserer rundt om Jorden.
For ingen Penge kan man see
Den himmelske Comedie,
Som føres op af Stjernerne,
Fra Syden indtil Norden.

Det gaaer saa godt her i vort Nord;
Her voxe smukke Piger;
Og om end Druen ikke groer
Netop i disse Riger,
Har man dog Vand paa hver en Kant,
Hvori man seile kan galant
Til det velsignede Levant,
Hvor Bacchus aldrig sviger.

Det gaaer saa godt i Byen her;
Concerter, Klubber, Baller,
Comedier, og andet meer
I deilig Mængde falder.
Man hopper om fra Dør til Dør;
Man gifter sig, og Bøger gjør;
Man puffer, drikker, leer og døer,
Naar Død og Doctor kalder.

Det gaaer saa godt ved dette Bord;
Os ingen Sorger tynge,
Thi Venskab sine Arme snoer
Om hele denne Klynge;
Og det er dog en herlig Sag,
At sidde trygt i Vennelag,
Og nyde Druen ret med Smag,
Og glade Viser synge.

Det gaaer saa godt med hver især;
Jeg glad hver Broder skuer
At bygge sig en Himmel her
Af Venskab, Sang og Druer.
Gjør paa den sidste Flaske Kaal!
Fyld Glassene til fulde Maal!
Drik Venskabs, Sangs og Druers Skaal!
Skaal! Venskab, Sang og Druer!

Det gaaer saa saare godt med mig,
Rundt om mig seer jeg Glæde,
Og i mit Bryst den bygger sig
Et stærkt og varigt Sæde.

Min Sang er Glædens sande Lyd;
Mit Bud er mild og munter Dyd;
Mit Ønske: hele Verdens Fryd;
Min Mening: Tossen græde!

De Skjønnes Skaal.

Selskabs-Sang.

Skaberen skued' den nyskabte Klode,
Ufødte Menneskers Skjebner han saae,
Og, for disses Umildhed at bøde,
Mild bød han Druer opvore derpaa;
Men end han et Mørke blandt Tingene fandt;
„Bliv Piger!" saa bød han, og Mørket forsvandt.

Hines Velgjerning vi glade velsigne,
Derfor en Sang vi dem offrede nys;
Men hvad er Druernes Nectar at ligne,
Brødre! mod disses fortryllende Kys?
Hvad Lampernes Skin er mod Solenes Ild,
Er Perler i Glasset mod Pigernes Smiil.

Derfor vi alle til Søstrenes Ære
Fylde det vinkende Glas til sin Rand;
Den, som ei elsker, kan Tingen vel lære;
Den, som er ugift, kan vel blive Mand.
Den Sandhed bestandig urokkelig staaer:
Enhver har sin Donna, har havt, eller faaer.

Du, som i Hymens lyksalige Kjæder,
Ved en Venindes fortrolige Barm,
Nyder en Forsmag paa Himmelens Glæder,
Glemmer hver Sorg i den Yndiges Arm,
Skjøn glad paa din Lykke! tag Glasset, og priis
Den Engel, som skabte dig dit Paradiis!

Du, som med Haabet ved Siden fremiler
Glad mod din Elskers dig vinkende Maal,
Trodser hver Hindring, saa længe hun smiler,
Drukner i Kys hver Besværligheds Skaal,
Lyksalige Broder! den Sang være din:
Hver Broder en Donna sig vælge, som min!

Du, som i trøstløse Sukke tilbeder,
Negtes hvert Glimt af fødtsmilende Haab,
Skuffet af Skjebnen ulykkelig græder,
Spottet af Echo gjentager dit Raab!
Vent Glæder med Tiden, og denne Gang nyd
Din Broders og Alles forenede Fryd!

Høit lyde Glassenes skingrende Toner!
Høit lyde Brødres forenede Røst:
Smilende Piger og kjærlige Koner
Leve os alle til Held og til Trøst! —
Til Ære for Elskov, alt Levendes Maal:
I Koner! I Piger! I Skjønne! jer Skaal!

Afskedsvise.

Vor Klode sig dreier omkring uden Rast,
Og Intet derpaa staaer ret varigt og fast;
Vi vaklende rave paa rullende Muld,
Og endelig falde vi Alle omkuld.

Vor Tid snoes i Kurrer af Haab og af Frygt,
Og Intet i Livet er varigt og trygt;
Paa Regn følger Solskin, paa Vinteren Vaar,
Og Døden paa Livets de verlende Kaar.

Forspildt er vor Omsorg, vor Iver og Flid,
I Hvirvlen af Rum, og paa Hjulet af Tid;
Vi mattes omsonst paa den slibrige Vei,
Og det, som vi søge, det finde vi ei.

Høit over det lavere Støv er den Lyst,
Som letter, og roliger ene vort Bryst;
Og Vinger gav Himlen os, naadig og huld,
Til Flugt over Jordens det nedrige Muld.

Hvor Intet forstyrrer den reneste Fryd,
Som utømt fremvælder af Viisdom og Dyd,
Til ægte Lyksaligheds straalende Top,
Did svinge sig Tanken og Følelsen op.

Der sætte vi Stævne hinanden hver Gang,
Os samler til Affked en sørgelig Sang;
Der mødes vi stedse, trods Afstand og Aar,
Og samles for evig, naar Alting forgaaer.

Til Musen.

Mig, som en Ven af den rolige Muse,
Flyer I vanhellige, Kummer og Frygt!
Bort til de Hjem, som Unøisomhed huse;
Flygter til Hoffet! Lad mig leve trygt!

Mig, som en Yndling af stille Gudinder,
Rører ei Rygtet om Britternes Krig;
Gratier, Amor, Cythere, Dorinder,
Og min Semire berolige mig.

Lad et Par Tusinde Spanier flyve
Op fra Minorca til Himmels med Eet!
Bryder vel mig hvad Aviserne lyve,
Tydskens Journal og de Franskes Gazet?

Flaccusses Oder, Anakreons Viser,
Wielands og Vessels velsignede Spas,
Tryller min Aand, og jeg synger og priser
Glædernes Guddom, og tømmer mit Glas.

Hvad kommer det mig vel ved, om Marocco,
Tunis og Tripolis ruste sig ud?
Om Moskovit sætter Tyrk i Barocco?
Britterne skyde med Flesk, eller Krud?

Enten den store Chinesiske Keiser
Gi'er Audienz Klokken Fem eller Ni?
Enten hans Hellighed cognito reiser,
Eller incognito, rager ei mig.

Jeg, som en Yndling af kjælne Gudinder,
Andreslags Ting maa bekymre mig om:
Krandsen, Apollo mit Hoved omvinder,
Henter jeg ei fra Paris eller Rom.

Men du horaziske, hellige Muse,
Du, som omsvæver den yndige Dal,
Mellem hvis Blomster Zephyrerne suse,
Speilende dig i en Bæk af Krystal;

Digteres Dronning, du Sangenes Moder!
Smiil til en Bøn af din dristige Skjald:
Lær ham paa Vinger af Grækernes Oder
Flugten mod Himlen! beskyt ham mod Fald!

Lær ham i Nynnen af Gratiers Sukke
Kjælent, med Veemodens bævende Lyd,
Blødende Hjerter den Vellyst at klukke,
Himlen dem gjemmer i lidende Dyd!

Uden du, søde Gudinde! hans Tunge
Løsner, og nærer Begeistringens Ild,
Strængene slappes, de bæve, de runge;
Sangen bli'er falsk og barbarisk og vild.

Men, naar du stemmer til smeltende Toner
Læbens og Harpens forenede Klang,
Krandser ham Phoebus, og Dans Millioner
Høre med lyttende Vellyst hans Sang.

Vivli.

(Sang ved Solens Opgang paa sin Kones Fødselsdag.)

Velkommen, o Sol! hvis fortryllende Glands
Oplyser og varmer og føder!
Velkommen til Vaagen, til Arbeid og Dands,
Til Vands og til Lands,
Hvor afslumret Øie dig møder!

Velkommen til mig med den favreste Dag
Af alle, jeg hilser i Aaret,
Paa hvilken min Glæde, min Lise og Mag
Ved Nat og ved Dag,
Min Vivli til Verden blev baaret!

Med Lærkens sig blander min tidlige Sang,
Mens Vivli end ligger og sover;
O Sol! du skal høre dens jublende Klang,
Dingdang! dinglidang!
Min Vivli jeg synger og lover!

Min Vivli er vakker og huuslig og net,
Som Fuglen i Luften saa vever!
Til Arbeidet rask, og til Hostdandsen let,
Spirvip! spirrevet!
Min Vivli imøde mig svæver!

Hun deler hver Møie med mig, og saa suurt
Er Intet, som hun jo forsøder.
I Huset og Haven staaer Alting, som smuurt,
Saa peent og saa puurt!
Og Reenhed paa Ringheden bøder.

Vor Tid flyver hen under Arbeid og Bøn
Med Springen og Syngen saa fage;
Ad Aare maaskee hun mig bringer en Søn
Til meer end til Løn
For hver lille Sorg eller Plage!

Og vanker jeg hjem, af min Dagmøie træt,
Det Billed imøde mig smiler:
Hvor venlig med Kysse, hvor vever og let
Spirvip! spirrevet!
Min Vivli i Favnen mig iler!

Med Bøn og med Tak, og med Sang og med Klang
Jeg møder den Festdag i Aaret,
Da hele min Rigdom, min Pryd og min Prang,
Dingdang! dinglidang!
Min Vivli til Verden blev baaret.

Velkommen, o Sol! i din straalende Krands
Med Dagen, med Lyset og Livet!
O! straal til hans Ære med hele din Glands,
Til hans — o! til hans,
Hvis Godhed mig Vivli har givet!

Jordens Lethe.

Drikkevise.

Naar, som vi daglig see desværre,
Den Gode, Kloge lider Nød,
Mens mangen dum og nedrig Herre
Sødt slumrer mildt i Lykkens Skjød;
Naar Daarens frydefulde Stemme
Stolt døver Armods Klagelyd,
Saa drikker, Brødre, for at glemme
Den Vises Suk og Daarens Fryd!

Naar sultne Bondes spildte Klage
Gjenlyder fra den stolte Borg,
Hvis Eiermand, blandt gode Dage,
Forhaaner Brødres Nød og Sorg,

Og, trodsende Naturens Stemme,
Ved deres Sved og Blod bli'er rig,
Saa drikker, Brødre, for at glemme
Hans Rigdom og hans Bønders Skrig!

Naar en uskyldig, dydig Kone
Miskjendes af en nedrig Mand;
Naar Strømme Taarer ei forsone
En ægteskabelig Tyran;
Naar hun sit Liv maa taus bortgræmme,
Skjøndt hun af ingen Brøde veed,
Saa drikker, Brødre, for at glemme
Den lidende Uskyldighed!

Naar en troskyldig, yndig Pige
I uerfaren Ungdoms Vaar
Een af vort Kjøns Foragtelige
Uheldigviis til Elsker faaer,
Og skuffet maa tilsidst fornæmme
Bagtalelsens og Kummers Braad,
Saa drikker, Brødre, for at glemme
Den yndige Forførtes Graad!

Var ei den Saft af røde Druer,
Hvo vilde længer blive her?
Thi, hvor den Vises Øie skuer,
Det møder lutter Lidelser.
Høit lyder Undertryktes Stemme,
Forførtes Skrig fra Syd til Nord —
Op, Brødre! drikker, for at glemme
Vor hele sørgelige Jord!

Maadens Skaal.

Drikkevise.

En Daare sørger for i Morgen;
Den Vise bruger glad sin Dag,
Og Himlen overlader Sorgen;
Sligt er kun dens, ei vores Sag.

Skal Livet, Venner! os behage,
Og skal vi det ei ønske kort,
I Viin og Elskov vore Dage
Maae synges, kysses, spøges bort.

Ei ville vi, som andre Daarer,
Med Sorg os gjøre Tiden lang;
Han skuer nødig vore Taarer,
Som gav os Piger, Viin og Sang.

Ved fyldte Glas, i Venskabs Arme,
Og ved en elsket Mages Bryst,
Han bød os glemme Livets Harme,
Og glade nyde Livets Lyst.

O! vi vil elske, synge, drikke
Saa længe, Venner! vi er her!
Her kunne vi — men vide ikke,
Om vi det ogsaa kunne der.

Dog ville vi det Alt med Maade,
Den Daaren ei at holde veed;
For meget og for lidt er baade
To Mødre til Elendighed.

O! vi vil elske, drikke, synge;
Men, for at naae vort skjønne Maal,
Vi klinke høit i Venskabs Klynge:
Vor Glædes Moders, Maadens Skaal!

Min Sang om min Veninde.

Cither-Vise.

Hvis Nogen seer her i vort Nord,
I Dannerkongens Rige,
Hvad man dog kun i Himlen troer:
En Skjønhed uden Lige,
En Mø, der, seer man nøie til,
Fuldt ligner en Gudinde —
O! jeg vil vedde, hvad man vil,
At det er min Veninde.

Og hvis fremlokket ved et Syn,
Der Stene selv maa røre,
Man dog, som truffen af et Lyn,
Tør intet Ord fremføre;

Kan ikke flye, tør ikke staae,
    Kan ingen Udvei finde —
O! jeg vil vedde Alt derpaa,
    At det er min Veninde.

Hvis man da, stirrende derpaa,
    Sig taber i at skue,
Og i en Haandevending saa
    Staaer lys i Elskovs Lue;
Og seer, og bliver ved at see,
    Og seer sig reent i Blinde —
O! jeg vil vedde Ti mod Tre,
    At det er min Veninde.

Hvis i den glade Landsbydands
    Man træffer en Hyrdinde,
Som Alle række første Krands,
    O! det er min Veninde!
Hvis Hver og En i Veddesang
    Tilsidst dog maa tilkjende
Den samme Prisen hver en Gang —
    O! det er altid hende.

Nys i en Lund min Cither klang,
    Bag Busken Doris hviilte;
Hun lytted' længe til min Sang,
    Og sprang saa frem og smiilte:
„For hvem klang vel den søde Lyd?"
    Jeg svarte strax: Hyrdinde!
Jeg dig bekjender det med Fryd,
    Den klang om min Veninde.

Jeg veed, hun mangen Elsker har;
    Hvis det mig skulde bryde,
Jeg maatte hver en Viis og Nar
    Al Sind og Sands forbyde.
Jeg gjerne seer den hele Jord
    Paa Knæe for min Gudinde —
Gjentager Alle frit i Chor
    Min Sang om min Veninde!

Sang for Muserne.

Viisdom bød, og Himlen ynder
    Mild og blid og munter Dyd;
Rask og fri vor Sang forkynder
    Aabne Hjerters rene Fryd;
See den mildt i Glasset vinker:
Skjenker! drikker! synger! klinker!
    Himlens Bud er: „Lev og nyd!"

Chor.

Glæden mildt i Glasset vinker:
Skjenker! drikker! synger! klinker!
    Viisdoms første Bud er „Fryd!"

Tiden flyer ved Spøg og Latter;
    Viisdoms andet Bud er „Lee!"
Mørket svandt, da Klogskabs Datter,
    Vor Thalia, lod sig see;
Arbeid fandt en ædel Hvile,
Naar den Skjønnes muntre Smile
    Nødte Kummer selv, at lee.

Chor.

Længe Holbergs Muse smile!
Aldrig den fra Norden ile!
Længe vi dens Ynde see!

Vellyst tidt paa blidne Kinder
I den stille Taare flød;
Sødt vor Sorg i Andres svinder,
Ved at dele fremmed Nød.
Sorgens Muse! dig til Ære,
Ædel Ynk os hellig være!
Fryd i Veemod dobbelt sød!

Chor.

Melpomenes Taarer være,
Som Thalias Smil' os kjære!
Veemods Vellyst dobbelt sød!

Hoit til Aanders Glæde stemmes
Jordens Son ved Harmonie;
Alle Støvets Qvaler glemmes
I dens Himmels Trylleri.
Hymnia! dit Nyn, din Torden
Dysser, vækker, tryller Jorden;
Verdner lyde din Magie.

Chor.

Sangens Muse! skab i Norden
Stedse Paradiis paa Jorden
Leve! Leve Harmonie!

Svandt i Taage Himlens Smile,
    Skov og Eng var skjult med Snee,
Diet søgte Lyst og Hvile —
    Diet fandt Terpsichore.
Vundet om med Floras Krandse
Let, i Dalens Zephyrs Dandse,
    See vi Dandsens Gratie.

Chor.

Tryllende med Floras Krandse,
Skjøn, i Huldgudinders Dandse,
    Leve vor Terpsichore.

Festlig her, hvor Glæden throner,
    Mellem Venner, Viin og Sang,
Synger Konstens Lovsang! toner!
    Klinker i forenet Klang:
Alle Glædens Fiender bæve!
Alle danske Muser leve!
    Leve Spil og Dands og Sang!

Chor.

Alle skjønne Konster leve!
Alle Muser leve! leve!
    Leve Spil og Dands og Sang!

Almindeligt Chor.

Skaal for hver en Konstens Lærer!
    Skaal for hver, som øver den!
Skaal for hver, som Konsten ærer!
    Skaal for hver, som elsker den!

Skaal for den, hvis Sjæl kan fatte
Samlet Værd af Phoebi Skatte,
Skjønheds! Sandheds! Glædens Ven!

Selskabssang

paa Kongens Fødselsdag.

Lad Herman von Bremerne kives,
Saa stærkt og saa længe de vil,
Om Staten er syg, eller trives,
Og Grunden udgrandske dertil!
Naar Gud giver Staten en Fader,
Som agter og elsker sit Land,
Saa, Brødre! lad høie Rullader
Velsigne den kronede Mand!

For Østers og for Skampioner,
Som Andre fordøie saa trygt,
Og disse høibaarne Patroner
Jeg har en besynderlig Frygt.
Maaskee er det Feil i min Hjerne,
Maaskee i min øvrige Skik —
Jeg stammer kun: leve hver Stjerne!
Men mærk, det er ingen Supplik.

Det er et Slags Synd mod Naturen,
At ønske en Læge Profit;
Dog, bruges ei Sygdom til Curen,
Desuden og Doctoren tidt

Gjør vel i at give vor Klode
    Imellem et godt Laxativ, —
Saa, alle de Sunde til Gode,
    Hver Doctor henleve sit Liv!

Hvad Konen er Manden, hvad Torden
    Er Luften, og Ætna sin Ø,
Er Procuratorer for Jorden,
    De derfor ei heller maae døe;
Saa længe I, kjære Personer,
    Kun skaane vor fattige Kat,
Saa klemmer de rige Patroner!
    Saa leve hver brav Advocat!

Den Første blandt alle Platoner
    Fordømte af sin Republik,
Af Frygt for Adagios Toner,
    Den himmelske søde Musik;
Men siden de Sartiske Triller
    Er vegne for Hjerternes Sang,
Saa leve hver Sanger og Spiller,
    Som skjønner paa Glassenes Klang!

Man seer vel, nu Konsterne stige,
    Saa mangen et lykkeligt Fjog;
Dog holde vi med dem, som sige,
    Man stundom bør være lidt klog.
Til Maade! For megen Sottise
    Er just ikke heller saa ret.
Vi klinke da: Leve de Vise,
    Hvis Viisdom tillader dem det!

Skjøndt Eva forførte vor Fader,
Skjøndt mangen i Ægteskabs Ruus
Slaaer Panden til Skamme — saa lader
En Kone dog kjønt i et Huus;
Saa er der og Noget desuden —
Og Ingen af os er af Staal:
Vi kan Jer ei være foruden,
Og derfor, I Koner! jer Skaal!

Man skulde vel neppe formode,
At Nogen var saadan en Trold,
At ønske den herlige Mode,
At kysse, var Pokker i Vold —
Kun Mandfolk at kysse, er vandet;
Desuden af Tode forbudt;
Derfor, om nu ikke for andet,
Saa leve hver elskelig Glut!

Motion, og ei andet, man vinder,
Saa vidt jeg kan see, ved at slaaes.
Krig ønske vi kun vore Fiender;
Men rigtig nok ikke med os!
Dog, Sikkerhed skader just ikke
Til Forsvar og Værn om vor Stat —
Vi derfor forsigtigen drikke:
Lev længe Matros og Soldat!

Der var et Slags Folk under Kronen,
Som, skjøndt de var Danske, som vi,
Og vældige Støtter for Thronen,
Dog sukked' i tungt Slaveri;

Man agted' dem skammelig ringe;
    De leved' utaalelig slet —
Ha! Brødre! lad Glassene klinge:
    Nu Bonden dog engang skeer Ret. *)

Nu, Venner! Pocalen os vinker!
    Op! fyld den til fuldeste Maal!
Og drikker og synger og klinker:
    Vor Faders, Kong Christians Skaal!
Vor Fader, Kong Christian, leve
    Til Trilling-Familiens **) Held!
Hver Fiende for Faderen bæve,
    Hvis Vellyst er Børnenes Vel!

---

*) I Aaret 1784 klang dette Vers saaledes:

Der er et Slags Folk under Kronen,
    Som, skjøndt de er' Christians Børn,
Og Danske, og Støtter for Thronen,
    Og Rigets fornemmeste Værn,
Dog agtes forfærdelig ringe!
    Og leve (Gud bedre det!) slet.
Ha! Brødre! Lad Glassene klinge:
    Giv Bonden dog engang skee Ret!

**) Danmark, Norge, Holsteen.

(Noter af Forf.)

Dansk Tranquebar-Vise

med mesopotamisk Omqvæd.

Jeg lever, rolig og munter, her
Saa luunt i Jordklodens anden Ende;
Min Flaske halv kun uddrukken er,
Og nyssens lod jeg min Pibe tænde;
Og naar jeg drikker, og naar jeg smøger,
Jeg kjæk med Skjebnens Orkaner spøger —
Ski-olski-dol!

Og hvorfor skulde jeg plage mig
Med sorte Griller og mørke Tanker?
Vor Verden er, som man ta'er den sig;
Jeg Roser mellem dens Torne sanker;
Og, hvor man vender sig hen paa Jorden,
Staae begge blandte fra Syd til Norden —
Skio-po-dol!

Sandt nok! jeg sidder paa denne Knub
En tyve tredive hundred' Mile
Fra Kjøbenhavn og den kjære Klub,
Og kan i Aften derhen ei ile,
Om mine Been var end nok saa lange
Som Laffers øgede tusind' Gange —
Po-dolski-o;

Men, naar jeg undtager denne Torn,
Saa seer jeg heller ei mange flere;
Thi synger jeg, som jeg sang tilforn,
Min Sjæl i Griller skal ei krepere!
Vort Livs Kattun overalt er broget,
Og, hvor man lever, man savner Noget —
Dol-skio-po!

Hvad har man hist, som man her ei har?
Lidt bedre Smør — det er hele Svien!
Jeg dette Savn mig saa nær ei ta'er —
Og hvad er Smør mod Philosophien?
Jeg uden Smør vel skal hytte Livet,
Og ene dertil blev Mad os givet —
Emme-ba-si!

Man har en Stjerne — jeg troer Polar —
I Haletippen af den Bjørnlille,
Hvorom mig sagde min salig Fa'er,
At den for Danske staaer altid stille;
Det gjør mig ondt for den gode Stjerne;
Den løb, som andre, vel ogsaa gjerne —
Op-emme-ba!

Man har for Resten Musik og Sang:
Jeg troer, man kalder det Operetter;
Men jeg forstaaer mig kun lidt paa Klang,
Og er i Dudeldum-Troen Kjætter,
For mig maa Pokker ta'e Trille Tralle,
Daleidi lari, daleidi ralle,
Klemme-ba-si!

Den Flok af Skjønne, man finder der,
    Jeg her ei heller saa blodig savner;
Thi, sandt at sige, jeg ikke seer,
    Hvortil den Flok uden Elskov gavner;
Og Elskov, medens jeg har Forstanden,
Jeg skyer og frygter, som selve Fanden —
        Basi-o-po!

Al Jordens Elskov er Skum paa Vand;
    Dens Vellyst opveier ei dens Pine —
Naar ene dig jeg kun have kan,
    Tilbedte, himmelske Caroline! *)
Saa har jeg nok, og for andre Smukke
Jeg ingentid, som en Nar, skal sukke —
        Sio-po-do!

Ski-olski, dolski, o-podol-ski!
    Podolski-o-sio, podol, skio:
Basiopo, dolski-o-basi!
    Op emmebasi o podol skio!
Lemme basio podolski, lemme,
Klemme basio podolski, klemme —
        Ba-sio-po! **)

---

*) I Tranqvebar skal man have et meget godt Billard.

**) „Det mesopotamiske Sprog er et underligt Sprog!"
Ulysses hos Holberg.
(Noter af Forf.)

Til Kronprindsen.

(Ved hans Hjemkomst fra Sverrig 1788).

Lad Kampens Helt, i Vaabens Larm,
    Paa Brødres Liig,
Sin dyre Krands med blodig Arm
    Tilfægte sig!
O! snart en Krands, bestænkt med Blod,
    Skal visne hen,
Naar fredsomt Navn af viis og god
    Staaer lyst igjen.

O! naar Triumphens stolte Fryd
    Om en Tyran
Bedøver Usles Klagelyd
    I trykte Land,
Naar om Trophæen samler sig
    En Rest af Folk,
Mon deres vilde Seiersskrig
    Er Glædens Tolk?

Nei, Jublen i Triumphens Larm
    Med Graad er bland't,
Trophæen vidner tause Harm
    Det Blod, som randt;
Og Folket synger kun af Tvang
    I halve Chor,
Og deres vilde Jubelsang
    Er ei som vor.

Velkommen til Dit Land igjen,
    Vort Nordens Haab!
Det glad modtager Fredens Ven
    Med Fryderaab.
O! Din Triumph er Brødres Lyst
    I Fredens Hegn,
Og Tillid i hver Borgers Bryst
    Dit Seierstegn.

Bliv hos os længe! skab i Fred,
    Med Vid og Dyd,
Dit elskte Folks Lyksalighed,
    Din egen Fryd!
Bliv stedse Fredens faste Ven!
    Her virke Du!
Og naar Du drager ud igjen,
    Kom hjem, som nu!

Misund ei Krigeren sin Krands!
    Tag Fredens hen!
Ei rødmer den af Blod, som hans,
    Ei visner den.
I rolig Virksomhed bliv stor
    Og elskelig!
Og virksom Rolighed i Nord
    Skal signe Dig.

Og Krigens Rædsler skulle flye
    Dit Danmarks Strand;
Og alle Muser skulle tye
    Til Fredriks Land;

Og Flids og Helds og Glædens Sang,
I Fredens Favn,
Skal tone høit med Jublers Klang
Dit elskte Navn.

Den rette Biskop.

At ingen Tid og intet Land
Kan Geistlighed undvære,
Historien tilfulde kan
Os lære;
Men uden Bisp er Geistlighed
Slet ingen Ting, som hver Mand veed.

Chor.

Nei! uden Bisp er Geistlighed
Slet ingen Ting, det hver Mand veed.

Man har nu ledt sig blind og ør
Tretusind Aar og flere,
Om Bisp der var, som Biskop bør
At være;
Omsonst! man hidtil ingen fandt,
Og Geistlighed var lutter Tant.

Chor.

Som sagt, man hidtil ingen fandt,
Og Geistlighed var lutter Tant.

De gode Franske saae ret godt,
At det var Fjas i Grunden,
Og at man havde Troen blot
I Munden.
De sagde: væk med alt det Pak,
Hvis Geistlighed er lutter Snak!

Chor.

Ja, væk med alt det Munkepak,
Hvis Geistlighed er lutter Snak!

Dog slænge bort det skidne Vand,
Er ikke nok alene,
Naar man saa strax ei have kan
Det rene.
Det tænkte de for sildig paa,
Og derfor gaaer det nu, som saa!

Chor.

Ja, man for seent har tænkt derpaa,
Og derfor gaaer det nu, som saa!

De lod de falske Bisper gaae;
Men ak! hvad hjalp dem dette?
Da de var ikke sikkre paa
Den rette —
Ak! uden al Religion
Staaer ingen Constitution!

Chor.

Ak! uden al Religion,
Staaer ingen Constitution!

Men vores evig skal bestaae!
    Vi fundet har den rette!
Vi kunne trygge lade gaae
    De slette —
O Biskop! i dit Bispedom
Vi fandt, hvad Frankrig leder om.

Chor.

Ja, Biskop, i dit Bispedom
Vi fandt, hvad Frankrig leder om.

Gid snart det franske Folk maa see,
    Hvori dets Feil mon stikke!
Desværre! hidtil kjendte de
    Dig ikke —
Naar først hos dem, som her, du staaer,
Den sande Tro de og vel faaer.

Chor.

Naar, Biskop, først du for dem staaer,
Den sande Tro de sikkert faaer.

Fandens Abestreger.

Bispopsvise.

Fanden, fra den Tid han drat
Ned fra Himlen i den Mose,
Vi, som bedste Verden, rose,
Baglænds, hov'dkulds, uden Hat;
Mens han nu, som Amtmand, snyder
Russer, Tyrker, Preusser, Jyder —
Er vor Herres Abekat.

Da vor Herre sagde: „Lev!"
Blev hans Bud, til Fryd for Manden,
Givet samme Stund en Anden:
Adam favnede sin Ev' —
Eva knap var ganske færdig,
Før ved Fusken, Fanden værdig,
Dens og dens Zantippe blev.

Da vor Herre sagde: „Doe!"
Skabte han en venlig Engel,
Der med omvendt Fakkelstængel
Pegede paa Glemsels Ø.
Fanden gav de nye Tider
En formavret Grinebider,
Der nu æder Kjød som Hø.

Til vor Kummers Medicin,
Til at nære Elskovs Lue,
Skabte Gud den ædle Drue,
Saften fra Garonn' og Rhin.
Fanden vilde kopiere
Denne Drik, som andet mere;
Og det blev til — Brændeviin.

„Ingen Vold uhevnet skee!
Helte Røvere forjage!“
Raabte Gud i hine Dage,
Og nu fik man Mænd at see.
„Det forstaaer sig, hvert et Rige
Selv i Fred maa evig krige!“
Brølte Fanden — stod Armee.

„Kaster Aaget! vorder frie!“
Raabte Herren, til Exempel,
I sin Almagts Alpetempel,
Og der blev Nomokratie.
„Kaster Aaget!“ skreg den Anden,
„Vorder Alle frie, som Fanden!“
Og hvad fik man? — Anarchie.

„Tal til Tusinde paa Prent!“
Raabte Herren, — „alle Zoner
Lytte til din Harpes Toner!“
Strax fik Verden en Skribent.
„Jeg vil gjøre ham en Mage,“
Raabte Fanden; — „opad Dage!“
Og der stod — en Recensent.

Ak! omsonst man sang og skrev.
„Man maa buldre høit til Jorden,"
Raabte Herren, „lyd min Torden!"
Tord'nen lød; see! Luther blev.
„Rigtig! man maa bande, brøle!"
Raabte Fanden i sin Søle,
Og — Zeloter skreg og skrev.

Biskop! i din røde Glands
Skjelnes Himlens Tryllerier
Fra den onde Trolds Magier
Indenrigs og udenlands.
Alt fra Mest'rens Haand os qvæger;
Men for Fusk'rens Abestreger
Har din Dyrker ingen Sands.

Pereat alt Despotie!
Pereat hver Grinebider!
Hver en Menneskeberider!
Hver en kaad Parnassets Spi!
Døe hver tøileløse Bander!
Falde hver, som frit ei stander:
Døe for Alting — Anarchie!

Leve hver Mandinde her!
Leve hver, selv Dødens Engel!
Blomstre hver en Lilliestængel!
Leve Musers ædle Hær!
Leve, hvo miskjendte bleve!
Alle Dannegode leve!
Leve hver, som Liv er værd!

Slutningssang.

Drikkevise.

For at være som man bør,
Venner, maa man drikke!
Bollen reent maa tømmes! før
Bliver man det ikke —
Jeg, som Broderparten fik,
Eder bedst kan raade:
Vers og Kjærlighed og Drik
Taaler ingen Maade.

Man maa sige, hvad man vil,
Ædru bør man være;
Men hvad der nu hører til,
Vil jeg Eder lære —
Hver af os var Bollen huld,
Alle Bollen hulde,
Jeg er fuld, og du er fuld,
Vi er Alle fulde.

Har du, som det lader til,
Broder, tabt Forstanden,
Og i Aften have vil
Den igjen i Panden, —
Før du søger den igjen,
Maa du vide, Kjære,
Paa hvad Sted du tabte den,
Og hvor den mon være!

Hver af Eder mærke kan
Midt i Perialen,
At jeg kom til min Forstand
Her et Steds i Salen —
Mærker nu Moralen min!
Hvor jeg den har funden,
Kan enhver og finde sin:
Dybt paa Bollebunden.

Drikker! øser! skjenker i!
Drikker Alle! drikker!
Hisset er den Krog, hvori
Deserteuren stikker —
See! her er han! Bollen tom!
Tralle, ralle, ralle!
Punschen gik — Forstanden kom —
Ædrue er' vi Alle.

Friheds Kampsang.

Op Brødre! det er Tid at hæve
Det støvnedtraadte Sandhedsskjold!
Vildt lyne det, og Mørkets Hære bæve!
Høit Brødre! Skjold og Arm og Aand sig hæve
I fulde Kraft mod vore Fienders Vold.

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Sværd!
Hevn over Despoternes Hær!
De frygte! de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

Alt længe nok — ak! alt for længe!
Laae Jorden sænkt i Slaveri —
Den hæve sig! den Byrden vidt henslænge!
Op, op af Dybet, Jord! din Kraft sig trænge!
Styrt ned igjen i Svælget Tyranni!

Chor.

Hevn! Hevn! over Afgrundens Aand!
Hevn over Despoternes Baand!
De zittre! de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky!

De haante længe nok, de Stolte,
De Undertryktes Suk og Taal —
Vee over dem — de smedte nye Bolte —
De Sjæle, Ord og Tanker fængsled' holdte —
Og fuldt er deres Blodmisgjernings Maal!

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Skjold!
Hevn over Despoternes Vold!
De skjælve, de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

De slagted' Millioner Brødre
I lystanrettet blodig Dyst —
Vee over dem! I Suk af bange Mødre,
I Fædres Skrig, i Hyl af faldne Brødre
De søgte deres Grusomheders Lyst!

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Spyd!
Hevn over Despoternes Fryd.
De bæve, de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

De Kirkens Løgtemænd lod brænde,
Og sløréde Fornuftens Sol —
O vee dem! vee! — For Jorden trygt at skjænde,
De slukte hvert et Lys, som Gud lod tænde,
Og Natten bredte sig fra Pol til Pol.

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Lyn!
Hevn over Despoternes Lyn!
De svinde! de flye!
Men Frihedens Sang lyde høit i den vigende Sky.

Op! det er Tid at sprede Taagen,
Og splitte Mørkets Slør!
De see med Skræk, at Himmelen er vaagen;
At Friheds fulde Sol forjager Taagen!
At Menneskeheden evner, hvad den tør!

Chor.

Hevn! Hevn over misbrugte Magt!
Hevn over Despoters Foragt!
De falde! de flye!
Men Frihedens Sang lyde heit i den vigende Sky!

Op! Arm i Arm forcente hæver
Det broderlige Friheds Skjold!
Vidt lyne det! Tyranner, bæver! bæver!
Vor Jord sit Lys, sin Ret, sin Frihed kræver,
Dybt styrte ned i Svælget eders Vold!

Chor.

Triumph! vor Forløsning er nær!
Alt viger Despoternes Hær.
De styrte — de flye!
Men Frihedens Sang lyder høit i den vigende Sky.

Frihedssolens Opgang.

Triumph! Triumph! See Friheds Sol oprundet!
Triumph! den straaler alt!
Triumph! Vor Hoitids Hellige har vundet —
Og Mørkets Hære faldt!

Tutti.

Velkommen, o Sol! i din Glands!
Vi møde med Sang og med Dands
Din vinkende Krands!

Omsonst fremvælted' alle Nattens Dampe
Imod dens lyse Skær!
See! Frihed seired' i gjentagne Kampe
Mod Mørkets Slave-Hær!

Tutti.

Velkommen i stigende Glands!
Vi møde med frydefuld Dands
Din seirende Krands!

Dens Krigsraab døved' alt dens Fienders Torden
Med magisk Harmonie —
Dens Seierssang skal vække hele Jorden;
Snart synger Alt, som vi:

Tutti.

Velkommen i voxende Glands!
Foreente Nationer i Dands
Modtage din Krands!

Europa hylder dig, Despoters Bane!
Din fulde Dag frembrød!
Hvert ædelt Hjerte sværger alt din Fane,
Høit: Frihed eller Død!

Tutti.

Velkommen i straalende Glands!
Europa med Sang og med Dands
Modtage din Krands!

Høit, Brødre! himmelhøit lad Sangen lyde,
Gjenlyde Pol til Pol!
Foreente Jubelraab Velkommen byde
Den feire Friheds Sol!

Tuttissimi.

Velkommen i fuldeste Glands!
Al Verden i frydefuld Dands
Modtager din Krands.

Citherspilleren.

Jeg vandrer fra By og til By
Paa min Fod, jeg savner ei Vinger,
Med munter Sang i høien Sky
Jeg vandrer fra By og til By.
Og knap seer man Morgenen grye;
Før til Sang alt Citheren klinger;
Og Koner og Børn om mig tye,
Og de Piger saa tæt mig omringer.

Og Venskab og Elskov og Sang
Er det Maal, hvorefter jeg tragter;
Mit Hjertes Lyst, min Cithers Klang
Er Venskab og Elskov og Sang.
Og falder da Tiden mig lang,
Naar jeg seer paa Menneskens Fagter,
Med Venskab og Elskov og Sang
Jeg da dem og al Verden foragter.

Og Kummer ei kommer mig nær,
For min Sang den hurtigen viger;
Den Mand, hver Viv og Mø har kjær,
Ham kommer ei Kummeren nær.
Thi Glæden er der, hvor jeg er,
I min Kreds staae smilende Piger;
Den Sanger, som de have kjær,
Han er tryg som i Himmelens Riger.

Jeg synger fornøiet og fri
Om de Ting, som Livet forsøde,
Om Elskovs Himmels Trylleri,
Om Venskab og om Harmonie;
Og naar min Sangs Melodie
Faaer et Bryst af Snee til at gløde,
Saa smelter mit Hjerte deri,
Og med Lyst i dets Smelten jeg døde.

Ak! ei for al Jorderigs Prang,
For hver Skat, ei selv for en Throne,
Bortgav jeg dig, min ringe Sang,
Mit Hjertes og Citherens Klang!
Thi hvad er vel Fyrsternes Prang
Mod din Glands, du Musernes Krone?
Mod Kys for hver smeltende Sang?
Og mod Smiil for hver smeltende Tone?

Saa seer man med vanlige Gang
Af een Kreds i en anden mig ile;
Mig ingen Vei kan falde lang
Med Venskab og Elskov og Sang.
Og standser omsider engang
Mine Fjed, og jeg segner til Hvile —
Skal Venskab og Elskov og Sang
Om min Grav gjennem Taarer end smile.

Holger Danske.

Lyrisk Drama i tre Acter.

Sat i Musik af F. L. Kunzen, og opført første Gang i 1789.

Personerne:

Holger Danske, Prinds af Danmark, Ridder i Karl den Stores Tjeneste . . . . (Rosing.)
Kerasmin, hans Vaabendrager . . . . (Gjelstrup.)
Oberon, Alfernes Konge.
Buurman, Sultan i Babylon . . . . (Knudsen.)
Langulaffer, Prinds af Libanon.
Mufti.
Bobul, Sultan i Tunis.
Rezia, Sultan Buurmans Datter, Prindsesse i Babylon . . . . (Mad. Bjørn.)
Titania, Sylphernes Dronning, Oberons Gemalinde.
Almansaris, Sultaninde i Tunis . . . . (Mad. Preisler.)
Marylli, Tinni, Tity, tre Sylphider.
Harem, i Babylon.
Vagt, i Babylon.
Vagt, i Tunis.
Chor, af Alfer, Sylpher og Sylphider.
Chor, af Tyrker.

Vezirer, Emirer, og andre Babyloniske og Tunesiske Hoffolk, Gildinger og Slaver.

Første Act.

Første Scene.

(Mørk Nat. Stormen hyler langt borte imellem Klipperne. **Oberon** sidder alene, i en tungsindig Stilling, saaledes, at man kun utydelig kan skimte ham.

Titania! Titania! —

Echo.

Titania —

Oberon.

O salige bortfløine Dage!
O! kom igjen Titania! —

Echo.

Titania —

Oberon.

O! bring mig dem igjen tilbage!
Hør, elskelige tabte Mage,
Din Oberons fortvivlte Klage!
Titania! Titania!

Echo.

Titania —

Oberon.

Kom til mit ømme Bryst tilbage!
Kom, elskelige tabte Mage!
O! kom og end min bange Klage!
O! kom igjen, Titania! —

Echo.

Titania —

Oberon.

Men ak! kun Echo svarer mig!
Omsonst din Mages ømme Skrig,
Fortørnede! gjenkalde dig;
Kun Echo dem med Haan gjentage!
O elskelige tabte Mage —
Og jeg kan aldrig glemme dig,
Titania! Titania! —

Echo.

Titania!

Oberon (reiser sig).

Nei! aldrig — aldrig, aldrig meer
Skal hendes Smiil fortrylle mig —
Ak! ingensteds paa Jorden finder jeg
Den Elsker, til hvis Skjebne min
Er bunden. Sekler saae mig haabe
Forgjeves; Sekler hørte mig
Blandt disse Klipper. Jordens Søn
Er Ubestandighedens Boldt —
Og ak! blandt alle Støvets Sønner
Er ikke een bestandig Elsker!
Ak! paa Jorden findes Ingen,
Ingen, som kan frelse mig!

O! den Helt, hvis faste Hjerte,
Gjennem Livets Fryd og Smerte,
Ved en Evadatters Hjerte
Knyttes uopløselig,
Han, til hvem min Skjebne bindes,
Aldrig, aldrig, aldrig findes —
Ak! paa Jorden findes Ingen
Trofast og urokkelig,
Ingen Elsker uden Svig —
Ingen! ingen! ingen! ingen! —

Echo.

Ingen —

(Det stormer, lyner og tordner endnu skrækkeligere, og i et Skrald forsvinder Alt.)

Anden Scene.

(En dunkel Skov imellem Libanons Bjerge. Alting er stille. **Holger Danske** og **Kerasmin** komme ind paa Skuepladsen; hiin er bevæbnet i Ridderdragt, og denne i en Pels med en Kolle paa Nakken.)

Kerasmin.

Nei, troe mig, bedste Herre! Oberon
Opholder sig i denne Skov — og Ingen
Er kommen ud igjen, som kom derind —
For Himlens Skyld! —

Holger.

Forsagte Kerasmin!
Du viste dig saa tapper nys — og nu —
Her er jo stille som i Paradiis.

Kerasmin.

Desværre! Hvad Alarm er gyselig
Som denne Stilhed? — See! —

Holger.

Jeg Juket seer.

Kom, følg mig, gamle Fjante!

Kerasmin.

Herre! nei!

For Deres egen Skyld, og ei for min,
Flye dette Sted!

Holger.

Du sagde jo, det var
Den næste Vei til Babylon?

Kerasmin.

Ak! dio
Vi aldrig komme seent nok — Herre! hør
Mit Raad, min Bon —

Holger.

Og du kan troe, at jeg,
Som gaaer til Babylon, for Keiser Karl
At hente Sultan Buurmans Skjæg, at jeg,
Som vove skal at kysse ved hans Side
Hans Datter — skulde zittre for en Skov,
Fordi du siger mig, der spøger — Nei!
Tie med dit Raad! mig skrækker ingen Ting;
Hvis du mig ei tør følge, vel! saa bliv!
Jeg gaaer alene —

Kerasmin.

Nei! til Helved selv
Jeg fulgte Dem. Men lad os hvile lidt!
Den Kamp mod Røverne, kun to mod tyve,
Har mattet os.

(De sætte sig, hver paa sin Stub; medens Holger er fordybet i Tanker, bliver Kerasmin ved.)

Hvor gyseligt! hvor stille!

Tillad mig, Herre! dog at synge. Sang
Dog lindrer lidt min Angst — den Vane har
Jeg havt fra Buggen. Tør jeg?....

Holger.

Syng! ja syng
Syng! jeg er selv en Ven af Sang i Skove.

Kerasmin.

De Spøgelser dandsed' ved Midienat
Om Urian,
Og Bjerg og Dal og Sump og Krat
Stod lyst i Brand.

De Tord'ner rulled' i Natten hen
Om Urian,
Og Alting blev saa sort igjen,
Som slukte Brand.

Men kjæk Ridder Oller i Skoven reed
I fuld Galop,
Og sporede rask sin Hest afsted,
Hop! hop! hop! hop!

De Spøgelser dandsede ham imod,
Og Gjorden brast —
Og Hesten skummed', skjalv og stod,
Som naglet fast.

Ridder Oller svang sig af Hesten ned
Da gled hans Fod —
Og Oller mærked', at den gled
I levret Blod.

De Tord'ner rulled' i røde Lyn
Om Urian —
Og flux stod Alt for Ollers Syn
Rundt om i Brand.

Bag Flammerne saaes en blodig Hær
Af Djævle staae —
Og Oller med sit dragne Sværd
Gik løs derpaa.

Men Urian fnysende mod ham treen:
„Hvad gjør du her?"
Og Oller og hans Hest blev Steen —
Nu staae de der.

(Det lyner.)

Den Urian er Oberon, som boer
I denne Skov! O troe mig, Herre! See
De Støtter hist! Enhver af dem var for
En tapper Ridder — Skjælv for Ollers Skjebne!

Holger.

Trods Urian — og Oberon — og Satan —
Jeg gaaer! mit Hjerte kjender ingen Frygt.

Kerasmin.

Hvad nytter Mod i Kamp mod Spøgelser?

(De reise sig.)

Mig tusind blanke Spyd ei skrække;
For ingen Fiender flygter jeg;
Med Skjold man kan mod dem sig dække,
Med Sværd man kan dem Halsen knække;
Men imod Satan er jeg feig.

(Det lyner bestandig stærkere og stærkere, medens denne Duet varer).

Holger.
Mig alle Jordens Spyd ei skrække,
Og hele Helved trodser jeg;
Mod Aander man sig ei kan dække,
Man Aander ei kan Halsen knække;
Men man behøver det og ei.

Kerasmin.
Naar man et Spyd i Satan stikker,
Der flyder ikke mindste Draabe Blod —

Holger.
Om al sin Hær han mod mig skikker,
Jeg trodser den paa stadig Fod.

Kerasmin.
Med tusind Stik, med tusind Stød,
Man faaer paa Spøgelser ei Død.

Holger.
Med tusind Stik, med tusind Stød,
Gjør Spøgelser os ingen Nød.

Kerasmin.
Med tusind Stik, med tusind Stød —

Holger.
Trods alle Stik, trods alle Stød —

Kerasmin.
Man faaer paa Spøgelser ei Død.

Holger.
De gjør os sikkert ingen Nød.

Kerasmin.	Holger.
Med tusind Stik, med tusind Stød,	Trods alle Stik, trods alle Stød,
Man faaer paa Spøgelser ei Død.	De gjør os sikkert ingen Nød.

Begge.
Ei tusind blanke Spyd os skrække,
For ingen fiendtlig Hær vi flye;

Med Skjold man kan mod dem sig dække,
Med Sværd man kan dem Halsen knække,
H. Og Satan selv vi ikke skye.
K. Men Satan burde vi dog skye.

(Det lyner usædvanlig stærkt, og idet de synge de sidste Linier, høres et skrækkeligt Tordenskrald. De gaae ind i Skoven. Tordenen vedvarer, Stormene tude, Løverne brøle, og hele Skoven dundrer af hule Echoer.)

Kerasmin (zittrende).

Det er ham! det er ham!
Lad os flye! lad os flye!

Holger.

At flye er en Skam,
Og kun den bør vi skye.

(Midt imellem den rædsomme Bragen, Tuden og Brølen høres langt borte af og til en sød og behagelig Lyd.)

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!

Holger.

Hør! himmelske Toner
Fra Cedrenes Kroner!

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!

Holger.

Ikkun Flugt bør vi skye —
Hør! himmelske Toner
Fra Cedrenes Kroner!
De lyde paany!

Kerasmin.

Det er ham! lad os flye!
De tryllende Toner
Fra Cedrenes Kroner
Meer end Alt vi maa skye!

Holger.

O! salige Toner!
O himmelske Lyd
Fra Cedrenes Kroner!
Du tryller med Fryd!

Kerasmin.

O! lokkende Toner!
O! skuffende Lyd
Fra Cedrenes Kroner!
Kun Gift er din Fryd!

Holger.	Kerasmin.
O! salige Toner!	O! lokkende Toner!
O! liflige Lyd	O! skuffende Lyd
Fra Cedrenes Kroner!	Fra Cedrenes Kroner!
Du tryller med Fryd!	Kun Gift er din Fryd!

(Den behagelige Lyd nærmer sig. Tordenen ophører, og Alting bliver stille. Oberon skimtes af og til i Baggrunden. Man hører kun hans Stemme:)

Min Holger! min Ven!

(Holger vil hen imod Stemmen; men Kerasmin trækker ham af alle Kræfter tilbage.)

Holger.

Kun Niddingen frygter!

Kerasmin,

(som trækker ham omkring, medens Tordenen forfølger dem.)

Ak! hvor vil De hen?

Stemmen.

Min Holger! du flygter?
Du flyer for din Ven!

Holger.

Slip! Niddingen frygter —

Kerasmin.

Ak! hvor vil De hen?

Stemmen.

Kom igjen! kom igjen!

Holger (sliber sig løs fra Keiaësmin).
Kun Niddingen flygter —
Jeg iler derhen.

Tredie Scene.

(**Oberon,** med et Horn i en Guldkjæde om Skulderen og en Liliestav i Haanden, er imidlertid kommen hen i Forgrunden. Alting bliver atter stille. Holger styrter ned paa sit ene Knæ for ham.)

Oberon.
Velkommen! unge Helt! velkommen her
Til Oberon, som skjønner Mod og Dyd,
Og elsker dem, som Mod og Dyd udøve!
(Han berører ham med sin Liliestav, og reiser ham op.)

Chor af usynlige Aander.
Lastens feige Sønner
Flye fra dette Sted.
Aanders Konge lønner
Dyd og Tapperhed.

Oberon.
Jeg kjender dig, min Holger! Fra din Vugge
Jeg kjendte dig og yndte dig, og glad
Jeg saae dig voxe frem i Mod og Styrke,
Omgjerdet af Uskyldighed og Sundhed!
Min Hjælp og Held skal følge dig, saalænge
Du bli'er den rene Dyd, som hidtil, tro!

Chor af usynlige Aander.
Aanders Konge skjønner
Dyd og Tapperhed;
Oberon belønner
Reen Uskyldighed.

Kerasmin (skjælvende og sagte.)
Den Djævel smiler som en Lysets Engel,
Og præker som en Erkebisp.

Oberon.

Jeg veed, du dræbte Karls forvovne Søn
Af Vaade — veed det Eventyr, som Karl
Dig derfor paalagt har. Til Babylon
Du gaaer at hente Sultan Buurmans Skjæg,
Karls grumme Vrede dermed at forsone.
Men min Beskyttelse skal følge dig
Igjennem alle Farer,
Og jeg — og du — skal blive lykkelig,
Hvis stedse du din rene Sjæl bevarer,
Trods alle hildende Vellysters Snarer,
Hvis ei — maa jeg, og Held, og Alt forlade dig.
(Idet han siger det sidste, triller en Taare ned paa hans Kinder.)

Chor af Aanderne.

Aanders Konge skjønner
Reen Uskyldighed;
Oberon belønner
Tro Bestandighed.

Holger.

Du tryller mig, udødelige Ven!
I salig Tillids Vellyst. See! mit Hjerte,
Min hele Sjæl er i din milde Haand.
Hvor skjøn er Dyden i sin egen Glands!
Men ak! hvor himmelsk yndig er dens Smiil
Fra dine Læber! Ukjendt Ild
Alt flammer i mit tillidsfulde Bryst.
En uvant Glæde nærmer sig mit Hjerte!
Hvor elsker jeg dig, salige Beskytter!

Ak! aldrig — aldrig — aldrig skal min Sjæl
Forglemme dit og Dydens Bud! —

Oberon.

Omfavn mig!
Vær stærk! vær fast! vær Helt, min Ven, i Prøven!
Dig venter større Fryd og større Farer,
Vær stærk! vær fast! vær Helt! vær tro til Døden!

Ukjendt Salighed dit Hjerte bier;
Elskovs lette, lyse Tryllerier
Vinke dig til Jordens Himmel ind.
Men bevar din Sjæl ved fremmed Skimmer,
At den aldrig i Vellystens Glimmer
Bli'er for Dydens Himmelstraaler blind.

Chor af usynlige Aander:

Aanders Konge skjønner
Reen Uskyldighed;
Aanders Konge lønner
Dydig Kjærlighed.

Oberon (til Kerasmin).

Men Kerasmin! — hvad Ondt har Oberon
Dig gjort, hvorfor du flygter ham? Endnu
Du zittrer for mig? — Vel! saa dands,
Til Straf for den og dine Ungdoms — Synder!

(Han blæser i Hornet.)

Kerasmin (skjælvende).

Ak! spar mig — naadigste Hr. Urian!
Jeg er en gammel Mand,
Som ikke dandse kan —
Hvad nu?

(Han begynder at hoppe.)

Hu! hu! hu! hu!
Au! au! hop! hop! puh! puh!

Hop!
Hop! hop!
Ak! ak! spa — spar! naa — naa —
Naa — naa — dig — ste — He — Herr!
Herr — U — saa — saa — saa! saa!
Herr — Urian! jeg — er —
En — ga — ga — ga — ga — gar . . . .
(Han dandser lystig om.)
Sa! sa!
Ah! (Han tumler udmattet omkuld.)

Oberon (til Holger.)

Modtag af Oberon, min ædle Holger!
Et Tegn i denne Gave paa hans Venskab:
Den største Skat i Tryllerigets Gjemmer
Jeg skjenker dig i dette Horn —
(Han hænger det om hans Skuldre.)
Og mærk!
Saa snart du aander sagte kun deri,
Maa hver, som ei blev stedste Dyden tro,
Hver Hykler, Nidding, hver, som Last besmitter,
Umiddelbar omkring dig alle dandse.
Men kun i største Nød du stærkt deri
Maa støde! Da forstaaer jeg, at du kalder;
Og i et Øieblik jeg hos dig staaer!
(Til Kerasmin).
Staae op igjen, og vær fra denne Dag
For paanødt Dandsen fri! miskjend ei meer
Den Oberon, som elsker alle Brave!
Qvæg dig ved denne Drik! og til Erindring
Modtag dens uudtømmelige Gjemsel.
(Han giver ham et Bæger.)

Kerasmin (som har drukket.)

Nu staaer min Tillid som et Fjeld! Og nu

Til evig Tid jeg gjerne blev her! ak!
Hvor styrked', hvor oplived denne Drik!

Oberon.

Vær tro! min Helt! og glem mig ei! Kun frem!
Kun ligefrem! og Held skal krone dig!

Chor af usynlige Aander.

Mildt til Dydens Sønner
Smiler Himlen ned.
Aanders Konge lønner
Reen Uskyldighed.

(Under dette Chor forsvinder Oberon; det bliver lys Dag.)

Fjerde Scene.

Holger.

Han svandt! han svandt!

Kerasmin.

Han svandt! han svandt!

Holger.

En Zephyr lufter,
Og Lilier dufter,
Hvor han forsvandt!

Kerasmin.

Han svandt! han svandt!

Holger.

Til Babylon!

Kerasmin.

Til Babylon!

Holger.

Trods alle Farer!
Trods alle Snarer!
Til Babylon!

Kerasmin.

Til Babylon!

Holger.

Kun frem! kun frem!

Kerasmin.

Kun ligefrem!

Holger.

Dyd skal ledsage
Sin Ven tilbage
Til ønskte Hjem!

Kerasmin.

Til ønskte Hjem!
Dyd skal ledsage
Sin Ven tilbage! —
Kun ligefrem!

Begge.

Kun frem! kun frem!
Dyd skal ledsage
Sin Ven tilbage
Til ønskte Hjem!

(De forsvinde i Skoven.)

Femte Scene.

(Prindsesse **Rezias** Sovegemak. Hun ligger i let Morgendragt paa en Sopha, urolig slumrende.)

O Fryd! — ukjendte Kildren i mit Bryst! —
Guddommelige Straale! midt i Natten! —
O Glands, som Allahs Glands!
— Hvad nærmer sig
Fra Vesten? — O! mit Hjerte kjender dig!
Min Helt! min Ven! min Engel! min Beskytter!

(Hun slumrer hen igjen.)

O! Morgenrøde! lyse Glimt af Haab! —
Flye, sorte, blodige Barbar! o flye!
Flye mørke Brudgom for min Engels Glands! —
Han er min Brudgom, han, den ædle, høie,
Den skjønne, blide Helt, som straaler hist!
Min Morgenrøde straaler nu fra Vesten —
O! Glimt af Salighed! — men ak! — hvor er jeg?
(Hun farer bestyrtset op.)
Hvi svandt det? Smiil! o smiil igjen, min Lyst! —
O! søde Drøm! o kom igjen tilbage! —
(Hun vil slumre hen, men farer urolig op igjen.)
Nei! nei! den flyer! jeg seer ham ikke meer!
Jeg saae ham rank og herlig som en Engel —
O! mon han vilde frelse Rezia? —
Hvor ædel, mild og venlig var hans Mine! —
O! mon han vilde frelse Rezia?
Men vee mig, vee mig! — Intet mig kan redde!
Alt rasle Lænkerne, som vente mig! —
(Man hører udenfor Hoitids Musik af Trommer, Trompeter, Cymbler og Basuner.)
I Dag, ulykkelige Rezia!
Din Haand skal gives bort — og ak! dit Hjerte briste —
Den rædselfulde Time nærmer sig —
(Stød i Trompeterne)
Snart skal du i forhadte Arme
Fortvivle, falme, segne, døe! —
(Hun falder hen, men løfter sig op igjen med et Smiil.)
Og dog! hvi kommer stedse Haab og Fryd
Tilbage til mit Hjerte? Søde Tillid!
Hvad trøster mig? hvad føler jeg? hvor er jeg?

Min Sjæl forvildes af dunkle Tanker
I Frygt og Haab mellem Qval og Lyst,
Min Barm sig hæver, mit Hjerte banker,
Og Sukke qvæle mit spændte Bryst —

Men o! den kildrer, den søde Smerte!
Og Vellyst slynger sig om mit Hjerte,
    Og Frygten smiler i Haabets Favn —
O Sjæl! hvi raver du vildt i Tanker?
O Hjerte! siig mig, hvorfor du banker?
    Hvad kan du haabe? hvad er dit Savn? —
Nu styrker Tillid igjen mit Hjerte,
Du svandt i Vellyst, o søde Smerte!
    Min Angest slumrer i Haabets Favn.

(Alarmen af Høitids Musiken tager til, og Dækket falder.)

Anden Act.

Første Scene.

(En stor og prægtig Sal paa Sultanens Slot i Bagdad. Taffelet er dækket i en Halvcirkel. Adskillige Emirer, Vezirer og andre Hoffolk komme Par og Par ind paa Skuepladsen, midt imellem dem **Sultanen, Rezia og Langulaffer.**)

Tyrkiske Sangere.

    Med trefold Ild
    Straal lys og mild,
O Sol! paa denne store Dag!
    Hver dunkel Sky
    Fra Himlen flye!
    Fra Syd til Nord
    Den hele Jord,
    Hvor Buurmans Scepter-Vælde groer,
Gjensmile Himlens Velbehag!

Chor af Sangere, Slaver og Hoffolk.
Fra Syd til Nord
Den hele Jord,
Hvor Buurmans Scepter=Vælde groer,
Gjensmile Himlens Velbehag!

Sangere og Slaver.
(I det Sultanen gaaer forbi.)
Vi styrte ned,
O Sultan! for din Herlighed.
O! smiil til dine Slaver blidt!
Vort Blod, vort Liv, vort Alt er dit!
Selv Aandens Sang
Ved Himles Harpers høie Klang
Forkynde svagt
Din Krones Pragt,
Og umodstaaelig er din Magt.

Chor.
Selv Himles Harpers høie Klang
Forkynde svagt
Hans Krones Pragt,
Og umodstaaelig er hans Magt.

Sangerne.
(I det Langulaffer og Rezia gaae forbi.)
Vi styrte ned
Paa Lilier i dine Fjed.
O Rezia! hvor du fremgaaer,
Rundtom et Paradiis opstaaer —

Een af Sangerne.
Med meer, end Solens Middags Ild,

En anden.
Med meer, end Maanens Midnat=Glands

Den første.
Oplive hendes Dines Smiil.
Den anden.
Fortryller hendes Blik hver Sands.
Alle Sangerne.
O Rezia! hvor du fremgaaer,
Rundtom et Paradiis opstaaer!
Og stærk og kjæk,
Til Christnes Skræk,
Du, Langulaffer, stor og viis,
Skal værne vores Paradiis!
Chor.
Urokket, kjæk,
Til Fienders Skræk,
Du, Langulaffer! stor og viis,
Skal værne vores Paradiis.
(De sætte sig.)
Sangerne.
Rundtom er Lyst,
Og Glæden throner i hvert Bryst.
Vor Jubels Echo tabe sig
I Christne Hundes fjerne Skrig!
Paa denne Dag
Kun Vesten høre Tordenslag!
Men glad, hvor Buurmans Vælde groer,
Den hele Jord
Fra Syd til Nord
Gjensmile Himlens Velbehag!
Almindeligt Chor.
Hvor Buurmans Scepter-Vælde groer,
Den hele Jord
Fra Syd til Nord
Gjensmile Himlens Velbehag!

Anden Scene.

Fest-Musik.

(Øverst lige for Tilskuerne sees Sultan **Bunrman** med Prindsessen **Rezia** paa sin høire og Prindsen af **Libanon** paa sin venstre Side. I Forgrunden staaer **Mufti**. Rundt omkring staae Musikanter, sorte Gildinger og andre Slaver. Den høitidelige Musik afbrydes af)

En Herold.

Libanons kronede Ceder i Dag
Forenes med Østens kronede Palme.

En Sanger.

Held den kronede Libanons Ceder!
Held den Palme, som Østen beundrer!
Allah velsigne dem! Allah!

Mufti.

Allah velsigne dem! Allah!
Allah! Illah! Allah!

Alle Sangere, Gildinger og Slaver.

Allah velsigne dem! Allah!
Allah! Illah! Allah!

Mufti.

O! Allahs ene, mægtige Prophet!
See, Mahomet! med Velbehag det Baand,
Som sammenbinder Mod og Yndighed!
Velsign den tappre Helt,
Som seired' over hiin den grumme Løve!
Velsign den yndige Heltinde,
Som seired' over Løvens Overvinder!

Held og Ære, Magt og Seier
Vorde dig, tilbedte Par!
Al den Lykke, Jorden eier,
Al den Vellyst, Himlen har!

Toner, Sahras Sønner! toner,
Toner Østens Millioner:
Længe leve dette Par!

Chor.

Toner, Sahras Sønner, toner!
Toner Østens Millioner:
Længe leve dette Par!

En Sanger.

Viisdom, Mod og Vælde pryder
Allahs og Prophetens Ven;
Høit vor Sultans Ære lyder
Indtil Jordens Ender hen.
Toner, Østens Myriader:
Rezias tilbedte Fader
Stige seent til Himmelen!

Chor.

Toner, Østens Myriader:
Rezias tilbedte Fader
Stige seent til Himmelen!

En anden Sanger.

Solen ei saa skjøn fremiler,
Som vor skjønne Rezia;
Du, som blid om Thronen smiler,
Sildig ile du herfra!
Straal os længe Lys og Varme,
Salig i din Brudgoms Arme,
Vellystmilde Rezia!

Chor.

Straal os længe Lys og Varme,
Salig i din Brudgoms Arme,
Vellystmilde Rezia!

En anden.

Længe Sarahs Sønner sukked'
Under hint Uhyres Harm;
Helten kom, og Løven bukked'
For hans seiervante Arm.
Langulaffer længe leve!
Seent til Paradiis han svæve
Fra sin Bruds fortjente Barm!

Chor.

Langulaffer længe leve!
Seent til Paradiis han svæve
Fra sin Bruds fortjente Barm!

Mufti og de tre Sangere.

Held og Ære, Magt og Seier
Vorde dig, tilbedte Par!
Al den Lykke, Jorden eier!
Al den Vellyst, Himlen har!
Toner, Østens Millioner!
Hoit gjenlyde Vestens Zoner:
Længe leve dette Par!

Chor.

Toner, Østens Millioner!
Hoit gjenlyde — — —

Tredie Scene.

(**Holger**, i prægtig tyrkisk Dragt, med et Sværd ved Siden og Hornet om Skuldrene, kommer pludselig ind; **Kerasmin** følger ham. Sangen afbrydes midt i Choret; de Spillende snige sig efterhaanden bort, og Musiken ophører. Alle blive opmærksomme, undtagen **Rezia**, som bestandig i det forrige Optrin har siddet ganske stille fordybet i Tanker. **Langulaffer** bliver især kjendelig bestyrtset. **Holger** bukker sig tre Gange for Sultanen, medens de andre reise sig med en forvirret Mumlen.)

Holger.

Dig, Sultan Buurman! sender Vestens Keiser
Ved mig sin Hilsen. Som hans Sendebud,
Jeg fordrer taus Opmærksomhed. Mit Navn
Er Holger, Danmark er mit Fødeland —
Til Danmarks Krone fødtes jeg — og Orlog
Var altid Danmarks Sønners Skole. Tidt
Mit ridderlige Sværd mod Christnes Fiender
For Keiser Karls og Kirkens Ære lynte —
Du kjender mig! —

Sultanen.

Jeg kjender dig —

Rezia (slaaer Øinene op.)

O! Allah!

Adskillige Emirer og andre Tyrker.

Vi kjende dig! vi kjende — Holger Danske!
(hviskende og skjælvende)
Holger Danske! — Holger Danske! —
Holger Danske! —

Rezia.

O! Himmel! det er ham!

Holger.

O Fryd! o! det er hende! —

Sultanen.

Hvad Ærinde hidbringer dig?

Holger.

En Lok,
O Sultan! af dit Skjæg forlanger Karl —
(Han nærmer sig til Rezia, omfavner og kysser hende)
Og dette — ak! forlanger Holgers Hjerte —
(Han vender sig til Sultanen)
Din Svigersøn, o Sultan! er en Nidding,

Og ikke Støvet af din Datters Fødder værd!
(Han vender sig til Langulaffer)
Kjend, Nidding! her i mig den, som dig frelste
I Flugten for den Løve, jeg betvang!
Kjend mig, du lønned' med at byde Gift,
Da heed af Kampen, jeg dit Bæger modtog
I Busken, hvor du feig dig skjulte! Flye!
Den Eddergift, som flyder i dit Blod,
Skal ei besmitte Holgers Sværd!
(Han jager Langulaffer ud, iler hen til Rezia, og bortslænger sit Sværd.)

Sultanen.
(springer op, stamper og brøler.)
Op! Op!
Ha! Slaver! griber denne Hund! O! Spot!
Ha! griber ham! —

Holger.
(henrykt i Rezias Arme, medens Sablerne blinke rundt omkring ham.)
Min Drøm! mit Syn! min Engel! —

Rezia (paa samme Tid).
Min Brudgom! —

Emirer og Slaver.
(stormende omkring dem med udtrukne Sabler.)
Ha! Forvovne!

Kerasmin.
(løber til og støder i Hornet.)

Sultanen.
Støder! dræber! —
(Emirerne og Slaverne begynde at hoppe uordentlig imellem hinanden med blinkende Sabler. Holger og Rezia staae henrykte i hinandens Arme. Kerasmin ved deres Side.)

Holger (giver hende sin Ring.)
Min Brud! —

Rezia (giver ham sin.)
Min Brudgom! —

Fjerde Scene.

(Det hele Harem og Haremsvogterne strømme ind ved Alarmen, og blande sig i Dandsen, i det de raabe):

Mahomet!

Kerasmin.

Ha! lystig!

(Han giver sig til at spille paa en Bas, som han finder, og synger, medens de dandse.)

Spring om! spring om! tralla la la!
Hop! hop! hop! hop!
Hei! lystig! Alle, heisa sa!
Sving om din Krop,
Du gamle Sultan Buusbaba!
Du, tykke Muf!
Skrig, til du bliver hæs: sa sa!
Uf! uf! uf! uf!
Spring, til du trimler om! ha ha!
Puf! puf! puf! puf!
Hei! lystig Alle! meer endnu!
Herom! herom!
Herop igjen! hvad? trimler du?
Trommelom! trommelom!
Trommelom! trommelom! trommelom! trommelom!

Femte Scene.

(Vagten kommer ind med Spyd og Sabler, men henrives af det almindelige Dandseraseri. **Langulaffer** lister sig ind bag efter dem, men nødes og til at dandse. **Kerasmin** udtrykker sin Fornøielse ved at efterabe de Dandsendes Gebærder.)

Sultanen.

(som med Mufti er tumlet om paa en Sopha.)

O! Mahomet! jeg døer —

Mufti.

Uf! uf! —

Kerasmin.

Hei! lystig!
Hei! lystig Alle! fleer endnu!
Kom! kom! kom! kom!
Herop igjen! hvad trimler du?
Trommelom! trommelom!
Trommelom! trommelom! trommelom! trommelom!
Trommelom! trommelom!

Sjette Scene.

(Urtegaardsmænd, Gartnerdrenge, Kokke, Jøder, Dervischer og andre i forskjellige Dragter klædte Personer komme til, og hvirvles ligeledes ind i Dandsen. Adskillige Dandsere ere allerede faldne om. De svingle, mattes og tumle omkuld efterhaanden alle.)

Holger (til Rezia.)

Jeg har dig, Elskte! —

Sultanen.

Ha!

Rezia (til Holger.)

Jeg har min Holger!

Sultanen (fnysende.)

Ha! Slaver! knuser —

Mufti.

Uf! uf! uf!

(De ere Alle omtumlede. Holger overlader Rezia til Kerasmins Beskyttelse, giver ham Hornet, og kaster sig ned paa det ene Knæ for Sultanen. Han klipper en Lok af hans Skjæg; men Langulaffer, som hidtil ikke er bleven bemærket af ham, lister sig krybende bag ved ham med sin Dolk for at stikke ham. De Andre røre sig. Kerasmin seer det og støder af alle Kræfter i Hornet.)

Rezia (i det Kerasmin blæser.)

— Forræder! —

Syvende Scene.

(Storm, Torden, Lynild og skrækkelige Brag forkynde Aandernes Komme. **Oberon** med sit Følge lader sig pludseligen see. Han svinger sin Liliestav mod de henfaldne Tyrker, medens **Holger** er paa hans ene og **Rezia** paa hans anden Side, med **Kerasmin** bag ved dem.)

Forsvinder! Forsvinder,
For Oberons Harm!

Sylpherne.

Forsvinder! Forsvinder!

(De Omfaldne flye zitrrende bort.)

Oberon

(til Holger og Rezia, i det han omfavner dem.)

Men elskede Par! vær du tryg ved min Arm!

Holger.

Min Skytsgud! —

Rezia.

O! min Holgers Engel!

Kerasmin.

Frels os!

Holger.

Bevar mig Hende!

Rezia.

O beskjerm mig Ham!

Sylpherne.

Lastens feige Sønner
Flye fra dette Sted.
Aanders Konge lønner
Dyd og Tapperhed.

Oberon.

Eder vente nye Farer!

Holger.

Kjærlighed skal trodse hver!

Rezia.

Oberon os jo bevarer!

Kerasmin.

Seieren alt vunden er!

Holger.

Rezia! i dine Arme —

Rezia.

Holger! ved dit elskte Bryst —

Holger.

Suser Fryd i Modgangs Larme.

Rezia.

Smiler Skjebnens Harm i Lyst.

Oberon.

Held ustandset skal ledsage,
Seier stedse krone Dyd.

Kerasmin.

Jeg skal følge dem, og smage
Dobbelt Fryd i deres Fryd.

Holger og Rezia.

Hvor vor Skjebne hen os fører,
Følger jeg min Elskte glad —

Holger.

Jeg er din —

Rezia.

Jeg dig tilhører —

Begge.

Aldrig skal vi skilles ad!

Oberon.

Men hvad Eder end skal ramme,
Skjønne, skyldfrie, elskte To!
Bliver Dyds og Elskovs Flamme
Evig, evig, evig troe!

Oberon.

Men hvad Eder end skal ramme,
Skjønne, skyldfrie, elskte To!
Bliver Dyds og Elskovs Flamme
Evig, evig, evig troe.

Holger og Rezia.

Men hvad os endog skal ramme,
Skulle stedse dog vi To
Blive Dyds og Elskovs Flamme
Evig, evig, evig troe.

Kerasmin.

Men hvad dem endog skal ramme,
Skulle disse elskte To
Blive Dyds og Elskovs Flamme
Evig, evig, evig tro.

Chor af Sylpher.

(medens Oberon fører dem bort.)

Aandens Konge skjønner
Dyd og Tapperhed;
Oberon belønner
Trofast Kjærlighed.

(Dækket falder.)

Tredie Act.

Første Scene.

(**Titania** alene, henkastet paa en Klippe i en gyselig Fjeldegn. Det er mørk Nat omkring hende. Hun er klædt i Sorgens egen Dragt, og Haaret flagrer hende vildt om Skuldrene. Det lyner. Man hører Havet bruse mellem hule Vindstød, og langt borte rullende Torden.)

Tord'ner brage, Havet bruser,
Jorden bæver, Stormen suser,
Nat er Alt indhyllet i —

Ak! men Fryd i Skyen brager,
Venlig vrede Bølge bruser,
Hvirvelstormen liflig suser,
Mod den Qval, som Hjertet nager,
Mod de Suk, som Brystet hæver.
Mod min Længsels Raseri —
Mindre bange Jorden bæver,
End min smertefyldte Barm!
Oberon! dit Savn, min Smerte
Snart vil knuse dette Hjerte!
O! før sidste Gang det bæver,
Kom tilbage i min Arm!

Dog, spæde Glimt af Haab! Titania
Skal om og kjælen nære dig! o! Fryd!
Med denne Rosenknop mit spæde Glimt
Maaskee skal aabnes snart til modent Haab!
Ja! den Fortvivlte haaber! hør det Himmel!
Titania vil haabe! —
(Hun vil reise sig, men falder pludselig tilbage.)
Men o Skræk!
O! Skræk! — o Holger! flye! flye, Rezia —
See! Vellyst vinker til sin falske Himmel,
See! Døden truer med sin falske Rædsel
De nylig Frelste! — Skræk! hvad tør jeg haabe? —
Omsonst maaskee min Omhu frelste begge,
Da i hinandens Favn de vented' Døden
Imellem Havets Bølger — Strid, o! strid,
Min Holger! strid og vind! — og, Rezia!
Vær stærk! —
O! Salighed! ifald de vandt,

O! jeg vil haabe dig! — Flye! Nat og Torden!
I Storme tier! Hav! hold op at bruse!
(Hun reiser sig og staaer i glimrende sneehvid Dragt med grønt Belte, grønne Sløifer og en grøn Krone paa Hovedet.)
Det blive Dag omkring mig!
(Skuepladsen bliver pludselig lys, og Alt er stille.)
Hører! hører!
Marylli! Tinni! Tity!

Anden Scene.

(De tre **Sylphider**, klædte i hvid let Gratiedragt med sorte Belter og Baand, fremstyrte paa hendes Vink, og kaste sig ned for hende.)

Alle Tre.

Milde Dronning!

Titania.

Hvor var du?

Den første.

Jeg usynlig stod paa Bredden
Af Tunis Kyst, da Favn i Favn en Bølge
Halvdøde dem og Kerasmin slog op
Paa Sandet. Rezia blev revet bort
Af Holgers Arm — Han reiste sig, og skreg,
Og faldt igjen tilbage.

Titania.

Hvor var du?

Den anden.

I Sultanindens Have. Jeg ham saae
Forvirret, uden Hornet, uden Vaaben,
Forklædt, som Gartner, Morgenrøden møde
Med Blomster i en Blomsterkurv.

Titania.

O Skræk! —
Og hvor var du?

Den tredie.

Hos Rezia; hun sad
I Bobuls prægtigste Gemak! og græd —
Den yndige! hvor var hun himmelsk skjøn!
Jeg græd med hende —

Titania.

Himmel! styrk dem begge!
I Dag er Prøvens Dag! mit Hjerte zittrer!

Zittrer sagte, gyldne Strænge!
Bæver som mit Bryst!
Bæver længe —
Festlig Eder gjennemtrænge
Angst og Qval og Haab og Lyst!

Staaer ei Helten kjæk i Faren,
Trylles han deri,
Seer ei Snaren,
Overvinder han ei Faren,
Er mit Haab, er Alt forbi —

La'er den Skjønne sig forblinde;
Bli'er i Prøven svag
Min Heltinde,
Haabets sidste Glimt da svinde
Fra min Sjæl paa denne Dag —

O! men staae de fast i Faren,
Trylles ei deri,
Undflyes Snaren,
Overvinde begge Faren,
Er min Frygt, min Qval forbi!

Da skal Oberon forsone
Sin Titania!
Begges Throne
Da med varigt Held skal krone
Holger og hans Rezia!

Chor
(af de tre og andre useete Sylphider, i det de forsvinde.)

Da skal Oberon forsone
Sin Titania!
Begges Throner
Da med evigt Held skal krone
Holger og hans Rezia!

Tredie Scene.

(En prægtig Pavillon i Sultanindens Have i Tunis. Det er i Dagbrækningen. Sultaninde **Almansaris** ligger skjødesløst henkastet paa en Sopha. Hendes opvartende Slavinder staae, opmærksomme paa hendes Vink, omkring hende.)

Almansaris.

O! Længsel! hvilken Marter! o hvor langsomt,
Hvor dræbende, hvor tungt er hvert Minut! —
Hvor bliver han? — Slavinder! iler! flyver
Og bringer mig —
(De styrte Alle mod Udgangen af Pavillonen.)
Dog, nei dog! — Stille! Stille! —
Slavinder! muntrer mig!

To Slavinder.

Vor Dronning!

Almansaris.

Tier!
Hvor tung er Luften! kjøler mig! — min Cithar!
(De bringe hende Citharen.)

Hvor saae du ham? hvor er han? — Tys — min Cithar
Min Cithar hid! — jeg har den! ak! hvor Luften
Er qvælende! — jeg døer! —
Men skulde Hassan
Ei bringe Blomster hid? den unge Slave?
Hvor bier han? — Seer om han kommer!
(Slavinderne ile ud i Haven.)
Himmel!
Hvor venter jeg! hvor længes jeg! hvor frygter ...

Fjerde Scene.

(**Holger,** klædt som Gartner, kommer forvildet ind imellem Slavinderne med en Blomsterkurv, seer sig forvirret om, uden at blive **Almansaris** vaer.)

Hvor er hun? hvor? min Rezia?
(Han bemærker Sultaninden.)
O! Himmel!

Almansaris.
(til Slavinderne.)

Forsvinder!

Femte Scene.

(Slavinderne ere borte. **Holger** staaer bestyrtset, fatter sig, og nedsætter knælende Kurven for Sultanindens Fødder.)

Almansaris.

Hvi saa frygtsom, skjønne Hassan?
Ræk mig en Rose! — Reis dig! nærm dig!
(Hun tager Rosen af hans Haand, og sætter den paa sit Bryst.)
Sæt dig
Her ved min Side!
(Hun tager hans Haand, og trækker ham til sig paa Sophaen.)
Hassan! — hvi saa frygtsom?

Glem Slaven! — Her er Glædens Tempel! Hassan! —
Og jeg vil glemme Dronningen! — Min Cithar
Din Sorg skal dysse hen —

Bæver, gyldne Strænge! bæver!
Skjælver! zittrer! triller! bæver,
Som Zelides Sang!
Eensom, længselfuld og bange
Sang Zelide;
Dunkle Gange,
Mellem Nattergalers Sange
Gjentog hendes Harpes Klang:

„Elskovs vellystfulde Smerte,
„Elskovs smertefulde Lyst
„Raser i mit kjælne Hjerte —
„Bæver, kjælne Strænge! bæver!
„Bæver! bæver!
„Elskovs Vellyst, Elskovs Smerte,
„Frygt og Haab og Qval og Lyst
„Smerter, tryller, tynger, hæver
„Mit beklemte Bryst.

„Deel min Lyst! o! deel min Smerte!
„Skynd dig i min Arm!
„Zelis! Zelis!
„Skynd dig til mit ømme Hjerte!
„O! det banker! o! det bæver!
„Deel den Smerte,
„Deel den Vellyst, som det hæver!
„Deel den, Elskte! ved min Barm!

„Zelis kom — den Haarde, Grumme
„Gik Zelide kold forbi —
„Lundens Sangere blev' stumme —
„Taus blev hendes Melodie."
Tier! kjælne Strænge! tier!
Tier! svage Harmonier!
Tie, min Cithar! tie!
Harpen gled af hendes Hænder:
„Zelis! Zelis! o jeg brænder!
„O! mit hele Hjerte brænder!"
Tie, min Cithar! tie!
Hassan! Hassan! o jeg brænder!
O! jeg døer i dine Hænder!
(Hun synker hen i Holgers Arme.)

Holger (reiser sig).

Trods hildende Snarer,
Trods Vellysts forførende Mine,
Trods tusinde Farer
Min Sang kun skal tone Palmine!

Mit frydløse Hjerte
Den Yndiges himmelske Mine
Lyksalighed lærte;
Og evig jeg elsker Palmine!
Fra Pol og til Pol
Den undrende Sol
Seer Intet saa skjønt som Palmine.

Hvad Skræk er tilbage?
O! Død kan min Jammer kun ende!
Min Vellyst er Plage,
Og Livet er Død uden hende.

Trods hildende Snarer,
Trods Vellysts forførende Mine,
Trods tusinde Farer,
Trods ventende Marter og Pine,
I Medgang og Nød,
I Liv og i Død
Jeg ene skal elske Palmine!

Almansaris,
(hvis Fortvivlelse er stegen, medens han sang, farer forvildet op.)
Fordømte! — Vagt! bortfør ham! langsomt svinde
Hans sorte Liv i Baalets Flammer! —
(Vagten springer frem og fører ham bort.)

Sjette Scene.

Almansaris (alene).

Marter!
Ha! meer end Helveds Marter! — Hevn og Elskov
Fortærer mig! — Nu døer han! o! mit Hjerte
Vil briste! o! det bløder! o! jeg rev ham
Fra dette Hjerte! Hassan! Hassan! Hassan!
Usalige! — nu brænder han! — Tilbage!
Tilbage Slaver! Grumme! Baalets Flammer
Nu slukke reent mit sidste Haab — o! Pine!

Meer end Baalets Flammer brænde
I min piinte Barm.
Flye mig, Billed! flye mig Tanke!
Hjerte brist! hold op at banke!
Skjul min Elskov! skjul min Harm!
O! jeg seer dem Baalet tænde!
Meer end Baalets Flammer brænde
I min piinte Barm.

Red ham! Red ham! kom tilbage!
O han kommer ei tilbage!
Kommer aldrig meer igjen! —
O! jeg seer dem Baalet tænde!
O! jeg hører Flammen brage!
O! hvor flyer, hvor flyer jeg hen?
(Hun styrter fortvivlet ud af Skuepladsen.)

Syvende Scene.

(Sultan **Bobul** paa sin Throne, omgivet af Emirer og Slaver.)

Bobul.

Forkynder det i hele Tunis høit:
„Saa straffer Bobul den, som Harems Dronning
„Forvoven nærmer sig!“
(Idet Slaverne ile bort, styrter Rezia ind med flagrende Lokker, i prægtig Morgendragt, og kaster sig ned for Sultanens Fødder.)
O! Sultan! frels ham!
O! frels ham! milde Sultan! frels min Holger!
Han døer! han døer! han døer uskyldig —

Bobul.

Fat dig!
Staae op! hvad bad Palmine vel, som Bobul
Ei vilde give? Tryllerinde! —

Rezia.

Hassan —
Min Hassan — kun min Hassans Liv!

Bobul (bestyrtset).

Din Hassan?
Den unge Slave, som har nylig vovet
At overraske Sultaninden? Hassan?
Du raser! han maa døe! —

Rezia.

Han døer uskyldig!

Bobul.

Hvad gaaer hans Liv dig an? forklar dig! —

Rezia.

Sultan!

Hans Liv er mit! jeg er hans Brud —

Bobul.

Forvovne!

Det vover du at sige mig? — Han døe!
Tredobbelt døe han nu! Din Graad er spildt!

Rezia (kaster sig atter ned for ham.)

O! tilgiv ham! o! tilgiv!
Kun mod mig din Vrede brænde!
Lad mit Liv, mit Blod den ende —
O! men spar min Hassans Liv!

Bobul.

Velan! det er i dine Hænder! — Engel!
Vær min! og deel mit Rige! deel min Vælde!
(Idet han springer ned af Thronen.)
Vær min — i dette Dieblik! —

Rezia
(som river sig løs af hans Arme.)

Tyran!

Afskyelige Barbar! o! heller Død
Og Helvedqval med ham, end Liv med dig —
O Døden os forener! —

Bobul.

Vel da! døe!

Paa Baalet! griber, Slaver! — vilde Flammer
Fortære denne Rasende!
(De gribe hende og føre hende bort.)

Rezia.
(Idet hun hensegner i deres Arme.)
Min Holger! —

Bobul (som styrter ud.)
Ha! de skal see hinanden brænde! —

Ottende Scene.

(Mørkt og skummelt Fængsel.)

Holger (i Lænker.)
Rezia! Rezia!
Lyden af dit Navn forsøder
Smerten af mit Savn!
Lindret Holgers Hjerte bløder,
Rezia! Rezia!
Ved dit elskte Navn!

Ak! Oberon! hvor er din Hjælp? Forladt
Af dig! forladt af Alt! og skilt fra hende
O! hvad er hendes Skjebne! — vee mig! vee mig!
Jeg ulyksalige!
(Idet han udstøder dette, styrter Almansaris, fulgt af to Slavinder med Lys, ind i Fængselet.)

Niende Scene.

Almansaris.
Endnu lyksalig,
Ifald du vil! Tilbedte, grumme Hassan!
Almansaris dig skjenker Frihed, Livet,
Sin Haand og Bobuls Throne. Vær lyksalig
Og gjør mig lykkelig! Mig Alting lyder —

Og, naar du vil, er din Forfølgers Hoved
For dine Fødder! Endnu, sidste Gang,
Endnu, min Hassan — glem Palmine!

Holger.

Hun er mig meer end Frihed, meer end Livet,
Meer end din Haand med alle Jordens Kroner!

Almansaris.

Saa døe da! døe da!

Holger.

Vel!

Almansaris.

For en Slavinde,
Som spotter dig i Bobuls Arm! —

Holger.

Ha! Slange!
Din Gift er spildt! jeg vakler ei! —

Almansaris
(idet hun styrter ned for hans Fødder).

Jeg elsker,
Jeg brænder, jeg tilbeder dig —

Holger.

Forgjeves!
Jeg døer for Dyden og Palmine!

Almansaris.

Til Baalet, Slaver, uden Ophold! —
(Han gribes af den fremspringende Vagt og føres bort.)

Tiende Scene.

Almansaris (alene).

Døe da!
Saa døe da! døe! — Forsvind i tifold Marter!

Og, naar du krymper dig i vilde Smerter,
Og raser mellem Luerne, og vrider
Dig som en Orm, og langsomt piint udstøder
Dit sidste Suk — o Vellyst! søde Vellyst!
Du kjøler mig! du lindrer mig! du kildrer
Med meer end Elskovs Fryd! — O, jeg er rolig!
Jeg er lyksalig, jeg! Triumph! Triumph!
Nu zittrer han! nu snoe sig Baalets Flammer
Om den Forpiintes Ledemod! Triumph!
Nu brænder han! nu gisper han! nu brister
Det sorte Hjerte! — Ha! jeg leer deraf!
Jeg døer i Latter! — glem ei Dyden, Ædle!
Glem ei Palmine! —

(Hun kaster sig hen paa hans Leie; men farer op igjen.)

Nei! o nei! o flye mig!
O flye mig, brændende Gestalt! bort! bort! hvor er jeg?
Usalige! hvad har jeg gjort? — o vee mig!
Jeg elsker ham endnu — o Hassan! Hassan! —

(Hun styrter ud af Fængselet.)

Ellevte Scene.

(En stor Plads i Tunis. **Holger** og **Rezia** staae lænkede med Baalet omkring dem. Vagt af Sorte med Fakler. Folket stimler til fra alle Kanter.)

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Holger.

O Qval!

Rezia.

O! Fryd!

Holger.

Du døer —

Rezia.

Jeg døer —

Holger.

Du døer for mig!

Rezia.

Jeg døer med dig!

Holger.

O bittre Qval! du døer for mig!

Rezia.

O søde Fryd! jeg døer med dig!

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Chor af Vagten.

Rykker an! rykker an!

Rezia.

O! Qval!

Holger.

O Fryd!

Rezia.

Du døer —

Holger.

Jeg døer —

Rezia.

Du døer for mig!

Holger.

Jeg døer med dig!

Holger.	Rezia.
Du døer for mig!	Jeg døer for dig!
O Helvede!	O Himmerig!

Holger.

Min Rezia!

Rezia.

Min Holger!

Holger.

O! Skrækken svinder ved dit Smiil!
Og Smerten smelter hen i Lyst!

Rezia.

Dit ædle Blik, dit Dies Ild
Opflammer Tillid i mit Bryst!

Holger.

Vi sees igjen! —

Rezia.

I Himmelen.

Holger.

O! snart formørkes dette Smiil!

Rezia.

Snart slukkes dine Dines Ild!

Holger.

Vi sees igjen —

Rezia.

I Himmelen!

Holger.

Vi sees —

Rezia.

Igjen —

Begge.

Vi sees igjen,
I Himmelen!

Chor af Vagten.
Rykker an! rykker an!

Holger.
Jeg er glad!

Rezia.
Mig Skræk ei rører!

Begge.
O med dig hvor døer jeg glad!

Holger.
Jeg er din —

Rezia.
Jeg dig tilhører!

Begge.
Døden os ei skiller ad.

Holger.
Vi sees igjen —

Rezia.
I Himmelen!

Chor af Vagten.
Tænder an! tænder an!
Stikker Baalet i Brand!

(De sorte Slaver nærme sig med brændende Fakler og stikke Baalet an. Det blusser op; men slukkes pludselig i et skrækkeligt Tordenskrald. Baalet forsvinder. Holger og Rezia staae frie, løslabte af deres Lænker, ved hinandens Side. Holger har Hornet om sine Skuldre. De Sorte vige tilbage, idet de raabe:)
Skræk!

Holger.
Oberon!

Rezia.
Ak! Oberon!

Alle Slaverne og Vagten.
O Skræk!

Tolvte Scene.

Sultan Bobul,
(som styrter ind fra den ene Side af Skuepladsen.)

Pardon!

Sultaninde Almansaris,
(som styrter ind fra den anden Side.)

Pardon!

Holger.

Foragtelige! føler
Min hele Hevn —
(Han støder i Hornet.)

Kerasmin,
(som pludselig stormer ind til Holger.)

O Herre! bedste Herre!

Oberon,
(bag paa Skuepladsen, nærmende sig til Holger.)

Triumph!

Titania,
(ligeledes, nærmende sig Rezia.)

Triumph!

Holger (omfavnende Rezia.)

Min Rezia!

Rezia (i hans Arme.)

Min Holger!

(Alle de andre begynde at dandse. Bobul svinger om med Almansaris, som forgjeves strider imod. Vagten, de sorte Slaver, Vrimmelen af Pøbel, Mandspersoner og Fruentimmer, Alting, undtagen de fire Elskende og Kerasmin, dandser.)

Oberon
(til Holger, omfavnende Titania.)

Dig skylder jeg hende!

Titania
(til Rezia, i Oberons Arme.)

Dig skylder jeg ham!

Holger (til Oberon, omfavnende Rezia.)
Du skjenkte mig hende!
Rezia (til Titania.)
Du skjenkte mig ham!
Kerasmin.
O Fryd! o Fryd!
Hop! hop! hop! hop!
Farvel vor Nød!
Farvel o Død!
De frelste bleve!
De leve, leve!
O Fryd! o Fryd!
Hop! hop! hop! hop!
(De Dandsende udmattes efterhaanden. Oberon svinger sin Liliestav imod dem, og raaber:)
Forsvinder! forsvinder!
For Oberons Harm!
Titania.
Forsvinder! forsvinder!
Chor af Alfer og Sylpher,
(som komme dandsende ind.)
Forsvinder! forsvinder!
For { Oberons / Titanias } Harm!
(Barbarerne forsvinde af Skuepladsen.)
Oberon,
(medens Sylphiderne krandse Holger og Rezia.)
Nyd, elskte Par! den Løn, som Dyden vinder,
Urokket, varig, evig, uden Hinder,
I Elskovs rene Himmel Arm i Arm!
Titania.
Fra denne Dag skal ingen Sky den dække,
Med evig nye Smiil dens Sol skal vække
Forynget Fryd i Eders skyldfrie Barm!

Chor
af Alfer, Sylpher, og alle de Øvrige paa Skuepladsen.

Alfers Konge } skjønner
Sylphers Dronning }
Reen Uskyldighed;
Sylphers Dronning } lønner
Alfers Konge }
Dydig Kjærlighed!

Anmærkninger

til andet Bind.

---

1. **Lyriske Digte.** Saavel ved den ældre som ved denne Udgave af J. Baggesens danske Værker har man søgt at ordne de lyriske Digte systematisk og chronologisk saaledes, at Digte af forskjelligt Indhold og fra forskjellige Perioder ikke unødvendigen blandedes imellem hverandre. I denne Udgave har Udg. imidlertid forsaavidt afveget fra Ordningen i den ældre, at den chronologiske Orden ogsaa i sin mindre Detail er bleven underordnet den systematiske. Da flere ældre lyriske Digte ere blevne omarbeidede ved en sildigere Udgave, er det ei heller vel muligt at følge en streng chronologisk Orden med dem alle. Og naar derfor Tiden er angiven, i hvilken en Samling af Digte i det Hele taget ere fremstaaede, viger deres indbyrdes chronologiske Ordning for Afrundingen af den hele Gruppe. Heri har Udg. ogsaa for en Deel fulgt det Exempel, Forf. selv har givet ved Udgaven af det i 1801 udkomne Bind „Lyriske Digte“. Medens derfor i den ældre Udgave de meddeelte „Hymner, Oder og Elegier“, i en muligst streng chronologisk Orden, ere blandede imellem hverandre, saa ere de i denne Udgave grupperede mere systematisk.

2. Hymner og Oder, S. 1. Med disse begynde de lyriske Digte, ligesom i Forf.'s egen Udgave fra 1801; og ligesom i denne anføres Hymnerne først, og iblandt disse Hymnen: Den eneste Gud, endskjøndt denne først er digtet imellem 1787 og 1789, og saaledes noget yngre end enkelte af de paafølgende Digte.

3. Sjælens Høisang, S. 7. Ideen til denne Hymne blev udkastet paa Digterens første Alpevandring i 1789, og udvikledes senere fuldstændigere paa Tydsk i Digtet „An Gott“ (See: J. Baggesens Poetische Werke in deutscher Sprache, 2ter Theil.)

4. Christi Død, S. 8. Denne Hymne er som et Oratorium sat i Musik af Capelmester Schulz og opført i Slotskirken første Gang i 1792. Hymnens særskilte Aftryk er ledsaget af Forf.'s danske Oversættelse af det latinske Motetto: Kyrie eleison.

5. Skabningens Halleluja, S. 13. Oversat af Forf. paa Tydsk (See: J. B.'s poetische Werke, 2ter Th.), og componeret af Capelmester Kunzen. Ved det tydske Digts Udgave i 1803, har Forf. tilføiet den Bemærkning: „Halleluja bruges af Digtere og Componister med Tonefaldet snart paa den anden og snart paa den tredie Stavelse. Dette sidste er vel det rigtigste, men da det er mindre velklingende, har Forf. i Almindelighed lagt Tonefaldet paa den anden Stavelse.“

6. Danmarks Lovsang, S. 19. Digtet oprindeligen som „Lovsang til Kongen for Böndernes Frihed“; sat i Musik af Capelmester Schulz og opført i Slotskirken første Gang d. 3die Febr. 1793, i Anledning af Kongens Fødselsdag.

7. Andagtshymne, S. 25. Til denne Hymne er Ideen, ifølge Forfatterens egen Bemærkning, tagen i 1789 af

Ramlers Rhapsodie: „Allgemeines Gebet“; men i 1802 har Digteren i Paris, uden at have Ramlers Original ved Haanden, omplantet Hymnen paany i det tydske Sprog („Andachtshymne“, Poet W., 2ter Th.), tildeels for at see, hvor nær han kunde komme den tydske Original ad denne Omvei.

8. *Ludvigslund, S. 30. Digteren har saaledes benævnt Trolleborg, hvor han i 1787 digtede den meddeelte Ode, der tidligere havde hiin og senere denne Overskrift.

9. Revolutionen, S. 43. Denne Ode har Forf. ogsaa i 1793 digtet paa Tydsk (See: Poet. W. 2ter Th.), og Udg. antager, at den tydske Digtning er den ældre.

10. Hellebeks Harpe, S. 45. Ogsaa denne Ode er tillige digtet paa Tydsk (See: Poet. W., 2ter Th.); men begge Digtninger kunne betragtes som originale. Til det tydske Digt har Forfatteren i 1803 bemærket iblandt Mere: Landgodset Hellebek, beliggende paa Sjællands yderst romantiske Nordkyst, har sit Navn efter Bækken Hela, der har været indviet til Dødens Gudinde. Dets fortræffelige Besidder vilde høist sandsynligen være bleven en stor Digter, hvis han havde tilladt sig at følge Musernes Vink, hvilket han, „liig Solon“, kun havde gjort i enkelte Momenter af sin tidligste Ungdom. Liig Athenienseren „Cekrops“ borthængte han sin Harpe, for, som Statsmand, ganske at hellige sig Statens Tjeneste.

11. Til mit Fædreland, S. 48. Denne Digtning er fra 1796, og dens første Overskrift: Danmark (Gjensyn og Tilbageblik).

* „Barndoms Uskyld.“ Forfatteren har senere brugt Udtrykket „Fordums Uskyld“, men Udg. har beholdt det ældre.

* „Heloises Lund,“ S. 49. Denne skildres af Rousseau som en af de meest fortryllende.

12. Primula, S. 51. Digtet allerede 1782 og saaledes det ældste Digt iblandt de erotiske Sange og Elegier, hvilke Udg. har troet at burde adskille fra de meddeelte Hymner og Oder.

13. Idealia, S. 60. Ogsaa dette Digt er et af Forf.s ældste. Han har i 1809 oversat det paa Tydsk: „Meine Göttin“, og i Udgaven af hans tydske Værker (5ter Theil) er det optaget som Indledning til en Samling af erotiske Digte: „Letzte Dichterliebe“; hvilken Cyclus iøvrigt først er digtet i 1823.

14. Lycas til Lycilis, S. 68. Digtet 1785 og meddeelt efter den ældre Udgave. Det er nemlig saavel ved de danske Værkers ældre Udgave, som ved denne, overseet, at dette Digt er udkommen paany i 1801 under Overskrift „Bønhørelsen“ og helliget Fanny. Noget senere er det oversat paa Tydsk (: „Liebetrunkenheit,“ Poet. W., 2ter Th.)

15. Til Amor, S. 71. I Udgaven 1786: „Seiladsen“.

* „Luftens“ — — — Ældre Variant: „Tempes“ — — —

16. Trøsten, S. 72. Digtet 1788.

* „Visheb“ — — — En sildigere Variant er „Tanke“, men Udg. har foretrukket det ældre Udtryk.

17. Elegier til Seline, S. 83. Disse ere fremstillede som et samlet Heelt, saaledes som dette allerede er skeet i de danske Værkers ældre Udgave med Digtene til Nanna, og i de tydske Værker med den Samling af Digte, der have til Overskrift: „Letzte Dichterliebe“.

18. Digtekonstens Undfangelse, S. 114. Med dette Digt har Udg. begyndt den Samling af erotiske Digte, der ere helligede Palmine, men iblandt hvilke nogle enkelte oprindeligen henhøre til en tidligere Periode, navnligen: „Helbredelsen“ (1786) og „Skilsmissen“ (1788), og ikkun ere gjengivne senere i

en nyere, forbedret Udgave. Det sidstnævnte Digt har Forf. i 1797 ogsaa gjengivet paa Tydsk i Hexametre (See: Poet. W., 2ter Th.)

19. Flyvedigte af blandet Indhold, S. 137. De under denne Overskrift meddeelte Poesier ere fornemmeligen saadanne mindre Digte, der ved en given Anledning ere rettede til enkelte bestemte, sædvanligen navngivne Personer; hvilke Digte i den ældre Udgave vare blandede imellem Hymner, Oder og Elegier.

20. Den brave Digter, S. 150. Tilegnet Paster og senere Biskop Victor Kristian Hjort, Fader til Forf. af de fra Trylleharpens Procedure bekjendte „Tolv Paragrapher."

21. Roserne, S. 160. Af denne Romance, som er digtet paa Trolleborg i 1787, har Forf. i 1823 oversat de tvende sidste Vers paa Tydsk: „Die welkenden Röschen," og tilføiet dem tvende nye: „Als sie wieder aufblühten." (See: Poet. W., 5ter Th.)

22. Viser og Sange, S. 197. I en af Forf. 1799 nedskreven Fortegnelse over hans Digterarbeider har han under denne Overskrift anført de Poesier, der her ere meddeelte: og af denne Grund ere Digtene: „Da jeg var lille", — „Morgensang" o. fl. meddeelte iblandt: Viser og Sange, istedetfor i den ældre Udgave iblandt Hymner, Oder og Elegier.

De i den ældre Udgaves 3die og 7de Bind meddeelte Sange: „Afskedsvise", „Min Sang om min Veninde", „Friheds Kampsang", „Frihedssolens Opgang" og „Citherspilleren" ere, af Hensyn til den chronologiske Orden, optagne allerede i dette Bind.

23. Da jeg var lille, S. 200. Om denne Digtning findes udførlige Bemærkninger i J. Baggesens Biographie. I Bind. Tillæg VI. En tydsk Oversættelse („Meine Kindheit") findes i „Poet. Werke, 2ter Th.")

24. Den rette Biskop, S. 234 og Slutningssang S. 240, ere ligeledes begge oversatte af Forf. paa Tydsk. See: „Der ächte Bischoff“ og „Rauschlied“ i „Poet. W. 2ter. Th.“

25. Frihedssolens Opgang, S. 245, er af Forf. udarbeidet paa Tydsk og udgivet i 1803 som en Frihedshymne: „Der jüngste Tag (Nach Gott weiß wie vielen Jahrhunderten zu singen)“; see Poet. W. 2ter Th; men i 1813 omarbeidet paany og fordeelt i særskilte Aftryk, under Overskrift: „der erwachte Tag. Auferstehungshymne an Alexander.“ (See: „Poet. W. 5ter Th.“).

26. Holger Danske, S. 249. I den ældre Udgave af de danske Værker findes kun optagne sex Digte af dette lyriske Drama, hvorimod det i denne Udgave meddeles heelt. Thi vel har Forfatteren selv benævnt dette Drama kun et Forsøg; men da det har erholdt en litterair-historisk Berømthed og desforuden er saare rigt paa lyriske Skjønheder, har Udg. troet at burde meddele det i sin Heelhed.

27. Videre og tildeels fuldstændigere Oplysninger om flere af de meddeelte Digte findes i J. Baggesens Biographie, der tillige er et Supplement til Digterens danske og tydske Værker.

28. Flere Digte, som ere optagne i den ældre Udgaves andet Bind, findes ikke i dette; men disse ville blive meddeelte i de paafølgende Bind, der, hvor de ifølge en formeentlig bedre Ordning høre hen.

Jens Baggesens

danske Værker.

Anden Udgave.

Ved

August Baggesen.

Tredie Bind.

3

Kjøbenhavn.
Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.
Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1845.

Poetiske Skrifter.

Tredie Deel.

Lyriske Digte.

Anden Samling.

Indhold.

Flyvedigte af blandet Indhold. Anden Samling.

Side.

Hymner og Oder.

1798—1818.

Til Frederik,

Kronprinds af Danmark.

Naar tvende Rigers Brødrestemmer lyde,
Fra Slot og Hytte, henrykt til Din Priis,
Naar Hjemmets Jubler Tak Dig og Beundring yde,
Mens Fremmede maae selv, trods Avind, lydt udbryde:
„De Danskes Eiegod er stor og viis!“

Naar Barder (o! den eviggrønne Krone
Mig vinker mindre skjøn, end disses Held!)
Besjælt af Din dem nære Guddom, nær Din Throne,
Bestraalt af Himlen i Marias Smiil, Dig tone,
Beruust af Fædrelandets Glæders Væld —

Hvad kan da den landflygtige Camene,
Fortrolig kun med Veemods Melodie,
Som, Halcyone liig, hensukker Livet, ene
Blandt fjerne Klipper, langt fra Hjemmets Hippokrene,
Dig nynne — værdigt Danmarks Harmonie?

Og jeg var eengang blandt de Lykkelige,
Hvis Lod — misundt af hvert et Sangens Folk —
Det blev, at krandse Mod og Dyder i det Rige,
Som friheddannes af en Hersker uden Lige,
Da blev og min Begeistring Glædens Tolk;

Da greb en Gud min Aand, hvis Ild fortærte
Mit Støv, og luttred' det til Himles Lyst;
Da slog, af Brødres Fryd oplivet, høit mit Hjerte;
Da svulmed', trods hvert Nag af egen jordisk Smerte,
Til Sang om Danskes Salighed mit Bryst:

O Du, den ædleste blandt Jordens Helte,
O Fred'rik! stor i Fred, og stor i Krig!
Da tolked' jeg den Graad, som mine Brødre fældte,
Hvergang det Danmarks Held og Danmarks Ære gjældte,
Ved at erkjende Nordens Skjold i Dig!

Da blandte jeg med glade Barders Toner
Min Harpes Klang, mit Hjertes høie Raab;
Og, skjelnet selv i Chor af krandsede Teutoner,
Udbredte jeg min Sang til Sydens næste Zoner
Om Tvillingrigets Lyst og Nordens Haab.

Men nu! hvad kan, hvad tør en Flygtnings Læbe,
Som Skjebnen fjernte fra det elskte Nord?
Hvis Jubellyd, som frem af knuste Hjerte stræbe,
Ubodelige Savn i Fødslen grusom dræbe?
Hvad kan en Iisfugl — langt fra Lundens Chor?

Sig hæve kan den! end engang sig svinge
Fra sit eensomme, fjerne, tause Skjær!
Og, trods den Afgrunds Magt, hvis Taarne de omringe,
Med nordisk Mod og Lyst paa sin Beundrings Vinge
Høit overflyve Mørkets hele Hær —

Lydt gjennemskingre Nat og Storm og Torden —
I sidste Suk omnynne Herthas Ø —
Endnu engang, Dig nær, o Fred'rik! i Dit Norden
Lovsynge høit Din Daad, Dit Værd for hele Jorden —
Henflagre til Dit Alters Fod, og — døe.

Til Nordens Urania.

Tør uden ubesindigt Overmod,
Ukaldt, og uden Dødens Hædersstempel,
En Skjald, der længes efter Glemsels Flod,
Sig nærme Nordens Sangflugts Æthertempel
Og ydmyg knæle for dets Guddoms Fod?

Ak! uanseelig, uden Vingepralen,
Uglimrende, med askemørke Fjær,
Hans Sangfugl svæver frygtsom Thronen nær,
Og zittrer blendt af Pragt i Disarsalen;
Den skuer rundt de Fugle, store, smaa,
Med Perler og med Diamanter paa,
Med Iris's og Auroras Anbefalen;
Og seer i Kredsen, hvor de vinkte staae,
Sig Stakkel ene grim fra Top til Taa.

Men Uskylds Dronning! selv dit Øie saae
(Jeg saae det) ofte mildt til Nattergalen —
Og den er uskjøn, glimmerløs, og graa!
Upyntet, næsten som Minervas Ugle
Blandt Tempes og Olymps udmærkte Fugle,
Den tryller intet Blik med himmelsk Lyst;
Men den har Lyd, der dulme skyldfri Smerte,
Der trænge dybt i Veemods aabne Hjerte,
Og den har Edens Gjenklang i sit Bryst.

Du, som den sang i neppe hørte Toner,
Mens skingred' af en mere vældig Klang
Fra Dybet, hvor din Modgudinde throner,
Dit kolde Thules Strande, Fjeld og Vang,

Urania! o! lad med stækket Vinge,
Paa dine bedste Døttres Høitidsdag,
Den Syge dig sit — maaskee sidste — Slag,
Om tilsmiilt ei, dog uforagtet bringe!

Til Bonaparte.

Hvilken Mand, Helt, Gud, o du Lyd fra Pindus,
Clios høisangfordrende Røst! hvis Gjenklang
Rører alt selvdirrende Harpes Strænge,
Gjælder dit Magtbud?

Hvilket Navn bør dybt i din Kløft, o Rhodan,
Høit om Montblancs Top, og fra Pol til Pol rundt
Tord'nens Festklang døvende, trefold Echo
Festlig gjentage?

Ilions Borg sank, og i Seklers Stormhav
Ilions Muurs styrtende Magt, og selv du,
Ilions gruusreisede nye Colos, høit-
taarnende Roma!

Trefold Grav opslugte din Æt, Herakles!
Cyrus's Sol gik ned; Alexanders; Cæsars;
Hedenold! din Verden forgik; med den sank
Gudernes Afkom.

Frankens Helt, du Carl! og de Russers Helt, Czar!
Preussers Helt, Eneherskernes Mønster, Fredrik!
Eders Maaner straale ei meer. Hvorhen i
Heltenes Tusmørk?

O Begeistring! Lyn, o kun vilde Lynglimt
Møde dig, rundtspeidende Blik! Europa
Hyller afgrundstigende Damp. Omsonst du
Kaldte mig, Clio!

Ingen Sol opklarer, og intet Maanlys
Jordens Nat; selv Stjernerne slukkes; rundt om,
Mellem Bjergtroldspøgelser, saae jeg Dverge
Kravle paa Dverges

Skuldre, fem Lag høit; men et Pust, og hov'dkulds
Styrtet laae Skykjæmpen i Gruus! selv femfold
Hundred opdyngt skued' mit Blik; men aldrig
Stod der en Heros.

Hvi dog, Luftstrøm! suser du saa? Hvi dirrer
Lyren, syvklangfyldt, som om Musen selv den
Rørte? Syng! syng! toner mig Drancens Drøn i
Alpernes Gjenlyd.

Milde Luft, sydviftede! Fra hvad Alter
Steg din laurbærrygende Duft? Din Ørn, Zeus,
Svæver nær, nær, nærmere — Skræk! dens Rov alt
Suser jeg henrykt

Ned fra Bernhards øverste Tind, hen over
Heltes fordums Speil, det ruinomkrandste
Middelhav, hen over din Ø, Calypso!
Ætna forbi, hen

Over Minos hellige Grav, ustandset
Hen forbi hiin Bred, hvor af Havet opsteg
Aphrodite, hen i din aabne Favn, syv-
armede Nilus!

Skræk! men her! hvad Syn! Pyramiders Zittren!
Støtters Fald! Jordskjælv! Catacombers Aabning!
Hedenold gjengangende, vakt af Portens
Styrtende Hvælving!

O men hist — hvem skuer jeg hist med Ægis
Væbnet? ham? ham selv, med Apollos Aasyn,
Skuffer ei hvert Træk, min triumphomtonte
Helt, Bonaparte!

O! du Vognborgknuser i Kamp, Ares,
Ares? nei, Zeus selv paa Titaners Bjergfald.
Slag i Slag Lyn slyngende, du, min Hoisangs
Skjulte Begeistring!

Din Triumphvogn vende du snart! Europas
Hæse Suk, ak! sidste maaskee, dig kalder.
Iil, Olympskjoldrustede hjem, og styrt den
sidste Chimæra.

Til Skibet, som førte Virgil over Havet.

(Horazes tredie Ode.)

Nu! saa styre dig Cypria,
Samt med Tvillingelys Helenas Brødrepar!
Medens Vindenes Fader, hver
Stormvind fængslende, blot lader Japyx ud.

Snekke, som min Virgilius
Anbetroedes! bring, bring ham i trygt Behold
Hen til Atticas fjerne Kyst,
Og bevar mig min Sjæls elskede Halvedeel! —

O! dens barkede Bryst har dækt
Trefold Malm, der sit Liv først paa et skrøbeligt
Flaad betroede det vilde Hav,
Uden Frygt for den brat styrtende Lybikers
Skykamp med Aqvilonerne —
For Hyadernes Mulm — eller den rasende
Notus's Magt, der, som ingen, snart
Taarner Adria, snart trykker dets Vover ned.
Hvad Slags Død vel forfærded' den,
Der uskrækket har seet Hvalernes Kjæmpe-Svam —
Afgrundbølgernes Sqvulpen — og
Tordenfjeldenes grueygtige Klippemuur?
Frugtløst fjernede Land fra Land
Viist en ordnende Gud ved det usællige
Hav, hvis dog det forbudne Spring
Over Sundene frækt vover et Fjælleflaad!
Alting bydende vovsom Trods
Styrter Menneskens Slægt frem i Formastelser.

Ildens farlige Himmelran
Skjenkte Folkenes Sværm Japets forvovne Søn.
Fra den Tid har fortærende
Sot og utallige nye hidsige Febre sig
Spredt paa Jorden, og brattet os
Den nedglidende Veis fordum dog længere
Sikkre Bane til Acheron.
Voved' Dædalus ei gjennem den tomme Luft
Flugt, skjøndt ikke med Vinger født?
Brød til Helvede selv Herkules ei sig Gang?
Intet skræmmer en Dødeligs
Voven; Himmelen selv stormer vort Overmod;
Og dets Travlhed tillader ei
Brødeheevnerens Arm Hvilen fra Lynildsving.

Offerstenen.

Forfærdelsens Nat omhyller Jorden;
Hvert Havets Lys er slukt, og mørk er Himlen vorden;
Rundt Livet bæver under Dødens Fod,
Mens Toppen vildt omhvirvlt af Skyens Torden,
Det stammedjærvste Træ, den gamle Bøg i Norden,
Flakt vakler, rystet i sin Rod.
Alt rokkes, falder, styrter i det Fjerne,
Trindt om nedsynker Alt i Gruus;
Trods utaalmodig Kraft i Hjertefolkets Kjærne,
Der slog de gamle Slag igjen saa gjerne; —
Mod Krampeslag i Kjæmpen Ymers Hjerne,
Mod Himlens Rasen, mod den blinde Skjebnes Ruus
Kan intet Mod, og ingen Troskab værne.

Men, Surtur, ras! storm! ryst! og styrt! og knuus!
Dig trodser, liig vor Pols urokkelige Stjerne,
I Templet, Nordens Aand engang har bygt,
Eet Alter, paa hvis Steen vi offre trygt
For Ragnarokur uden Frygt;
Fra dette stiger en treenig Flamme,
Usluft af alle Tidens Stormes Bruus,
Høit gjennem Hvælvingen og alle Pillers Gruus:
Og det er Eenheds Lyst i Brodres skilte Stamme,
Og Nordens Had til Syd, det evige det samme,
Og Gothers Kjærlighed til Nordens Kongehuus.

Israeliternes Lovsang.

Chor.

Urim fluktes, Thummim tier,
Zions Harpers Harmonier
Tabte sig i Klagens Ork;
Avnespredt er Jordens Brimmel
Salems fordum lyse Himmel
Er nu mørk!
Gud! saa har du vendt dit Oie
Bort fra Sarons yndte Høie,
Fra dit Altars ældste Stæd?
Abrams Skygge, du, som svæver
Der, hvor Herrens Frygt end lever,
Græd! o græd!
Herren har forladt din Sæd!

Recitativ.

Ja! bort fra Høiene, hvor Baals Priis
Afvexlede med Lovsang til Jehova,
Har Abrams Gud sit Ansigt vendt — fra Dalen,
Hvor Spædes Nallen offredes til Moloch —
Og fra det Tempels Gruus, hvis Helligdom
Besudledes af Utugt; knuset har
Hans Torden Achabs Spiir, og avnespredt
Hans Storm Børnemorderens Trælle;
Men ikke har han vendt sit Øie bort
Fra den Retfærdiges bevarte Spor,
Og ei det Folk forladt, som ei forlod ham!
Græd, store Skygge! græd; men græd af Glæde!
Din Æt har Herren bygt et andet Sæde!
Lyt fra din Himmel ned til Nordens glade Lyd,
Og hør med salig Lyst din Afkoms yngste Toner
Sig blande fædrelandsk i festlig Fryd
Med Jubelsang af Danmarks Millioner!

Aria.

Zion, end din lange Klage
Paa den gladeste blandt Dage!
Glem i dine Sønners Hjem
Fædrenes Jerusalem!
Fredens milde Gud paa Jorden
Skjenkte dig et Hegn i Norden!
Og det bedste Folk i Fredens Havn
Tog dig venlig i sin Broderfavn.

Chor.

Held os! Fredens milde Gud paa Jorden
Skjenked' os et Borgerhegn i Norden,
Og det bedste Folk i Fredens Havn
Tog os venlig i sin Broderfavn!

Recitativ.

Aarhundreder omvankte paa den Jord,
Som Patriarker bygged', landsforviist,
Forfulgt og haanet, Patriarkers Afkom.
Det Folk, med hvis oprindelige Lys
Jordborgernes Forklarelse begynder —
Hvis Stifter reddede fra Undergang
Fornuftens Skat i Troens ældste Lov —
Det Folk, hvis Skrift er Kundskabs ældste Kilde,
Hvis vise Konges Navn endnu idag
Opfylder Morgenlandet med sin Glands —
Det Folk, af hvis vidunderrige Skjød
Europas Aanders Fredbehersker fremgik —
Var negtet Arvedeel i Folkeret,
I Dannelsens almindelige Have,
Og selv i lovløsvilde Horders Eie!
Udstødt af Brødrestaters indre Samfund,
Nødt til et Aanders Kald uværdigt Liv,
Gik tabt for Borgerdriftens frie Forædling
Dets Virksomhed og ufortrødne Flid.
Da saae den fredegode Drot i Nord,
Hvis Iid er Byrders Letten, og hvis Daad
Er Borgervels Udbreden, han, som brød
Stavnbondens Aag og Negertrællens Lænker,
Den til hans Fredland tyede bange Flok —
En Hjord foruden Hyrde. Hegn og Skjerm
I Fredens Skjød han skjenkte dem, og see!
Den tredde Blomst sprang ud i Krandsen om
Den Fredegodes hæderkronte Tinding.

Chor.

Held os! Fredens bedste Gud paa Jorden
Skjenked' os et Borgerhegn i Norden,

Og det bedste Folk i Fredens Havn
Tog os venlig i sin Favn.

Aria.

Lyder atter Zions Harper, lyder!
Med en ny og liflig Klang!
Klinger i det hulde Sprog, som gyder
Fredens Honning i vor Sang,
Der fra Hjertet som fra Læber flyder!
Byttet har vi vore Fædres Sprog
Med det Folks, som i sin Favn os tog;
Knælende for Dannerkongens Throne,
Vi, Danmarks Børn, vor Glæde dansk la'er tone!

Chor.

Gamle, glemte Thummim tie!
Smelt du nye Zions Lovsang i
Hele Fædrelandets Harmonie —
Færdig er den Fredegodes Krone!

Ode til Sommerfuglene.

Ludvig Heiberg helliget*).

I Blomsterengle, som min Aand forynge,
Mens Øiet fro betragter Eders Klynge
Paa Tillien under det krystalne Tag,
Nu Fugle der, hvor Phantasien bygger
Sit Drømmeslot i morgenrøde Skygger,
Hvor Billeder om Billeder sig slynge,
Omflagrer mig, med hulde Vingeslag!
Thi, Luft-Libeller, Æther-Amoriner,
Aglaier, Thalier og Euphrosiner,
I Sylpher! Eders Yndling vil jeg synge
Min Nymphes Tak paa sin Forvandlingsdag!

Og du, som, da mig nylig midt i Toget
Mod Øgler, Tudser, Kryb og saadant noget,
Den knappe Støvets Pandserskjorte sprak,
Mig nøgen baded' i den rene, milde
Danfanas styrkende krystalne Kilde,
Hvis Grotte skjulte mig for Flokkens vilde
Forfølgelser med Skjerm mod Pølens Pak,
Laan mig, du Perle mellem blide Muser,
Hver Lyd, der i dit lette Nordlys suser,
Hvert Sommerfugletræk i Dannersproget,
Til med lidt Glands at spragle Sangens Tak!

---

*) Efter en min lille Søn tilsendt Foræring af hans Insektsamling paa Festdagen den 28de October 1815.

Men, Himmel! tør jeg troe de hulde Syner?
Paa Balsambolstere, paa Vellugtdyner,
I Zephyrvugger af ambrosisk Duft,
Som Fryd=Kjærminder, løst fra Veemods Stængle,
Som spæde, smaa, nyfødte Haabets Engle,
Med Seraphblik og Cheruboienbryne
De smile, legende med Lys og Luft!
Jeg seer dem stige, vrimle, flagre, skimre,
Liig tusindfarvte Morgenstjerner glimre,
Straalspille, tindre, flamme, funkle, lyne
Hoit over deres Krysaliders Gruft.

I Sværm af Pompens Helikoniader,
Foran dem alle svæver Sangens Fader*)
Paa Lillievinger til Parnassets Top —
Ham følge festligklædte Danaider,
Halvguder, Kamp=Heroer, Titanider,
I Duggens Huldgudinders Perlerader,
Med alle Blomsterbørn, til Templet op;
Mens bag dem Maanskinhavets Doridiner,
Og alle Sangens samtlige Seliner
Fra Templer, Hytter og Olympens Gader
Med Ynde slutte Skjønheds lyse Trop.

Opvaagnet nylig selv af Sangens Dvale,
Ved Bredden af mit lille Blomsts Kastale,
Paa Rosens og paa Lilliens Fødselsdag —
Med egen Larve dybt i glemte Gruber,

*) Papilio Apollo.

Nu Cherub selv imellem froe Cheruber,
Høit hævet over Fienders tause Dale,
Skyleiret i bevinget Vennelag —
Med skjærpet Sands, med Millioner Øine,
Naturens Pantheon jeg seer sig høine,
Mens alle Konstens Aftenstjerner dale,
Dækt med Uranioners Himmeltag.

Jeg seer de Farver, Lysets Pensel maler —
Jeg mærker Ord, som Livet ene taler —
Jeg hører Lyd, som intet Echo naaer;
Jeg lytter til ukjendte Melodier
I Blomsternyn og Nordlysharmonier,
I Slag paa Slag af Idas Idealer,
Og Klang af Harpen, Livets Engel slaaer.
Men Sangen selv slaaer lyse gyldne Triller,
Og Klangen, som i Blomsterhimlen spiller,
Er Havets Rødme liig, naar Solen daler,
Og Luftens Smiil, naar atter den opstaaer.

Saaledes saae det første Blik herneden
Rundt om det end useete Selv i Eden
Nyskabte Væsners underfulde Dands:
Naturens hele hulde Børnevrimmel
I Flod og Eng og Luft og Skov og Himmel,
Henrykt, med Glædens Zittren og Tilbeden,
Begynde Livets lyse Jubeldands —
Mens flyvende Saphirer og Rubiner
Og Ild-Cheruber, rundt, og Seraphiner,
Som om de tændte Lys i Evigheden,
Opfyldte Rummets dybe Nat med Glands.

Men hvad er i det Stjernehav af Luer,
Hvori jeg de bevingte Blomster skuer,
Min hjertebrustne Larves Stjerneskud?
Den næste Cherubs Blik det neppe skimter,
Det flyver op af Støvets Mulm og glimter
I Himmelhøiden over Jordens Tuer,
Eet Lyn blandt dem, der aldrig slukkes ud —
Det nynner mellem Straalerne, som spille:
Hvor er du stor, Natur, selv i det Lille!
Og hvad var i din Skjønheds Tempelbuer
Min Gnist, hvis den ei tabte sig i Gud!

Held denne Gnist ei blot i Evigheden,
I Lysets Favn høit over Ørne-Reden,
I Tanke-Kilden, af hvis Væld den sprang,
Hvor den med dem, som længst i Tiden brændte,
Hvis aldrig slukte Lys tilbagevendte,
Med alle Gjætterne, som vandred' heden,
Chorflammer i den løste Gaades Klang,
Held den, hvis Farvespillet her i Livet,
Som blev dens givne Tankestraale givet,
Og fandt en venlig Andagts-Gnist herneden,
Der gjerne sig med den til Kilden svang!

Til Dannerkongen.

(Den 28de Januari 1816.)

Konge, Du, som alle Danmarks Sønner,
Affkom af den ældste Hædersslægt,
Signende Din Dag i Sang og Bønner,
Lydt befale Himlens Varetægt!

Du, hvis Navn og Billed nu omslynge
Krandse paa hver Borg og i hver Vraa,
Hvor sig om Dig Selv ei kunne klynge
Landets Børn med Høitidsklæder paa!

Fred'rik, som jeg tidlig Fredegode
Døbte, Dit Danfanas unge Præst,
Mens blandt Skjaldene, der om Dig stode
Signende, jeg ofte stod Dig næst!

Konge! Fader! fjern nu fra Dit Øie,
Skjøndt i Aand og Iid Dig evig nær,
Kan til Sangen ei Dit Øre bøie
Sangeren, der eengang var Dig kjær!

Ei med Trygleren omkap jeg træder
Op ad Naadetrappen uden Kald,
Kryben ei, saa lidt som Hovmod, klæder
Dannerkongens alderstegne Skjald.

Men af Digter-Kredsen udelukket,
Der paa Borgen selv tør Harpen slaae,
Stiger dog for Dig til Himlen Sukket
Klangledsaget i min skjulte Vraa.

Skjalden, i et halvt Aarhundred graanet,
Som, hvergang Din Festdag kom igjen,
Sang Din Lovsang, troer sig hvergang skaanet
Sangerlivet, for at synge den.

Det var saa de gamle Skjaldes Vane,
Kongelov og Sangliv var dem Eet:
Først, hvor endtes Danskjoldungens Bane,
Danneskjaldens Fjed ei meer blev seet!

Thi, at frygte Gud og Kongen ære,
Er det høie Skjaldskabs første Bud;
Og min Sang skal uafbrudt det lære,
Til med Fred'rik jeg gaaer hjem til Gud!

Vær velsignet, Nordens Førstefødte!
Danmarks Fyrste, Herthas ædle Søn!
Signet for hvergang Dit Hjerte blødte
Ved hver Dans og Anguls Saar i Løn!

Vær velsignet høit for hver Hjerte-Tømmen,
Du har paa dit Almagt-Scepter lagt!
For hvert Offer af Erobrer-Drømmen,
Du har vaagen Fædrelandet bragt!

Vær velsignet, til Du bringer heden
Villien, som seirer over hiin!
Og hvor selv Trajanernes herneden
Straale vil i Høihed under Din!

Men tillad, mens Skjalden lydt velsigner,
Dannerkonge, Dig, at dannedjærv
Og med freidigt Mod, som Fædres ligner,
Han Dig yder meer end denne Skjærv!

Ei med Lovsang, der sig selv belønner,
Naar det fulde Hjerte bryder ud —
Ei med een blandt Millioner Bønner,
Som for Dig idag opsteg til Gud —

Ei med Harpens Klang i Fjeld og Dale,
Ei med Tak, og ei med Ønsker blot,
Danneskjalden troer at afbetale
Gjælden til sin Hjemstavn og sin Drot.

Men, som hine, der ved Kongens Side
Blot ei qvad hans Priis ved hver en Fest,
Men i Kampen og ham hjalp at stride,
Værner han for Dan, som han kan bedst.

For sit Skjaldskabs Banner at forsvare,
Tro sin Konge, frygtende kun Gud,
Hvor han skuer Dannished i Fare,
Drager han mod begges Fiender ud.

Konge! lad ham i Din fjerne Skygge,
    Hvis og langt fra Thronen i Din Hald,
Dannisheden efter Evne bygge,
    Før han døer, et Værn mod Overfald!

Og trods alle Stormene, som tude
    Mod hans Stræben, og trods alle Lyn,
Der ham trudselblinke, det er ude
    Med hans Harpespil, som med hans Syn,

Og trods alle Sorgerne, som tynge
    Fred'rik Fredegodes glemte Skjald,
Skal end længe hver Din Fest forynge
    Gubbens Kraft til Rygten af sit Kald.

Vær velsignt af Danmarks fulde Hjerte,
    Gode Konge! Godhed signe Dig!
Evig skal Dig prise selv min Smerte,
    Hvis og i min Vraa Du glemmer mig!

Thi hvis Du, min Hersker og min Fader,
    Alle gode Danskes bedste Ven!
Ei Dit Øre for min Sang oplader,
    Veed jeg, Han i Himlen hører den.

Confirmationstoner.

Til Antonie, den 5te October 1817.

Naar Fest-Klokken ringer
For Vaarens udspringende Knoppe,
Mens flagrende Vinger
Forlade de vuggende Toppe —
Naar Skovenes Spæde,
Nu voxne, fremtræde
Paa Jordkirkegulvet, hvor Stammerne staae,
Som Morgenens Brude klædt paa —

Naar Straalernes Fader,
Velsignelsers Præst i det Høie,
Med Smiil da nedlader
Til Jorden det himmelske Øie —
Naar huldt han bestyrker
Hver Vært, som ham dyrker —
Da toner hvert Orgel i Dal og i Skov
Den evige Kjærligheds Lov.

Trods Høst-Vindens Vinger,
Trods Tindingafblomstringens Smerte,
Den Maisang gjenklinger
I Digterens elskende Hjerte,
Hvergang ham det Billed,
Som Vaaren fremstilled',
Fornyes, som Uskylds og Barnligheds Gjest,
Paa Jomfrubebudelsens Fest.

Men o! naar i Vrimlen
Af Kjærligheds modnede Druer
En Perle fra Himlen
I Rosernes Rose han skuer —
Naar samtliges Dyder
Den Yndigste pryder,
Saa taber, til Harpens den zittrende Klang,
Hans Nyn sig i Englenes Sang.

Jubeltoner.

Til Weyse, efter Anhørelsen af hans Jubelmusik til Reformationsfesten.

I Billed og Sang kun opstiger vor Aand
Af Dunsters og Larmes de jordiske Baand
Paa Lys-Trin af Farver og Klang-Trin af Toner;
De himmelske Stiger har Konsten bygt op
For Længselens Higen til Saligheds Top,
Hvor høit over Verd'ner den Evige throner.

Høit steg vel paa hver af dem begge jeg før
Til det Allerhelligstes aabnede Dør;
Dog ene paa Farvers til Himlenes Himmel;
Paa disses kun Lysenes Alter jeg saae —
Did Velklangens Tonetop ei kunde naae,
Trods Ørets i Vellyst sig tabende Svimmel.

Du Mester i hellig henrivende Sang!
Vær Rafael mig i begeistrende Klang
Fra nu af høitidelig hilset og priset!
Hvad han, da hans Himmeldør aabnet mig stod,
I Himlenes Himmel end skjulet mig lod,
Det Helligste, har nu din Tryllen mig viset!

Som hist med Forklarelsens salige Glands
Til Gloriens Top i Cherubernes Krands
For Andagtens Stirren sig Frelseren svinger,
Saa svæver, o Weyse, dens Lytten forbi
De Frelsedes jublende Fryds Harmonie
Paa dine Seraphers melodiske Vinger.

Erotiske Digte og Elegier.

1806—1817.

Til Urania.

Urania! du lønner din Tilbeder,
Som tro dig offrede sit Hjertes Ild;
Og aldrig af den blinde Livets Leder
Sin Ungdom lod paa Roser føre vild!

Omsonst han ei din høie Guddom dyrker,
Endskjøndt dens Glands for Jorden skjuler sig;
Med Haab i bittre Qvaler du ham styrker;
Forladt af Verden iler han til dig.

I høitidsfulde Drømmes Phantasier
Du viser ham dit Tempels lyse Pragt;
Og Smerten flygter ham, og Sorgen tier;
Og stille føler han din Guddoms Magt.

Hoit over Jordens Bane du ham skaber
Et Tempel, som en evig Mai beboer,
Hvor, mellem Sole, han af Synet taber
Den dybt nedsjunkne lille, mørke Jord.

At kjende dig, tilbede dig, Gudinde!
At knæle for dit Scepter blev min Lod.
Held mig! jeg Sole saae for dig hensvinde,
Og Verdener bortrulle for din Fod.

Held mig! Thi, løst af Støvets tunge Lænker,
Jeg ofte til din Throne svinger mig,
Hvor du den himmelrene Vellyst skjenker,
Som kun Uskyldighed bereder sig.

Lad Daarer sig med flygtig Kildren fryde,
For evig at begræde deres Lyst!
Sødt, efter Qval, skal Evigheden gyde
Sin rene Vellyst i mit rene Bryst.

Med Følelser, som Dydens Søn kun fatter,
Igjennemtrængt af hellig, himmelsk Ild,
Urania, jeg saae din skjønne Datter,
Og saae din Salighed i hendes Smiil —

Og svor ved Dyden, og det Blik, som skuer
Hver Tanke, før den modnes i vort Bryst:
At evig ei min Elskovs rene Luer
Skal smittes af en dig uværdig Lyst;

Men uden Pletter, som min Elsktes Hjerte,
Som Lunas Sølv og Dagens Konges Guld,
Den brænde skal, og gjennem Fryd og Smerte
Mig bringe hellig ned i Gravens Muld.

Til Maria,

Kronprindsesse af Danmark.

Første, bedste, blideste blandt Qvinder,
Engelinde, Fredens Engels Lyst!
For hvis milde Blikke Smerten svinder
I hver Lidendes beklemte Bryst.

Huldeste Fyrstinde, Morgenrøden,
For hvis Komme Taagen svinder, liig,
Ved hvis Purpurstraalers aarle Møden
Nattens sorte Skygger skjule sig!

Liig og Aftenrøden, naar dens Smile
Gjennem Tordenskyens Taarer brød,
Og paa matte Hyrdes Blomsterhvile
Himlens Rosers Nectardraaber gød!

Blomster strøer jeg Dig, med bange Zittren,
Hvert i ængstlig Skynding nylig plukt
Mellem Stormes Brag og Tord'ners Knittren;
Intet, ak! er, som jeg ønskte, smukt —

Intet værd i Krandsen at indflettes,
Lykkelige Barder binde Dig,
Eller paa det hulde Bryst at sættes,
Hvor Din Fred'riks Himmel hæver sig.

Thi, da fjern blandt Sydens kalkte Grave
Disse danske Planter spired' frem,
Straalte Solen over Herthas Have
Ikke til den Vraa, som gjemte dem.

Ak! Dit Blik har aldrig Mørket glædet,
Hvor de pipped' frem paa Gravens Rand;
Hvor, af mine Taarers Dug kun vædet,
Hvert opvoxed' i den tørre Sand.

O! men som et Veemods Offerminde
Fra den Skjald, der frydløs hylder Dig,
Lad dem finde for Din Fod, Fyrstinde!
Døden, som han selv tilønsker sig!

Den dobbelte Brystnaal.

Til Lilia.

Sammenlænkede, gyldne, riflede Pile!
Hveden kom I, med lægende Lyst,
Mellem lynende, blege, døende Smile,
Hid til mit saarede Bryst?

Gjennem flammende Skyer Stjernerne blinkte —
Fjerne Tordener prisede Gud.
Nattens hellige, dybe Stille mig vinkte —
Taus til den eensomme Lund jeg gik ud.

See! som en Lilie staaer paa zittrende Stængel,
Uskyld duftende, smilende, hvid —
Stod der, paa bævende Fødder, i Lunden en Engel,
Skjøn, jomfruelig yndig, og blid.

Himlen glimtede venlig, og Engelen iilte
Smilende til mig. Mit tryllede Syn
Tog hvert Lyn for et Blik af den Hulde, som smiilte —
Og hvert Smiil for et Himmelens Lyn.

Sammenlænkede Perler! riflede Pile!
Hveden kom I, med lægende Lyst,
Mellem Lilias Lyn og Himmelens Smile,
Hid til mit saarede Bryst?

Mellem de luende, hellige, døende, blege,
Vandrede jeg, ved den Yndiges Haand,
Gjennem Taarer af Dug — og lettere stege
Vore sig favnende Tanker til Aandernes Aand.

Lilia døvede Livets giftige Braadde,
Græd — og saae paa mig Lidende huld —
Gjennemtrængende Blikke! blev I til Odde?
Taarer! blev I til Perler af Guld? —

Tause stod vi, med Ahnen af Englenes Smerte —
Mat omglimted' af Glædernes Iil —
Over os glimtede venlig de Tvillingers Smiil —
Da slog det dobbelte Lyn af Salighed ned i mit Hjerte!
Og paa det Bryst, som den enkelte Straale fortærte,
Sidder nu, lægende Saaret, den dobbelte Piil.

Dødens Aftensang.

Vis er jeg dig! Salig Slummer
Venter dig, du Smertens Ven!
Taal den korte Tidens Kummer!
Evigheden ender den.

Hver en Aften dig forsøde
Dagens overstandne Nød!
Hør min Vuggesang: De Døde
Hvile sødt i Gravens Skjød.

See bag Tordenskyer ile
Solen imod Vester hen!
Snart med aftenrøde Smile
Nattens Moder favner den.

See den zittre! see den blegne!
See den synke! see den slukt!
Tænk, som den, og du skal segne;
Snart er og dit Øie lukt.

Hør i Havet Bølgen bruse
Mindre høit med mindre Magt!
Hør i Løvet Stormen suse,
Dæmpet, meer og mere svagt!

Hør den sidste Bove trille!
Hør det sidste Vindens Pust!
Tænk, din Sjæl og snart bli'er stille;
Snart er og dit Hjerte knuust!

I mit Favntags Aftenslummer
Ligger al Naturen Liig —
Arme Martyr, end din Kummer!
Snart jeg favner ogsaa dig.

Til Charlotte, Grevinde af Schimmelmann.

(Ved hendes Grav.)

Du, som, mens Ungdom og Fryd dig omdandste,
Smilende Harpen, du stemte, bekrandste,
Forend dens jordiske Baand gik itu —
Du, til hvis Priis og dens finere Strænge
Bævede tidlig, og bævede længe,
Knuust af dig selv den dig toner endnu!

Nutidens Bølger din Sanger ombruste
Voldsomt, da, dreven af Skjebnen, du knuste
Snekken, hans Jordiske seilede paa;
O! men han takker sit Skibbrud i Livet,
At ham det Himmelskes Nøgel blev givet,
Som han kan evig forlade sig paa.

Blomsten af Kjærligheds evige Straale
Lidet af nærende Muld kun kan taale —
Let den i dyngende Vellyst gaaer ud;
Hvis og en Guddom dens Voxen fremskynder,
Elsker for høit den dog Alt, hvad den ynder,
Ak! og i Guddommen glemmer den Gud.

Held den, at med din Beskytten den tabte
Lyst til Forgængeligt, Lid til det Skabte,
Kjærlighed til hvad der glimrer paa Jord!
Mindet kun om de fortryllende Dage
Blev i den himmelske Veemod tilbage,
Der end den binder til Muldet i Nord.

Salige Skygge, som huld i det Eden,
Rundt dig omblomstred' paa Jorden herneden,
Lukte mig ind, i min syngende Vaar,
Lad mig et Vink fra din Himmel bebude,
At du vil hisset ei lukke mig ude,
Naar jeg mig nærmer med sneehvide Haar!

O! naar af Graven din Sanger opstaaer,
Aabne ham Døren til Haven deroppe,
Høit over Hellebeks krandsende Toppe,
Hvor mellem Evigheds Palmer du gaaer!

Til x. y. z.

Hvis er Skyggen, som ved Nattetider
I min Sanger-Vraa besøger mig,
Folder matte Hænder, ak! og vrider
Dem fortvivlt, et martret Gjenfærd liig?

Hvis er Stemmen, som i Ørken sukker,
Hvor saa sjelden høres Aande-Røst,
Hulker ud en Skabers Priis, og klukker
Evig Godheds Lovsang uden Trøst?

Ryn, som ei paa Jorden kun har hjemme!
Gjenlyd af en falden Engels Sang!
Hæver sig en Abaddonas Stemme,
Zittrende deri, fra Danavang?

Aand, som intet Jordisk kan betrygge!
Aand, som, flyet af Glæde, flyer for Lyst!
Hvo du er, af Angst bespændte Skygge!
Nærm dig tillidsfuld en Martyrs Bryst!

Mig har Natten og seet Hænder vride —
Tidt med Suk jeg folder dem endnu —
Mig, som dig, blev værdiget at lide;
O! men jeg har længer lidt end du.

Ogsaa jeg har idel Modvind fristet
Paa min fromme Stræbens vilde Hav;
Hvad min Længsel søgte, har jeg mistet —
Og hvad Hjertet finder, er dets Grav.

Ogsaa jeg har tabt hvert Haab i Livet;
Og for mig har Jorden ingen Trøst;
Men til Lindring blev min Veemod givet
Tro paa Gud og Sands for Aanders Røst.

Ogsaa dig, hvor fast du og blev lænket
Til et Afgrundsfjeld i Livets Dal,
Blev jo Sands for Aanders Stemme skjenket,
Og du troer paa Gud i al din Qval.

Hør da min, du, som jeg tidt mig drømte
Mellem Sangens Ynglinger i Løn,
Og hvem, neppe skimtet, Hjertet dømte
Veemodfyldt sin Harpes bedste Søn!

O! jeg gjetter, mellem tusind Skygger,
Som i Aanders Tusmørk mødte mig
Der, hvor Gaadens Fugl sin Rede bygger,
Trods dit skjulte Navn, min Phønix, dig!

Skjøndt jeg aldrig hørte før din Stemme,
Kjendte jeg igjen det Blik deri,
Med hvis Smerte, som jeg ei kan glemme,
Du mig iilte sidste Gang forbi.

Hør min Røst da! Lad den gjennemklinge
Din nedbrudte Lykkeborgs Ruin,
Som med Susen af en Seraphs Vinge,
Huldt, som din igjennemtonte min!

Ikke kjender jeg, skjøndt lydt jeg hører
Rullen af et rædsomt Tordenskrald,
Hvad din Sjæl til Djævles Angest rører,
Eller, Engel, Grunden til dit Fald.

Ikke veed jeg, hvad engang i Himlen
Du mod Alles Fader har forbrudt,
At du meer, end ud af Børnevrimlen,
Som hver moden Aand, dig troer forskudt.

Men det skrev mig klarligt dine Blikke —
Og det trykte trofast mig din Haand —
Sønderknuste! Hovmod var det ikke —
Og din Aand er ikke Løgnens Aand.

Og, det veed jeg, denne kun bør frygte
Med hvert Lyn et evigt Tordenskrald;
Og kun hiin maa tumle, styrte, flygte
Hov'dkulds i et uophørligt Fald.

Kun for Helved er Forløsning Gaade;
Kun for Trods blev Verdens Fængsel skabt;
For Fortrydelsen er idel Naade —
Og for Bøn og Bod er Tid kun tabt.

Hør mig, Aand! jeg kjender ei din Brede —
Hver din Synd er skjulet for mit Blik;
Men jeg veed, at en Forsoner døde
For enhver, vi angrende begik.

Og jeg veed, at for hver Aand, som synker,
Sank den og i Lasters fule Dynd,
Naar den, rødmende for Gud, sig ynker,
Er Fortvivlelsen alene Synd.

Mig har Aanders Aand det aabenbaret,
Giv dens Tilraab i din Smerte Rum:
Dig er Trøst og Lindring opbevaret
I vor Frelsers Evangelium.

Ogsaa jeg faldt ned af Engles Rige
Ved at gruble, hvor jeg burde troe —
Det har lært mig did igjen at stige —
Det har skjenkt min Aand en evig Ro.

Abdiel! har du, det kunnet glemme?
Kom! dig kalder høit din bedste Ven —
Hør i dennes Kjærlighedens Stemme!
Kom, og lær dens Sandheds Ord igjen!

O! dit Qvad har gjennemboret et Hjerte
Gjennemtrængende min Digterbarm —
Og, for nu at lindre mig min Smerte,
Kom, og føl dig frelset i min Arm!

Dugperle paa Graven.

(Ved Grevinde Frederike af Reventlou, født Grevinde af Schimmelmanns Himmelfart.)

Emkendorf! hvor Julia lod stige,
Vandrende med Dyden Haand i Haand,
Fra det Væld, hvor udsprang hendes Aand,
Ned i Ørken Idealers Rige!
Tempel! hvor hun throner ikke meer!
Træ'r, hvorunder hun ei længer hviler!
Hulde Smaa, til hvem hun meer ei smiler!
Blomster, som hun ikke længer seer!
Bort fra Jer det Blik nu Skjalden fjerner,
Hvori Smertens store Perle staaer;
Slukt er Lidelsernes Sol i Norden —
Med en evig Længsel bort fra Jorden
Op mod Himlen Øinene han slaaer.

Men, o svar mig, Maane! svarer, Stjerner!
Svarer, Himle! hvorfor mørknes I?
Selv paa Kildens Bred i Lysets Egne,
Hvad betyder, Roser, at I blegne?
Hvad betyder, Lilier, at I segne?
Trods det Hegn, som I beskjermes i?
Som om Rædsel Jer betog, I Trygge?
Som om Døden med sin store Skygge
Gik paa Melkeveien Jer forbi?

Fryder Eder! Hun er Eders vorden!
Hun tilhører ikke længer Jorden!
Tindrer! funkler! jubler! Hun opfoer,
Skjønne Himmellys, i Eders Chor! —

Stjernerne.

„Ja! vi frydet' os forud alt længe,
Mens hun langsomt steg fra Nordens Pol,
Denne Livets Haves Natviol
At modtage her i Lysets Enge;
See! men da kom Engle ned i Dands
Fra det Høies ubekjendte Toppe —
Og de bare hende, skjult i Glands,
Høit op over vore Faklers Krands,
Til det Allerhelligste deroppe."

Emmas Minde.

Til Frøken Frederike Balle.

Jeg var Fader, Hulde, til en Engel,
Skjøn og blid, og elskelig, som du —
Længst er visnet Liliens spæde Stængel;
Men dens Krone dufter mig endnu.

Atten Maaner saae den, uden Lige,
Hæve sig i Uskylds Blomsterchor;
Mit var hele Himmeriges Rige,
Mens jeg ømt opelskede dens Flor.

O! men neppe var den barnudsprungen
I den lille Dukkes hele Pryd —
Neppe viklede sig ud paa Tungen
Datterhjertet i de første Lyd —

Neppe svandt mig Himlens Perlerader,
Neppe taug mig Nattergalens Sang —
Da med Smiil den nynnede mig: „Fader!
„Hvor jeg elsker dig!“ for første Gang —

Denne Skat i Livet kun begjerte
Mit for vilde Flammer lukte Bryst —
Neppe trykte jeg den til mit Hjerte,
Ak! med meer end selv en Moders Lyst —

Gud! da tog igjen din Haand den Gave,
Som Serapherne misundte mig;
Og paa Rosenstøvet i dets Have
Laae mit knuste Hjertes Lilie Liig.

Ørk omkring mig var nu hele Jorden —
Afgrund Blomsterbedet for min Fod —
Og en tillukt Hvælving blev mig Norden,
Til et Blik igjen min Grav oplod.

Svar mig, Livets Engel, hist paa Randen,
Hvor mig gjennemfoer det kolde Gys,
Smelte Sjæle saligt i hinanden,
Som i Flamme Flamme, Lys i Lys?

Da det huldeste blandt Glimt af Eden,
Som opklarte Skjaldens Nat herneden,
Mig forsvandt igjen med Lynets Iil —

Da min Emmas Himmeløie luktes,
Gik kun Stjernen op igjen, som slukt es,
Dobbelt yndig i en andens Smiil?

Balders Gjenkomst
eller
Digte til Nanna.

1816—1817.

Den elskende Digter.

Før mit Væsens stille Harmonie
Fra sit Breidabliks de lyse Sale
Til det grønne Herthas Blomsterdale
Drypped' ned i Længslers Melodie;
Da min Aand endnu var ætherfri;
Da jeg ingen andre Flammer kjendte
End de Himmellys, min Tanke tændte —
Da mit eget Spørgsmaal var sit Svar;
Da jeg, over Jordelivets Gaade
Høit ophøiet, under mig forsmaaede
Hvad jeg ikke vidste, hvad det var —
Da jeg lod mit stolte Hjerte raade,
Mens det i en evig Tomheds Fred
Ikke drømte selv, hvad nu det veed,
Himmelbetlende til Nannas Naade —
Dengang var jeg — var jeg? — Himmel, nei!
Dengang, uden Vellyst, uden Smerte —
Dengang, uden Harpen i mit Hjerte —
Dengang uden Elskov var jeg ei.

Flammen.

Man siger, Pilen, hvormed Elskov saarer
Til uophørlig Brand af Qval og Lyst,
Hiint Evighedens Smiil igjennem Tidens Taarer,
Der tænder Himlens Ild i Støvets Aarer,
Slaaer ned, et Lynet liig, i Dødeliges Bryst:
At, inden Glimtet sees, det rammer,
Og, længe før Fornuftens Vagt
Tilraabe kan det slumrende: Giv Agt!
Staaer Hjertet alt i fulde Flammer.

Saa brat, saa pludselig, med Eet,
Udrømt, uventet, og uforudseet,
Kom ei den lyse Flamme, mig fortærer,
Som, Morg'nens Glands, naar Solen hæver sig,
Langt meer, end Lynet gjennem Skyen, liig,
En evig Flammeregn af Pile nærer.

Tre Gange gjennemvandrede sin Kreds
Den høie Dagens Gud — tre Tidens Ringe
Han smelted' ind igjen i Evigheds:
Utalte Gange lod sig Sjælens Vinge,
Modflagrende det himmelhulde Smiil,
Af hendes Die Piil paa Piil
I salig Zittren gjennemstinge,
Før, gjennemboret, Barmen lod sig tvinge:
Tre Gange sov Naturen mattet hen,
Og steg af Vintergraven op igjen,
Før dette Hjertes allersidste Kræfter
I Kamp mod hendes Trylleblik gav efter.

Vel synes end mig, som det var i Gaar,
Jeg henrykt saae for første Gang i Himlen
Den Engles Sol, som slukte Stjernevrimlen,
Til hvis Erindring Tanken meer ei naaer;
Men, ak! naar Hjertet mat af Veemod slaaer,
Og Harpens Bæven døer i stille Klage,
Jeg føler dybt, at i et Trillingaar
En trefold Evighed er lagt tilbage.

Lønnen.

Hvad er Lønnen vel, jeg fik herneden
For det Liv, med ingen Anden deelt,
I en stille, taus og tro Tilbeden
Jeg har himmeloffret hende heelt?

Kolde, mørke, tidt fortrodne Blikke;
Miner, høit, som røbe mig lidt Agt;
Anden Løn, I Gode! fik jeg ikke
For hvert Offer, jeg har hende bragt.

Baalet, disse Blikke daglig tænde,
Som fortærer Harpen i mit Bryst,
Umedlidende hun seer det brænde,
Hvis hun ei det seer med grusom Lyst.

O! men, trods mit knuste Hjertes Pine,
Selv hvert Blik, det saarer, er mig kjært;
Thi hvert Sting af hendes kolde Mine
Er mig meer end Andres Smile værdt.

Fortielsen.

„Du er ikke meer den glade Digter,
„For hvis Latter Livets Kummer veg;
„Selv det evig unge Lune svigter
„I din Uskylds glade Børneleg;
„Munterhed er vegen fra din Side;
„Dybt i Hjertet er ei længer Fred;
„Taus jeg seer dig meer og meer at lide —
„Du er syg, min Ven, af Kjærlighed!
„Men kan og min Omhed ei dig læge,
„Dølg dog ei den Piil, som saared' dig!
„For med Haab maaskee dit Bryst at qvæge,
„Nævn din Glædes søde Fiende mig."

Altsaa plager mig en huld Veninde,
Kjærlig delende mit mørke Savn;
Vil, at jeg skal Trøst og Lindring finde
Ved at nævne den Tilbedtes Navn;
Troer, at, naar hun vidste, hvad hun gjetter,
Kunde hun til Maalet lede mig,
Som i lange, tause, vaagne Nætter
Selv min Længsel ei tør drømme sig.

Men den Fromme (skjøndt jeg troer, hun kjender
Engelen, hvis hulde Blik har tændt
Flammen, som i dette Hjerte brænder)
Kjender, selv med Elskov ubekjendt,
Ei den Angst, en Elskers Bryst omspænder.

Hende synes let, i Venskabs Favn
At udgyde det for fulde Hjerte —
Mens jeg qvalt fortæres af min Smerte,
Før jeg aander ud den Elsktes Navn.

O! jeg veed, desværre, hvad jeg gjør!
Hjertet har jeg tabt, men ei Forstanden —
Nanna! tør jeg sige vel en Anden,
Hvad jeg, ak! dig selv ei sige tør?

Kysset.

Nanna! da med Zittren kyst
Nys din Purpurlæbe smiilte,
Mens i Drømmens Favn du hviilte,
Lænet til din Balders Bryst,
Følte vel i kjælen Smerte
Bristende dit lukte Hjerte
Tusinddelen af min Lyst?

Svar mig, vakte Slummerengel!
Gjennemfoer i Dødens Gys
Din berørte Blomsterstængel
Intet Glimt af Livets Lys?

I din Liliebarm, du Hulde,
Slog et Ætherlyn ei ned,
Tændende dens Uskylds Kulde
Med et Glimt af — meer end Fred —
Mens jeg flammed' i den fulde
Himmelbrand af Salighed?

Til Stjernerne.

Nattens funklende Kjærminder,
Dineklare Stjerner smaa,
Som i Himlens dybe Blaa
Ofte for med Graad paa Kinder
Andagtsfuldt jeg stirred' paa!
Vredes ei deroppe, Søde,
For saa hyppig jeg ei meer
Op til Jer med Længsel seer!
Det er ingen Rosen=Røde —
Det er ingen Lilie=Snee —
Det er ingen Perle=Skimmer —
Det er ingen jordisk Glimmer —
Som har vendt min Længsels Vee!
Det er ingen Børn af Flora,
Som har stukket Eder ud —
Det er ei engang Aurora —
Det er selv ei Solens Gud!
Det er, hulde smaa Veninder,
Himmelske Medbeilerinder,
Klare, milde, taagefrie,
Stille, venlige, som I:
Det er Nannas fromme Blikke!
Stirrer alle kun med mig
Ind i deres Himmerig,
O! saa vredes I vist ikke.

Til Nanna.

Du, som for Ulykkeliges Vee
Blot Medlidenhedens Varme kjender —
Du, hvis Rosen-Kinders Lilie-Snee
Kun en evig Uskylds Rødme tænder —
Nanna med de jomfrukolde Hænder!
Flye mig ikke paa din Engle-Vei!
Frygt den ei, du Hulde, frygt den ei,
Frygt den ei, den Flamme, som mig brænder!
Lad den brænde høi og stærk og mild!
Den er reen og puur, som Himlens Ild,
Hellig, som det Hellige, den nærer!
Nærm dig frit! den brænder jo kun mig;
Intet, Grumme, smelter den hos dig,
Mens mit hele Hjerte den fortærer.
Nanna! — men jeg er ulykkelig;
Und mig, hvad du hver en Ussel skjenker,
Som dit Øie seer i Smertens Lænker!
Vil du medynksløs undvige mig,
Blot fordi jeg aander, føler, tænker,
Medens Flammen, du alene nærer,
Mig alene med sin Ild fortærer,
Intet, Intet, Intet, uden Dig?

Kjærligheds Frygt.

Ak! omsonst mig selv jeg Usle dølger
Min Gestalt, som Nanna skuer den:
Blot en kedsom plagende Forfølger
Seer, og flyer hun, i sin omme Ven!
Fjernt maaskee hun haded' ei mit Hjerte,
Tænkte sig medlidende dets Savn,
Hvis det flygted' med sin Længsels Smerte
Bort fra sine Længslers lukte Havn.
Frygten, som mig røbe hendes Blikke —
Denne mørke, kolde, tause Sky —
Svandt maaskee, naar kun hun saae mig ikke!
Himmel, o! hvi kan jeg ikke flye?
O! hvi kan min Sjæl ei blindt adlyde
Hendes stumme halvforkyndte Bud,
Før hun lydt engang maaskee vil byde
Hvad jeg kun i Tvivlen holder ud!
Nanna! nei! lad i det mindste blive
Tvivlsomt, at du reent forkaster mig;
Og, mens jeg maa lide her i Live,
Lad mig troe, du ikke hader mig!
Men jeg raser! Had mig, Nanna, heller!
Byd mig heller flye dit Opholdsted!
Levn mig Haabet om din Omhed, eller
Tvivlen om din Ligegyldighed!
Lad mig læse blot i dine Blikke,
Hvad mig meer er frygteligt, end Had! —
Tør jeg Intet haabe, svar mig ikke,
Hvis mit Vanvid og dig spørger ad.

Maalet.

Svar mig: hvad er vel dit Maal herneden,
Kjærlighed foruden Haab og Lyst?
Kjærlighed, som frygtsom og beskeden
Skjult dig offrer i mit tause Bryst?
Livets Længsel, som med Dødens Smerte
Fylder, ak! det glædetomme Hjerte,
Hvad er dit uendelige Med?
Kjærlighed — o! svar mig! — Kjærlighed.

Selvfornegtelse.

Hvi vil jeg forsætlig aldrig ende
Marteren, mig qvæler, hende nær?
Hvi forfølger jeg mig selv med hende,
Da hun aldrig frydes, hvor jeg er?
Blande mig i disse Selskabsstimle,
Hun med kold Foragten holder ud?
Kede hende — hører det, I Himle! —
Jeg, som lettere fortørnte Gud!
Jeg, som heller saarede min Broder!
Jeg, som heller skuffede min Ven!
Heller selv bedrøvede min Moder!
Og gik til mit Intet hjem igjen!
Kede hende — Helvede herneden! —
I den blotte Tanke Helved hist! —
Bort med Tiden, bort med Evigheden,
Bort med Alt for mig, hvis det er vist!

Og hvorledes dog min Lod benævne,
Naar hun flyer, saasnart jeg nærmer mig?
Naar hun søger med hvert Blik at hevne,
Hvergang mine Blikke glemme sig?
Ingen Kulde ligner den, hun viser
Med hver Mine mig i hendes Kreds;
Og dog dette Hjerte Skjebnen priser,
Naar den bringer sammen os etsteds. —
O! jeg elsker ei min Lyst, min Hæder,
Ei, hvad Livet her forsøder mig;
Men — med Tab af alle Jordens Glæder —
Nanna! Nanna! jeg kun elsker Dig!

Aftenstjernen.

Kjæk jeg vandrer Nattens Mulm imøde,
Hvor foran mig Livets Sol nedgaaer;
Thi bag Tidens Vinteraftenrøde
Smiler himmelsk Evighedens Vaar:
Hvad mig vredt nu truer i det Fjerne,
Venlig da vil tindre — Nannas Stjerne.

Perlen.

At jeg ikke blot, hvad Mængden hylder,
Men endog, hvorpaa den Vise seer,
Her i Livet ændser ikke meer —
At jeg glemmer, hvad jeg Verden skylder —
At jeg reent forsømmer selv hver Pligt,
Som man efter alle Kloges Domme
Mindst i Livet burde reent forsømme,
Fra Fuldendelsen af skjønne Drømme,
Himlen sendte mig i Sang og Digt,
Til Begyndelsen af virkelige
Plantninger i Lykkens store Rige —
Hvo mig kjender, undres over sligt.

At jeg med min Evne til at fatte
Livets, Konstens og Naturens Skatte,
Ganske drukner i min Glemsels Elv
Alt, hvad før i Syden og i Norden
Fængslede mit Hjerte her paa Jorden —
Det min bedste Ven forundrer selv;
Aldrig var jeg dog saa vel tilmode.

O! men studser ikke meer, I Gode!
Husker I den kloge Handelsmand,
Der, for Eet at bringe sig tilveie,
Solgte, siger Skriften, alt sit Eie?
Christus selv berømmer hans Forstand.

Jeg gjør just, som han. Jeg skiller mig
Ved hvert Træ, jeg plantet har i Lunden,
Ved hver Skat, jeg har i Livet vunden,
Ved hver Ædelsteen paa Kistebunden,
Ved mit Alt paa hele Jorderig;
Og, som han, jeg nu er lykkelig.

Arme Rige! vil du vide Grunden?
Jeg har Perlen, som jeg søgte, funden.

Det ene Fornødne.

Her i Tid, og hist i Evighed,
Eet er ene nødigt: Kjærlighed.

Nanna.

Hvad blandt Himlens Fakler Aftenstjernen,
Hvad blandt Havets Perler Iriskjærnen,
Hvad blandt Blomster Rosen i dens Flor,
Hvad blandt Engle Haabets, hvad blandt Fromme
Han, hvis Død afvendte Vredens Domme —
Hvad blandt Børn han nyfødt var, som Noer —
Hvad hans Moder blandt forklarte Qvinder,
Hvad Cecilia blandt Helgeninder,
Det er hun i unge Møers Chor —

Hun, den yndigste Naturens Pode,
Hun, den bedste mellem alle Gode,
Uskylds Mønster paa vor faldne Jord,
Ungdoms=Paradisets Engles Engel,
Rosers Rose paa sin Jomfrustængel,
Perlers Perle — Nanna — med eet Ord.

Dog er uden Kjærlighed herneden
Denne sidste Tryllevært af Eden
End en uoplukket Rosenknop —
Hvilken Himmel fuld af Saligheder
Vil engang sig aabne dens Tilbeder,
Naar dens Rosen=Hjerte lukkes op!

Nanna, lad den store Længsels Taare,
Som fra Kjærlighedens Himmel flød,
Da din Balder blev til Elskov fød —
Perlen liig, i hvilken Morgenstjernen
Dugbestraaler Rosenbladekjærnen —
Sangnedrunden i dets lukte Skjød,
Aabne det — før paa den kolde Baare
Din for sildig rinder ved hans Død!

Suk.

Smerte! hvi forgjeves beder du?
Ene mildt bønhørte Bønner læge!

„Ak! saa længe Hjertet slaaer endnu,
Ubønhørte selv det vederqvæge."

Glædens Kilde.

Dette veed jeg, at fra nu herneden
Aldrig tørres ud min Glædes Væld.
Intet kan forstyrre meer mit Eden,
Intet rokke Grunden til mit Held.

Stedse, hvor jeg vender mine Blikke,
Tryller mig et saligt Himmellyn,
Selv i Mulmet det forsvinder ikke;
Thi hun svæver evig for mit Syn.

Hvor jeg lytter hen, jeg kan fornæmme,
Selv hvor aldrig Livets Toner klang,
Lysets Aanders høie Jubelsang;
Thi jeg hører evig hendes Stemme.

Paradisets Flor omdufter mig,
Selv naar jeg blandt nøgne Klipper vandrer;
Thi, mens Tid og Rum sig rundt forandrer,
Bli'er min Himmel uforanderlig.

Nærm dig, Skjebne, vred! lad fjerne, sorte,
Tordensvangre Sky'r forkynde dig!
Spær mig alle Lykkens aabne Porte!
Hver en Haabets Engel skjule sig!

Jeg oplukker Døren til Guds Rige,
Naar jeg vil, med Nøglen i mit Bryst.
Elskes er et Held for Dødelige —
Deraf veed jeg lidet her at sige;

Men jeg elsker evig uden Lige —
Og det er Udødeliges Lyst!

Stjernesvælget.

Hist i Dybet, nær Orions Bælte,
Hvor i Lys paa Lys sig Sole vælte,
Synes Himles Himmel aabne sig —
Ofte did med væbnet Øie stige
Jordens Vise til Udødelige,
Medens rundt i Vint'rens mørke Rige,
Klædt i Snee, Naturen ligger Liig.

Nanna! naar, af evig Længsel mat,
Did jeg og opstirrer i det Fjerne,
Smiler mig din Uskyld fra hver Stjerne
Ned i Livets slukte Lampers Nat.
O! da svulmer Taaren i mit Øie;
Sjælen svømmer henrykt i det Høie,
Som om Jorden under mig forgik —

Men det Svælg, hvori min Aand sig taber,
Er — tilgiv mig det, Orions Skaber! —
Kun det dybe Blaa, som efteraber
Himmeldybet i min Nannas Blik.

Himlen.

Venskabs Kjæder, alle Selskabs Stænger,
Gjennembrød min Aand i Flugt til dig;
Hvad man kalder Verden er ei længer
Nu, jeg dig har fundet, til for mig.
I en hellig Trylleluft jeg svæver,
Sluppen ud af Jordelivets Buur!
Rundt omkring mig dufter, aander, lever
En uskyldig elskende Natur.
Glimt af Væs'ner, svøbt i lette Taager,
Neppe seete, for de skjule sig,
I en evig Vexel, naar jeg vaager,
Tændes, glimre, slukkes rundt om mig.
Kun eet Billed evig aldrig svinder,
Helligt, skjønt og lyst, som Himlens Sol,
Overalt mit Øie det gjenfinder,
Hvor det skuer rundt fra Pol til Pol:
Nanna! fra det Dybe, fra det Høie,
Tindrer i hver Stjerne mig din Glands,
Smiler i hver Draabe mig dit Øie,
Vinker i hvert Blomster mig din Krands.
Naar mig Dagens første Straale vækker,
Staaer du for mig Morgenrøden liig,
Op mod Himlen Hænderne jeg strækker
I en stille Morgenbøn til dig;

Og med andagtsænkte Øienlaage
Knæler jeg i Nattens tause Fred
For dit stille Slummerleie ned,
Hvor de samtlige Guds Engle vaage,
Fromme! rundt om din Uskyldighed.

Saa blev Salighed mig aabenbaret
I dit Smiils guddommelige Bliv;
Og herneden lever alt, forklaret,
Død for Verden, jeg et andet Liv;
Nanna! vend ei bort de hulde Blikke,
Som har tændt din Himmel i mit Bryst!
Elsk mig ei; men o misund mig ikke
Denne Himmels evig drømte Lyst!

Opvaagnen.

O! min Kummers Nat er brat forsvunden!
Glædens Sol er pludselig oprunden,
Al Naturen aander Liv og Lyst;
Edens Duft opfylder hele Lunden:
Med dets Roser om min Tinding vunden,
Af Uskyldighedens Engel kyst,
Føler jeg, i Salighederø Svimmel,
Rundt omkring mig Kjærlighedens Himmel,
Og dens fulde Jubel i mit Bryst.

Smiil, som jeg vil evig aldrig glemme!
Haandtryk, som jeg død skal end fornæmme!

Kys, som druknede min Aand i Gud!
Var I meer end Udspring af det milde
Barnligfromme Hjertes Godheds Kilde?
Var I Nannas Elskovs Sendebud?

Nanna! lad dit Øies hulde Blikke,
Lad en kjælen Lyd bestyrke mig
Hvad mig tryllede saa pludselig
Her i Lundens Paradiis med dig! —

Himmel, Nanna! men du er der ikke! —
Stille! stille! — glade Melodier!
Svar mig, Nanna! — Nanna, men du tier!
Stille! tys! —
Neppe funden,
Atter svunden!
Nanna! svar mig! svar mig! Var da nys
Ved min Side her din Hvile —
Var din Slummers hulde Smile —
Var dit Favntag — var dit Kys —
Var din Zittren — var din Rødme —
Var din Læbes Nektars Sødme —
Var du selv livsalig øm,
Med det sagte Tryk i Haanden,
Da til dig jeg opgav Aanden —
Blot en Drøm?

Udelukkende Kjærlighed.

Lilie, plantet nær mit Nordens Pol,
Som din Krone hæver over mindre
Stjerner, der i Uskylds Have tindre,
Slukkende hver Elskovs Roses Sol!

Ja! jeg føler dybt, hvor høit jeg stiller
Min Gevinst, paa dig alene stilt,
Som saa langt fra Sydens Flora skilt,
Mig ved hver en flygtig Binding skiller!

Bli'er i dig min Længsel aldrig stilt,
Svigter du, hvor Alt om Eet jeg spiller,
Sidste mellem Hjertets Himmels Piller!
Er mig Tid og Evighed forspilt.

Til Nanna.

Du, kun du, er nu min Trøst paa Jorden,
Efter Lodden, mig herneden faldt;
Vendt for mig er selv Naturens Orden —
Kun din Himmel over mig er hvalt;
Kun dens Skyer true mig med Torden;
Kun dens Klarhed i dit Smiil er vorden,
Uden andet saligt Lys, mit Alt!
Af din Naade betler jeg i Livet
Hver, indtil dets allermindste Lyst;
Thi — den, af min Skaber blev mig givet,
Evighedens Rigdom i mit Bryst —
Denne Frihed i det stille Hjerte,
Som i den Algode tabte sig,
Og til Himmel kun sig selv begjerte —
Denne, Nanna! har jeg offret dig.
Stemme havde jeg tilforn og Sæde
Mellem Engle rundt om Herrens Bord,
Arvepart i Himmeriges Glæde,
Før du trak mig ned til denne Jord —
Før jeg til dens blomsterdækte Grave
Nedsteg af Udødeligheds Have —
Før jeg, for at knæle ved din Fod,
Urims høie Tempelchor forlod —
Før min Aand fra Herren, der den tjente,
Lænketryllet, Afsked tog, og fik,
Og fra ham til dig med Eet sig vendte —
Fra de Straaler, den deroppe kjendte,
Fra de Lamper, om hans Throne brændte,
Fra de Himmellys, hans Aasyn tændte,
Nanna! til dit Smiil og dine Blik.

O hvor fattig er jeg nu! hvor bunden!
Jeg, som engang var saa rig og fri!
Hvor er dette Hjertes Ro forsvunden,
Og hver fordums stille Fryd deri!
Nanna! som har vidst min Aand at bøie
Fra sin Friheds Himmel i det Høie,
Hvor jeg priste Gud i hellig Fred,
Lad mig finde Naade for dit Øie!
Smiil med venlig Ømhed til mig ned
Nu, mig intet Andet her i Live
Kan for Tabet hist Erstatning give —
Nu jeg ingen anden Frelse veed —
Intet andet Skjul mod Vredens Domme —
Ak! og selv, naar Naadens Tid er omme,
Intet andet Haab til Salighed.

Det første Møde.

Det var en Helligdag i Vaaren,
Af Venskab, i en Kreds af Faa,
Til Fryd i Lundens Favn udkaaren,
Imellem lutter glade Smaa,
Der i en blomsterbroget Vrimmel
Fordoblede Naturens Himmel —
Da første Gang jeg Nanna saae.

Det var dybt inde, midt i Skoven,
Da Nattergalens Veemodssang
Til sagte Skvulp af Kildevoven
Igjennem Maiens Skygger klang,

Mens Aftenrødens Rosenflammer
Omflagrede de stille Stammer —
Jeg hørte hende første Gang.

Det var, da Solen var nedrunden,
Og Maanen stille hæved' sig,
Og Stjerner blinkte ned i Lunden,
Som Englesmiil fra Himmerig,
Mens Hvælvingen deroppe blaaned',
Og Jorden taus i Andagt daaned' —
Da første Gang hun saae paa mig.

Men hvad var hver en Blomsterstængel,
Paa hvilken Duggens Perle faldt,
Hvad var hver lille Vaarens Engel,
Hvad var Naturens Skjønheds Alt —
Hvad var hvert Træk, deri sig maled',
Hvad var selv Solen, da den daled' —
Mod hendes himmelske Gestalt?

Hvad var vel Bækkens sagte Rinden,
Hvert Suus og Vift i Skov og Vang,
Hver Vingelyd af Vestenvinden,
Der sig igjennem Luften svang,
Og, dybt i Echotempelsalen,
Det første Slag af Nattergalen —
Mod hendes Stemmes søde Klang?

Og hvad var Aft'nens gyldne Pile,
Da Dagens Gud til Hvile gik —
Og hvad var alle Maanens Smile,
Da Natten Livets Scepter fik —

Hvad var selv Blikket i det Høie
Fra hver en Seraphs Himmeløie —
Mod hendes Øies Himmelblik?

Stille.

Luft! hvi saa rolig? hvi standser I Vinde?
Hvorfor saa tyst her hvert Blad, som paa Luur?
Hvi dog saa taus, som var Skoven et Buur,
Nattergal, Tonernes Nanna, derinde?
Hvi dog forstummer Jer Nynnen, I Vover?
Svar mig, o svar mig, opvaagnte Natur!
Hvi du din Dronning ei tonende lover?

„Stille, du larmende Sanger! — Hun sover!“

Nannas Smiil.

Vaager jeg — er det mit jordiske Liv;
Drømmer jeg — er det min Vellyst ublandet;
Døer jeg — hvad er det da? — Skaberens andet
Atter af Intet mig kaldende Bliv.

Tilflugt.

Nattergal, som, fjern fra kjælne Mage,
Hørte, bange selv, min bange Klage!
Turteldue, som med Veemods Kluk
Dybt i Skoven hørte mine Suk!
Breddens Maanehavbliks Susevinde,
Som saa tidt fornam min Taare rinde!
Ømme Toner fra Naturens Bryst,
Som mit Hjertes huldt imøde svæved',
Som med Harpen i mit Indre bæved' —
Hører, og udbreder nu min Lyst!

Salamandrer, som i Nordlys sendte
Kjøle Vift til Baalet i min Barm,
Medens uden Haab dets Offer brændte —
Sylpher, som adspredede min Harm,
Naar de Suk og Bønner, hun ei hørte,
Luftens Aften-Harpes Strænge rørte —
Gnomer, I, som under Egens Løv,
Hvor i Lunden først jeg Elskov lærte,
Huldt en Grav beredede mit Støv,
Medens haabløs Qval min Aand fortærte —
Og, Undiner — venlige — som bød
Tidt mig ned i Eders dunkle, milde,
Kjøle Boligs stille, dybe Skjød,
Naar paa Skum, i Brusen af den vilde
Havets Bølge, spildt, min Taare flød —
Alle tonende Naturens Aander,
I, som toge Deel i Skjaldens Vaander —
Ildens, Luftens, Jordens, Vandets Lyd,

Røstens Perler, Klangens Diamanter,
Samler Eder rundt fra Klodens Kanter,
Leirer Eder om min Harpes Fryd!

Nanna deler nu Jer hulde Lytten
Til den inderlige Sang fra Hytten,
Hvor, omringt af Eders fromme Chor,
Skjalden dybt i Skovens Hjerte boer;
Nanna — smiler nu, I Straalevrimle,
Som tilforn mig græd i Duggens Fald —
Nanna lytter — hører det, I Himle —
Til sin ømme, troe, og kjælne Skjald.

O! men I, hvis Hjerter ei sig lukked',
Medens end den Grumme lukte sit —
I, som zittrede, som græd, og sukked',
Stemmende hvert Livets Qvad til mit —
I, som, i en Samklang uden Lige,
Huldt med hver en Veemods Melodie,
Hentet fra det store Hjertes Rige,
Stode mit i Sangens Klage bi —
Harpekonger paa Naturens Throner,
For hvis Sceptre Konsten knæler ned,
Laaner mig nu ogsaa Glædens Toner
Til at synge min Lyksalighed.

Kjærligheds Alt.

Nanna! jeg har drømt, at lutter døde
Verdener omgave Solens Liig,
Og at bag et uafseeligt Øde,
Mulm i Mulm, Naturen tabte sig —
Men af himmelsk Vellyst Aanden bæved'
I sit Støvs uendelige Gru;
Thi dybt inde, midt i Mørket svæved',
Salig ene, Himlens Jeg og Du.

Balders Graad.

Nys, o Nanna! gjorde mig saa glad
Et Fortryllende jeg veed ei hvad;
Ak! men atter maa din Balder græde,
Som om Gud han havde gjort imod —
Som om Skylden selv med blodig Fod,
Angerpersende dets Perle=Væde,
Paa hans Øies aabne Muskel stod.
Atter — derfor maa han gjøre Bod —
Atter har han drømt et Glimt af Glæde.
Atter har ham blendt et saligt Syn,
Som om under Nattens sorte Bryn
Aabnet Himlens Øie til ham smiilte —
Som om i et kjærligt Blik din Aand,
Løst af Ligegyldighedens Baand,
Venlig mod hans ømme Favntag iilte —
Som om huldt du rakte ham din Haand.

Ak! og atter, Nanna, svandt, og svinder
Dybt i Nattens Mulm hvert Stjerneskud —
Og det ruller ned paa mine Kinder,
Som om hele Himlen sluktes ud.

Rinder da, I Taarer! rinder! rinder!
Drukner selv det sidste Haabets Skimt!
Sletter ud, med alle Drømmes Minder,
Efterglandsen af hvert saligt Glimt!
Rosenskyers Blod fra Hjertets Aarer,
Steget op i Smilet gjennem Taarer,
Styrt din hvalte Himmelbue ned!
Væld, som spilled' op i Morgenrøde,
Da hun syntes vandre mig imøde,
Fald, som Regn, i hendes vendte Fjed!
Draaber, som i Straaler fra det Høie
Aftenglandsfortryllede mit Øie —
Veemods Perler, Balders sidste Skat,
Drukner Øiet selv i evig Nat!
Kan I ikke, lindrende min Smerte,
Slukke Flammen i det vaagne Hjerte
Med et Skybrud fra de mørke Bryn,
Blinder dog for evig, blinder, blinder,
Medens Lysets sidste Væld udrinder,
Drømmens Blikke for de falske Lyn!

Morgenrøde.

Rings i Livets Foraars-Bolig
Sovekamret rømmes op;
Tiden, høitidsvims, urolig,
Tripper om paa Sokker trolig,
Skynder alle Terner op.
Travle Luftherolder skifte;
Halme vinke; Blade vifte;
Bud gaae rundt fra Top til Top.
Lærker sig i Marken hæve;
Skovens mindste Strænge bæve —
Snart er samlet, Hop i Hop,
Hele Bryllupsfestens Trop.

O! hvor yndig Bruden sover,
I sit Moos en Rosenknop!
Øiet lukt, hun ikke drømmer
Om den Glands, hvori hun svømmer,
Medens Brudgommen staaer op.

See! nu bøier han sig over
Hendes let tilhylte Krop —
Drager varligen det hvide
Flagrende Gardin tilside —
Løser med sin Purpurhaand
Alle Natgevandtets Baand —
Strøer i Blomsterregn paa Sengen
Glands i Glands og Duft paa Duft
Hele Morgenhimmelengen —
Tænder Kamrets Ambraluft
Med sit Øies drukne Blikke,

Som, i Duggens Perleslør,
Drømmende, hun mærker ikke.

O! hvor smiler hun i Duggen,
Engel, som et Barn i Vuggen
Venlig og som nylig født! —
Væs'ner, blikker, stirrer, skuer,
Hvor han blusser! hvor han luer!
Hvor han aander glædekort,
Nu, han med vellystig Bæven,
Efter lang og varsom Hæven,
Ganske drager Dækket bort!

Hvilken Zittren, hvilken Gysen!
Hvilket Favntag, hvilket Kryst!
I et Nu forsvinder Taagen:
Blottet er det hulde Bryst —
Søde Syn! Naturens Lyst!
Solen kysser Jorden vaagen!

Nanna! som med Dødens Savn
Af hver vaagen Lyst herneden
Slumrer end i Uskylds Favn,
Uden Drøm om Elskovs Eden —
Maatte saa dit Liv engang
I dets stille Sovekammer
Vækkes op af Sangens Flammer
I min kjælne Harpes Klang —
Blev og denne Morgenrøde,
Med sin fulde Himmelprang,
I din Opstand fra de Døde,
Balders Elskovs Svanesang!

Komfremmetlegen.

Borgeren.

Du med Lyren om din Skulder,
Og den Lille ved din Side,
Blind for Glimmer, døv for Bulder,
Som du synes ei at lide —
Ubekrandset, ubebræmmet,
Uden Guld og Glands og Hæder,
Uden Deel i vore Sæder,
Uden Sands for vore Glæder —
Siig, hvad gjør du her i Hjemmet,
Nat og Dag i Herthalunden,
Hvor jeg dig saa tidt har funden?

Digteren.

O! jeg leger kun Komfremmet
Med min lille Søster Hanne,
Som for Spøg jeg kalder Nanne,
Mens alene to herneden
Barnligfroe vi vandre heden
Til vort rette Hjem i Eden.

Borgeren.

Hvad er det vel for en Leeg?

Digteren.

Englenes til Punkt og Prikke:
Glemsel af sit eget Jeg
I hinandens glade Blikke —
Glemsel af al Livets Larm
Ene sammen Arm i Arm.

Stakkel! kjender du den ikke?
Hør os tvende, veed du hvad?
Vil du være rigtig glad,
Maa du den for Alting lære!

Borgeren.

Nei! jeg takker for den Ære —
Glemme mig og Land og Stat,
Det var alt for desperat!
Jeg er intet Barn, min Kjære.

Digteren.

Heller ikke være vil,
Trods vor store Mesters Lære? —
Saa forstyr ei meer et Spil,
Som du ikke hører til! —
Gaae din Vei, og lad os være!

Hvem er Nanna?

(Til hulde Vedkommende.)

„Hvem er Nanna?" lyder rundt i Staden
Nattens store Spørgsmaal. Man har hørt
Ikke blot i Kirken og paa Gaden,
Midt i Deodata, ved Paraden,
Og hvor Snak om Gjøren og om Laden,
Ingen kjender, ellers bliver ført,
Men endogsaa der, hvor høie Naader
Slaae paa Nakken af de største Gaader,
Denne hemmelige Stræng berørt.
„Hvem er Nanna?" — det gad Mange vide,
Som dog ellers blot af Pligt
Meer, end hvad de veed, erfare gide,
Naar der Spørgsmaal er om Digt.

Men, hvis og, som sig en Digter sømmer,
Skuffet af min Phantasie,
Denne hele Spørgen jeg mig drømmer —
Hvis jeg altsaa vil gaae den forbi,
Som et flygtigt Selvbedrageri —
Hvis og ingen Ubekjendt det bryder,
Om en ædel Elskovs Ideal,
Rose mellem Livets Blommer, pryder,
Eller ikke, Tidens Blomsterdal;
Hvis — hvorfor jeg gruer meest, og sørger —
Ganske ligegyldig ved dit Navn,
Du, min Nanna, selv derom ei spørger
Midt i dets Udødeligheds Favn;
Dog — trods Balders smerteligste Savn —

„Hvem er Nanna?“ spørge Millioner.
(Millioner — nemlig, for saa vidt
Imod Tallet af sex, syv Platoner,
Hvis Opmærksomhed en Digter kroner,
Hvert et andet Antal er for lidt)
Balder, troe de samtligen at gjette
Strax, hvem er — men Nanna? — Nok engang:
Hvem er Nanna? hvem er vel den rette
Laura her i Dans Petrarkas Sang?

„Dans Petrarka?“ Man mig vil bestikke! —
Men, har Dan en Dante nu og da,
Tasso, Ariost, et cetera,
(Som en Recensent med Danneblikke
Nu omstunder neppe vil gaae fra)
Hulde, søde Millioner, ja! —
Herthas Laura gad I altsaa kjende,
For ei blot i min Dansanakrog,
Men i Kirken, hvor hun sikkert og
Kommer af og til, at hilse hende?
„Verden,“ siger I, „skal derfor dog,
Hvis og vi, dit Publicum, en Gaade,
Som den ei har med at gjøre, raade,
Paa dens Løsen blive lige klog.“

Elskte Millioner! jeg vil ikke
Slig en Kreds, hvis ædle Videlyst
Veed at holde det den Stukne tyst,
Mindste Sandhed under Stolen stikke:
Ier, I Faa! vil jeg med største Ro,
Hvem der er min Nanna — men, at sige,
Mellem os kun — offentlig betroe.

Vider da — fornemmelig I to,
Mellem de ser, syv i Balders Rige,
Der i meer end Dragt er hende lige:
Nanna — baaren i sin Fødestavn —
Datter af sin Fader og sin Moder —
Søster af sin Søster og sin Broder —
Uden mindste Virkeligheds Savn —
Med de Livets Tegn, der aldrig svigte —
Høit ophøiet over alle Digte,
Skabt af Gud, og i Naturens Favn,
Ligger, sidder, staaer og gaaer og svæver,
Smiler, synger, taler, aander, lever,
Under et bekjendt prosaisk Navn,
Her, i denne Verden, her paa Jorden,
Her endog i Hjemmet, her i Norden,
Her, imellem os, i Kjøbenhavn —
Synlig — ikke blot for mine Blikke,
Men for mangt et Underøiebryn,
Der det overjordiskskjønne Syn
Sikkerlig, som jeg, fortjener ikke —
Da jeg Mangen, som dog hende saae,
Seer endnu paa gale Veie gaae —
Hørelig — for Andres, end dens Øre,
Der kan Engle, naar de hviske sig
Deres Elsktes Navn i Himmerig,
Uden andet Rør end Hjertets, høre —
Følelig — for Ingen, Planten liig,
Der ved Haandens Nærmen til dens Duften
Bævende tilbagetrækker sig;
Men, som denne, kun berørt af Luften,
Destomere følelig for mig!

Til er altsaa Nanna, til, I Hulde,
Til i denne Skjaldens Yndlingsby,
Som han derfor aldrig meer vil flye,
Hvis den og med hendes hele Kulde
Skulde Balder og hans Digte skye —
Hvis den og, paa Grund af gamle Blade,
Som i Stormen fra min Tinding faldt,
(Smuldrede til Støv om Foden alt)
Hjertelovets Friskhed skulde hade.
Had, og haan, hvad kan! — mig evig kjær
Er dog, frem for alle Hovedstæder,
Hvor mig venlig smiilte Held og Hæder,
Danmarks Hjertestad; thi hun er her!

Det fornøier sikkert Jer, I Gode!
Hvad, om altsaa noget meer endnu
Balder om sit Jegs udvalgte Du,
Kjærnen i hans Verden her betroede?
Hvorfor ikke? Hjertet er i Flud,
Da det lutter Honning er, som flyder,
Naar det over hende sig udgyder,
Alt til sidste Draabe maa herud.

Hendes Skabning altsaa? — Vært at sige —
Thi, paa denne nær, er Alt
I den hulde himmelske Gestalt
Ufortælleligt, som uden Lige —
Da den Pen, det ene kunde sige,
Stub! din Pensel, i min Lod ei faldt —
Hverken stor hun synes, eller lille;
Da hun valser, troer jeg, ikke meer,
Og med Blikke, som den maale ville,
Man ei Maal paa hendes Ynde seer.

Hendes Haar? — Det er umuligt, ganske
Kjendeligt at male dem med Blæk;
Jeg kun sige kan, at de er' danske,
Trods min Evalds Nannas norske Træk.

Hendes Øine? — Dem har Herschel malet,
Saa det undrer mig, man ikke veed,
(Hvis derom jeg aldrig havde talet)
Fuldelig, om hvem hun er, Besked —
Himmeldybet, frygted' jeg, min Gaade
Vilde hele Verden snart forraade.

Hendes Alder? — Nøie kan jeg ei
Tælle hendes Skridt paa Tidens Vei;
Thi jeg følger hende selv herneden,
Som om huldt med Englen Haand i Haand
Paradiislystvandrede min Aand
Rundt om Livets Træ i Evigheden;
Men jeg haaber, hvis (som er min Hu)
Selv jeg ellers lever lidt endnu,
Man i Alder frit kan hende give
Mellem femten Aar og fyrretive.

Hendes Rang og Stand? — Ifald man fløi
Femten Høider over min i Norden,
Vilde man endnu den finde høi;
Den er næst den høieste paa Jorden —
Skjøndt dens Glands er lidt fordunklet vorden
Fra den Tid, en anden Æres Orden
Verden med Titulatur beløi.

Valgte Kreds af Musens faa Platoner,
Skjaldens hele Verdens Millioner!

Om den virkelige Nanna veed
Hver af Eder altsaa nu Besked.
Hvis imidlertid I end ei raade
Den som sande, maaskee større Gaade —
Hvis af Alt dog ikke viser sig:
Om hun er en himmelsk elsket Qvinde,
Eller en i Støv tilbedt Gudinde —
Vil jeg Intet forbeholde mig,
Hvad endnu med Vished jeg kan sige.

Om min Nanna her i Herthadal,
Trods sit Nordens Kuldes Aabenbaring,
Og min spildte Dyrkelses Erfaring,
Er og bliver blot et Ideal?
Eller om hun (som en anden, lige
Virkelig, gift eller ugift, Pige)
Just er, hvad man kalder dødelig?
Hulde Kreds, jeg ei kan sige dig —
Haab ei blot, men ogsaa Frygt kan svige,
Og jeg kjender lidt til Dødens Rige;
Men Eet veed jeg: dersom Daphnes Krands
Flettes kan af Laurer her til Lands,
Straaler hun iblandt Udødelige.

Naar levede Nanna?

Spørgsmaal.

At man hvem, og hvor hun er, endnu
Spørge kan, trods Alt, hvad jeg har skrevet
Om mit Balder-Jegs udvalgte Du,
Af en Ven mig godt forklart er blevet.

Men, at man endnu kan spørge: naar?
Fordum? nuomstunder? eller siden?
Uvis selv, trods alle Tegn, om Tiden —
Det, I Hulde! jeg dog ei forstaaer.

Ligemeget! jeg vil paa et Haar
Aar og Dag og Time selv bestemme
Stjerneklart for hele Spørge-Vrimlen:

O! det er mig, som det var i Gaar!
Evigheden selv det ei vil glemme!
Nannas Tid staaer tegnet op i Himlen.

Naar levede Nanna?

Svar.

Dengang mellem alle nære, fjerne
Himmellys i Nattens dybe Blaa
Jorden Kjærlighedens lyse Stjerne
Skjønnest i sin Uskylds Fylde saae —

Dengang samme Kerte meest fordunkled'
Aft'nens Maane-Smiles blege Dands,
Der, som Daggry-Fakkel, overfunkled'
Alle Morgenrødens Straalers Glands —

Dengang, hilst af Blikkes Myriader
Perlers Perle, Skjønheds Ideal,
Med et helligt Jubel-Hosianna,
Venus gik i Himlens Æther-Sal
Gjennem de fordunklede Pleiader —

Dengang, Hulde! levede min Nanna!

Til Frue F*. B*.

Du, hvem jeg, naar kommer Alt til Alt,
Hvis min Sang en anden Ynde hylder,
Hvis paa Knæ jeg for en Andens faldt,
Ene for mit Knæfald Regnskab skylder —
Du, hvem Valget af det Maleri,
Med hvis Vexel (medens dine Dyder
Tro tilbedes af min Sjæl deri)
Jeg mit Hjertes Altertavle pryder —
Og, hvem Valget af det Ritual,
Offringen tidt ændrer til din Ære,
Skjøndt bestandig tro sit Ideal,
Ene ligegyldigt ei kan være —
Du, som, naar jeg holder hemmelig
For min bedste Ven en evig Gaade,
Kjærligheden selv kan ene raade,
Har alene Ret at spørge mig —
Du forlanger, offentlig at vide:
Om i hvad jeg hidtil har bestemt,
Skildrende min Sangs Adelaïde,
Man paa hvert et givet Træk kan lide?
Og især, om jeg har Intet glemt?
Dig vil, uden Poesie, jeg svare.

Hvad jeg siger i mit sidste Digt
Om den Nanna, det skal aabenbare,
Var, og er, og bliver virkeligt;
End i dette Øieblik jeg finder
Eet min Gjenstand og dens Maleri —
Hver en Forskjel mellem dem forsvinder —
Naar jeg paa min Nanna mig besinder,
Fattes intet Sandhedstræk deri.

Men — om, mens jeg her om hende taler,
Hun er end den samme — lige nær
Charis-Idealet for hver Maler —
Og for Nordens Gratiers især —
Derfor ingen Sikkerhed jeg giver.
Thi, skjøndt Dyden selv er evig skjøn,
Og den Aand og Ynde, jeg beskriver,
Dog jeg sukker med Virgil i Løn:
„Altid Andet var, og er, og bliver
Hvert et Mønster for det smukke Kjøn.“*)

Da jeg hende sidste Gang herneden
Saae — det var, oprigtigt talt, i Gaar,
Skjøndt i Dag det synes mig et Aar,
Og i Morgen halvveis Evigheden —
Dengang var hun ganske paa et Haar,
Som hun i Dansana gaaer og staaer;
Men der ere, mellem os, i Tiden
Tusinde Minuter svundne siden —
Og, hvor stor Forandring er ei skeet
I et himmelsk Væsen her paa Jorden,
Før det uforanderligt er vorden
Hist forklaret — ofte blot i Eet?
O! jeg veed — og veed det, mig til Smerte:
I det Hjertebilled, jeg har malt,
I det Hjertesprog, min Sjæl har talt,
Da jeg Danmarks Nanna kjende lærte —
I mit Hjertes Elskovs Ideal,
Her Copie, som der Original,
Er kun uforanderligt mit Hjerte.

*) — — Varium & mutabile semper
Foemina.
Virg.

Hvor er Nanna?

Man har alt bemærket her og der:
Hvis jeg og fortæller, hvor hun svæver,
Smiler, synger, taler, aander, lever,
Siger jeg dermed ei, hvor hun er.

Man har Ret. I Digt-hytten her*)
Man det alt om *Thora* har erfaret,
Uden at jeg dog hår aabenbaret,
Hvor *hun*, uden Digt, er til især.

Rundt i Dannerkongens store Rede**)
Kan man om en *Nanna* længe lede,
Naar man har om Huset ei Besked;
Gjøres altsaa vitterligt i Staden:
Nanna boer i *Kronprindsessegaden* —
Nummeret man allerede veed.

*) Danfana.
**) Kjøbenhavn.

Hvem er ikke Nanna?

Epistel fra Balder til hende selv.

Nattens Spørgsmaal et Par Øieblikke:
Hvem, og hvor, og naar min Nanna var?
Dagen, hører jeg, forandret har
Til det Konstige: Hvem er hun ikke?
Selv de Hulde mig tilbage stikke
Med dets Drillen alle mine Svar.

„Hvem er ikke Nanna?" klang forleden
I mit Øre — med et haanligt Smiil —
Der, hvor sikkerst dog jeg troede Freden,
Fast, som Flugten af en giftig Piil;
Den blev udsendt, Balders Bryst at saare;
Men den traf hans alt bestilte Baare.

„Hvem er ikke Nanna?" skreg især
Overlydt i Gaar i Kongens Have,
Mens de loe, som de var reent af Lave,
Tretten Gratier — paa Smilet nær,
Thalier, Aglaier, Euphrosiner —
Der med stolte triumphante Miner
Sikkert troede sig en Venus hver —
Alle Tretten vilde Balder stikke;
Men de traf hinanden, Balder ikke.

„Hvem er ikke Nanna?" spurgte nu
Med et Smiil, hvori sig blandte Smerte,
Selv dig ubekjendte Nanna, du!
Og med hele Helhjems kolde Gru
Misteltenen traf din Balders Hjerte.

Nanna! du, som, naar jeg dig besang,
Skjøndt jeg dulgte, hvad min Stemme hæved',
Og til hvilken Engels Priis den bæved',
Dog fornam hvert Suk i Harpens Klang!
Du, som, hellig selv, med Englens Ore
Det jeg veed ei hvad deri har hørt,
Som moderne Dukker ikke høre,
Men som rene Hjerter vist har rørt!
Du, som end med barnlig Sands herneden,
Og uhildet end af Modens Baand,
Vandrer, med din Uskyld Haand i Haand,
Uden Konst i Jomfrulivets Eden,
Rundt omviftet af Naturens Aand!
Lyttende til Harpens Hosianna,
Fattende dens Andagts Melodie,
Følende den dybe Klang deri,
Du kan gaae din Balder kold forbi
Med det Spørgsmaal: Hvem er ikke Nanna?
Som om i vor Ørk om Sangens Elv
Laurbær ikke blot, men Laurer selv
Regnede fra Himlen ned, som Manna?

Nei! det var en Drøm! min Harpes Klang,
Hellige! har aldrig naaet dit Ore —
Skjøndt jeg skued' dig i Dannevang,
Og indbildte mig, at Hyttens Sang
I dets Hjertelund du paa din Gang
Gjennem Jomfruvænget kunde høre!
Du har aldrig paa din Englevei
Lyttet til den skjulte Sangers Stemme —
Aldrig — aldrig — aldrig, Nanna! nei!
Mens til Himlen, hvor din Aand har hjemme,

Fromt de stege, du fornam dem ei,
Disse Toner fra det rene Hjerte,
Disse Nyn om Salighed i Smerte,
Som din Uskylds Trylleglands mig lærte!
Du har aldrig hørt din Digters Røst —
Du har blot af Rimere hørt sige,
Han, paa deres Viis, som deres Lige,
Riimte Livet af en stakkels Pige —
Det er Balders ene sidste Trøst.
Eller, var saa mægtig Ungdoms Mode,
Hver en Gjenkomst i det gængse Ny
Af de Gamles Aand, som Last, at flye,
At den indjog selv en Engel Sky
For det Tro, det Hellige, det Gode,
Paa hvis Uskyld vore Fædre troede?
Kyeste selv min Harpes dybe Klang,
Alvorhellig, og ublandt med Latter,
Nannas Lytten bort fra Balders Sang?
Hvi var da saa festlig her din Gang,
Eensom, stille, langt fra Modens Prang,
Himlens ned paa Jorden stegne Datter?

Nei! hvis ingen Gjenklang dig har rørt
Fra de dig bekjendte Høies Toppe,
Og i Blun din Aand tilbageført
Til dens Uskylds lyse Hjem deroppe,
Har du Harpens Bæven aldrig hørt!

Søde Trøst — imens mit Hjerte brænder
Af en hellig her foragtet Ild,
Som du troer saa let slukt ud, som vild —
At du Skinnet selv deraf ei kjender!

At jeg trygt endnu kan sige mig,
Mens i Blinde grumt du nærmer dig
Med det kolde Spyd, hvorfor jeg falder:
Uskylds gamle Ven, ukjendte Balder!
Nanna bytted' Ungdom med sin Alder,
Hver en Glæde, som er timelig,
Med et evigt Aandens Himmerig,
Uden frygtsom at bekymre sig
Om de faldne Lysets Engles Domme —
Nanna bytted', selv før Dødens Komme,
Jord med Himmel — hvis hun kjendte dig!

Men mig hylle maa til Livets Ende
Nattens tause, blinde, mørke Slør —
Skjebnen bød det: »Først naar Skjalden døer,
Nanna skal i Sangen Balder kjende!«

Derfor, Nanna, tør jeg svare paa
Hvert et Spørgsmaal, uden mindste Fare,
Hvad i Himlens Gjemme blive maa,
Nogen jordisk Sands at aabenbare.
Viid da, langt fra Drøm om, hvem jeg er,
Mens min Aand er skjult for dine Blikke,
Hvad min Sang forkynde tør Enhver
Uden Forbehold: hvem du er ikke.

Den, som ei med Skjønheds ydre Glands
Aands og Hjertes indre Værd forbinder —
Den, som med en flygtig Nutids Sands
For hver Vexel blot i Livets Dands
Efter intet Evigt Længsel finder —
Den, som, tryllet i Naturens Favn

Af en blid Skærsommerfryd paa Landet,
Med hver Livets bittre Sorg ublandet,
End kan føle Byens Glæders Savn —
Den, som sig paa større Lyst befinder,
Før er endt den hulde Jomfruvaar,
End sin Uskylds Leges glade Minder
Fra de første Barnlighedens Aar —
Den, som Mængden stræber at behage,
Lønnende med lige hulde Nik
Hvert et frækt og hvert et frygtsomt Blik —
Den, hvem huuslig stille Fryd er Plage —
Den, hvem Skuespil og Modens Kram,
Baltriumph og Maskerade=Bram,
Glimren i den store Verdens Vrimmel,
Er i Jomfrulivet Jordens Himmel —
Den, som, ellers ædel, from og fiin,
Let med fremmed Dragt, med laante Miner,
Og med kjøbte Roser af Carmin,
Offentlig til Alles Skue fremtriner —
(Smagen er forskjellig, hver har sin:
Hun kan være Vittigheds R o s a u r a,
Konstens C h a r i s, Phantasiens L a u r a, -
Musers Muse; men kun ikke m i n) —
Den endog, som, uden Feil og Lyder,
Ideal i Væsen og Gestalt,
Mønsteret paa qvindelige Dyder
Ellers til Fuldkommenhed i Alt,
Ikke mangler nogen, Kjønnet egen,
Agtet, elsket og beundret Pryd;
Men endogsaa blot har e e n f o r m e g e n,
Til hver anden Dyrkers største Fryd;
Den, med Psyches eget hulde Stempel

I Terpsichores bekrandste Tempel
Zephyrlet at valse, for Exempel —
Ladende, som Amors svungne Brud,
Skjøndt uskyldig, som en nyfødt Engel,
Tømme med sig, Stængel slyngt om Stængel,
Uskyldblomstens Nektarbæger ud —
Levnende den blye Tilbeders Nærmen,
Der har ingen større Vellyst drømt,
Naar en jordisk Duften alt har tømt,
Hvad en himmelsk Amor kalder Bærmen —
Den, der, som Christinde reent forsømt,
Har om Troens lyse Bjergetoppe,
Og det Allerhelligste deroppe,
Selv i Paaskenætter, aldrig drømt —
Den, som ikke, mellem Alt, i Sange,
Digt're qvad til Engleharpers Klange
Himmelsk, helligt og guddommeligt,
Foretrækker Evalds Hosianna
For hvert nyere romantisk Digt —
Den, hvor skjøn hun er, er ikke Nanna.

Bekjendelse.

Om jeg før har elsket? — Sandt at sige,
Har jeg altid, troer jeg, gjort deslige;
Mange paastaae selv, jeg vidt det drev.
Hvis jeg husker ret, jeg har og noget
Digtet, for at øve mig i Sproget,
Før jeg Digtene til Nanna skrev.

Elegie.

Til Nanna.

Nanna! du vil altsaa fra mig tage,
Hvad du selv engang dog undte mig!
Grumt du hvert et Smiil mig vil unddrage,
Hvert et Huldblik, Sangen drømte sig!
Lindrende tør Taaren meer ei trille;
Sukket tør ei stamme meer dit Navn;
Selv ved Harpens Trøst du vil mig skille,
Der betroede Himlene mit Savn.
Veemods=Buen over Sorgens Skygger,
Naar af Diets Dug min Kind er vaad,
Som sig Mindet af dit Gjenskin bygger,
Denne selv misunder du min Graad!
Naar din Priis i Glædens Ørk gjenlyder,
Din Foragt og Haan forfølger mig,
Som om Sang om dig og dine Dyder
Var Forbrydelse mod Gud og dig.
Vel da, Nanna! snart skal Balder svinde,
Segne, falme, blegnet visne hen,
Og med ham hans Liv, hans Navn, hans Minde
Synke ned i Nattens Mulm igjen.
Tag tilbage, Himmelske! hver Gave,
Fordum jeg afbetlede dit Blik,
Naar jeg udenfor dit Edens Have,
Tittende derind veemodig, gik!
Skjul din vendte Gang i Lundens Skygger!
Negt mig hver din Yndes lyse Skimt!
Hyl i Nat, som evigt Mulm betrygger,
Med dit Fjed min sidste Stjernes Glimt!

Tag igjen, hvad mig din Uskyld skjenkte,
Da jeg første Gang din Ynde saae,
Da med Smiil du hilste mig, og lænkte
Balder til det Støv, du traadte paa!
Engel! som mig, sort, ved sidste Møden,
Truede, med meer end Tab af Fryd,
Hils mig, sneehvid, næste Gang, som Døden,
Med din Haans det naſtronddypte Spyd!
Det kan Livets Træ mig brat afløve,
Svunget af din jomfrukolde Haand;
Men, hvad det mig evig ei kan røve,
Er dit Billeds Aftryk i min Aand!
Alt hvad mig i Nattens Favn opliver,
Hvert et Glimt af Lys, mit Øie seer,
Jeg dig festlig her tilbage giver,
Da du mig det under ikke meer;
Alt hvad mig til Liv herneden binder,
Hver en Blomst af Nannas Digters Krands,
Alle dine Huldbliks smaa Kjærminder,
Hvert et Gjenskin af din ydre Glands,
Hver en Vellyst, naar min Haand berørte
Zittrende din flygtig nærmte Haand,
Hver en Salighed, naar jeg dig hørte,
Lyttende til Uskylds egen Aand —
Hver en enkelt Himmelaabenbaring,
Som til Lyst har før min Harpe stemt,
Tag den ud igjen af sin Forvaring!
Byd den i min Sang at være glemt!
Tag det Billed fra mig, som kan vandre,
Paa dit blotte Vink, fra Haand til Haand,
Som kan og med Vellyst sees af Andre,
Selv igjennem Glas, og uden Aand!

Hvert et Træk af dig i det vil svinde;
Tiden alt, før Livet er forbi,
Sletter ud, hvad Dødelige finde
Huldt og skjønt og elskeligt, deri;
Kun, hvad gjennem Andagts rene Luer
Den udødelige Sangers Blik,
Skjult for hver en anden Stirren, skuer:
Præget, du for Evigheden fik —
Denne høie, fromme, himmelrene
Paradisets Lilier egne Glands,
Hellige, som dig tilhører ene,
Og for hvilken Aand har ene Sands —
Dette, selv dig ubekjendte, Stempel
Af din Skabers Kys, da første Gang
I hans Billedaftryks Skjønhedstempel
Mesterstykket af hans Hænder sprang:
Dette, Nanna, gjemmer i sit Hjerte,
Dette, Nanna, slutter i sit Bryst,
Den, der Intet af dit Støv begjerte,
Den, hvis Aand og Aanders Aand har kyst!
Dette gi'er han aldrig meer tilbage —
Denne Skat, hans Uskylds Eiendom,
Ingen jordisk Magt kan fra ham tage,
Hvis og selv med Bud fra dig den kom!
Indtil Døden vil hans Sjæl bedrøve
Dit ham lydt engang forkyndte Bud;
Tidens Trøst det vil ham her berøve —
O! men Evighedens ei hos Gud.
Med sin Eiendom paa Sangens Vinge,
Naar Miskjendelsen har knuust hans Bryst,
Skal hans Aand sig op til Himlen svinge,
Fuld af sin Begeistrings rene Lyst!

Nanna! ja! dit Aftryk i mit Indre,
Dybt i Knoppen, der for dig sprang ud,
Vil, saa længe Tankens Stjerner tindre,
Sikkre mig en evig Tanke-Brud —
Skye mig! had mig! fjern dig fra mit Øie!
Flye dets Taareblik! og glem mit Navn!
Dybt i Mulmet bag besneete Høie
Flygt i mine Fienders skumle Favn!
O! mens der din Lilie sig udfolder
I den Balder ubekjendte Luft,
Han i Mindets Smiil dens Glands beholder,
Og i drømte Kys dens rene Duft!

Nanna! Nanna! lad dig ei bedrage!
Hvad der flygter mig i Tidens Elv,
Hvad du vil din Balder her unddrage,
Hulde Nanna! det er ei dig selv!
Det er ei det Himmelske, din Skaber
I sit Billeds Dannen hviilte ved,
Det er blot det Jordiske, du taber
Paa din Englevei til Evighed —
Dette gjerne jeg en Anden giver,
Naar alene maa tilhøre mig
Hvad min Nanna var, og er, og bliver
Her, og hisset, og evindelig!
Kun dit Væsen, kun dit Liv, ublandet
Med Forgængeligheds ydre Spil —
Kun dig Selv jeg elsker — alt det Andet,
Nanna, hører alt det Andet til.
Og du Selv, det veed jeg, er paa Jorden
Ingensteds i al din Engleglands,
Med hvert Præg af Himlen, aftrykt vorden,

Som i Balders Hjertes rene Sands —
Kun i Templet, hvor som Offer brænder
Al min Fryd i Livet her for dig,
Staaer du, som du sprang af Herrens Hænder,
Der i det Fuldkomneste, jeg kjender,
Bød mig, evig at tilbede sig.

Trøst til Nanna.

Nanna! skjøndt mig Nastrondspydet dræber,
Før jeg aabenbarer Jorderig,
Hvem det er blandt Nornerne, der stræber
Meer og meer dets Od at hærde mig —
Hvem der er den Glædens mørke Datter,
Der herneden, blind, med grusom Lyst,
Under hele Skuevrimlens Latter
Engang støder det i Skjaldens Bryst;
Skjøndt du, Skjebnen liig, usynlig throner
Uopdagelig i Nattens Slør,
Mens din Virkning blot i Klangen toner,
Som med Strængens sidste Bæven døer;
Skjøndt du tryg kan trodse hver en Leden
Om dit Himmelspor i Støv herneden;
Dog bedrøver dig, at Skjaldens Sang
Har betroet dit Navn til Harpens Klang,
Og at Klangen lydt dets Priis forkynder
Der, hvor man af Idealet leer —
Der, hvor ingen Uskyld findes meer —
Der, hvor intet Helligt meer man ynder —

Der, hvor hvert et Bryst, der elsker, synder —
Der, hvor intet Aandeligt man seer —
Der, hvor lutter Legemligt begynder.

Nanna! Nanna! men bedrøv dig ei!
Balders Digt gaaer alt en anden Vei —
Det gaaer, uden al Erindrings Fare,
Snart forbi den hele Nutids Skare!
Dette Nanna=Navn, som fordum lød
Gjennem Himle, ved min første Dod,
Der, som Dagens Echo nu gjenklinger
Fra hver Læbe, som dets Lyd har næmt —
Dette blotte Navn paa Rygtets Vinger —
Dette Skjul, hvori din Glands er gjemt —
Fromme Nanna, vær kun ikke bange!
Skjøndt udødeligt i Balders Sange,
Det er her i Byen, blandt saa mange
Modens Philippine=Fløiters Klange,
Sikkerlig om fjorten Dage glemt.

Partheneis.

Til Dana.

Hun er borte. Gjennem Taarer stirrer
Øiet efter Glædens slukte Lyn;
Og i Hjertet, som endnu forvirrer
Efterglandsens lyse Skuffen, dirrer
Salighedens Veemods sidste Nyn.

Hun er borte! Drømmes Drømmes Under!
Balders ubegribelige Blun!
Slummer, i hvis Favn han meer ei blunder,
Som, opvaagnet, aldrig han udgrunder,
Smiilte ham i dig en anden Hun!

Veemodsnyn, som Hjertet ei kan glemme,
Uskylds Stjernes svundne Svane-Sang,
Tone, som hans Sjæl vil evig gjemme,
Rørte ham i dig en anden Stemme,
End det Nyn, hvis Bliv ham gjennemklang?

Balders Skygge, vandrende paa Randen,
Hvor, da Skibet man i Havet skød,
Nanna selv med Haansmiil saae paa Branden,
Flygted' den, fortvivlet til en Anden,
Medens Lokes Skoggerlatter lød?

Seet i Skin af en bedragersk Kerte,
Legte Skyggen med jeg veed ei hvad?
Trykte den i Evighedens Smerte
Til det blodige, det brustne Hjerte
End et flygtigt Tidens Balsamblad?

Ja! den Skygge, som alt Hel tilhørte,
Da dit Haanblik myrded' Harpens Aand,
Drømte, tænkte, følte, saae og hørte
End een Livets Engel, som berørte
Hver dens brustne Stræng med Uskylds Haand!

Jeg har syndet, Nanna! Balders Øie
Har seet Himlen aaben i det Blaa,
Hvor det, gjennem Taarer mod det Høie,
Stirred', fuldt af Andagt, stirred' nøie,
Og dig selv i Blikket dog ei saae.

Jeg har syndet, Nanna! Høit, fra Randen
Af mit Baals i Dybet sjunkne Grav,
Over Offerrøgen selv af Branden,
Drømte jeg mig hævet af en Anden,
Før mig favned' Evighedens Hav.

Jeg har syndet i et Blun; men ikke,
Helligste blandt Englene, mod dig!
Da jeg i en anden Uskylds Blikke
Gift til Smertens Lædsken saaes at drikke,
Syndede mit Hjerte kun mod sig.

Og min Synd forlod mig Han, som skabte
Hiint Orionsbud, der kom, og gik;
Thi det Svælg, hvori min Aand sig tabte,
Var det dybe Blaa, som efterabte
Himmeldybet i min Nannas Blik.

Det afbrudte Hjertequad.

Sangen, Skjalden afbrød i Daufana,
Misforstaaet af Tidens Phantasie,
Nu, han veed, ham Nordens Aand staaer bi,
Han fuldender, sukkende, til Dana —
Dana! Dana! Føl hans Sværmeri!

Balder til sin Fader.

Du, som mig endnu din Dør oplader,
Naar forfulgt af Nid og Spot og Svig,
Og af Hoben, som vil stene mig,
Vildt jeg flygter gjennem Livets Gader,
En udsluppen Ulivsfange liig —

Du, som end, mens hun og Alt mig hader,
Mens hvert andet Hjerte lukker sig,
Med hvert Øre for mit Klageskrig,
Venlig smiler til mig, hulde Fader!

Du, som evig uforanderlig,
Trods min Elsktes Affky, elsker mig,
Hør, o du, hvis Godhed jeg tilbeder,
Balders Hjertes ene sidste Bøn:

Mens den Grumme Baalet ham bereder —
Naar er tændt dets Birk og Gran og Røn,
Naar i Flammen, Døden ene slukker,
Hendes Navn for sidste Gang han sukker,
Hvisk det Ord, som Naadens Dør oplukker
Hisset, tyst i Øret til din Søn!

Gaade=Ordet.

Eet er nødigt hisset og herneden:
Eet er Hjertet nok til evig Ro;
O! men Hjertets Eet i Kjærligheden
Er en Eenhed aabenbart i To.

Ved Nannas Flugt.

Hun er borte! Hun ei mere svæver
Synlig for mit Blik i Lunden her,
Hvor paa sørgende forladte Træer
Hvert et Løv mig: Hun er borte! bæver.

Hun er borte! sukker fjern og nær
Hver en Stemme fordum hende kjær,
Som nu hendes Lytten meer ei hæver —
Hun er flyet fra Stedet, hvor jeg er,
Nanna borte! Gud! og Balder lever!

Reist — hvorhen? — Og — vidste jeg det — Vee!
Jeg den Flygtende tør ikke følge!
Kun for Balder ikke meer at see,
Kun for Balders Øie sig at dølge.

Hun forlod de ni, forlod de tre,
Nordens Sangmøer, som omdandsed' hende —
Ak! For aldrig at tilbage vende
Til den Lund, som spotter nu min Spee!

Dog tør ingen Fod derfra jeg flytte,
Tryllebunden til den Hjemmets Skov,
Hvor hver Gjenlyd tonte hendes Lov —
Kun med Hela tør jeg Hertha bytte.

Først, naar falden er hvert Lundens Løv,
Først, naar Hegnet smuldrer rundt i Støv,
Først, naar Alting færdigt er til Baalet,
Først, naar hisset hun paa Bølgen seer
Nagelfar, min Helhjems-Ark, og leer —
Er mit Livs Fortvivlelse ved Maalet.

Visner snart da rundt omkring mig, Træer!
Visner, Sangens Blomster, fjern og nær!
Fald til Grav, som ingen Hegn beskytte,
Balders Offerlivs forladte Hytte!

Den første Mai.

Sidste mellem Balders Høitids Dage!
Vaarens Trylle-Dag, hvis Sol oprandt
Over Lunden, hvor min Nanna svandt,
Vend mig aldrig skuffende tilbage!

O! jeg drømte, da jeg saae dig drage
Bort fra Jorden Vint'rens sidste Slør,
At og mindre mørk og kold, end før,
Nanna vilde lytte til min Klage!

Søde Drøm, saa tryllende, som kort!
I sin Faders Huus, (saa klang det søde
Budskab) vilde hun mig selv modtage.
Da jeg kom derhen, var hun reist bort —
Første Mai min sidste Morgenrøde!
Vend mig aldrig, aldrig meer tilbage!

Tvivl.

Støvets, Sværmens, Tummelens Undflyen —
Lyst til, andensteds at helligholde,
End i Hertha-Lunden inden Volde,
Den foryngede Naturs Fornyen —

Mon ei dette, meer end hendes Skyen
Af min Sang, maaskee har kunnet volde,
Hun saa tidlig, trods den endnu kolde
Vaars Tilbagevist, har flygtet Byen?

Du, som, naar forlader ham alt Andet,
Dog ei den, som bli'er dig tro, forlader,
Svar mig, du, som aldrig mig undfalder!
Hvad der Nanna bortjog her, min Fader!
Var det hendes Kjærlighed til Landet?
Eller var det hendes Had til Balder?

Odins Svar.

„Det var hendes Had, min Søn, til dig,
Blindt, som Skjebnen, der dit Liv forfølger;
Dennes Bud dog ei forandrer sig,
Hvis jeg og dens Varselforbud dølger.

Hisset glider alt paa Havets Bølger
Frem om Pynten af den skjulte Viig
Snekken, som modtage skal dit Liig,
Og med Latter hendes Blik den følger!

Spydet har hun haanlig Hødur rakt;
Veddet til dit Baal, min Søn, er flakt."

Hvilken Stemme! hvilket Slag af Torden!
Under mine Fødder bæver Jorden —
Af min Drøm jeg vaagner — men det var
I dens hule Skrald min Faders Svar!

Balders Veemod.

Hvilket Jordens Ynde-Tempel pryder
Uskylds Krone nu, hvor dobbelt røde
Skjønheds Roser mellem Lilier gløde,
Mens blandt Torne her min Taare flyder?

Hvilken fremmed Offerlund gjenlyder,
Helliget ved hendes Englemøde,
Høitidsfuldt af Sange, trefold søde,
Naar de tone hendes stille Dyder?

Hvor mon mere munter Bækken iler,
Hvor mon dobbelt yndig Engen grønnes,
Hvor mon Aftensolen morgensmiler,
Hvor mon Stjernehimlene sig høine,
Hvor mon al Naturen nu forskjønnes,
Smiilbetragtet af min Nannas Øine?

Balders sidste Taarer.

Fører did mit Støv, I Vinde! fører
Did mit Suk, naar Balders Læber blegne!
O! lyksaligste blandt Herthas Egne,
Fjerne Lund, som hendes Sang nu hører!

Plet af Jord, som hendes Fod berører,
Himlens uskyldhulde Værn dig hegne!
Almagts Herlighed er allevegne;
Men Algodheds Smiil nu dig tilhører.

Nannas fundne Tilflugtsted herneden,
Uforstyrret af min Elskovs Smerte,
Vær velsignet mig, idet jeg falder!
Lutter Salighed er i dit Eden,
Hvordan og der er, for hendes Hjerte;
Thi hun er i Skjul deri for Balder.

Balders Fortvivlelse.

Nu, man veed min Skjebne nær, gjenlyde
Helhjems Hvælvinger af Jubellatter;
Og, skjøndt hvad mig martrer Ingen fatter,
Harpe-Fjeldets Puslinger sig fryde.

Lad din Grusomhed dig ei fortryde,
Gevars hidtil ubemærkte Datter!
Som Veninde, Loke nu dig skatter,
Selv hans Sønner dig Beundring yde.

Alle kildrer troldelig, og morer:
At det Hjerte, Flammen skal fortære,
Først med Spydet koldt du gjennemborer.
Balder falder — Fromhed gaaer til Grunde —
Lov og Tak og Priis og evig Ære
Nu vil strømme dig fra tusind Munde.

Balders Død.

Fra mit Breidabliks den lyse Bue
Steg jeg ned, trods Skyerne, hvis Torden
Rundt i natligt Mulm indhylte Jorden,
Uden for dens Spøgelser at grue —

For med Flammen, som jeg gav til Skue,
Paa de Freyas Altre her i Norden,
Hvor den selv i Digt var udslukt vorden,
At gjentænde Kjærlighedens Lue.

For mit Offer ene jeg begjerte
Bifaldssmilet af den Rene, Hulde,
Som jeg helligede Sangens Flammer;
Ak! selv hun med Dødens hele Kulde
Viser Hødur Veien til mit Hjerte,
Som ved hendes Hjælp han ene rammer.

Jubelæblet
eller
den gamle Harpespiller.

Midt imellem Tidens Grave,
Der hvor fordum Livets Træ
Stod i Uskylds første Have
For hver fiendtlig Storm i Læ,
Skyder end imellemstunder
Af den gamle Stammes Muld
Op et Æbletræ-Vidunder
Med en Frugt af pure Guld.

Sjeldent er det Syn at skue;
Sekler komme, Sekler gaae,
Før paa Jordens grønne Tue
Blomstrende man seer det staae.
Og hvis hundred' Aar henrinde,
Før det spreder ud sin Lugt,
Tusind', og vel flere, svinde,
Forend modnes fuldt dets Frugt.

Thi fra Viisdoms Væld maa flyde
Lysets Saft og Livets Blod —
Begges Strømme maae begyde
Hjerterislende dets Rod;
Uskyld maa det stadigt pleie;
Og, skal Frugten lykkes, maa
Den forsage hvert sit Eie,
Som dets blotte Spire saae.

Kun eet Æble dog det bærer,
Naar det lykkes, aldrig fleer;
Men, hvo det har seet, ei nærer
Nogensinde Lyst til meer;
Og trods Armod, og trods Alder,
Og hvert Skjebnens mørke Bud,
Skjalden, i hvis Lod det falder,
Er lyksalig som en Gud.

Lokt af Nattergalens Triller
I den næste Lindetop,
Kom en gammel Harpespiller
Did, hvor Spiren først skød op;
Kjendte flux Naturens Under,
Nærmte sig den gamle Lind,
Og hensatte sig derunder
Taus med Haanden under Kind.

Stirrende paa Spirens Stængel,
Der saa venlig, huld og sød,
Som af Natten Lysets Engel,
Op af Muldets Tue skød,
Drømte han sig lagt paa Baare
Længe før dens fulde Flor,
Mens ham, kildrende, hver Aare,
Salig Længsel gjennemfoer.

„Fryd, som Skjalden evig drømte,
„Naar ham Glæden gik forbi,
„Mens hver Indsats han forsømte
„Her i Lykkens Lotteri!

„Uskylds Himmels Førstegrøde,
„Paradisets sidste Skud,
„Idealets morgenrøde,
„Sangen aabenbarte Brud!

„Hulde Vært, hvor saae jeg gjerne,
„Før mit Øie lukker sig,
„Slukket af din Glands hver Stjerne,
„Som i Natten straalte mig!
„O, men ak! jeg kom at skue
„Maalet for min Harpes Klang;
„Og dit Hjertes rene Lue
„Smile til min Undergang.

„Smile? nei! min Tid er omme!
„Vee mig, her i Lindens Læ,
„Før jeg seer din Æble=Blomme,
„Tusindaarets spæde Træ!
„Kun i Tanken saae herneden
„Skjaldens Stirren Frugtens Guld;
„Naar du modnes, er han heden —
„Naar du smiler, er han Muld."

Altsaa klang til rørte Strænge
Bævende den Gamles Sang;
Nattergalens Klukke længe
Blandte sig med begges Klang —
Begges Toner sammenfløde
Sødt i Klangens Melodie,
Til omsider Nynnet døde
Med det sidste Suk deri.

Som han taug og stirred', rørtes
Pludselig hvert Lindens Blad,
Og i Toppens Susen hørtes
Hviske tyst jeg veed ei hvad —
Stum blev Nattergalens Trille,
Klangen løstes op i Duft —
Og, mens Alt blev tyst og stille,
Lød det i den tause Luft:

„Hvis dit Bryst herneden kaarer,
Andagtfyldt af Kjærlighed,
Hvad de hjerteløse Daarer
Her i Livet spøge med,
Maa paa Valgets Alter flyde
Lysets Saft og Livets Blod;
Lad dig Off'ret ei fortryde,
Gamle Sanger, har du Mod!"

Som naar Himlens Straale rammer,
Slog en hellig Offerlyst
Ned med alle Martyrflammer
I den fromme Sangers Bryst:
„Vox, o Træ, hvis Frugt jeg kaarer,
„Her, hvor fordum Edens stod,
„Vandet af mit Øies Taarer,
„Gjødet af mit Hjertes Blod!"

Og, med Blikket mod det Høie,
Flux han Harpen sønderbrød,
Mens veemodig fra hans Øie
Perle ned paa Perle fløð.

Frodigt, som til ingen Tider
Vorte Træet skyndig op —
Snart det blomstred' — og omsider
Gløded' Æblet i dets Top.

„Skattes Skat! jeg dig har vunden!" —
Som han jublede det, kom
Bag om Træet ind i Lunden
Just en Dreng, og saae sig om;
Ak men Oldingen, ved Roden,
Jubelmattet alt laae død —
Da hans Offers Frugt var moden,
Faldt den ned i Drengens Skjød.

Fortrøstning.

Tord'ner buldred', Bølger bruste,
Solen skjulte sig i Mørk;
Mod min Klippe Stormen suste
Vældig over Havets Ørk.

Kjed af Livets Jammer, ene,
Trøsteslos og uden Haab,
Sad jeg, mellem Fjeldets Stene,
Spildende mit Klageraab.

Tord'nen buldred' i mit Hjerte,
Stormen rased' i min Barm;
Haard, som Klippen, var min Smerte,
Vild, som Bølgen, var min Harm.

Tord'nen taug; med dæmpet Brusen
Dønned' Bølgen mod sin Bred;
Stormen svandt i stille Susen;
Solen dalende gik ned.

Endt var al Naturens Smerte;
Jorden smiilte, Himlen loe;
Kun i det oprørte Hjerte
Gød min Aften ingen Ro.

Men i Klippen under Jorden
Hørte jeg en Harpes Klang,
Dæmpet, som en fjernet Torden —
Og en Stemme sød, som sang:

„See bag Skyer Solen ile
„Sin bestemte Bane hen —
„Snart den synker for at smile,
„Medens Havet favner den.

„See den smile, see den blegne,
„See den synke, see den slukt;
„Tænk: Som den, du og skal segne,
„Snart er og dit Øie lukt!

„Hør i Havet Bølgen bruse
„Mindre høit, med mindre Magt;
„Hør i Lunden Stormen suse,
„Dæmpet, meer og mere svagt —

„Hør den sidste Vove trille —
„Hør det sidste Vindens Pust —
„Tænk: Din Sjæl og snart bli'er stille;
„Snart er og dit Hjerte knuust!

„I en natlig stille Slummer
„Ligger alt Naturen Liig:
„Trøstesløse! glem din Kummer!
„Døden favner ogsaa dig."

Savn.

Lyst omskjerm't af Rosen-Skygger,
Overhvælv't af Himlens Blaa,
Hører jeg, hvor Uskyld bygger,
Skovens Skjald sin Harpe slaae;
Dufte, Farver, Toner spille,
Feirende Naturens Lyst —
Ak! men mine Taarer trille;
Tomt for Glæden er mit Bryst.

Thi hun maatte fra mig vige,
Som mig til din Tryllen bandt,
Duftes, Farvers, Toners Rige!
Hver din Lyst med hende svandt.
Nu, fra mig er fjernet blevet
Tvillingparadisets Aand,
Hulde Hjem, er sønderrevet
Hjertets og din Yndes Baand.

Hvad er, Jord, din Blomstervrimmel
Uden hendes Rosenknop?
Hvad dit Blaa, du klare Himmel,
Blikker hun ei til dig op?
Hvad er alle Skovens Toner,
Hvad er alle Harpers Klang,
Nu, da Sangens Dronning throner
Ikke meer i Dannevang?

Nannas Aabenbarelse.

Min Ungdoms Vaar er svunden,
Og Mandens Middagssol
Er i det Mulm nedrunden,
Som hyller Nordens Pol;
Men end, som Barn, mig rører
Hver Blomst paa Livets Vei;
Og overalt jeg hører:
„Forglem, forglem mig ei!“

Jeg dem saae fra mig ile,
Som fulgte Vennens Gang;
Og Nordens Døttre smile
Til yngre Skjaldes Sang.
Hvad kan endnu mig fryde
Paa min forladte Vei?
Hvorfra kan Stemmen lyde:
„Forglem, forglem mig ei?“

Hvad dysser sødt min Smerte
Ved hvert et blodigt Fjed?
Hvad hæver end mit Hjerte
Til Himles Salighed?
Blandt Tidsler og blandt Stene,
Hvorhen jeg mødig kom,
I Sangens Ørken, ene,
Omsonst jeg saae mig om.

„En Huldflor af Kjærminder
„Jeg gjemmer i mit Bryst,
„Som end mit Hjerte binder
„Til Barnekrandsens Lyst,
„Omsmiilt af Uskylds Blikke,
„Selv under sølvgraae Haar.
„Jeg veed, den visner ikke,
„For Hjertet meer ei slaaer."

Men, hvortil vel bevarte,
Selv midt i Glemsels Nat,
Hvor intet Echo svarte,
Mit Bryst sin golde Skat?
Forhaant begreb jeg ikke,
Hvi taus ei Harpen hang —
Mon, skjult, en Frederikke
Har lyttet til dens Klang?

Var ei omsonst i Lunden,
Hvor før min Vugge stod,
Min sidste Taare runden
I Spor af hendes Fod?

Er end ei fuldt til Ende
Min Barndoms Blomstergang?
Og anede jeg hende,
Da jeg min Nanna sang?

Ja! jeg har seet, du Hulde,
Hvor ømt din Taare flød —
Og nu jeg veed tilfulde,
Hvi Balders Harpe lød.
Fra nu den evig lyder
Med himmelluttret Klang;
Thi, Engel! dine Dyder
Forklare Skjaldens Sang.

Til Spotterne.

I gamle Slaver, og I unge Herrer,
Paa Livets Fryds omrodede Parnas,
Til Fods, til Hest, i Gigger og i Kerrer,
Hvem Dyrehave-Leeg kun er tilpas;

Hos hvem Begeistring yttrer sig i Hikken,
For hvem, om et Skildpaddebord i Ring,
Den legemlige Æden kun og Drikken
Udretter endnu stundom store Ting;

Som intet andet Trylleri begribe,
End det, der stiger op af Glas og Kruus,
Og troer, at, naar I fløite, naar I pibe,
Jert Bacchanal er Glædens største Ruus?

I see mig Comus og Cotytto svigte,
Og spørge mig, som Livets største Aar,
Ved Nys om Kilderne til mine Digte:
Hvor mange Nanner jeg har havt, og har?

Min Vellystkilde-Kreds er ingen Vrimmel;
Fra den er Alt, hvad mylrer, jaget bort;
Hvis Mængden gjorde det i Glædens Himmel,
Min Graad mod Eders Latter kom til kort.

Hvad nytter altsaa hvad jeg kunde svare
De Tællere, som kun paa Tallet see,
Hvis Musers og Chariters Trylle-Skare
Er hundred' Gange meer end ni og tre?

Hvis og tolv Gange Knop sig aabenbarte
Den Kjærlighedens Roses Ideal,
Som Hjertet fra sin første Vaar bevarte —
Hvis og er fyldt min Elskovs Disar-Sal,

Hvor lille dog er mit Olymp herneden
Mod Eders Jordbefolknings Ararat!
Og hvad er Aftenstjernen i mit Eden
Mod Eders Fyrværks Tusind og een Nat!

Hvad er den Veemods Fryd, som mig beruser,
Fra den Tid Nannas Blik paa Harpen faldt,
Multipliceert med Gratier og Muser,
Mod Eders Lyst, multipliceert med Alt!

Imens Gemeenheds Ukrud rundt i Norden
Skød frem, og naaede selv Parnassets Top,
Jeg flygted' med det Helligste paa Jorden,
Did, hvor kun barnlig Uskyld kravler op.

Hidflytter frit, I Kjæmper og i Dverge,
Med Seid, i Lurers, Horns, og Pibers Stoi,
Daraussens Irmenfjeld og Risenbjerge! —
Men lader mig min danske Barnehoi!

Trøst.

Gud! din Prøve tog igjen tilbage
Alt hvad du paa Jorden skjenkte mig;
Dog skal Fryd og Tak end blande sig
I min Smerte, Fader, og min Klage;
Thi du lod mig Tankens Flugt til dig,
Og i den jeg har evindelig
Himles Himmels største Skat tilbage.

Baldur i Helheim.

Tør den gamle Sanger troe sit Øre,
Skuffer ingen Feberdrøm hans Aand?
Værdigede med sin egen Haand
Sangens Nanna, løst af Støvets Baand
Hans ophængte Harpes Stræng at røre?
Tør den jordisk Blinde troe sit Syn?
Svæved' i Valkyriernes Stimlen
Mellem deres Spydes Lyn i Lyn
Hendes Aand, dem døvende, fra Himlen?
Stille! stille! hvilken Lilieduft,
Hvilken Nordlys Glands, og hvilken Brusen
Af Skærsommer=Alfers Vingers Susen
Fylder rundt omkring mig Granens Luft —
Hvor jeg under sneenedtyngte Grene,
Støttet paa min snart nedlagte Stav,
Blikkende paa mine Fædres Grav,
Sidder i min Vinternat alene!
Mere sødt, end Echo før har hørt,
Naar det dybt i Skovens dunkle Gange
Svarte paa min Ungdoms Elskovs Sange,
Klinger Harpen blot af Luften rørt —
Blot af Luften? Nei! saa saligt bæver
Sjælen intet luftigt Trylleri,
Saa det indre Hjerte gjennembæver
Kun et andet Hjertes Melodie!
Hvad der himmelsk sødt, som ingensinde,
Qvæger trøstende mig gamle Blinde,
Det er ingen Straalers Harmonie,

Det er ingen Lyd af Æther-Vinger,
Det er ingen Duft, som Vinden bringer,
Det er Uskylds egen Aand deri!
Balders Elskte! ja det er din Stemme!
Svundne Hulde! ja det er din Glands!
End engang herneden skal fornæmme,
Før mit Støv bli'er skjult i Helas Gjemme,
Gladheims Vellyst min forklarte Sands.
End engang, før lukkes Skjaldens Øre,
Før er endt hans Længsels lange Vee,
Skal sin evig elskte Brud han høre,
Hvis og aldrig, aldrig mere see!

Taus jeg lytter — mens for Øiet svirrer,
Ufastholdeligt, med flygtig Iil,
Og det Himmelskblendende forvirrer
Lysets sidste Skimmer i dit Smiil —
Svagt din Huldgestalt mig foresvæver,
Hvert dit Ansigtstræk er skjult for mig,
Kun paa Tonen, der fra Harpen bæver,
Odins Hvisken i mit Øre liig,
Kun paa denne kan jeg kjende dig!

Ton, som Lindring i min dybe Smerte,
Lydt med Haabets hele Lyst, o Klang!
Ton igjen, o, ton endnu engang,
Tryl med evig Fryd din Lytters Hjerte,
Venlig Uskylds Svar paa Balders Sang!

„Sødt" — saa klang det — „end med mangt et Minde
„Smile Blomster mig i Barndoms Spor,
„Dog dit Qvad, o Skjald, i Møens Flor

„Sødest dog, som huldeste Kjærminde!
„Alt paa Moders Arm min Taare randt,
„Naar hun dette blide Qvad istemte,
„Og hvad jeg fra den Tid aldrig glemte
„Stedse til din Aand mit Hjerte bandt."

Himmels Himmel! var det Nannas Stemme?
Klang i disse Toner hendes Røst?
Tør jeg evig i mit Hjerte gjemme,
Trods det Slør, hvormed Usynligheden
Hyller Skjaldens Ideal herneden,
Denne ham af dette sjungne Trøst?

Flyvedigte af blandet Indhold.

Anden Samling.

Til Bogen.

Gaae, lille Bog, i Verden ud, og vandre
Taalmodig om deri, saa langt du kan!
Og taber du dig snart blandt tusind andre —
Saa tab dog ei derover din Forstand!

Om selv din Evighed, som let kan hænde,
(Thi hvad er Evighed i denne Tid?)
Ved næste Paaskeflytten gaaer til Ende —
Saa gaae dog derfor ikke reent fra Vid!

Ei Lyst til Glimmer var din Faders Spore;
En Nimbus om hans Navn er ei dit Maal;
Kan du et Aar kun nytte lidt og more,
Saa slaae dig roligen dermed til Taal!

Dog da din Reise muligt og kan blive
Lidt længer — hvo kan saadant forudsee? —
Saa vil jeg dig din Arv til Afsked give,
Ifald jeg døer, som ogsaa let kan skee.

Modtag den i din Faders sidste Lære:
Fri, høflig, aabenhjertet, som du er,
Du overalt hos Smaa og Store være,
Mod Fyrsten, imod Bonden, mod Enhver!

Tal uden Svulst et Sprog, som Mængden fatter,
Og siig utvungen, som det falder sig,
Med Suk, med Smiil, med Alvor og med Latter,
Den Smule Sandhed, som jeg lærte dig!

Buk dig for ingen høiforgyldet Daare!
Gaae ham med Haan forbi til Hytten hen!
Og seer du der foragtet Uskylds Taare,
Stræb ufortroden at aftørre den!

Og møder dig en Recensent i Vaaben,
Og skjeldende til Tvekamp fordrer dig,
Gaae taus din Gang! agt ikke paa hans Raaben!
Han sikkert langt om længe skjøtter sig!

Taal Alt — det er den største Dyd herneden!
Vær stolt af Ondes Had og Narres Spot!
Vær munter! men for Alting vær beskeden!
Det klæder alle unge Bøger godt!

Selvindbydelse.

Du seer hvor grimt den kolde Stormens Gud
Har dannet om vor Jord;
Alt Spor af Liv er slettet ud;
Naturens blege Liig er klædt i Flor.
Vor Frues og Sanct Peters Spire throner
I Skyen, som to Keridoner.

Naar Solen, efter et Besøg saa kort,
Gaaer bag ved Kjøge ned,
Liig Nattens Rammond, hvid og sort,
Vort runde Taarn man seer og gyser ved.
Usikkre Fod, imens du frygtsom stirrer,
Paa glatte Kannikstræde svirrer.

Hist krandse sorte Træer hvide Vold;
Paa Sneen, som Sokrat
I Tanker fordum, stiv og kold,
Staaer ubevægelig en lang Soldat;
Og hist i glatte Skøite rask forfølger
En Pog en anden Pog paa frosne Bølger.

Spar ei dit Brænde, fyr i Ovnen brav!
Gjør Stuen dygtig varm!
Tag Punsebollen frem, og lav
Din Ven en Drik, som hede kan hans Barm!
Fyld Glasset, og lad Boreas derude
Saa meget, som han gider, tude!

Det Øvrige lad Himlen sørge for,
Som tæmmer Storm og Hav;
Som gjør, at Purken dristig gaaer
Paa Skøite der, hvor Helten fandt sin Grav.
Lad Punsen tøe vor Krop og drukne Sorgen,
Og Skjebnen raade for i Morgen!

Til Psycharion.

Munter iler du dit Maal imod;
Ingen Steen endnu din spæde Fod
Paa dit Livs begyndte Bane hindrer;
Prydet med Blufærdighedens Krands,
Svæver du i Gratiernes Dands;
Taarefrit dit lyse Øie tindrer
Af Uskyldighedens rene Glands.

Ingen Sky formørke dette Blik!
Ingen falske Glimt dit Fjed forvilde!
Ingen Snarer dine Fødder hilde!
Intet røve dig den Ro, du fik!
Bliv bestandig den, du er; da lønner
Himlen dig med en dig værdig Ven.

Gode Pige! vælg forsigtig den!
Hør ei strax en Elskers kjælne Bønner!
Thi, som Lam imellem Ulve gaae,
Thi, som Roser mellem Torne staae,
Saa paa Livets glatte Bane gaae
Evas Døttre mellem Adams Sønner!

Til Bredsdorf.

Held følge dig, min Ven! hvorhen du vandrer!
Vær, hvor du kommer, stedse lykkelig!
Og, skjøndt du Luft og Opholdssted forandrer,
Saa bliv dig selv dog for bestandig liig!

Saa flytter Himlen med dig, hvor du reiser;
Et ædelt Hjerte skaber selv sin Fryd;
Det Land, hvor lutter Iis-Kolosser kneiser,
Omdannes til et Paradiis ved Dyd.

Hvor meget meer da Fyen, som allerede
Er i sig selv et halvt Slaraffenland;
Hvor man kan blive deilig tykke, fede,
Med Halvten af din Godhed og Forstand.

Men, naar du sidder hist engang i Tiden,
Og gotter dig ved opfyldt Pligt og Grød,
Og, som jeg haaber snart vil skee, ved Siden
Af elskte Mage — bliv kun ikke rød!

Du har vel og, som andre Folk, en Pige;
Hvis ikke, faaer du ganske sikkert en —
Lad da en kjærlig Tanke stundom snige
Sig over Bælt og Sjælland til din Ven.

Til Seline,

som raadede mig at skrive Satirer.

Du vil, at jeg skal skjelde paa vor Jord; —
Sandt! Tosser og Tyranner den beboer,
Og den er fuld af Gjæld og Gigt og Torden;
Men, naar jeg tænker paa, at du er her,
Seline! det mig reent umuligt er
At sige mindste Smule Ondt om Jorden.

Til Selinde.

At see dig uophørlig, søde Pige!
Var Lykke, meer end Lykke nok for mig.
O! gid jeg var dit Speil! til evig Tid tillige
Du da blev seet af mig og jeg af dig.

Ved Wessels Død.

Imens han leved', alle Muser smiilte,
Selv Kummer loe, naar Wessels Lune bød;
Med ham al Munterhed fra Pindus iilte,
Og Hver, som fordum loe, nu græder ved hans Død.

Under Wessels Portrait.

Graad smelted' hen i Smiil, naar Wessels Lune bød;
Og Glædens Smiil forsvandt i Taarer ved hans Død.

Til Danmark, ved Gerners Liig.

Din Graad var bitter, naar en sjelden Mand
Fra dig til Lønnens lyse Tempel iilte;
Meer lindrende den flød, mit Fødeland!
Hvis og, imens han levede, du smiilte.

Til Doris.

Den kjælne, friske, purpurrøde Flamme,
Som farver Luna, naar hun hæver sig,
Tilbedte Doris! straaler og fra dig —
Og, for i Alt at være Luna liig,
Du hos en anden Klode laaner samme.

Over en Moder, af hendes Datter.

Fred, velgjørende Moder, omgive din Skygge!
Ved din Side jeg saae klarere straale hver Dyd.
Ak, ei alene dit Ord, men Exempel i Vandel og Adfærd
Lærte din Datter saa tro, hvad hun som Moder bør sky.

Til Døden.

(En Tanke af Seneca.)

Død! du mig forfærder ikke!
Tryg jeg vandrer Livets Vei;
Er jeg der, er du der ikke,
Og er du der, er jeg ei.

Nytaarsønske til Querulus.

De klager Dem bestandig, gode Ven!
Dem fattes kun een Ting; men, sandt, det er en Plage!
Jeg Dem i Aar af Hjertet ønsker den:
En, lille eller stor, en — Aarsag til at klage.

Af Anthologien.

Nyd dit Liv, som om i Morgen
Alt du skulde vandre heden!
Skaan dit Liv, som om du evig
Skulde nyde det herneden!

Til Digterinden Frederike Brun.

(I et Exemplar af Erik Eiegod.)

Hvilken Najas tør sin Skaal vel gyde
Ned i Heliconiaders Elv?
Hvilken Blomst tør Floras Dyrker byde
Blomsterbreddens Dronning, Flora selv?

Hvilken Sang tør Dalens Digter stamme
Alpe=Bardernes Egeria?
Hvilken Tone har min Cithers Gamme,
Værdig Harpens Polyhymnia?

Ingen. Bækken standser, Rosen blegner,
Skjalden tier, lyttende til dig;
Ned for Alt'ret i din Lund jeg segner!
Hvad jeg byder, selv du skjenkte mig.

Kun eet Offer bringer dig mit Hjerte:
Fromme! tag det venligen imod!
Og for Alt, hvad Sappho mig forærte,
Eiegode! tag min Eiegod.

Til Lilia.

Naturen vilde Lyst; Naturens Herre Dyd —
Da lød fra Himmelen til Jorden
Et dobbelt Bud igjennem Sang og Torden:
Undvær! og nyd!

Kun den sig inderligt og varigt fryder,
Som i Naturen aldrig glemmer Gud,
Og from det ene, som det andet Bud
Adlyder.

Igaar jeg nød, huldsaligste Veninde,
Hos dig et Eden i Naturens Skjød;
Idag undværer jeg, for Glæden død,
I mangt et Øieblik endog dens Minde —

O styrk mig, ved at turde tænke dig
(Imens arbeidende jeg glemmer
Naturen og dens Herlighed og mig)
I Alles Favn saa stille lykkelig
Som den, der i sit Bryst en evig Himmel gjemmer.

O styrk mit Hjerte til at savne dig,
Ved Tanken: at for dig Naturen smiler,
Imens for mig dens Øie lukker sig;
Og medens Sorgens Lænker trætte mig —
Din skjønne Sjæl i Glædens Arme hviler.

Til Greven af Cramayel,

Gesandternes Indfører ved Keiserhoffet i Thuillerierne.

(Paris, 1810.)

Fremstillende fra Verdens fire Kanter
De høist Udmærkede ved Rang og Stand,
Oldslægters Ridder-Flor fra hvert et Land:
Snart Fyrster selv, snart Fyrsternes Gesandter —
Du viser hist, i Glands af Diamanter,
Paa Thronens Guld, det straaleblendte Syn,
Nutidens Zeus, hvis Tordenkilers Lyn
Nedstyrtede dens trodsende Giganter.
Mig, hvis ukjendte Navn, før jeg blev fød,
Maaskee den Tid, som kommer, engang skatter,
At lokke did, dit Huldvink ei formaaede —
Held! Held mig, Held Aarstidernes Forfatter,
Hvis Krands end ingen kronet Digter naaede!
I eget Paphos, paa din Floras Skjød,
Du viste mig, elysisk morgenrød,
I Gratiernes Favn din skjønne Datter!
Hvad Under, at jeg hiin Olymp forsmaaede?

Til Frøken Catharina Olsen.

(Paa hendes Confirmationsdag.)

Det Spring i Livet,
Hvorpaa bli'er givet
Exempel nu —
Naar den, som springer
Har Englevinger
Paa Fod, som du —

Naar du fremtriner
Med Lilieminer,
Som Rosen rød,
Med Charis-Krandsen
Til Jomfrudandsen,
Saa huld, som sød —

Den Fest forlanger
Af Uskylds Sanger
Citharens Klang;
Ved sligt et Gilde
Han synge vilde
Sin bedste Sang —

Men, skjøndt jeg synger —
Skjøndt Glæden slynger
Sig om mit Bryst,
Du hulde Pige!
Dog Sukke snige
Sig i min Lyst.

Som dit, bevinget,
Er Jomfruspringet
Et saligt Syn;
Men — i dets Glimmer
Er blaalig Skimmer
Af Veemods Lyn —

Paa Skjaldens Kinder
En Taare rinder,
Hvergang han seer,
Fra Barnets Himmel
Til Verdens Brimmel
At Springet skeer.

Mens op du svinger
Paa Sommervinger
I Luften dig,
Lad denne Taare
Paa Larvens Baare
Husvale mig!

Hvad vil den sige,
Du hulde Pige,
Til Glædens Lyd?
„I Voxnes Skare
„Du tro bevare
„Din Barndoms Fryd!"

Til Frue Etatsraadinde Olsen født Balle.

I glimrende Sale,
Paa Sværmens den mylrende Tillie,
Hvor Sang og hvor Tale
Bestemmes af Modernes Villie;
Hvor Laps og hvor Flane
Samkjører i Kane
Med Bjælder, paa Snee over Hjerternes Iis,
Der tier min Sangerskes Priis.

I hjemlige Huse,
Hvor Julens de legende Klynger
Omsmile den Muse,
Som Barnlighed evig forynger;
Hvor Rosen, som Moder,
Blandt Knopper af Poder
Udbreder om Skjolden Uskyldigheds Duft,
Der Kjærligheds Tone faaer Luft.

I Gratiers Vrimmel
Om Monst'ret for smilende Dyder
Fandt ene sin Himmel
Den Harpe, hvis Bæven nu lyder;
Hvor mildere Sæder
Fremelske de Glæder,
Som hæve paa Kjærligheds Vinger dens Aand,
Der briste dens jordiske Baand.

Lyksalige Moder!
Hvis Alter i festlige Dandse
Ser yndige Poder
Med duftende Kjæder bekrandse!
Din Fødsel, Elise,
De blomstrende prise;
Dig, huuslige Dronning paa hjemlige Bal,
Fordobledes Gratiers Tal!

Jeg seer din Eline,
Som Jomfru, din Ungdom gjentage,
Mens skjelmskere Thrine
Dig speiler lidt længer tilbage;
I Smilet af Nette
Din Ynde vi gjette,
Da, svævende mellem et Barn og en Mø,
Du opsteg paa Kjærligheds Ø.

Maria, den milde,
Dig viser, som Barn, os i Skole;
Mens Mine, den vilde,
Forraader din Springen paa Stole;
Men Julies Lader
End minde din Fader,
Hvor vever og venlig, hvor rund og hvor rød,
Du sad paa hans elskede Skjød.

I huuslige Halle,
Ved Cypris blandt Gratier lignet,
Vær hilset I alle!
Vær dobbelt I alle velsignet!

Oplev dig, som Moder,
I Døttrenes Poder,
Naar een efter anden sig aabner hver Knop,
Til Rose paa Kjærligheds Top!

Til Frue Etatsraadinde Olsen.

(Paa hendes Fødselsdag.)

Skjaldeqvad i Vers og Prose
Blevet er saa Fod i Hose,
(Hele Verden digter nu)
At, hvad for mig var en Himmel,
I de mange Musers Vrimmel
Fast er bleven mig en Gru.

Skjøndt jeg altsaa gjerne vilde
Synge tidligen og silde
Husets Dronnings Fødselsdag,
Troer jeg, den dog meer at ære,
Ved paa den at lade være
Hvad der er saa Manges Sag.

Du, min fordums Sangs Elise!
For dig værdigen at prise
Denne glade Morgenstund,
Udelukt af Sværmens Vrimmel,
Indladt i en huuslig Himmel,
Holder jeg derfor min Mund.

Ode til Frue Henriette Courlaender,

paa hendes 27de Byrdsdag.

(Over en samme Morgen af Katten dræbt Kanarifugl.)

Fyld mig Digterrusens fulde Maal,
Nektar, som i Hebes rakte Skaal
For den evig unge Sanger bruser,
Tryl mig ind i Rosens skjønne Vaar,
Hvis i Dag nu fulde Blomstrens Aar
Gratier formerede med Muser!

Lad mig paa den dobbeltsignte Fest,
Som de tolv Huldinders budne Gjest,
Glemme glad, at i dens Morgenrøde
(Just som, vaagnet, al Naturen loe)
Bytte for en morderſk Tigerklo,
Mens omsonst Auroras Taarer fløde,
Min Eurydice blandt Fugle fik
Af et grusomt slangegiftigt Stik
Sangerlivets Banesaar, og døde!

Lad mig tømme Glædens Bæger ud,
Før jeg paa den yndigste blandt Dage
Hyller mig i Flor paa Sorgens Bud,
Og begynder Sangens ømme Klage!
Und mig, Hebe! fri kun denne Dag
For hver Støvets Qval og jordisk Smerte!
Døv i Festens hulde Dronnings Hjerte
Hver en Kummer, til det mindste Nag!

Lad din fromme Søsters søde Smiil,
Ligt dit eget, der Alciden qvæger,
Naar du krandser ham Olympens Bæger,
Dølge mig i Barmen Dødens Piil!
Tænkende kun paa den Skat i Livet,
Hendes Huldkreds blev i hende givet,
Lad den Aand, som du forynger mig,
Blot i Dag i Himlen drømme sig!

Siden skal den, Thrakers Orpheus liig,
Med sin kjælne danske Lyra stige
Ned i Skyggers underjord'ske Rige;
Og, hvis der og ei en Tigerkat,
Eller, hvad for Sangen er det samme,
Avinds Moder, Furiernes Amme,
Nu behersker Plutos gamle Nat,
Skal det lykkes den, hvert Helvedøre
Med en Sang og med et Harpespil,
Alle Tolv begeistrede den til,
Paa Cocytus Svovelbred at røre.

Og hvis Burets tabte Minna selv,
Som vil troe sin Navnes Røst at høre,
Den kan ei til os tilbageføre
Triumpherende fra Dødens Elv,
Skal den dog paa Sangens Seiervinge
Budskab fra den Elskelige bringe;
Og i dette skal hver Sangens Ven,
Skuffet af de Toner, som mig lærte
Fugles Salighed og Fugles Smerte,
Troe et Øieblik at høre den.

Til Terpsichore Schall.

(I et Exemplar af mine poetiske Epistler, der forlod Pressen paa hendes Fødselsdag.)

Hvis Musen, ofte munter, tidt bedrøvet,
Nu mild og venlig, stundom og lidt vred,
I Skjemt og Alvor konstig veed,
Med Lethed og maaskee med en Slags Yndighed,
Paa snelle Fod, som knap berører Støvet,
At dandse hen ad Livets trange Sti
Til Evighedens Himmelmelodie —
Den skylder det især en tro Copie
Af alle Huldgudinders Fagter,
Som den opmærksom, hvor de findes paa vor Jord,
Paa Tillier i Syd og Tillier i Nord,
Betragted', og endnu studerende betragter.
O du, som fører an vor Galeottis Chor,
Mit Hjems Terpsichore! som hvert et Øie hylder,
Du, som Thalia selv en Ynde mere skylder:
Laurette- Nina- Juliette-Schall!
O! maatte du, paa dette Lunets Bal,
I Sprogets Dands til Rimets Melodier
Gjenkjende nogle Træk af Amors Piil,
Af Zephyrs Flugt og Erycines Smiil
I de dig egne Tryllerier!

Til Sangerinden Minna Becker.

(Efter hendes første Concert paa vort Theater.)

Tonetryllerinde! vellystor,
Som i Sangens offentlige Have,
Udenfor Cecilias Conclave,
Psyches Sanger aldrig var det før,
Gaaer hans Muse ganske fra Forstanden.
Synger du for os endnu engang
Her, hvor man har Hjertesands for Sang,
Troer jeg, gaaer den samme Vei Hveranden.

Hvis ei Alle følge disse Fjed,
Skyldes det den Biomstændighed,
At til Lykke du kun Becker hedder;
Hed du Beccarini, Skræk! jeg vedder,
Hele Verden fra Forstanden gik,
Fra den Kjender, der dig fik at høre,
Til den Midas, der med eget Øre
Blot dit Tryllenavn at vide fik!

Til Grosserer Nathanson,

den 1ste Januar 1815.

(Med mine poetiske Epistler.)

Lidt Aand, min Ven! lidt Vid, lidt munter Skjerts
Er Alt, hvad jeg dig her til Nytaar bringer;
Det har du selv — og ak! trods mine Vers,
Du har, foruden det, og hvad der klinger —
Lyksalige, der har i Overflod
Hvad Venner dig kun sparsomt kunne give,
Hvad skal jeg ønske dig? — At denne Lod
I Aar maa, som i Fjor, den samme blive.

Den første lyse Junius 1815.

Ni Maaneders Længsel i Taarer randt hen,
Og Moderen sukked' til Børnenes Klage;
Naturen og Folket nu smiler igjen:
Vor Ven og vor Fader er kommen tilbage.

Ved en ung Digters Baare.

1815.

For Evans muntre Ledtog skjælv
Du, Søn af alle Nordboers Moder,
Vor Evalds og vor Wessels Broder!
Og, var du Viid og Fromhed selv!

Før end du pidskes frem af Vanen,
I dit bekrandste Løb paa Banen,
Betragt her Støvet af en Ven,
Der, med en Engels Aand og Hjerte,
Sit Mod, sin Kraft, sit Liv fortærte,
For seent — i Venden om igjen!

Ved fyldte Glas staa tænksom stille,
Med Bog i Haand af blandte Kort:
Lad ned i hiint en Taare trille,
Og slæng med Veemod disse bort!

Gaade.

1816.

Jeg kjender en gyselig Sphinx, som vel heel
Blandt jordiske Rædsler kan kaldes den største;
Men vild og forfærdelig er og hver Deel:
Den sidste gaaer egentlig om i den første.

Vel hundrede Tusinde skjalv for dens Blik,
Og hundrede Tusinde saaes den bedaare;
Da Bugt selv med Lykken dens Rasenhed fik,
Flød mangen en Fryds og Fortvivlelses Taare.

To Gange den levende steg til sin Grav,
Men op, ikke ned, paa Retfærdigheds Stige:
Som Afgrundens Fængslede midt i sit Hav
Den titter omsonst imod Himmelens Rige.

Ei der, men herneden, hvor selv for dens Liig,
Ophoiet, men uhængt, end Freden maa grue,
Den venter end eengang i rottende Krig
Maratters Opstandelse, kronet, at skue.

Dens Stjerne vel prises i mangen en Vraa,
Hvor Lunten til Oprør i Asken vel brænder;
Men Verden forgaaer, før dens Fiender forgaae;
Thi Jorden forgaaer, før dens mindste blandt Fiender.

Tinharpeklang.

Til Augusta Frydendahl.

(I Anledning af en Digteren skjenket overcomplet Tinsoldat.)

Lad Skjalde, som Pøbelen kroner,
Lovsynge paa Bolstre og Throner
  Hver Helt og hver Prinds og Prælat!
Imens de Basunerne stemme
For alle de høie Fornemme,
  Jeg synger en simpel Soldat.

En Kjæmpe til Putten i Lomme
Paa neppe halvtredie Tomme,
  Med lidet af udvortes Skin,
Sagtmodig, beskeden og stille,
Saa tynd og saa smækker, som lille,
  Og ovenikjøbet af Tin.

Der staaer han, den Ridder, mit Hjerte
Til Vogter og Skjermer begjerte
  (Det trængte saa høilig til Vagt).
Der staaer han med mørkebruun Taille,
Med glimrende Buxer af Paille,
  Min eneste Luxus og Pragt!

Der staaer han med Hjelmen saa fage,
Guult bunden om høinede Hage,
  Saa stiv og saa strunk og saa bold.

Med Taarer i smægtende Blikke;
Og hvad der nu staaer, eller ikke,
Jeg læser et A i hans Skjold.

Der staaer han med truende Landse —
Gud naade hver Alf, som vil dandse
Paa Tillien, hvor han staaer Vagt!
Herinde, hvor jeg har opstilled,
Augusta, Dit hellige Billed,
Han indlader Ingen, som sagt!

O! Tak, Du livsalige Hulde,
Som midt i Din Stolthed og Kulde
Mod hele Dit Hof og Din Stat,
Der Handsker og Hjerter Dig skjenkte,
Den signende Digter betænkte
Med en saa velsignet Soldat!

Du gav mig, Augusta, med Rette
Den Ene, den Overcomplette,
Hvor fiint! og hvor passende net!
Jeg selv er blandt Kjærligheds Fanger,
Som, Hulde, Din Elsker og Sanger,
Og fuldkommen overcomplet.

Naar hine Du mønstrer og tæller,
Og finder der fattes ei heller
Et eneste Nummer nu meer,
Und ham kun bestandig den Ære
At blive den surnummeraire,
Saa trodser han hver Officeer!

Han, som Tommeliden, vel ikke
Kan beilende Prindser udstikke
    Foran i Turneringens Flok,
Hans Byrd jeg vel ikke ret kjender —
Men Gratiers bærende Hænder
    Har vugget ham, det er mig nok.

Sandt nok paa den elskende Scene
Den Stakkel staaer Skildvagt alene
    Saa langt fra Parade, som Cour,
Og veed, at han Tallet ei fylder,
Hvor alt det Complette Dig hylder,
    Som overcomplet Troubadour.

Men, troe mig! den Overcomplette
Som oftest er netop den rette
    Paa Paphos saavelsom Parnas —
Gid kun, som mig er det Soldaten,
Hvergang jeg seer ene Krabaten,
    Jeg ene Dig og var tilpas!

Til min Ven og Veninde Wiborg.

(Paa deres Bryllupsdag, den 29de Marts 1817.)

Fryd dig, hulde Par, som Livet
Smiler i dets hele Lyst,
Som dets Himmel her blev givet
Favn i Favn og Bryst ved Bryst!
Dobbelt nyd i Dag din Lykke!
Venskab er din Himmelgjest;
Og med Krandse det vil smykke,
Som sin egen, Elskovs Fest!

Seer du, hvor Naturen smiler
I en konstig Foraarsprang;
Og hvor Konsten til dig iler
Med Naturens Hjertesang?
Seer du, hvor nu svinder Taagen
Rundt i Nord og Øst og Vest?
Solen kysser Jorden vaagen
Paa din glade Bryllupsfest.

Seer du Blomsterne, som længe,
Hist et Blad, og her en Knop,
Sov i Vaarens dovne Senge,
Hvor de muntre nu sprang op?
Saae du nogen her paa Jorden
Sydens Flora mere liig,
Skjøndt opelsket her i Norden? —
Det er Glæden over dig!

Seer du Liljen paa sin Stængel,
Hidtil dækt med Nattens Slør,
Stille Veemods egen Engel,
Mindre mørk og taus end før?
Hører du dens muntre Latter,
Skuer du dens Smiil i Smiil,
Som om en Demeters Datter
Legte med en Amors Piil?

Seer du ham, du før saae græde
Dybt i Nattens stille Skjød,
Overgiven selv af Glæde
Trodse sin bestemte Død?
Seer du ham i Dag forynge
Nannas Elskov i sit Bryst?
Hører du ham salig synge,
Som om deelte hun hans Lyst?

Skue det! hør det! føl det! hulde
Kjærlighedens sjeldne Par!
Nyd din hele Fryd tilfulde,
Den, som kommer, og som var!
Stille, klar og skjøn den rinde
Gjennem hele Livet hen!
Og en Ven og en Veninde
Til dets Ende dele den!

Til Frøken Hanna Bager.

(Paa hendes Confirmationsdag.)

Huusligbulde, vakkre Pige,
Barnligste blandt dine Lige,
Martsviol i Edens Flor!
Smiil idag med Lyst imøde
Livets Foraars Morgenrøde
Her i voxne Møers Chor!

Du, som alt i mangen Prøve
Lærte, datterblid at øve
Qvindelige Dyders Dyd,
Føl idag forud, du Fromme,
Hvor, naar Prøvens Tid er omme,
Dig vil blomstre Lønnens Fryd!

Ungdom, Skjønhed, Styrke svinder,
Medens Aar i Aar henrinder
Livets her bestemte Tid;
Men, hvad paa dets Bredde grønnes,
Og med hvert et Aar forskjønnes,
Er hver plantet Dyd og Flid.

Hvis og nu dit Datterhjerte
Saares af en Faders Smerte
Ved en bange Moders Bryst,
Efter Vaarens Taager kommer
Dobbelt klar den blide Sommer,
Og hver svunden Sorg bli'er Lyst.

Signet, elsket, vel tilmode,
Derfor deel og nyd, du Gode,
Søsterengles Lyst idag!
Hver med Favntag mod dig iler,
Mens dig høit deroppe smiler
Engles Faders Velbehag.

Barne-Velkomst til den lille Engel, Ove Malling Bang

(December 1816.)

Velkommen du, som legte Skjul
Imellem Raphaelske Drenge,
Forønsk't i Huset her saa længe,
Velkommen til vor glade Juul!

Velkommen fra de Smaa deroppe,
Hvis Hov'der have Vinger paa!
See Tvende her imod dig hoppe,
Forsynede med hele Kroppe,
To Rosenengle, til hvis Knoppe
Kun Edens Have Mage saae!

Hvor vil du glæde dig i Livet,
Saa snart du bliver Barn af Noer,
Ved denne Fa'er og denne Mo'er,
Og Søsterparret, dig blev givet,
Du lille høist velkomne Bro'er!

Vox op, og blomstre fro herneden
I Emmas og i Idas Eden!
Og deres Leeg indbilde dig,
Fra denne glade Juul til næste,
Og siden mange Julefeste,
At du er end i Himmerig!

Mens han levede.

Det var for os hvert Dieblik,
Som om en Engel kom, og gik.

Engle-Velkomst til det lille Barn, Ove Malling Bang.

(December 1818.)

Velkommen her til os tilbage
Med hele din Uskyldighed,
Du kjælne Flygtning, som lod drage
Dig af et Suk til Jorden ned!

Af Sukket, som vi Alle hørte
Fra Stubs forladte Billed-Vraa;
Men som dit Bryst alene rørte
Til fra hans Himmel ned at gaae!

Nu har du hørt da Brodernavnet
Af tvende Søster-Engle der,
Og følt dig af en Fader favnet,
Som længtes efter Sønnen her.

Nu har da smagt dit fromme Hjerte
Det Sødeste, vor Uskyld veed,
Hvad hver af os engang begjerte:
En Moders ømme Kjærlighed.

Fortæl os nu dit Juleminde!
Dit Jordlivs korte Barne-Dands!
Mens lyttende vi alle binde
Dig Evighedens Uskyldskrands.

Du Taarer frit derved udgyde
Midt i vor Engle-Salighed!
Som Ætherregn de skulle flyde,
Dugperlende, til Jorden ned,

Og falde, lindrende hver Smerte
Med Rosendug af Edens Vaar,
Dybt i din Moders ømme Hjerte,
Sødt lægende dets dybe Saar.

Og, mens hun stirrer op derneden
I Graad fra dine Søstres Eden,
Hun lyttende skal høre dig;
Og troe, naar hun sin lille Ove
Deroppe hører, Gud at love,
At hun er selv i Himmerig.

Barnehimmelen.

(Efter det Svenske.)

Lille Guste! vær ei vred paa mig
For de Kys og Favntag, dig velsigne!
Er jeg Barn, saa ligner jeg jo dig;
Og bør jeg vel blues dig at ligne?

Hvordan bød han, Menneskenes Ven?
Aldrig gaaer hans Lærdom mig af Minde:
„Kun, som Barn, du kom i Himmelen,
„Eller du var aldrig end derinde!“

Lille Engel! ræk din Haand til mig!
Led mig ind i Barnets Edens Glæder!
Hvergang Døren aabnes der for dig,
Glem ei ham, som udenfor den græder.

Giv mig venlig i det mindste Nys
Om den Vinge, som til Himlen hæver!
*Ved at skjenke mig et Englekys
Hvergang ud og ind igjen du svæver.

Mens end varer, Engel, dit Besøg
Mellem dine Sødskende herneden,
Und mig Deel i hver uskyldig Spøg!
O! saa bli'er mig Byen selv et Eden.

Dands paa Roser mod din Sommerdag!
Gjem mig Bæltet, Guste! giv mig Ringen!
Gode Lille, blandt de Smaa mig tag,
Eller ogsaa dandser jeg med Ingen.

Jeg var lille, veed du nok, som du,
Da jeg saae, som Prikker, Stjerner tindre.
O, som dengang, er jeg det endnu —
Og i Grunden selv maaskee lidt mindre.

Gjem da dette lille Barnespil!
Lad os Leeg og Sang hinanden lære!
Jeg din Sanger stedse være vil;
Og du skal min Sanggudinde være!

Paa Provst Gutfeldts Fødselsdag.

Hil! hil den Dag, der steg af Nattens Skjød,
Paa hvilken du, hvem Dannisheden ærer
Som Christendoms og Sandheds milde Lærer,
Til Svadas høie Dannefryd blev fød!
Dens Gjenkomst aarlig kappes at lovsynge
Dyd, Venskab, Kjærlighed og huuslig Lyst —
Tillad, at ind i denne Jubelklynge
Sig sniger og en Tone fra mit Bryst!
Og jeg velsigner fro din Dag, du Gode,
Ei blot paa gamle, men paa nye Mode;
Ei blot, som Christen, Dannemand og Ven;
Men, da paa den blev skjenkt min Harpes Toner
Den hjerteligste blandt de faa Platoner,
Der gjælde Digteren for Millioner,
Velsigner jeg og egenkjærlig den.

Til Basilius Lisakewitz Skygge.

Taus var min bratte Skræk, da nys igjen i Live,
Med vækket Selskabslyst jeg ilede til dig,
For Førstegrøden af mit Lune dig at give,
Og, varme Hjerte! fandt dit kolde Liig.
Men, naar de Taarer har holdt op at rinde,
Hvori min Smertes qvalte Toner døe,
Skal Veemods vakte Skjald lydt reise dig et Minde,
Din Dankshed værd, paa Nordens Yndes Ø.

Til Professor Ludvig Jacobson,

den 21de Juli 1819.

(I Anledning af hans Foræring af Gyllenhall til min Søn.)

Du fjerned' Døden, som sig nærmte paa min Bøn,
Og frelste mig et Liv, jeg maa begræde;
Til Gjengjæld skjenkte Du, ved Gaven til min Søn,
Mig her i Kjøbenhavn min sidste Glæde.
Men, Jacobson! men, nærmer atter sig
Den Ven, Du bort, hvorhen Du kommer, gjenner,
Trods hiin Erstatning jeg bønfalder Dig:
Kom ikke nok engang med Liv til mig,
Men gaae til syge, lykkelige Venner!

Petrophilo Petersen
in memoriam sui
dedit
Poeta Petrefactus.

Kjøbenhavn, den 24de September 1820.

Skue her min sidste danske Poesie!
Imellem Alper før og Pyrenæer
Hver Steen mig blev et Digt, hvorhen jeg treen;
Herhjemme, hvor mangt Klods af raat Genie
Al Tanke, Vid og Smag og Konst bebæer,
Blev hvert et Digt, jeg drømte mig, til Steen.

Ved Thorvaldsens Gjensyn.

Høihed og Stilhed jeg seer i Nordens Phidias komme:
Tanken i Hjertet er varm, Blodet i Hjernen er koldt;
Lidet hos ham, Kjøbenhavn! vil din Pøbels Røgelse fromme,
Ham du dog ryger ei ør; meer, end han loved', han holdt.
Yngel, hvis evige Roes forgaaer, før Aaret er omme,
Spil i en larmende Ruus ei med hans Hæder nu Bold!
Viid, han er dansk og er stor — Smaatydskere dæmper jer Tromme —
Denne Forening i ham er saa beskeden, som stolt.

Under Thorvaldsens Portrait.

Skue Danmarks Thorvaldsen, i Dankonst tidlig Nordens,
Europas alt i Rom, med Tiden hele Jordens.

Patrioternes Mønster.

(Et lille Heltedigt.)

Min Heros ret var skabt til Held for Landet:
Han fødtes; hvilken Fryd for Fa'er og Mo'er!
Han vorte, gjorde Jav, og intet Andet;
Og det fornøiede hans yngre Bro'er;
Han blev Student; men uden at studere,
Hvorved hans Lærer var ret fro;
Han leved' flot; og derved leved' Flere
Paa Tuborg, Hallingsaas og Vesterbro —
Han gik omkring, som Munken gaaer i Enge,
Med Damerne den sommerlange Dag;
Og spilte bort om Natten sine Penge
Til alle Cavallerernes Behag.
Velgjørende han vilde lidt udbrede
Sit Væsen paa den udenlandske Jord,
Og reiste — rigtig nok til Sydens Kjede,
Men til desmeer Fornøielse for Nord.
Han kom igjen, og tog en deilig Mage —
Som glæded' hele Byens halve Kreds —
Tilsidst min Heros endte sine Dage —
Og hele Verden var tilfreds.

Til Frøken ***,

(som i en Juleleeg havde skjenket mig Sextendedelen af hendes Hjerte.)

Sextendedelen kun af en fortryllende Maaned
Skjenkte mig sildigen her i Glædernes Iil,
Ak! da mig mangen et Haar af Kummer alt graaned',
Yndige Pige! dit lidende, venlige Smiil!
Men i de flygtige Glimt paa Livets natlige Bane,
Klart, som et Speil, for hver himmelsk Gestalt,
Samled' mit Øie dog nok dit Værd, Mariane!
For at misunde den Mand, du vil skjenke det alt.
Sextendedelen du skjenkte mig kun af dit Hjerte;
Men af en Himmel er alt en Sextendedeel
Meer for en Digter, end hver en Skat, ham forærte
Lykkens den jordiske Guddom holden og heel.
Hvad kan dig skjenkes igjen, dig værdt, af mig Arme?
Sextendedelen af mit, ak! som ei længer er ungt —
Tynget af Smerter, og fuldt af alt for elskende Varme —
Synes mig ikke saa lidt, som meget for tungt.
Men naar du læser hvad alt, i smeltende Toner,
Rynnedes, Muser og Gratier værdigt, af mig
Danmarks yndigste Møer, og Danmarks ædleste Koner,
Tag i det mindste da Sextendedelen for dig!

Til Frue Etatsraadinde Bager.

Glem aldrig, naar De læser, hvad jeg siger
Lidt smukt imellem til det smukke Kjøn:
At offentlig jeg holder meest af Piger,
Men at jeg elsker Koner meest i Løn!
Forstaaer sig, begge Dele, som det sømmer
En Digter, der sin Salighed kun drømmer.

Epistlerne til Frue Olsen.

(Blot heftede.)

Hvis du, hvem Livets yngste Huldgudinder
Selv ung omsvæve trindt i huuslig Dands,
Dit skjønne Modersmiil os værde finder,
Vi lægge for dig ned hver mindre Krands;
Men tilgiv, upaaklædt' vi Stakler nødtes
At ile til din Paphos=Thrones Fod;
For der at knæle paa den Dag, vi fødtes,
Vor Fader ingen Tid til Pynt os lod.

Til Frøken Elina Olsen,

paa hendes Fødselsdag

(I et Exemplar af mine Digte.)

Den bedste Faders englehulde Datter,
Hvis Ynde selv hver Uindviet skatter,
Hvem ogsaa blot i Øiet faldt
Din ydre skjønne Gratiegestalt!
Vil du tillade denne Bogs Forfatter,
Der ogsaa skjønner fuldt dit indre Værd
I hver for Verden skjulet stille Færd,
At skjenke dig i denne ringe Gave
De Blomster af hans Muses lille Have,
Som hemmelig hans indre Sands
Opelsked' i din Uskylds stille Glands,
Og som han nu, mens sødt hans Taarer trille
Tilbage til den Tid, da han var lille,
Dig fletter i sit Hjerte til en Krands?

Epistlerne til Frue Professorinde Oluffsen.

Hvo laaner i vor Fimbulklaffer-By
Et gjestfrit, trygt og mildt og venligt Ly
Den af en falsk og smudsig guul Athene
Forfulgte, Sandhed sigende, Camene?
Til hvem, før hendes Morgens Straaler grye
Bag Fimbulvinternatten, skal hun tye,
Hvis ikke til den ægte, hulde, rene?

Epistlerne til mig selv.

Hvis Ingen gider læst os her i Landet,
Saa trøst dig med, engang en søvnløs Nat,
Naar paa din glemte Bog du selv faaer fat,
At du deri vil finde Dit og Dat,
Der meer vil more dig, end meget Andet!

Til Frue Justitsraadinde Wiborg.

(Foran Epistlerne.)

„Dig, som, Uskyldighedens Engel liig,
„Mig aabner atter Barnets Himmerig!
„Dig, som jeg sang i digtede Hyrdinder!
„Dig, som sin sidste Krands min Muse binder!
„Dig, som den nynne skal sin sidste Sang!" —
Saaledes klang det i den Bog, engang
Jeg tog fra Broderen, og Søsteren forærte;
Den samme Mening i den samme Klang
Nu flyder af mit fulde Hjerte.
Paa Broderen og Tyveriet nær,
Tilfældet er det samme her, som der,
I Aar, som Attenhundrede og sex.
Læs, hulde Digterinde, hele Brevet,
(Der Side to og treds staaer skrevet)
Som Læserinden, jeg har endelig oplevet:
Som Frue Cicilia von X.

Det indre Qvad.

Hvad er Visen, jeg at nynne lærte,
Mod den Sang, som toner i mit Hjerte!
Hjerte! kunde jeg udsynge dig,
Selv min Vises Fiendes elskte mig.

Til Frue U***.

(I et Exemplar af mine poetiske Epistler.)

Du, hvis Moderfryd, Madonnas liig,
Kun i skjønne Træk sin Ynde maler,
Du, hvis Smiil, før Munden aabner sig,
Engles Sprog med stumme Læber taler!
Tør en snaksom Digter vække dig
I din stille Drøm om Idealer?
Ak! med Linier, der synes mig,
Nu, dit Die seer dem, pludselig
Intet uden blotte Linealer!

Til de tre Familier,

som havde indbudet mig til Morgen, Middag og Aften, sidste Søndag.

Jeg drømte, som man veed, mig Gratier indbød
Forleden til et Søndagsgilde,
Som de herefter gjerne gjøre vilde.
Min Drøm er opfyldt; o! jeg er, i al min Nød,
Et ægte Søndagsbarn, der trøstes, saa at sige,
Paa Søndag i et Trilling-Himmerige:
I Frejas, Abrahams og Gratiernes Skjød.

Forsvar for Orthodoxien.

Til lille Signe.

Da Præsten sagde: „Gud er Een og To,
Som næsten alle Skriftens Sprog bevise —"
Du rystede med Hovedet, og loe,
Som om han havde sagt en reen Sottise.
Men, Signe, hvis du finder latterlig
En stakkels Præst, som Gud i Himmerig
Seer dobbelt, maa du mig det ogsaa finde;
Thi jeg har selv den latterlige Feil,
At see dig undertiden i dit Speil,
Endskjøndt du er min eneste Gudinde.

Skolie.

„Hvad er sødest?" spørger du, Veninde!
„Elskes? eller elske? mærk! i sand
„Rene Hjerter elskelig Forstand? —
Elskes, troer jeg, sødest for en Qvinde;
Elske, troer jeg, sødest for en Mand. —
„Men for begge?" — Begge sødt forbinde.

I min Søns Stambog.

Gaae din Samvittigheds Vei hver Hindring imod,
Stedse for Øie dit Maal, det fjerneste, bedste!
Men med varlige Trin fremskride din Fod,
Og, i din Virksomhed, stræb kun efter det næste!

I samme.

Glem aldrig dit Selv i dit Jeg, saa glemmer du
aldrig din Fader.

Til Herr Gely Latour.

(I Anledning af hans Forestilling i den gloende Ovn.)

O du, som i din Ovn dig saa kan trendemænde,
At ingen Hede kan forbrænde dig,
O! gjør mig, store Mand, blot uforbrændelig
Den sidste Favn af Magistratens Brænde!

Telegraph-Rygtet.

Skjøndt Hamborgs *Møllekant er rundt beleiret,
Og det for Mølleren seer ud lidt broget,
Bælt-Telegraphen paastaaer han har seiret —
Deri dog udentvivl maa være Noget:
Den snakker rigtig nok kun hen i Veiret;
Men aldrig nogensinde hen i Taaget.

Hans Mikkelsen leve!

Trods Krigens og trods Fredens haarde Stød,
Med os i Danmark har det ingen Nød,
Saa længe vi beholde den Forfatter,
Der drukner ugentlig i Sorg vor Latter.

Motto til Haandtegningerne af Kratzenstein-Stub.

Hans Stræben steg til Raphaelers Chor
Om Toppen, hvorfra Konsten skuer ned,
Og efterlod sig faa, men lyse Spor
Af Gangen til dens Maal i deres Fjed.

Under Kratzenstein-Stubs Billede.

(Ved Udstillingen af hans efterladte Malerier.)

I sine Værkers fulde Morgenglands
Vor tabte Raphael her for os svæver,
Og, medens taareblendt hun Øiet hæver,
Hver Konstens Huldmø række ham sin Krands.
Kom, Dania! betragt med Moderøie
Huldglorien om din forklarte Søn:
See rundt hans Engle stirre mod det Høie,
Og læs i deres Blik hans sidste Bøn!

Til den Elskede.

Grumme, nu, du flygter mig,
Skyer jeg Menneskenes Færden;
Men, vil du kun nærme dig,
Skal jeg og mig nærme Verden:
Vil kun du mig smile blid,
Skal ei blot jeg meer ei hade
Vort paa Jorden usle Stade,
Men velsigne selv vor Tid.

Begeistringen.

Kjærlighedens rene Lue!
Naar fra mørke Sky'r, som true,
Hendes Mishags Piil mig saarer,
Dan i Regn af mine Taarer
Veemods skjønne Himmelbue!
At dog Vidnet om min Smerte,
Som hun volder dette Hjerte,
Hun med Velbehag maa skue.

Digterens Nat.

Alt, som Tidens Gnister slukkes ud
For udødelige Blik herneden,
Funkle klarere dem ned fra Gud
Underfulde Glimt af Evigheden.

Aften = Morgen.

Naar nedad vore Dage rinde,
Bli'er Mindet Haab, og Haabet Minde.

Aandelig Naturlov.

Jo høiere dit Blik mod Himlen opad luer,
Jo dybere dit Smiil nedad paa Jorden skuer.

Digteren og hans Muse.

Digteren.

Jeg aldrig meer gjør Vers, og slog man mig ihjel!

Musen.

Lad være da! Jeg gjør dem dog alligevel.

Capitain Hedemann.

Hurra!

Af Sømagt, sendt i Smug fra Engelland
Til Kamp mod trygge Borgere paa Land,
Blev sexten Saar vort Orlogshjerte givet;
Det hindrer ei den danske Orlogsmand,
I Kamp med Farer, truende paa Vand,
At redde sexten Engellænd're Livet!

Dansk Fortrøstning.

Kan Slethedś Afmagt i et Land
Det Godes Almagt overvinde,
Hvis Konge er dets bedste Mand,
Hvis Dronning er dets bedste Qvinde?

Paa Amors Billedstøtte.

Paa Jorden gjør i Live vel Enhver,
Saasnart han kan, Bud efter ham at skikke;
Thi Himmerig er, hvor den Djævel er,
Og Helved, hvor den Engel er der ikke.

Min Undskyldning.

Der klages meget, at jeg, som Skribent,
Meer lover, end jeg holder just paa Prent —
Ak! Skriver, Skrift og Skriven vel er ærlig,
Men Trykker, Tryk og Trykken er besværlig!
Jeg er uskyldig i hver Pressens Svig,
Thi det er ei mig selv, der trykker mig!
O! hvor jeg Læseren sin Lod misunder!
Hans Tab er negativt, naar hvad jeg skrev
Til rette Tid ham ikke budet blev —
Jeg Stakkel lider positivt derunder.

Verdens Gang.

Den Eenøiede.
Hvor gaaer det, Peer?

Den Halte.
Povl! som du seer.

Til de smaa Flyvedigte.

Hvor Vaarens ustadige Vinde bortstrøe
Mangt ædlere Frugter os lovende Frø,
Hvad gjør I smaa levende Fnug i de Straaler,
Som mægtige Skabningers Øie knap taaler? —
„Vi elske, og døe!“

Til samme.

Hjertefugle, flyver af min Lomme,
Hvor I Smaa
Hele Vinteren, som Larver, laae,
Og forkynder mine hulde Faa
Vaarens Komme!

Romancer og Ballader.

1806—1818.

Ridder Ro og Ridder Rap.

Der vare paa Thorsinge Riddere to;
(De rede saa sjelden om Kap)
Hvis Thorsinges Krøniker stande til Tro,
Den ene var doven, og kaldtes Herr Ro,
Den anden var flink, og hed Rap.

De beilede begge, med Guld og Forstand,
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Til Pugerups Datter, den Lillievand,
Ro nemlig med Guldet, og Rap med Forstand —
Men Signe holdt meest dog af Rap.

Herr Pugerup elskede Grunker og Guld —
(Ja Guldet! hvor var det vi slap?)
Ro havde, det vidste han, Kisten saa fuld:
Ham bød han skjøn Signelil være lidt huld —
Hun græd; og gav Kurven til Rap.

Ridder Ro nu, som Fæstemand red under Ø,
(De rede saa sjelden om Kap)
At hente til Bryllup sin fæstede Mø;
Der red han paa Bredden af brusende Sø —
„Men jeg rider med!" sagde Rap,

Den Fæstemand førte den Fæstede hjem;
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Og, da de nu kom mod det Borgeled frem,
De Herrer og Fruer der hilsede dem —
„See! her er jeg med!" sagde Rap.

Saa førte de Bruden til Brudesal:
(De Riddere føred' om Kap)
Der vanked' saa mangen lystig Pokal,
Brudgommen til Gammen, og Bruden til Qval —
„Ja! drik nu kun du!" sagde Rap.

Herr Ro sad paa Bænken, og lystig han drak;
(Ja lystig! hvor var det, vi slap?)
Der indenfor redtes det Brudegemak
Af Møer og Terner, med Kik og med Kak —
„Ja! fniser kun I!" sagde Rap.

Saa førte de Bruden til Brudeseng:
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Den Brudgom saa magelig sad paa sin Bænk —
„Ja! sid du kun der! sid kun rolig! min Dreng!
Jeg nok skal gaae med!" sagde Rap.

Saa tog han ved Haanden skjøn Signelil fat;
(De løb med hinanden om Kap)
Og i slog han Døren bag efter saa brat:
„I siger fra mig nu Herr Ro kun God Nat! —
Nu ligger jeg her!" sagde Rap.

Frem treen til Herr Brudgom den liden Smaadreng!
(Ja Brudgom! hvor var det, vi slap?)
„Herr Brudgom! Herr Brudgom! I Aften Jer hæng!
Rap ligger derinde med Bruden i Seng" —
„Ja mæn gjør jeg saa!" sagde Rap.

Den Brudgom, han pikked' paa Doren med Kno,
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Saa lukker derinde mig op dog, I to!
Jeg selv med min Brud nu vil slaae mig til Ro —
„Ja slaae dig til Ro!" sagde Rap.

Den Brudgom, han slog nu paa Doren med Stok:
(Smaadrengen slog med ham om Kap)
Kom ud! Af den Spog vi nu alle har nok!
„Kom ud, Ridder Rap, til den øvrige Flok!" —
„Ja see, om jeg gjør!" sagde Rap.

Den Brudgom, han hamred' paa Doren med Skjold:
(Ja hamred'! hvor var det, vi slap?)
„Ifald du derinde min Brud ta'er med Vold —
Hvis — hør du? — jeg hevner det tusindefold!" —
„Gaae Fanden i Vold!" sagde Rap.

Den Brudgom, han blev nu i Huen saa vred:
(I Tip, og i Top, og i Tap)
„Hvis ikke min Brud du la'er være med Fred —
Jeg Kongen om Sagen vil give Besked!" —
„Ja gjør du kun det!" sagde Rap.

Aarle om Morgenen, da det blev Dag,
(De rede saa sjelden om Kap)
Ro sadlet sin Ganger, ei længer i Mag,
Og skyndte sig, Kongen at klage sin Sag —
„Men jeg rider med!" sagde Rap.

„Herr Konge! jeg havde mig fæstet en Brud;
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Da Bryllupet stod, gik den Ridder sit Skud
Til Brudegemakket, og sov hos min Brud!" —
„Ja! det gjorde jeg!" sagde Rap.

„Da begge den Mø dog I have saa kjær,
(I ride saa sjelden om Kap)
„Saa for at afgjøre, hvem Seiren er værd,
„Saa bryder engang med hinanden et Spær!" —
„Ja! gjøre vi det!" sagde Rap.

Da Solen om anden Dags Morgen opstod,
(Ja Solen! hvor var det, vi slap?)
Ro vælted' paa Hesten i Sadlen sin Krop;
Og Hoffet kom sammen, at see paa det Hop —
„See! her er og jeg," sagde Rap.

Den første berendende Dyst, de nu red,
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Raps Ganger i Springet paa Fodderne gled,
Og snubled', og segned' i Knæerne ned —
„Nu hjælpe mig Gud!" sagde Rap.

Den anden berendende Leding, de red,
(De red nu for Alvor om Kap)
Af Panderne sprang da den blodige Sved;
Herr Ro faldt i Støvet af Gangeren ned —
„Der ligger nu han!" sagde Rap.

Herr Rap nu red seirende hjem til sin Gaard —
(Ja Seier! hvor var det, vi slap?)
Skjøn Signelil, krandset og smykket, i Maard,
Saa smilende kjærlig ved Borgeled staaer —
„See! Nu er du min!" sagde Rap.

Nu har Ridder Rap da forvundet sin Harm;
(Med Tip, og med Top, og med Tap)
Nu hviler hans Hoved ved Signelils Barm;
Nu sover den Hulde saa trygt i hans Arm —
„See nu er det godt!" sagde Rap.

Hytten.

Der staaer en Hytte paa Jorden etsteds
Saa langt fra den alfare Vei —
Der sadde vi trende saa salig tilfreds;
Jeg evigen glemmer det ei.

Der sadde vi, Broder og Brudgom og Brud —
En Brudgom, en Brud og en Ven —
En Ven og en Brud og en Brudgom — o Gud!
Jeg tager det evig igjen.

Vi havde jo fordum, adskilte saa vidt
Paa Livets Uroligheds Elv,
Os længtes saa underlig, længtes saa tidt
Og inderlig efter os selv.

Vi ledte om Samling, vi ledte om Ro,
Vi ledte med elskende Vee —
Vi vare vel ene, vi vare vel To;
Men aldrigen Eet kun i Tre.

Det var, som om Hver var en lidende Deel
Af Livets forstyrrede Fryd —
Os skillede syntes ei Skabningen heel
I Venskab og Elskov og Dyd.

Men nu, vi hinanden saa pludselig fandt,
Saa langt fra den alfare Vei,
Hiin Himmerigs høie Treføldighed bandt
Hvad Jorderig adskiller ei.

Han, hellig ved Tanke, ved Viisdom og Dyd —
Jeg, hellig ved Venskab og Sang —
Hun, hellig ved Elskov og Veemod og Fryd —
Til Eet nu forenede klang.

Vi følte det saligt, med Englenes Lyst,
Mens sødt i hinanden vi flød,
Alt, trykt til hverandres uskyldige Bryst,
Vi slumred' i Skaberens Skjød.

Vi følede dybt, med guddommelig Vægt,
Hvis Jorden og Himmelen faldt,
Heel i vor Treenighed Aandernes Slægt,
Og Hytten Materiens Alt.

Vi vare os nok! o! vi vare saa froe!
Vi følte ei jordiske Baand —
Vi bad og vi legte, vi græd og vi loe —
Og Alt i vort Væsen blev Aand —

Og Aandernes Aand, med hinanden i Favn,
Almægtig os alle henrev —
Og Længslernes Hav blev til Saligheds Havn
Og Tiden til Evighed blev —

Og høit gjennem Himlenes Himle det klang:
„Eet evigen være de Tre!“
Og født i de brusende Hvirvelers Sang
Klang Englenes Amen. „Det skee!“

Jomfru Elses Vise.

Hvorfor rinder saa din Taare?
Mø, saa væn, og ung endnu!
Hvorfor blegner du saa saare?
Hvorfor leer og synger du?

Jeg har nydt al Livets Glæde;
Jeg har følt al Livets Vee.
Lad mig blegne, lad mig græde,
Lad mig synge, lad mig lee!

O jeg drømte — ja! jeg drømte
Om en Engel, evig min,
Som jeg sad og sang og sømte
Paa mit eget Jordeliin.

Dybt i Østens lyse Fjerne
Maanen lued' rød, som Blod;
Og den blege Aftenstjerne
Dybt i Vestens Mørke stod.

Jeg var ene, jeg var bange,
Og mig længtes inderlig.
See! da kom i dunkle Gange
Englen, som jeg drømte mig.

Og med Hyl i Skovens Kroner,
Og med Strandens Bølgers Kluk,
Og med Nattergalens Toner
Blandte sig hans dybe Suk.

Ak! nu saae jeg Maanen ikke!
Ak! nu saae jeg Stjernen ei!
Kun min drømte Engels Blikke
Tindred' paa min mørke Vei.

Og han svæved' mig imøde;
Om hans Skuldre Harpen klang;
Og jeg saae hans Pande gløde;
Men han standsede sin Gang.

Og jeg iilte ham imøde
Paa den mat oplyste Vei;
Mine Kinder blev saa røde;
Men han stod, og saae det ei.

Dybt han stirred' ned i Støvet,
Lænende sig paa sin Stav;
Og hans Blik sank ned bedrøvet,
Ned, som i hans egen Grav.

Og han stirred' mod det Høie;
Og hans mørke Blik blev vildt —
See! da mødte det mit Øie,
Og paa eengang blev det mildt.

I hans Bryst hvert Spor af Smerte
Ved mit Smiil blev slettet ud —
Og han sank til dette Hjerte,
Og mit Hjerte sank i Gud.

Vore Sjæle sammenfløde,
Og vi følte intet Savn;
Og vi smeltede og døde
Saligt i hinandens Favn.

Da jeg vaagned' op i Lunden,
Var ei Maanen længer rød;
Aftenstjernen var forsvunden;
Ved min Side laae han død.

Jeg har tabt al Livets Glæde,
Jeg har udtømt Dødens Vee;
Derfor maa jeg evig græde,
Derfor maa jeg evig lee!

Eivinds Drøm.

Jeg sad paa en Klippe ved Verandis Bæk,
Med Luren i Haand og i Ponsen paa Træk,
Der maled' i Runer, hvad Skulda kun saae,
Og lettede det, som paa Hjertet mig laae.

Da nærmed' en Dverg mellem Klipperne sig:
„Prindsessen Alvilde vil tale med dig." —
Op sprang jeg fra Stenen, bortslængte min Luur,
Og fløi, meer end gik, til den Yndiges Buur.

Paa Veien jeg tænkte med Uro mig om:
Hvorfor vel det himmelske Budskab mig kom?
Hvad Norrigs Asyniers Dronning i Qvæl
Vel maatte befale sin lydige Træl?

Jeg zittred' og iilte, forvirret og glad,
Med Haab, og med Frygt for jeg vidste ei hvad.
Og Aft'nen omskimred' med døende Smiil
Min bævende Fods uvilkaarlige Iil.

Dog seirede Haab; og med Tillid i Sind
Jeg treen i det aabnede Jomfrubuur ind —
„Det gaae, som det vil, hvor Alvilde gaaer frem,
Flye Helvedes Skygger, og Angest med dem!"

Dog var jeg ei fuldelig kjæk; thi jeg skjalv,
Da Døren sig pludselig aabnede halv —
Alvilde treen frem — og min blendede Sands
Nu drukned' i Buret opfyldende Glands.

Nedbøiet til Jorden, mit frygtsomme Blik
Knap voved' at hæve sig, da hun fremgik,
Og, tæt ved sin Terne, mig over for stod —
Dog samled' omsider jeg hele mit Mod:

Jeg Øiet slog op; men, o Skræk! hvad jeg saae,
Mig lod det i Hastighed atter nedslaae —
Som truffet af Lyn, foer det blendede ned;
Thi Dysernes yndige Dronning var vred.

„Vig, Fenris af Utgaard!" saa talte hun, „flye!
Jeg kjender dig! bort! mine Blikke du skye!
Du troer, at bedrage mig! viid, at jeg alt,
Som Barn, dig har seet i den samme Gestalt!" —

Det traf mig, som Himmelens Styrten. Hvert Ord,
En Tordenpiil liig, i mit Hjerte nedfoer —
Mig syntes, at Skabningen rullede bort;
Og Alt for mit bristende Øie blev sort.

Dog stammed' jeg i min Fortvivlelse frem:
„Vel gjested' jeg aldrigen Asernes Hjem —
Vel blendes mit Blik i Asyniers Sal —
Men Alt, hvad af Fenris jeg har, er hans Qval."

Jeg nævnte mit Navn, og ved Odin jeg svoer,
„At ingen Alvildes Tilbeder i Nord
I Troskab og Ydmyghed lignede mig“ —
Og bad den smaa Ternelil tale for mig.

„Jeg tale for dig, Usandfærdigheds Aand!
Din Negten bevise!“ udbrød hun med Haan —
„Du Søn af den Fader, som Løgnen kom fra,
Naar du siger Nei, siger Sandheden Ja!“

„Bort! pak dig!“ — Jeg vendte mig. Dybt i en Vraa
En indfattet glimrende Plade jeg saae —
Jeg blikked' i Pladen — o Skræk over Skræk! —
Og skued' mig selv med Utgartiloks Træk —

Jeg skuede Fenris i hvert. Mine Been
Knap bare mig; Hjertet af Angest blev Steen.
Jeg Udgangen ravende søgte; men Vee!
Jeg Døren ei fandt — jeg den ei kunde see.

Af Rædsel og Smerte nu størkned' mit Blod —
Fortvivlet, forstenet, urørlig jeg stod —
Jeg Himlen bad aabne det bævende Gulv
Mig arme, forbandede, glubende Ulv.

„O! styrt mig!“ — saa bad jeg, med iisnende Sved,
„Til Nastrond, til Niflheim, til Helvede ned!
Jeg heller der vil udsvede mit Blod,
End gjøre den Dyse, jeg elsker, imod!“

„Nu vel da, Forræder!“ Prindsessen brød ud:
„Du staaer imod Stik og du staaer imod Skud;
Men viid, at jeg har, i mit Gjemme, forvart
Et Spyd, som kan dræbe dig sikkert og snart!“

„Gaae, Ternelil, hent mig den Vidiegreen,
Som myrdede Balder!“ — Hun ikke var seen —
Løb hen til et Gjemme med inderlig Fryd,
Og rakte Prindsessen det dræbende Spyd.

Hun tog det, og svang det, og nærmte sig mig,
En Norne med Asathors Lynstraale liig;
Med Himmelens Høihed i myrdende Blik
Guddommelig rædsom Alvilde fremgik.

Henrykkelse nagled' min bævende Fod
Urokkelig fast til det Sted, hvor jeg stod;
Og Himmelens Vellyst fortrylled' min Aand
I Tanken om Død af saa yndig en Haand.

„O!“ raabte jeg „knælende vil jeg af dig
Modtage det Slag, som jeg ønskede mig
Alt længe forgjeves!“ Jeg knælte. Hun svang
Mordgrenen den anden og tredie Gang.

Den tredie Gang den mig traf. Men, o Skræk!
Jeg vaagned' — og fandt mig, ved Verandis Bæk,
Paa Klippen, som før. Ak! Alvilde! din Haand
Ei løste mig Livets de fængslende Baand.

Viser og Sange.

1800—1825.

Til Freden.

(Paa Kongens Fødselsdag.)

Krigens Larm og Skrækkens Bulder,
    Svøbt i Tvedragts Tordensky,
Rundt om hele Kloden ruller;
    Alle Fredens Muser flye;
Gjennem Blods og Taarers Strømme
    Sees Europa nøgen svømme,
For at ruste sig paa ny.

Livets Væld af Dødens Flammer
    Tørres paa den bange Jord;
Hvert et Folk er stedt i Jammer;
    Havet selv er fyldt af Mord.
Men blandt Nationers Grave
    Blomstrer Dannerkongens Have;
Freden throner i vort Nord.

Til vor Palmes stille Skygge
Tyed' de forfulgte Ni,
Og i Templet, alle bygge,
Enes Alt til Harmonie;
Flid og Konst og milde Sæder,
Viisdom, Dyd og rene Glæder
Saligt favne sig deri.

Hulde Fred! dit Ly vi skylde
Alt det Held, vi frydes ved;
Af din Himmels rige Fylde
Flyder Dans Lyksalighed:
At, mens fjerne Brødre bløde,
Vi med Sang hinanden møde,
Takke vi din Huld, o Fred!

Op! til Fredens Priis, I Muser!
Evan! op med fulde Maal!
Dobbelt Fryd i Sangen bruser:
Fredens Skaal er Thronens Skaal!
Lyd i Hjertets fulde Toner
Sang af Danmarks Millioner:
Christians og Fredens Skaal!

Hæderkron't i Musers Tempel
Straale længe Christian!
Fyrsters Mønster, Folks Exempel
Finde sig foreent i Dan!
Vore Børneborn gjentage
Seent til Danmarks sidste Dage:
Signet være Christian!

Til Kronprindsen.

Din Morgenrøde hilset blev
Med Fryderaab:
„Lev, Yngling! Fredens Engel! lev!
„Vær Danmarks Haab!“
Og tidlig fandt Dit elskte Land
Opfyldt sin Bøn;
Og Norden saae sin bedste Mand
I Kongens Søn.

Og Skridt for Skridt, med stadig Gang,
Utrættelig,
Til Fredregentens første Rang
Du hæved' Dig.
Vor Bondes feire Dag oprandt;
Hver Taage veg;
Selv Taagens Dunster sank og svandt,
Alt som Du steg.

Dig Hjerter flettede Din Krands,
Du Fredens Ven!
Og Sandheds Lys og Dydens Glands
Omstraaler den.
Ved rolig Virken blev Du stor
Og elskelig;
Og virksom Rolighed i Nord
Nu signer Dig.

Ja Fred'rik! hør det hele Folk
I denne Sang;
Mit Hjertes Røst er Landets Tolk,
Ved Harpens Klang:
Nyd længe ved Marias Bryst
Tredobbelt skjøn
Din, Hendes, hele Danmarks Lyst,
Dit Hjertes Løn!

De forenede Danskes Sang i Paris.

(Bestemt at synges paa Kongens Fødselsdag.)

Mens udbasuunt af Krigens Torden
Og Moden og sig selv,
Det mægtigste blandt Folk paa Jorden
Til andre raaber: skjælv!
Vi stoppe vil i Dag vort Øre,
Og lade, som vi Intet høre,
Og lytte til os selv!
Op! op! lad os her i en Kreds
Selvstændig tilfreds
Os fornøie, som Landsmænd at samles etsteds!

Chor.

Op! op! o.s.v.

Hvad om vi reent os selv ei glemte,
Mens Franske Alt er fransk?
Og i vor Kreds en Sang istemte
Om Danskes Værd paa Dansk?

Hvad om vi voved' os at fryde,
Som Dansk og Norsk og Fynsk og Jyde,
    Og Fransk lod være Fransk?
Velan! lad os her i Paris
Paa fædrelandsk Viis
I Forening begynde vor Hjemstavns Priis!

Chor.

    Velan! o.s.v.

Vi Danske har dog og den Ære
    At boe paa samme Jord
Som den, hvorpaa de franske Hære
    Forbause Syd og Nord.
Og hvis al Verden ei vi skræmme,
Har vi etsteds dog ogsaa hjemme,
    Og har vort eget Bord.
Op! op! vores Sang i Paris
Paa fædrelandsk Viis
Skal forkynde med Jubel vor Hjemstavns Priis?

Chor.

    Op! op! o.s.v.

Vel maa man stedse ved at skue
    Hvad Stort her foregaaer,
Og seer man dybt i Tingen, grue
    For meer, som forestaaer;
Kanoner og Journaler dundre:
Beundre, Fremmede, beundre
    Hvad Republik formaaer!

Dog bort med Paris for i Dag!
Vort festlige Lag
Skal beundrende skjønne vor egen Sag!

Chor.

Dog bort o.s.v.

Man veed af tusind Hjørneskrifter,
Hvad Nyt man vide gad;
Og hele Folkets frie Bedrifter
Staae i Borgmesters Blad;
Hvor stor for Resten han mon være,
Hans Magt, hans Herlighed, hans Ære,
Det veed man udenad.
Saa bort med alt Fransk for i Dag!
Vort festlige Lag
Skal besjæle som Danske de Danskes Sag!

Chor.

Saa bort o.s.v.

Enhver af os, som Landsmænd sømmer,
Med dansk frimodig Sang,
I Dag sit eget Bæger tømmer
Og fjerner fremmed Tvang.
Op! følger vore Fædres Mode,
Det Skjønne blandet med det Gode
Ved fyldte Glasses Klang!
Op! op! til foreent Melodie!
Med dansk Sympathie
Lad vor Sang være fødelandsk Harmonie!

Chor.

Op! op! o.s.v.

Og vi har Ret vor Røst at hæve!
Og vi har Fødeland!
Og vi har skuet Fiender bæve,
Og holdet Helte Stand!
Og hver af os, i hver sin Orden,
Fremtræder stolt blandt Mænd paa Jorden,
Som frifødt Dannemand!
Op! op! vi og føle os, vi!
Vi er' Danske og frie,
Og vor Sang være Mandigheds Harmonie.

Chor.

Op! op! o.s.v.

Lad andre Nationer bramme
Med mere Glands og Pragt!
Lad een og anden Folkestamme
Fremstille større Magt!
Vi fremmed Fortrin rolig taale;
Thi vi os kjækt med Andre maale
I Alt, som fordrer Agt.
Held! Held! vi og føle os, vi!
Vi er' Danske og frie!
Og vor Sang er Høimodigheds Harmonie.

Chor.

Held! Held! o.s.v.

Hver Landsmand her er stolt at bære
Det ædle danske Navn!
Ved Andres Glimmer at undvære
Han føler intet Savn.

Og reiste hver og rundt om Jorden,
Han fandt dog ei i Syd og Norden
En Havn, som Danmarks Havn.
Held! Held os Lyksalige, vi!
Vi er' Danske og frie!
Og vor Sang er Lyksaligheds Harmonie.

Chor.

Held! Held o.s.v.

Thi gjennem Sekler, uden Lige,
Urokket, som dets Pol,
Staaer Danmarks ubetvungne Rige,
Og Dannerkongens Stol!
Det brammer ei med laante Sæder;
Den Sol, som straaler til dets Hæder,
Er Landets egen Sol!
Held! Held os Betryggede! vi!
Vi er' Danske og frie!
Og vor Sang er vor Roligheds Harmonie.

Chor.

Held! Held o.s.v.

Men trefold høit i Dag sig hæver
Hver Landsmands stolte Bryst:
Et Fryderaab fra Hjemmet kræver
Et Gjensvar af vor Røst.
Vi Alt, hvad ei er Dansk, forglemmer,
Og sympathetisk Hver fornæmmer
Kun patriotisk Lyst.

Op! op! lytter til! skjenker i!
Lad vor Sangs Melodie
Sig nu hæve til høiere Harmonie!

Chor.

Op! op! o. s. v.

Thi høit fra Christians Tvillingriger,
Hist i det glade Nord,
Med festlig Fryd i Dag opstiger
De fjerne Brødres Chor;
Og naaer end Lyden ei vort Øre,
Dog vore Hjerter Glæden høre,
Og deres høre vor!
Op! op! lytter til! stemmer i!
Lad vor Fryds Melodie
Sig forene med Dannemarks Harmonie!

Chor.

Op! op! o. s. v.

De synge: „Fryd og Held og Hæder
„Velsigne Thronens Aand,
„Som løste Stavnens gamle Kjæder,
„Og knytted' Hjertets Baand,
„Og bød i Fred og Friheds Skygge
„De borgerlige Dyder trygge
„Fremvandre Haand i Haand!"
Held! Held! Paa den hjemlige Viis
Vi og her i Paris
Igjentage velsignende Thronens Priis.

Chor.

Held! Held! o. s. v.

Høit, Landsmænd, Held og Hæder krone
Vor Konges Fødselsdag!
Held, Held det stolte Danmarks Throne!
Held Danmarks stolte Flag!
Held den Regjering, Alle prise
Den mønsterherlige, den vise!
Held Danmarks Jubeldag!
Held! Held! for Kong Christian Held!
For vor Frederik Held!
For vort elskede Kongehuus Held! Held! Held!

Chor.

Held! Held! for Kong Christian Held!
For vor Frederik Held!
For vort elskede Kongehuus Held! Held! Held!

Cithersang.

(Til mine Landsmænd i Paris, ved vor Sammenkomst hos en Landsmand.)

Midt i Paris og dens buldrende Glæder,
Midt i dens Hvirvel af sværmende Lyst,
Savnte mit Bryst
Dannemarks Lyst,
Savnte jeg Frugten af nordiske Sæder,
Venskab og Dyd
Og den høiere Fryd.

Hjernen beruses, og Hjertet bedøves,
Alt løber løbsk paa Forlystelsens Vei,
Venner, men nei!
Fryd er der ei.
Flygtige Glæder vil stjæles, og røves;
Virkelig Fryd
Dog kun kjøbes ved Dyd.

Landsmænd, I følte, som jeg, og bevarte
Fædrelandsk Samfund og Huuslighedts Baand,
Dannemarks Aand
Bandt Eders Baand.
Her fandt jeg Glæder, som aldrig udarte,
Tænksomheds Dyd
Og den høiere Fryd.

Herthas og Dovres og Eiderens Sønner,
Hæver bestandig Codaniens Viis!
Midt i Paris
Holder i Priis
Stedse den nordiske Dyd, som forskjønner
Musernes Frugt
Med Chariternes Tugt.

Sædelig Frihed og Fædrelands Minde
Udmærke stedse nærværende Lag!
Broderlig Mag
Skjerme dets Sag!
Fredens i Danmark tilbedte Gudinde
Signe dets Id,
Og belønne dets Flid!

Tænksomhed, Venskab og ædlere Glæder
Herske der hjemme bestandig, som her!
Og, som i Nord,
Her ved vort Bord
Lyde til Dannemarks Styreres Hæder
Midt i Paris
Vor Lyksaligheds Priis!

Pigtervise.

Den Sanger, som med Morgenqvad
Opliver fro sit Mod,
Ham vinker Druen bag sit Blad,
Hvor skjult for Andres Blik den sad,
Og qvægende ham offrer glad
Sit purpurrøde Blod.

Og naar fra Himlens Æthertop
Ham Solen straaler varm,
Da vinker ham en Rosenknop
Fra Buskens skyggefulde Top,
Og duftende ham lukker op
Sin purpurrøde Barm.

Og naar, bestraalt af Aft'nens Guld,
Han synger i sin Lund,
Da lytter Pigen elskovsfuld,
Bestraalt, som han, af Aft'nens Guld,
Og smilende ham rækker huld
Sin purpurrøde Mund.

Jeg ønskte derfor inderlig,
    En Digterlod var min!
Thi Alt, hvad Mængden ønsker sig,
Hvis Lykken og det skjenkte mig,
Bortgav jeg for et Himmerig
    Af Roser, Kys og Viin.

Duus-Drikkevise.

Her ved dette Gammensbord,
    Lystigt uden Lige,
Gad jeg et fornuftigt Ord
    Mellem os indsnige!
Glasset, Ven, gaaer ud paa Duus,
    Som jeg her dig skjenker —
Hør, hvordan da, uden Ruus,
    Og med Ruus, jeg tænker!

Vil du styre med Besked,
    Hold dig selv i Tømmen!
Vil du roe med Værdighed,
    Roe, som jeg, mod Strømmen!
Vil du sikkre dig en Havn
    Her i Livets Himmel,
Vend mod huuslig Fryd din Stavn,
    Bort fra Larm og Vrimmel!

Vil du fast og opret staae,
    Staae paa egne Fødder!
Hvad skal frodigt voxe, maa
    Først slaae dybe Rødder!

Derfor adspred ei dit Liv
Vildt omkring herneden!
Med en Ven og med en Viv
Hegn dig ind et Eden!

Først og fremmest: hvad du bør —
Siden: hvad dig huer —
Gjør tilgavns, ihvad du gjør!
Skye, hvad Intet duer!
Reis om Lykkens Ring ei hen
Hist og her paa Jorden!
I din Viv og i din Ven
Find dit Syd og Norden!

Venskab er og Kjærlighed
Livets bedste Gave,
Og en reen Samvittighed
Begges Edens Have!
Broder! det er kjærnesandt!
Kjærnen i det Hele!
Bort med Skallens ydre Tant!
Kjærnen lad os dele!

Men skal varig Sympathie
Nære Himlens Luer,
Bort med hverdags Dutteri!
Bort med mange Du'er!
Hvis du føler sligt, som jeg,
Er' vi duus herneden,
Og, naar endt er Livets Leeg,
Duus i Evigheden.

Hyrde-Fløiten.

(Efter Göthe.)

Morgenvakt af lette Slummer,
Jeg i Marken gik og sang,
Frank og fri og uden Kummer,
Mens i Sky sig Lærken svang.
La la la!

Et Par Lam dig skal tilhøre!
Sagde Thyrsis, for et Kys —
Smilet syntes ham bønhøre;
Men jeg sang og loe, som nys.
La la la!

Een med smukke Baand forsøgte —
Og en Anden Hjertet bød;
Men jeg sang og loe og spøgte,
Og om Alt mig Intet brød.
La la la!

I den stille Aftenrøde
Gik til Skoven jeg engang:
Damons Fløitetoner løde —
Lundens Nattergale sang.
La la la!

Og jeg veed ei hvad mig hæved',
Da jeg nærmte mig, min Barm;
Men den banked', men den bæved' —
Og jeg sank ham i hans Arm.
La la la!

Og med Eet blev Lunden stille,
Og han kyste mig saa rød —
Og jeg bad ham atter spille;
Og paa ny hans Fløite lød.
La la la!

Engen nu ei meer mig fryder;
Kun til Skoven er min Gang —
Ak! og for mit Øre lyder
Uophørlig Fløitens Klang,
La la la!

Konsten i Negligee.

Bispkopsvise.

Bispkoppen dufter! Glassene blinke!
Fruerne mig og Frøknerne mig vinke:
„Syng, Skjærslipper, os en Sang! syng os en, saa godt du kan!
„Syng os en Sang om Konsten, som stiger
„Dagligen i de nordiske Riger."
Halstrompeten er lidt hæs; men hvad siger det? velan!
Hem! hem! hem! først jeg mig rømmer —
Derpaa mit Glas forsigtigen jeg tømmer:
Glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—glu—gluk!
Smiil, Fader Evan, ned til mit Suk!
Smiler I Ni! og smiler I Tre!
Saa vil det gaae, som smuurt, skal I see!
Godt man først maa smøre,
Før man godt kan kjøre!
Det er Konstens A. B. C.

Her, hvor saa langt fra Hofpompens Scener,
Som fra Parterrets, Munterhed forener
Konstens Møer i Negligee ved et huusligt lille Bord:
Hvor ei til Dolk, til Maske, til Stræange,
Søstrene, de fortryllende, trænge —
Skulde jeg ei synge her, Venner! veed jeg ikke hvor?
Konst! Konst! Konst! nøgne Prindsesse!
Her er din Sanger ret i sit Esse!
Tralle — ralle — ralle — ralle — ralle — ri!
Her, hvor du for dit Snørliv er fri!
Seer jeg dig glad i Galla fremgaae,
Elsker jeg dig dog mere, som saa —
Skjønhed, Vid og Ynde
Aldrig kan for tynde,
Lette Klæder have paa.

Vær mig da hilset du, som blev Moder
Her til de tre livsalige Poder,
Hver, kun i forskjellig Dragt, skjøn og elskelig, som du!
Skaal for hver Steen og Farve, som taler!
Skaal for enhver Bevægelse, som maler!
Skaal for hver en afmaalt Klang, mere livelig endnu!
Hil! hil! hil! Konstens Gudinder!
Hil hvert et Tempel! hvor jeg Jer finder!
Bravo! — bravo! — bravo! — bravo! — bravo! — brav!
Tidt paa Theatret selv jeg gjør Jav!
Alle jeg hylder, hver har jeg kjær;
Dog Eders skjønne Moder især —
Men i Stads, til Hove,
Lad Jer Andre love!
Mine Muser ere her!

Yndige Piger! deilige Koner!
    Hvad ere Luftspring? o! hvad ere Toner?
Hvad er Stillinger i Steen? hvad er alle Farvers Glands?
    Mod Eders Øine, Læber og Fagter,
    Naar man Jer hører, naar man Jer betragter,
Naar man føler Jer, især med en Digters fulde Sands?
    Fuldt, fuldt, fuldt ene hos Eder
    Findes hvorefter Konstneren leder:
Himlens hellighøie, hulde, hele Bliv,
    Konsternes Kilde, Kjærligheds Liv!
    Eders Natur er Konst uden Tvang;
    Livets Spilops naturlige Gang
    Bliver i jer Spøgen,
    Uden mindste Søgen,
    Maleri og Dands og Sang.

Elskende Koner! venlige Piger!
    Hører hvad Jer Skjærslipperen nu siger:
Naar om Gratier han sang, og om Muser hist og her,
    Meente han, som de sande Poeter,
    Kjærligheds smaa og store Propheter,
Fra Anacreon til Jens, dermed Ingen uden Jer!
    Jer! Jer! Jer! Digteren finder
    Aldrig paa Jorden andre Gudinder!
Selv i Himlen — Himmel! — Himmel! — Himmel! nei!
    Kommer I der ikke, kommer jeg der ei!
    Himlen er netop der, hvor I er;
    Derfor er jeg i Himmerig alt her!
    I den sande Himmel
    Er en Englevrimmel —
    Og hvad er den — uden Jer?

Den gifte Stands Lyksalighed.

Drikkevise.

Held den, der har i dette Liv
Saa fuldt af Tycho Brahes Dage,
Til daglig Trøst og Tidsfordriv
En from og kjærlig Ægtemage!
Gud veed, hvor, sær i vores Tid,
Da hedensk Selvmord er forbuden,
En Mand med ægte Sands og Vid
En Kone leve kan foruden!

Hver Græker og hver Romer gik
Sin Vei, naar Skjebnen blev ham broget;
Det bør ei være Christnes Skik,
Skal Christendom betyde Noget.
En Udvei har hver Dannemand;
Hvo, naar ham Livets Sorger trænge,
Sig drukner ret i Ægtestand,
Behøver aldrig sig at hænge.

Vor Nutids sande Christendom
End bærer Patriarkers Stempel.
Den kloge Mand, som seer sig om,
Bør følge Jødernes Exempel!
De slaae sig aldrig selv ihjel,
Naar dem Gjenvordigheder ramme,
Men gifte sig med Liv og Sjæl; —
Og det er og omtrent det samme.

Sanct Paulus, skjøndt uægte fød,
    Gik over til den ægte Lære,
Og paabød selv i Kirkens Skjød
    Hver Bisp en Qvindes Mand at være.
Han dermed hver til Ridder slaaer,
    Som Ægtestandens Pligter øver;
Thi, naar man først en Kone faaer,
    Man intet andet Kors behøver.

Al Verden veed af Skriftens Bog,
    At halv caput af Aar og Harme
Kong David en Abisag tog,
    For sine Fødder lidt at varme.
Jeg tog mig tidlig saadan en,
    Saasnart mig Stillingen tillod'et,
Hun mig opliver Marv og Been,
    Og varmer Hjertet mig og Hov'det.

Hun er saa venlig, mild og god,
    Hun stedse mig imøde smiler;
Saasnart mig Noget gaaer imod,
    Til hendes hulde Favn jeg iler.
Min Creditor mig stævnte nys —
    Hvor let, godt Folk, kan saadant hænde!
Den Hulde gav mig Kys paa Kys —
    Og strax var al min Sorg til Ende.

Hun er saa vever, frisk og rød,
    Saa fuld af Livets ægte Varme,
At, sluktes og mig Kampens Glød,
    Den blussed' op i hendes Arme.

Forleden kunde jeg ei meer —
    Træt, som en Anden, af at stride —
Hun gav af Kys mig endnu fleer,
    Og jeg blev atter en Alcide.

Hun er saa munter, elskelig,
    Saa fuld af Spøg og Skjemt og Latter;
Hvert Tab hun ei blot lindrer mig,
    Men overvættes det erstatter.
Jeg nylig fra Forstanden gik,
    Det gjør, godt Folk, saa mangen Anden,
I hendes Favn jeg atter fik
    Lidt meer endog end den i Panden.

Men, siger man, en Ugift har
    Endog paa mange flere Steder,
Som elsket Elsker, aabenbar
    De samme gifte Herligheder,
Og Tidsfordriv er Tidsfordriv —
    Hans er mod min ei værd en Hægte!
Falsk er hver Ungkarls Vennediv,
    En Mage kun, som min, er ægte.

Men det forstaaer sig, ægte maa
    Man ikke just den Første bedste,
Forsigtig man til Værks maa gaae,
    Ved Fod i Ægtestand at fæste.
Held den, der traf et Valg, som jeg,
    Da du blev min, du søde Taske;
Jeg over al min Fryd slog Streg,
    Ifald du ikke var, min Flaske.

Biskopsvise.

Som Venus, Mercurius, Mars og vor Jord,
Saturnus, hans Søn og hans Fader,
Om Solen, i stedse lovsyngende Chor,
Sig leired' i evige Rader:
O Biskop! saa leire vi her os om dig,
Og Kredssangen toner, Planeternes liig.

Chor.

Alt Livet laae hyllet i Taushed og Mørke:
„Bliv Biskop!“ lod Giverens Bud;
Den blev, og af Nattens chaotiske Ørke
Gik Livet i Straaleglands ud.

Vel sidde vi her om det himmelske Bord,
Men vi er' og meer end Planeter;
At føite bestandig om Syd og om Nord,
Sig skikker for dem og Cometer.
I hov'dløse Kloder! o løber kun I!
Fornuftige Væs'ner bør sidde, som vi.

Chor.

Alt Livet løb furr i Atomernes Rokke:
„Bliv Biskop!“ lod Pol og til Pol;
Flux samled' sig Venners fortrolige Flokke,
Og stadig sad hver om sin Sol.

Planeternes Sol er for Pletter ei fri,
Vi vore og ikke kan skjule;
Men, Pletter mod Pletter, det Fortrin har vi:
Hiins sortne, og vore er' gule.
O Glands! — hvo kan male den Lysglimmer ret,
I hvilken den gyldne Orange er Plet?

Chor.

Alt Lys var med Skygge saa blandet og hyllet:
„Bliv Biskop!“ saa Himlen befoel;
Da saae man, o Biskop! i Klarhed fortryllet
Med gyldene Pletter din Sol.

Og, Sol! du har dette for Titan forud,
Du stedse paa Himlen forbliver;
Du, evig usløret af Snee, eller Slud,
Oplyser, opvarmer, opliver;
Du aldrig formørkes, du aldrig gaaer ned;
Du slukkes engang, men da slukkes vi med.

Chor.

Al Glæde var fordum saa blandet med Plage,
Og Sukke blandt Smilene fløb:
„Bliv Biskop!“ saa lød det; da flygted' hver Klage,
Og Jubel til Jubel gjenlød.

Kun halv med afverlende, glimrende Skær
Hiin Sol sine Kloder oplyser,
Og Mangen om Natten, om Vint'ren Enhver
I Skyggen og Skimmeren fryser.
Vor straalende Biskop er dobbelt os huld:
Hvo mærker vel her til den ringeste Kuld?

Chor.

Det før var med Venskab omtrent som med Dyden:
Det rostes og frøs dog, som den.
„Bliv, Alt gjennemglødende Biskop!“ klang Lyden,
Og Vennen omarmte sin Ven.

Hiin Verden bekikkes snart for og snart bag,
(Til saadant sig Natten og skikker);
Men vores, som nyder den evige Dag,
Slet ingen Cassini bekikker.
Hvis bene latentia findes etsteds,
Da findes de her i vor rolige Kreds.

Chor.

Tilforn var man ingensted fri for Spioner;
Selv Melk'veien blev en Chaussee;
Men, Biskop! du blev — og ti-tolv Orioner
Ad Herschels Opdagelser lee.

Hver Klode, som dandser i Ætheren om,
I Grunden en Verden skal være. —
Hvad nytter dem vel Astronomernes Dom?
De veed dog ei selv, hvad de ere.
Men her, om Centralbollen leiret, Enhver
Dybt føler og tydelig veed, hvad han er.

Chor.

Man længe sig selv ei ret kjendte, desværre!
Men, Biskop! i dit Monarchie
Hver Broder sig følte en slavelos Herre,
En selvstændig Verden, og fri.

Frie, stadige, vise, varmhjertede, froe,
I blivende Lys, uden Skygge,
Vi Verdeners Verd'ner i saligste Ro
Her straale, for Speidere trygge.
Lyd, Kredssang, i jublende Fredsharmonie!
Planeternes Hvirvellyd daane deri!

Chor.

O Biskop! o første blandt Solenes Sole:
Udbred overalt din Magie!
Bryd Verdeners Lænker fra Pole til Pole,
Til Alle, som vi, vorde frie!

Skjærslipper=Vise.

Nys kom en fremmed Skjærslipper til Byes,
Sleb Alt, hvormed spises og klippes og syes.
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Hans Røst lød høit, som Trompeters Klang,
Han sang og han sleb; og han sleb og han sang:
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Min Fod den er liig Alexanders Hest,
Den bærer rundt om Jorden mig, fra Øst til Vest.
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Min Hals er at ligne en Hat uden Puld,
Jo meer jeg den fylder, jo mindre er jeg fuld!
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Paa Glasset, jeg har med, slog jeg Foden itu,
Jeg altid derfor ud i Eet maa drikke, som nu!
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Mit Hjerte, smukke Piger! er et Dueslag,
Man flyver ind og ud, alt efter Behag.
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Mit Hoved især er et Uhrværk liig,
Den hele vide Verden rundt deri dreier sig.
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Mit Øie kan man ligne med En, som gjør Vers,
Thi det seer Alting dobbelt, paa kryds og paa tværs.
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Med mangen brav Kone min Hund vel lignes tør,
Den bærer med mig Alt, gjør Caresser og gjøer!
Smukke hvide, gule, grønne Farver og høihimmelblaae, saa! saa!
Sorte, brune, røde og askegraae!

Orlogssang for Danmarks Søkrigere.

1801.

See Fred'rik staaer, som Christian stod
I Brag og Damp!
Hver Mand nu stride med det Mod,
Som flød i vore Fædres Blod,
Og Alle staae, som Christian stod
I Brag og Damp.
Hver trofast Dansk paa Eng og Bælt
Med Vellyst følge Fredens Helt
I Kamp!

Hvor Juel før stod i Stormens Brag,
Staaer Fischer nu;
Vi heise samme røde Flag,
Og vi vil slaae med samme Slag;
Velkommen Orlogs Jubeldag,
Velkommen du!
Du vorde skal de Juelers liig,
Og Albion skal komme dig
Ihu!

For Danmarks Sletter, Norges Fjeld,
Nu Skud paa Skud!
For Fred'riks og Marias Held,
For alle vore Brødres Vel
Vi nu betale gammel Gjæld
Med Skud paa Skud.
Hurra for Danmarks Kongeflag!
Endnu engang af glatte Lag
Et Skud!

Foryнget lever Hvitfeldts Old
Nu op paa ny;
Lyn vældig, Æt af Tordenskjold,
I mangen Krabbe, Liljenskjold!
Og Midgardsormens frække Vold
Til Helheim tye!
I Stormens Sang og Bølgers Dands
Grye Danmarks gamle Helteglands
Paa ny!

Matrosmythologie eller Vikingedrikkevise.

Kraft i Naturen og Ynde man finder,
Og vore Fædre de fandt det især,
Guder de gjorde deraf og Gudinder,
Himlen paa Jorden de derved kom nær.
Kraften stod paa Stavnen, som en Gud,
Ynden som Gudinde hugget ud,
Og ofte sad paa samme Stavn Gudinden hos sin Gud.

Hvor man saae hen, de Gudsbilleder stode,
Inde som ude, paa Skib, som paa Muur;
Fædrene saae det, og Fædrene troede,
Konsten dem blev til en anden Natur.
Uden Konst, hvordan den findes maa?
Uden Konst kan Troen ei bestaae,
Og dog hver ærlig dansk Matros en saadan have maa.

Men til de Guder og til de Gudinder
Kommer man ikke tilbage saa let.
Ingensteds meer man paa Mure dem finder,
Ingensteds malte og blot paa et Bræt.
Vikingsfolk, ihvor de findes maae,
Grandt maae see, hvad vel de skal forstaae;
Et helligt Billed hver Matros for Øie have maa.

Hvad om isteden for Gud og Gudinde,
Skjult og forglemt i vor nyere Tro,
Vi, for lidt Konst i Naturen at finde,
Lod det ved Glas og ved Flaske beroe.
Vikingsfolk, ihvor de findes maae,
Dem at see har ikke langt at gaae —
I hver Kjelder og Kahyt Symbolerne de staae.

Hvor der end findes lidt Andagt paa Jorden,
Finder du Flasken og Glasset i Agt;
Thi hvor der synges i Syden og Norden,
Lees eller græbes, staae disse ved Magt.
Fødes du — en Flaske tømmes maa;
Giftes du — strax Glasset om maa gaae;
Og døer du — Glas og Flaske maae paa Bordet atter staae.

Flasken staaer stille, mens Glasset bevæges;
Hele Naturen sig speiler deri.
Fyld dem, du virker, og tøm dem, du qvæges:
Det er den sande Matrospoesie.
Flasken fuld — Naturen stille staaer;
Flasken tom — paa ny den atter gaaer;
Og Glasset fyldt, og Glasset tømt, er Vinter og er Vaar.

Flasken og Glasset! vi Vikinger finde
Disse Symboler os nær og tilpas.
Flasken er Guden og Glasset Gudinden,
Styrke med Skjønhed er Flaske med Glas.
Fyldt, min Ven! thi saa er den jo fuld;
Tomt, min Bro'er! thi saa var den dig huld —
Naar den er ikke længer fyldt, saa er du selv jo fuld.

Drankere Vinen af Flaskerne drikke,
Det er den raae og den vilde Natur;
Vi kun et Glas paa det andet udstikke,
Det er Moral! det er Konst og Cultur!
Slig en Tro, man ta'er og føler paa,
Vikingsfolk en saadan have maae.
Saa længe Glas og Flaske staaer paa Bordet, skal den staae!

Gamle Jobs Sang paa Holmen,

om hvorledes han faldt om med Vor Frue-Kirke, sov hos Maanen i Rendestenen, og, efterat have drømt en trøstelig Drøm, reiste sig, og gik rask til sin Dont.

(Enfoldigen fremsat af ham selv, og synges efter sin egen bekjendte Melodie.)

Paa Bredden af Sundet der ligger en By —
Tyve paa Havet omfore. —
Der hæved' en Havfrue sig heit udi Sky,
Høit agtet af Smaa og af Store.
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

Mod Store, som Smaa, var i Kamp hun bered —
Tyve paa Havet omfore. —
Men altidens fredelig sindet i Fred
Saavel mod de Smaa, som de Store. —
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

Den Frues Havryttere stolte red med —
Tyve dem Undergang svore. —
Skjøndt ei paa den hele Halvverden de red,
Som den babyloniske Hore.
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

De babelske Tyve de sneg sig i Land —
Byen de Undergang svore. —
Hver fredelig Vaaning da flux stod i Brand,

Det kildred' den babelske Hore!
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! lirium! larium!

Vor Fred'rik var fjern fra sin Havfrues Borg —
Tyve den Undergang svore. —
Dens Forsvar var borte, jeg siger for sand:
Det kunde saa lidet os more.
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! lirium! larium!

De skjendte i Dage, de brændte i een —
Fruen saa vilde de skumpe —
For Fruen at redde var ingen Mand seen,
Jeg skyndte mig ærlig at pumpe.
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! lirium! larium!

De skjendte i Dage, de brændte i to —
Fruen saa vilde de skumpe —
Jo mere det brændte, jo mere de loe,
De Djævle! mens jeg maatte pumpe. —
Skam faae den falske Havtyv!
God dam! lirium! larium!

De skjendte i Dage, de brændte i tre —
Fruen begyndte at dumpe. —
Da græd jeg; de Djævle blev ved dog at lee,
Da Fruen hun laae paa sin Rumpe.
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Jeg negter det ikke, da Fruen hun faldt —
    (Det maatte vel Englene smerte!)
Den Perle for Fruer, i Eet og i Alt
    Et Mønster! det gik mig til Hjerte.
Skam faae den falske Havtyv!
    Aha! lirium! larium!

Jeg saae (det erindrer min gamle Kavai
    Med Suk; thi hun blev der desværre)
Da næsegruus styrtede Herr Nicolai;
    Men det var dog ikke Vor=Herre!
Skam faae den falske Havtyv!
    Aha! lirium! larium!

Jeg saae (det erindrer min gamle Kabus
    Med Suk; thi hun blev i den Lue)
Da Slotstaarnet faldt i et brændende Blus;
    Men det var dog ikke Vor=Frue!
Skam faae den falske Havtyv!
    Aha! lirium! larium!

Jeg saae (det erindrer min stjaalne Bid Skraa)
    To Gange den engelske Lue;
Men dog blev jeg ved i hver Skumpling at staae —
    For Ballandsen jeg ei monne grue.
Tak skee vor stolte Havfrue!
    Hurra! lirium! larium!

Dog det gik for vidt! da Vor Frue faldt ned,
    (Babel! det volder din Ende!)
Fortumlet af Faldet jeg tumlede med,

Saa nær ved den Stenenes Rende.
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Vor-Frue-Qvarteret laae dækket med Gruus,
(Babel! det volder din Ende!)
Selv hver en Afviser var dækket, og buus!
Der laae jeg i Stenenes Rende. —
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Af Sprøiternes Vand og af Taarer, som flød,
(Babel! det volder din Ende!)
Brostenenes Rende, den dybe, var blød —
I hvilken jeg faldt overende. —
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Jeg Hætten tog af, da jeg stødte min Fod,
(Rørende var det at skue!)
Hvad jeg i den Rendesteen sparkede mod,
Det Kronen just var af Vor-Frue!
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Min Aftenbøn bad jeg, saa lang, som jeg var —
Foldende smukt mine Hænder —
„Hvis her Vores-Frue fornærmet jeg har,
„Jeg veed, at Vor-Herre mig kjender,
„Og selv vor stolte Havfrue.
„Amen! lirium! larium!“

Jeg tænkte med Blusel: du ligger en kjøn!
    (Lemmerne trængte til Hvile)
Da saae jeg i Renden den Maane saa skjøn
    Tæt ved mig saa mildelig smile.
Tak skee vor stolte Havfrue!
    Heisa! lirium! larium!

Guds hellige Maane, hun laae mig saa nær,
    Saa trøstelig monne hun smile. —
Andægtig jeg tænkte: kan du ligge her,
    Kan jeg vel og slaae mig til Hvile. —
Alt for vor stolte Havfrue! —
    Heisa! lirium! larium!

Andægtig jeg tænkte med Taal i mit Sind:
    „Nu ligge de Smaa og de Store —
„Nu ligger jeg med!" og sov sødelig ind.
    Men jeg drømt' om den babelske Hore.
Alt for vor stolte Havfrue!
    Heisa! lirium! larium!

Jeg drømte: hun blev til en uselig Kat,
    (Tiger var hun, den Tæve!)
Og at jeg i Halen den Lumske fik fat
    Med denne min begede Næve. —
Tak skee vor stolte Havfrue!
    Heisa! lirium! larium!

Hun hvæs'de: God dam! al Jorden til Gru,
    Himlen og Havet det hørte —
Hun hvæs'de (jeg hører og seer det endnu)

Saa Nelson i Graven sig rørte.
Det voldt vor stolte Havfrue!
Heisa! lirium! larium!

Men, som man kan tænke, jeg holdt hende fast —
Tæven lod jeg ikke dratte;
Men Halen blev længer og længer, og brast:
Hun selv blev til tusinde Katte.
Skam faae den falske Havtyv!
Aha! lirium! larium!

Der løb hun paa firemaaltusinde Been:
Hver Kat en svømmende Rover —
Men jeg, som holdt Tippen, ei heller var seen:
Jeg blev tusinde svømmende Løver.
Tak skee vor stolte Havfrue!
Heisa! lirium! larium!

Saa løb jeg paa firemaaltusinde Been
Efter de flygtende Tyve —
Al Verden løb med mig, og Alle som Een;
Jeg ikke paa Nogen vil lyve. —
Alt for den stolte Havfrue!
Heisa! lirium! larium!

Da klavred' de Katte til Masternes Top,
I Vandter, i Stag og i Taljer —
Men alle de Master, hvori de krøb op,
Blev alle til engelske Galjer.
Tak skee den stolte Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

Saa drømte jeg der den udslagene Nat
Saa deiligt i Stenenes Rende —
Jeg havde det vist af min Sov'kammerat,
Hun veed, hvad paa Jorden kan hænde.
Tak skee den stolte Havfrue!
Heisa! lirium! larium!

Om anden Dags Morgen, da Solen stod op,
(Maanen laae der ei mere)
Jeg fandt mig saa styrket og rask i min Krop:
Jeg tænkte mig flux at movere —
Alt for vor stolte Havfrue!
Hopsa! lirium! larium!

Moveerte jeg altsaa til Holmen mig strax,
Den gamle Haandtering at øve —
„Naar Frederik kommer, hver Ulk og hver Lax
„Bli'er flux til en svømmende Løve."
Saa sang den stolte Havfrue —
Hurra! lirium! larium!

Jeg er kun en Job; jeg har aldrig studeert. —
For mig kun og mine Jevnlige
Jeg synger enfoldig hvad der er passeert;
Dog veed jeg, hvad Sangen vil sige.
Hurra! for Danmarks Havfrue!
Hurra! lirium! larium!

En kort og fyndig Vise
om
Fregattyven.
1807.

Hvis bag paa den Sovende kommer en Stud,
Saa stop ham!
Hvis og som en Ræv han forresten seer ud —
Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Og følger, med Dolkene skjulte i Barm,
En Trop ham —
Saa skynd dig til Landsbyen og gjør Alarm!
Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Og sidder i Munden, isteden for Svar,
En Prop ham,
Saa skynd dig og luk dine Gjemmer, min Fa'er!
Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Og trækker du dog af en Kiste med Gryn
Herop ham,
Saa Strikken om Halsen saa snar, som et Lyn!
Thi det er Johnbullen, Hom' Popham!

Kattegatssang.

Vi, Sønner af Thor,
Ombord,
Som krydse paa Gat
Ved Midienat;
Og lure paa Britten med hevnende Mord;
Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
Hver Nat:
„Heis Dannebrog op
„I Top!
„Lad vaie før Dag
„Det blodige Flag!
„Med Natten lad flygte den natlige Trop,
„Naar Solen og Frederiks Banner staaer op
„Til Slag!“

Vi, Sønner af Thor,
Ombord,
Som krydse paa Gat
Ved Midienat,
Og lure paa Britten med hevnende Mord;
Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
Hver Nat:
„I stormende Veir
„Til Seir!
„Til Seir, eller Død
„I Bølgernes Skjød!
„Ha! lyner de Nidingers flydende Leir
„I Nornernes hevnende, stormende Veir
„Nu Død!“

Vi, Sønner af Thor,
Ombord,
Som krydse paa Gat
Ved Midienat,
Og lure paa Britten med hevnende Mord;
Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
Hver Nat:
„I Bølgernes Skjød
„Til Død!
„Til Død, eller Seir,
„I Nornernes-Veir!
„For Dan og for Fred'rik i Bølgernes Skjød,
„Naar Fienderne flygte kun, Døden er sød,
„Som Seir!“

Vi, Sønner af Thor,
Ombord,
Som krydse paa Gat
Ved Midienat;
Og lure paa Britten med hevnende Mord;
Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
Hver Nat:
„Lad sænke den Ravn
„Jer Stavn!
„Lad Rosmer med Tang
„Omvikle hver Stang!
„Jeg tager jer Alle saa venlig i Favn!
„Og Dannemarks Døttre skal krandse jert Navn
„Med Sang!“
Vi, Sønner af Thor,
Ombord,
Som krydse paa Gat

Ved Midienat;
Og lure paa Britten med hevnende Mord;
Vi høre hvad Havfruen synger i Nord
Hver Nat.

Søkrigsvise.

Hver Dannemand er Fredens Ven;
Men, Hvitfeldt liig,
I Kampens Ild han dandser hen,
Vakt op til Krig.
Han fjerne Værn ei falder an;
Men, anfaldt, slaaer
Han Dødens Slag, naar for sit Land
Han væbnet staaer!
For Dannemark Død, eller Seier!

Paa Land og Vand, ved Dag og Nat,
I Feidedyst,
Han trodser Solbrand og Dravat
Med mandig Lyst.
En Skjoldmø svæver om hans Telt
Med fyrig Iil;
Skjøn Havfrue t yller ham paa Bælt
Med Seiers miil.
For Dannebrog Død, eller Seier!

Og fuldbegeistret, trefold kjæk,
Alt seierrig,
Gjenkjender han i begges Træk,
Augusta, dig!

Og slaaer paa Fienden, Slag i Slag,
    Til alle flye,
Og Hel og Fenris-Ulv med Brag
    Til Nastrond tye.
Augusta vil Død, eller Seier.

Vor Fred'riks Engels lyse Ro
    Forjager Frygt;
Marias Smiil gjør Danske froe
    Og Danmark trygt.
Vi tone høit i Lyn og Storm
    Det elskte Navn;
Og skrækket synker Midgards-Orm
    I Dybets Favn.
Maria vil Død, eller Seier!

Hør Danskes Qvad paa vilde Sø,
    Og flakke Bred:
For Fred'rik stande, kjæmpe, doe,
    Er Hver bered.
En Fiende midt i Fredens Vaar
    Til Krig os tvang;
Men ham en blodig Pande spaaer
    Havfruens Sang:
For Frederik Død, eller Seier!

Knud Sjællandsfar paa Landet og paa Vandet.

Kahyts-Vise.

Boer jeg paa den tamme Bred,
I en Stad, i et Huus, i en stadselig Stue,
Hvor man bad mig sidde ned
Paa en Stol, mellem Frøken og Frue —
Hvor een Jomfru kommer ind
Paa den anden, og Støvet af Fliserne feier,
Mens med Viften hun gjør Vind,
Løfter Svandsen i Veiret, og neier —
    Der min Skjemt ta'er Beenklæder paa;
    Der min Mund gaaer ziirlig istaae —
        Der jeg steger hvert et Ord,
    Og la'er Saften og Kraften forgaae.

Boer jeg paa det vilde Hav,
Som slet ingen Slags Ziirlighed ændser og sandser;
Hvor det Tunge fandt sin Grav,
Og det Lette kun seirende dandser —
Hvor Naturen bryder løs,
Mens Matrosen med begede Kløer slaaer i Diske —
Hvor Forklædet er en Gjøs,
Særke Seil, og kun Fiskene Fiske —
    Der min Skjemt ta'er Burer ei paa —
    Som den er, jeg lader den gaae —
        Der jeg koger ingen Ord —
    Kammeraterne sluge dem raae.

Byder man mig en Kop Thee
Ved et Bord i en Halvkreds af halve Baroner,
Hvor man Jøder faaer at see,
Og desligeste Modens Personer;
Hvor man blues ved en Hat —
Hvor en Kind, som er bleg, bliver rød, naar man spørger:
„Hvordan Frøk'nen sov i Nat?"
Eller „hvorfor mon Jomfruen sørger?"
Der tilværks forsigtig jeg gaaer —
Fiint jeg der paa Strængen kun slaaer —
Der jeg føler først mig for,
Før i Texten jeg videre gaaer.

Men har jeg en lille Ruus,
Ved en Punsch, i en Kreds af de blaae Kammerater,
Hvor med Sølling jeg er Duus,
Og deslige forvovne Krabater —
Hvor Koksmaten kommer ind
Med sin Pøs, skyller Glas, og Kahytgulvet feier,
Mens selv Himmelen gjør Vind,
Og Fregatten i Bølgerne neier —
Skjemtens Melk, saa sød og saa puur,
Der ei staaer, og bliver mig suur —
Der min Sang er uden Tvang,
Som den konstige, vilde Natur.

Hver Sit! Skjemter jeg paa Vand,
Er i Skjemt jeg naturlig, som Fædrene vare;
Leer jeg derimod paa Land,
Kan jeg og mig, som Sønnerne, bare.
Med Korsarer her ombord
Kan jeg lee, være lystig, og trumfe mod Fanden;

Ved et Søndagsselskabsbord
Kan jeg kjede mig smukt, som en Anden.
Alt sin Plads! saa Alting er godt!
Selv lidt Spøg, lidt Spas og lidt Spot!
Alt er ædelt, siger Knud,
Naar man mener det ærligt og godt.

Den nordiske Kriger.

Jeg drager mod Syden fra Nord,
Som Magneten og Jetternes Vælde,
Som Stormens Hagl og Bølgens Iis,
Paa Jernets og Fædrenes Viis.
I Hedenold kaldtes jeg Thor;
Og min Miølner ei svækkes af Ælde:
Hvor mægtig en Sydling sig troer,
Den dog knuser ham, naar det skal gjælde.

Jeg fødtes af Nætternes Ild *)
I Forening med Fjeldenes Kjærne:
Mit Bryst er Staal, mit Blik er Lyn,
Og Tordenens Mulm er mit Bryn!
Saa stormer jeg, krigerisk vild,
For mit elskede Hjem i det Fjerne,
Og stander i Kampenes Ild,
Som i Polen min rolige Stjerne.

---

*) Nordlysene.

Hvor Vellyst er nær, er jeg fjern;
    Hvor der kjæmpes, kun der vil jeg være,
Trods Østens Brand og Vestens Slud,
    Trods Sydens forkjælende Bud!
Mit Hjertes opglødede Jern
    Jeg vil kjøle paa Fiendernes Hære!
Mit Liv er mit Fædrelands Værn,
    Og min Død er mit Fædrelands Ære.

Krigssang.

Vaagn op til Slag for Danmarks Ære!
Op, Cimbrers Aand! høit hæv dit Skjold!
Lyn dit Mod i Frederiks Hære!
Lad din Torden ombuldre vor Vold!
Nu er det Tid, slumrende Løve!
Nu reis dig mod Tigerens Klo!
Man fræk dig røvede din Ro;
Men din Styrke man ei dig skal røve!
    Dans Sønner! Bryst ved Bryst!
    Nu dandser eders Dyst!
        Til Kamp!
    Med Cimbrers Lyst
    Igjennem Ild og Damp!

Vi Fienden ei — han os anfalder;
Vor Sag er Guds! god er vor Sag!
I den Krig, hvor Freden os kalder,
Finder Fredens Beskjermer Behag.

Er dobbelt stærk Fiendernes Vælde,
Saa træffe kun halv deres Skud;
Paa vores Side lyner Gud!
O! vi seire! vort Mod dem skal fælde!
Fredskjæmper! Bryst ved Bryst!
Nu dandser eders Dyst!
Til Kamp!
Med mandig Lyst
Igjennem Ild og Damp!

Til Kamp for gamle Danmarks Rige!
Det fremmedt Aag aldrig har lidt:
Selvbehersket det staaer uden Lige,
Uafhængigt, urokket og frit.
Selv Albion saaes vi at fælde,
End vidner dets Tunge vor Seir:
Fra Svends og Knud den Stores Leir
Nedstammer Brittanniens Vælde.
Svends Sønner! Bryst ved Bryst!
Nu dandser eders Dyst!
Til Kamp!
Med Fædres Lyst
Igjennem Ild og Damp!

Til Slag hver Dansk for Christians Throne!
For Fjeld og Dal nu Skud paa Skud!
Slaae hver Mand nu for elskede Kone!
Slaae hver Brudgom for elskede Brud!
Vi længe nok taalte for Freden,
Sagtmodige, Trudsel og Svig;
De selv os eggede til Krig,
Og de selv trak os Sværdet af Skeden!

Frem Brødre! Bryst ved Bryst!
Nu dandser eders Dyst!
Til Kamp!
Med Hevnens Lyst
Igjennem Ild og Damp!

Os, Dans og Nors og Anguls Sønner,
Som fælleds Værn Sværd gav til Krig,
Os den Hæder opmuntrer og lønner,
At vi, Frederik! fægte med Dig!
Før Du os selv midt ind i Flammen,
Didhen kun, hvor Faren er størst!
Kun Seier slukker vores Tørst,
Eller Død, naar vi falde tilsammen!
For Fred'rik, Bryst ved Bryst,
Til Slag, til Hædersdyst,
Til Seir!
Krigernes Lyst
Er Heltedød og Seir!

Een! to! tre!

Marsch!

Een! to! tre!
Ad Arbeid og Farer og Døden vi lee;
Mod Fienden vi gaae —
Hvor Sværdene lyne, Kartoverne tordne,
Vi staae;
Hvor Kinderne blegne, hvor Læberne sortne,
Vi slaae.

Een! to! tre!
Vee den, som opfordrede Skjoldungen! Vee!
For Kongen til Slag!
Vort Mod og vor Arm og vort Sværd han betroede
Sin Sag;
For Fred'rik, den kjække, den vise, den gode,
Til Slag!

Een! to! tre!
Med Munterhed Slaget imøde vi see;
Høit banker vort Bryst,
For Alter og Arne mod Vold at beskytte,
Til Dyst!
For Gud og for Folket, for Templet og Hytte
Med Lyst!

Een! to! tre!
Frimodigen Døden imøde vi see —
Mod Fienderne frem!
For Danmarks og Holsteens og Norriges Piger
Mod dem!
Til Fædrenes Himmel den faldende Kriger
Gaaer hjem!

Een! to! tre!
Med Salighed Seiren imøde vi see!
Snart Fienden vi naae!
Hvor Sværdene lyne, Kartoverne tordne,
Vi staae!
Lad Kinderne blegne, lad Læberne sortne,
Vi slaae!

Bataillons-Marsch.

Hoboerne blæses og Trommerne slaae!
Den vaier, den blodige Fane!
Med Lyn og med Torden bevæbnede gaae
Vi modig paa Heltenes Bane!
Vee Fiendernes Hær,
Naar Dannemarks Væbnede komme den nær!
Marsch!

I Pibernes Skingren, i Trommernes Larm,
Den vaier, den blodige Fane!
Med Mod i vort Bryst og med Død i vor Arm
Vi standse ved Maalet vor Bane;

Hist Fienden vi see!
Nu gjælder det Dannemands Fasthed at tee!
Holdt!

Geværet paa Skuld'ren! og Armene frie!
Den vaier, den blodige Fane!
Vi Alle, som Een, og hver Ene, som vi,
Mod Fienderne rette vor Bane.
Til Høire vi see,
Nu Dannemark Hæder! og Fienderne Vee!
Ladt!

Vi bide Patronen, vi ryste vort Krudt;
Den vaier, den blodige Fane!
Alt hurtig i Løbet er Kuglen nu skudt,
Og rask vi nu spænde hver Hane:
Med Heltenes Lyst
Sig strække hver Arm og sig hæve hvert Bryst!
An!

Nu møder os Ilden, nu hyller os Damp!
Nu vaier den blodige Fane!
Nu lyner og tordner den myrdende Kamp!
Nu galer den brændende Hane!
Nu hør os, o Gud!
Nu træffe hver Kugle! nu ramme hvert Skud!
Fyr!

Hoboerne blæses, og Trommerne slaae!
Den vaier, den seirende Fane!
See Fienderne segne, de falde! vi staae
Ved Maalet for Heltenes Bane.

De, splittede, flye!
Nu lyde vor Sang i den vigende Sky:
Seir!

Hær-Marsch.

I Luften er Susen,
I Havet er Brusen,
Og Gjæren i Jorden,
I Himmelen Torden.
Natur-Elementerne lig'
Sig Folkene tumle paa Kloden,
Til Menneskeslægtens Forening er moden,
I Krig.

Lad Vindene suse!
Lad Bølgerne bruse!
Lad Bjergene smuldre!
Lad Flammerne buldre!
Naturen dog aldrig forgaaer.
Lad styrte befæstede Stæder!
Lad Tusinde falde! men Heltenes Hæder
Bestaaer.

Lær, Luft! os at svinge
Den susende Klinge,
Med Kraft, som Orkanen
Sig hvirvler om Granen,
Mod Fienden i Skarernes Damp!
Snart spænde vi Sværdet ved Bælte,
Og dandse, som Fædrene, stormende Helte,
Til Kamp!

Lær, Hav! os at følge,
Som Bølge ved Bølge,
Den blodige Fane,
Paa Heltenes Bane,
Foreente, som Vovernes Flud!
Naar Baldur i Rustning os byder,
Vi lyde, som Nordhavet Stormen adlyder,
Hans Bud.

Lær, Jord! os at stande
Med blodige Pande,
Trods Spydenes Fure,
Mod Fienden, som Mure!
Vær, Hekla! et Mønster vort Mod!
I Larmen din Lue skal brænde;
Men fast, som din Grund, skal sig aldrigen vende
Vor Fod!

Lær, Ild! os at flamme!
Som Straalen, at ramme!
Hver Modstand at fælde
Med Tordenens Vælde,
Som Fjeldene knustes af Thor!
O Held! vi bevare hans Hammer!
Vee Vesten og Østen og Syd, naar den rammer
Fra Nord!

Sang for Kongen og Fædrelandet.

Bryd, med din rene Lyst,
Udaf hver Borgers Bryst,
Enigheds Sang!
Adlyd vor Glædes Bud!
Fold Andagts Vinger ud,
Og hæv til Himlens Gud
Hjerternes Klang!

Angul og Nord og Dan,
Leired' om Christian
Og om hans Søn,
Her for din Throne sig
Favnende broderlig,
Almagt! anraabe dig:
Hør vores Bøn!

Udgyd paa Mark og Strand
Over vort Fædreland
Miskundheds Væld!
Lad fra vort Jishavs Bred
Til Elbens Munding ned
Blomstre, velsign't i Fred,
Skov, Dal og Fjeld!

Uovervindelig,
Evig urokkelig,
Fast, som vor Pol,

Tryg ved dit Velbehag,
Stærk ved sin gode Sag,
Staae, til den sidste Dag,
Dankongens Stol!

O! du, hvis Almagts Ord
Styrer hver Sol og Jord,
Aandernes Aand!
Fyrsten, som faderlig
Stræber at ligne dig,
Led ham i Fred og Krig
Trygt ved din Haand!

Skjerm med din Varetægt
Hele vor Kongeslægt!
Sign den, o Gud!
Viisdom, Retfærdighed
Pryde dens sidste Led!
Skjoldungens Værdighed
Aldrig døe ud!

Angul og Nord og Dan,
Leired' om Christian
Og om hans Søn,
Knæle, med Andagt, ned,
Gud! for din Herlighed!
Hør i din Miskundhed
Fredrigets Bøn!

Vaarsang.

(Ved Kongens Hjemkomst.)

I fulde Glands den unge Sommer straaler,
Og Himmel, Hav og Jord er fyldt af Livets Lyst;
Et festligt Bud gaaer om i store Skaaler
Fra Blik til Blik, fra Mund til Mund, fra Bryst til Bryst.

Naturen rundt har nu hørt op at græde;
Alt blomstrer, synger, leer; og vi, ved dette Bord,
Med fulde Glas og Hjerter, dele Glæde
Med Bæk og Dal og Skov, med Himmel Hav og Jord.

Thi Danmarks Sol er atter lys oprunden!
Med Vaarens sidste Taage svandt hver anden Sky;
Hver Livets Sorg er med Naturens svunden;
Og Fædrelandets knuste Hjerte slaaer paa ny.

Det slaaer igjen i disse glade Toner,
Hvori gjenklinger Dannerfolkets yngste Fryd;
Min Sang er Jubelsang af Millioner;
Mit høie Glædesraab er hele Landets Lyd:

„Vor Frederik os smiler atter hjemme;
„Vi har igjen vor Fader, og igjen vor Ven!
„Hver Frygt, hver Nød, Terminens selv, vi glemme:
„Vor eiegode Konge har vi her igjen!"

Den Lovsang lød alt mange glade Dage
Fra hver en Borg og Vraa, paa hver en Mark og Strand —
Med fulde Glas vi jublende gjentage,
Hvad alt med Mund og Hjerte sang hver Dannemand.

Vi synge høit i Glædens fulde Tone:
Vor gode Konges Skaal! vor gode Konges Skaal!
Gid snart, med ham, den blide Himmel krone
Vort Fædrelands Lyksalighed, hans Kronings Maal!

Kronprindsesse Carolines Skaal.

For Danmarks Fædre, Danmarks Mødre
Blev sat et dobbelt Mønsters Maal;
Thi lød i Kreds af glade Brødre
Vor Konges og vor Dronnings Skaal.
Lyksaligt Folk, hvis Glæde flyder
Af Ægtekjærlighedens Elv!
Du Mønstre for de første Dyder
Forcente seer paa Thronen selv.

Det næste Livets Baand, som binder
Den store Blomsterkjædes Led,
Som til hver Rose kjælent tvinder
Dens Knop, er barnlig Kjærlighed;
De Spirer, Hjemmets Hegn omfatter,
Vor Ungdom, skuer og med Fryd
I Fred'riks og Marias Datter
Sit Mønster og sin Uskylds Pryd.

Thi skal og her vor Sang sig hæve
    Til alle danske Døttres Maal,
Mens alle Godheds Engle kræve
    Vor Kongedatters elskte Skaal!
Hver ædel Nordens Mø velsigner
    I Herthadalens Tempels Krands
Den blide Lilie, hun ligner
    I al Uskyldighedens Glands.

Naar Vaarens skjønne Roser blegne,
    Naar Sommerlivets Sol gaaer ned,
Naar alle Høstens Halme segne,
    Staaer frisk den Flor, hun straaler med.
Den Krands, som kroner alle Dyder,
    Er Viisdoms, Godheds største Maal,
Er den, som Fred'riks Datter pryder!
    Heit: Danmarks Carolines Skaal!

Sang paa den 11te December 1811.

(Christiania Universitets Stiftelsesfest).

Rundt om Dovres høie Fjeld,
I hver Dal, paa hver Kyst, over Norriges Strande,
Bruser Glædens lyse Væld
Nu fra Nors mildt opklarede Pande.
Lydt i Klippe, Vang og Skov
Klinge Lurer og Fløiter og Harpenes Strænge
Fred'riks, Dannerkongens, Lov;
Thi han gav, hvad de ønskte saa længe!
Vi, som her een broderlig Sjæl
Hjertebandt til Fædrelands Vel,
Blande vore Toners Fryd
Med de fjernere Fjeldenes Lyd.

Høit paa Filefjeldets Top
Hæver Thor imod Himlen sin krandsede Hammer,
Medens Edda stiger op
Som en Brud mellem Granernes Stammer.
Mimer lyser ved sit Væld,
Over begge sit Dies trolovende Blikke,
Vola spaaer dem Held paa Held,
Mens en Skaal alle Nornerne drikke:
„Templets Skaal, hver Brudgom og Brud,
„Runens Dis' og Hammerens Gud
„Snart et Altar krandse skal,
„Der bestaaer indtil Fjeldenes Fald!"

O! vi høre denne Sang,
O! vi høre den Brødre! sig blande med vores,
Mens, ved Horns og Bægres Klang,
Viisdoms Skjold hist til Jernklippen bores!
Høit fra Dans omsqvulpte Dal,
Høit fra Broderen Anguls ombølgede Lunde,
Toner, som fra Nor, din Hal,
Alle signende Hjerter og Munde:
Fred'riks Skaal, som hørte hiin Bøn
Af hver ædel Norriges Søn!
Templet, som han gav vort Savn,
Skal forevige Faderens Navn!

Bordvise.

Der var en Mand i Østens gamle Dage,
Der tidt gav Gjestebud, men eet især,
(Med Suppe, Steg, og Tærter uden Mage,
Og uskatteerlig Viin) som dette her.

Jeg ellers Alt har glemt om samme Manden,
Skjøndt han var Konge, hvis jeg husker ret;
Men, Herre Gud! det er saa mangen Anden;
For kræsen Skjald det er ei nok med det.

Hiint Gjestebud er Alt, hvad jeg mig minder
Af Kroniken om Majestætens Liv;
Han gav det for den deiligste blandt Qvinder,
Der til hans Lykke var hans egen Viv.

Hun var saa smuk, at Ingen vil beklage,
    Jeg springer Alt forbi, paa hende nær,
Og god, som skjøn; kort sagt: i gamle Dage
    Huldmønst'ret for en Viv — som Festens her.

Hvad der blev seet i Øster, sees i Vester,
    Hvad for tre tusind Aar, hos os i Dag:
Et Gjestebud, hvor alle budne Gjester
    Sig fryde kongeligt i Vennelag.

Thi knap en Prinds i Østen kunde smage
    (Trods Ahasvers det store Monarchie)
En bedre Tærte hist end denne Kage,
    Og bedre Viin, end her os skjenkes i.

Hvad trylled' hist især de gamle Gjester,
    Og tryller her den hele Kreds, som mig!
I Skjønheds Skaal, du nye Dronning Esther,
    Vort Chor med fyldte Glas velsigner dig!

Selskabs-Perial.

Dithyrambe.

Ei Mimers Brønd og ei Hippokrene
Rokke mig Foden; svired' jeg dog ene,
Som en Drukkenboldt i Smug, hvis jeg pokuleerte der!
Dyb er den ene, høi er den anden,
Sige Folk, som der gaae fra Forstanden;
Jeg vil ikke gaae fra min — jeg vil rolig blive her.
Vand — Vand — Vand — hvor det og rinder,
Hist om Koraller, her om Kjærminder —
Eller — Iller — Aller — Oller — Uller — Elv —
Randt det og ned fra Troldhætten selv —
Perlede høit paa Palmer i Sand —
Blomstred' i Riim paa Ruder og Rand —
Flød i Freyas Taare,
Ned paa Baldurs Baare —
Vand dog er og bliver Vand.

Men i en Sal, og selv i en Stue,
Smiler mig der en Frøken eller Frue,
Seer jeg Flasker kun og Glas, hører jeg lidt Støi og Leeg,
Dandser derhen mig Foden i Blinde,
Gi'er man et Vink mig, flux er jeg derinde;
Sangen toner af sig selv: „Her er Selskab, her er jeg!"
Viin — Viin — Viin — hvor den og funkler,
Hver vandig Glands i Verden fordunkler —
Venner — væne Viver — Vinger — Venner — Viin!
Hver ta'er sin Flaske! her ta'er jeg min!

Drik, Ven! og glem det jordiske Muld!
Drik, til du bliver Digter, og fuld!
Det er noget Andet —
Det er ikke vandet —
Druens Saft er himmelsk Guld!

Tidt saa jeg sang — paa Holmen — i Prater —
Snart mellem blaae, snart røde Kammerater —
Snart blandt dem med Burer af — snart blandt dem med
Burer paa —
Og hvor jeg sang, hos Høie som Lave,
Gik det ret lystigt — Ingen faldt i Stave;
Thi jeg drak, alt som jeg sang, og man kunde mig forstaae.
Sang — Sang — Sang — hvor den og toner,
Dybt i de Kjeldre, høit om de Throner,
Dingle — dangle — dingle — dangle — dingle — dang —
Retter bedst sig efter Glassenes Klang.
Fri maa han være, Digt'ren, og fro,
Hvis man paa Ordet ret skal ham troe —
Og blandt Bifaldsstemmer,
Som hans Ruus fornæmmer,
Er ham kjærest de, som loe.

Men iblandt alle Gilder paa Jorden,
Hvor jeg lod rulle Sangenes Torden,
Og hvor Latter, Skrald i Skrald, gjaldt, til Himmelen faldt ned;
Vinens, forstaae, som Bordfladen hvælved',
Flasker og Glas, som dirred' der, og skjælved',
Og som ei alene faldt, men jeg selv og Andre med —
Buus — buus — buus! Let det kan hænde;
Jorden engang og tumler overende —

Tumle — tumle — tumle — tumle — tumle — top —
Men hvor jeg faldt, og hvor jeg stod op,
Hvor jeg og sad, paa Land og ombord,
Ingensteds dog, i Syd eller Nord,
Sad jeg ret i Sæde,
Med min fulde Glæde,
Som ved dette fulde Bord.

Thi, skjøndt i mange lystige Kredse
Vinen var god, og Gjesterne tilfredse,
Skjøndt og Sangen ofte steg høit til Glædens Melodie,
Medens med Smiil og venlige Lader
Vinkte mig huldt Begeistringernes Fader
Til en ikke lille Ruus i den drukne Harmonie —
Her — her — her — fandt jeg den største
Sangenes Helt og Munterheds Første:
Vært for alle Værter, Dans Apollo, dig,
Glædens Gud og Dithyrambernes liig!
Her gi'er du ikke blot mig et Vink,
Her i Person du byder mig: Klink!
Jeg i Himlen svæver,
Mens mig Glæden hæver
Paa sin egen Guddoms Vink.

De tolv Skaaler.

Rector Møller i Helsingør helliget.

(Tredie Juledags Vise for Selskabet paa Skydebanen.)

En værdig Lærers Fødselsfest,
Som indtraf paa den allerstørstes,
Bebuder her hver Julegjest,
At denne Dags er, som den førstes:
En Fest for hver Oplysnings Ven,
Der veed at bruge Mund og Pen,
For værdig at udbrede den,
Og at paa den bør ikke tørstes.

Med ny Begeistring tredde Gang
Her for mig Julebollen blinker;
O lytter, Venner, til min Sang,
Og tømmer Glasset ud, og klinker!
Og stemmer i med Tutti-Brag
Paa Lysets tredde Juledag!
I nyt og gammelt Vennelag
Med dobbelt Smiil os Evan vinker.

Jeg seer ham i sin Purpursky
Sig op af Julebollen hæve,
Og for det Gamle, som det Nye,
Taknemmelige Skaaler kræve!
Han fordrer mig med dobbelt Tvang,
I Hjerters og Pokalers Klang,
Til Ynglings- og til Oldings-Sang;
Thi begge, vil han, skulle leve!

Hver Juul især erindrer mig
Den Tid, da jeg var meget lille;
Saa, Broder, gaaer det vist og dig,
Endskjøndt du tier ganske stille.
Naar ei med Værten Fanden foer
I dem, som større blev i Fjor,
Saa Skaal for Hver, der nu er stor,
Men Skaal tillige for — den Lille!

Som Yngling var, som Olding bli'er,
Trods alle nye og gamle Moder;
Hvergang jeg skuer Kjønnets Ziir,
Min første Tanke: smukke Poder;
Den Tanke Hver bifalde vil,
Især, naar lidt man drikker til —
Skaal for hver yndig Pigelil!
Men og en Skaal for — hendes Moder!

Hver Juul mig og erindrer om,
Selv midt imellem Bispestole,
Trods eget lille Provstedom,
Den Tid, som Pog jeg gik i Skole —
Skaal for hver Lærd, der blev for Vid
Navnkundig, eller blot ved Flid,
Som Jannsen, eller Olavid!
Men Skaal dog og for — Jens og Ole!

De fleste blandt os Noget blev;
Stor er nu vore Raaders Skare —
Hiin fik et Tegn, og den et Brev,
Og Kors i Verden er ei rare —

Skaal for hver Bravmand, som blev meer!
Og Skaal for Hver, som blev til Fleer!
Men og en Skaal (mens Møller leer)
    For dem, der bleve — hvad de vare!

Hver Juul i Spil og Dands og Leeg
    Beviser noksom alle Gjester,
Hvis Templet selv i Konst ei steg,
    Steg dog i Mængde Templets Præster —
Med Muse-Metter frisk i Fleng
Gaaer nu hver Julebuk i Seng —
Skaal for hver ung parnassisk Dreng!
    Men Skaal og for den gamle — Mester!

Man seer nu mangen Attenjens,
    Som Pieridernes Protector,
Der paa vort Kloster og Regents,
    I Græsk knap torde vorde Lector;
Dog, da Kritiken nu paa Prent
Har lidt i Skolen Bladet vendt,
Saa Skaal for Fuxen, som Student!
    Men Skaal for Duxen og, som — Rector!

Tilforn blev Sang, som Saft fra Rhin,
    Meer klar og sød, som den blev ældre;
Nu dovner den, som Brændeviin
    I Mutter Hels og Ludlams Kjeldre —
Dog naar i Versets Dingeldang
Er ei for megen Knokkelklang,
Saa leve høit den yngre Sang!
    Men Skaal tillige for den — ældre.

Da med Culturen i vort Nord
    Der nu er næsten ikke Maade,
Da selv med Tang og Jomfrujord
    Man nu maa holde lidt tilraade —
Saa Skaal for Hver, som Vanding gav
Til rette Tid, paa rette Lav;
Og Skaal for den, som høster brav!
    Men ogsaa Skaal for den, som — saaede!

„Lad voxe sammen til min Høst
    En Tid det Onde med det Gode!"
Saa lød den første Julerøst —
    Den sidste følge samme Mode!
Skaal for Congressens Tykt og Tyndt,
For Ruß og Pruß, for Nyn og Grynt!
Skaal for vor Verdens slette Mynt!
    Men Skaal tillige for — den gode!

Man strider, paa hiint Wiener-Bal,
    Om Fredens Bolle, lidt forlegen,
Hvem nu herefter være skal
    Den største Julebuk i Legen — .
Skaal for hver ærlig Buk, som veg!
For hver, som faldt! for hver, som steg!
Skaal for hver fremmed Juleleeg!
    Men Skaal tillige for — vor egen!

Vor Fred'rik, som hist leger med
    Lidt Juul til Fædrelandets Bedste,
Gid, hæderkron't, i Held og Fred
    Han hjemme lege maa til næste!

Skaal for hver Drot, sig did har vendt,
For engang at faae Striden endt!
Skaal for hver viis og god Regent!
    Men Skaal tillige for — den bedste!

Skaal for hvert ædelt Julelag
    Paa Throner, Stole, Bænke, Skamle!
Skaal for hver tredde Juledag,
    Der, som i Dag, os vil forsamle!
Med nok af Brød og nok af Suul,
Og Bollen fuld, som den er huul,
Skaal, Venner, for den nye Juul!
    Men Skaal tillige for — den gamle!

Erindring.

Harpesang.

Naar Børn sig om mig slynge
    Ved snurrigt Eventyr,
Naar i den hele Klynge
    Det Mindste selv ei knyer:
Den Fryd, som om mig tindrer,
    Og Glæden i mit Bryst,
Mig veemodsfuldt erindrer
    Min Barndoms tabte Lyst.

Naar i en Kreds af Venner
Om Bollen paa mit Bord,
Jeg glad min Sorg bortgjenner
Med Klink i fulde Chor:
Jeg stedse dog fornæmmer,
Veemodig, vel tilfreds,
At Hjertet aldrig glemmer
Sin Ungdoms første Kreds.

Naar mellem hulde Piger,
Som lytte til min Røst,
Et Glimt af Fryd sig sniger
Med Længsel i mit Bryst:
Jeg zittrende fornæmmer
Af Suk i Harpens Klang,
At Hjertet aldrig glemmer
Sin Elskovs første Sang.

Og hvor mig her paa Jorden
En Livets Sol oprandt,
I Syden og i Norden,
Hvor jeg et Eden fandt,
Jeg overalt fornæmmer
I Flagren, Engles liig,
At Hjertet aldrig glemmer,
O, min Sophia, dig!

En Huldflor af Kjærminder
Jeg gjemmer i mit Bryst,
Som end dets Harpe binder
Til Barnekrandsens Lyst.

Omsmiilt af Emma-Blikke,
Selv under sølvgraae Haar
Jeg veed, den visner ikke,
Før Hjertet meer ei slaaer.

Thi mangt et Held forsømte
Jeg i mit Sanger-Liv;
Selv mangen Pligt bortdrømte
Mig Harpens Tidsfordriv.
Jeg tabte, spildte, glemte,
Hvad Verden har og veed;
Men hvad mit Indre gjemte
Var dig, Uskyldighed!

Erik Eiegod.

Et lyrisk Drama.

1789.

Sat i Musik af F. L. Kunzen, og opført første Gang i 1798.

Personerne:

Erik Eiegod, Konge i Danmark, Julins Erobrer. . . (Rosing.)
Regner Jarl. . . . . (Kruse.)
Uffo Skjald. . . . . (Qvist.)
Fylla, Prindsesse af Skotland, Eriks Brud; men i et Søslag med Julinerne paa Hjemreisen fra Skotland, da han førte hende til Danmark, fanget og bragt til Jomsborg. (Mad. Frydendahl.)
Thorald, Anfører for de julinske Sørøvere. . . . . . (Saaby.)
Ullin, hans Fader, hundredaarig Olding, ældste Borger i Julin. (Knudsen.)
Bruno, julinsk Offer-Barde. . . . . (Musted.)
Roller, en ung julinsk Helt. . . . . (Frydendahl.)
Ina, hans Forlovede. . . . . (Mad. Dahlén.)
Danske Helte og Barder.
Julinske Borgere, Qvinder og Børn.

Skuepladsen er i Jomsborg, under Beleiringen, og efter Stadens Indtagelse af de Danske.

Første Act.

Første Scene.

(En stor offentlig Plads i Julin. Folket er i almindelig Bevægelse. Man hører Alarm af Beleirende. Gamle Mænd, Qvinder og Børn løbe forvirrede over Skuepladsen. De stimle alle opmærksomme omkring **Bruno**.)

Almindeligt Chor.

Vee! vee os! vee!

Bruno.

Vee! vee Julin!
Mod Skyen tornede din stolte Tinding,
Men Skyen brast;
Jeg saae den røde Piil paa Himlens mørke Bue .....
Den rammer alt! den rammer alt! — den rammer! —

Chor.

Vee! vee os! vee!

Bruno

(med stigende Begeistring.)

Fra Skyen drypped' Blod, og blandte sig med Graad .....
Men Solen smilende brød frem:
Da voxte Roser op, hvor Blodet raudt —
Da spired' Lilier, hvor Taarer faldt —
Dog rammer Skyens Piil — den rammer alt! — den rammer! .....

Chor.

Vee! vee os! vee!

Oldinge.

Ved Dødens Slag vi kjække lee;
Men Lænker gysende vi see —
Alt rasle de!

Qvinder og Børn.

Forsvundet er vort sidste Haab!

Bruno

(i det han træder ud af Kredsen, og gaaer bort.)

Forspildt er Eders hæse Raab!

Almindeligt Chor.

Vee! vee os! vee!
Forsvundet er vort sidste Haab!
Forgjeves er vort hæse Raab!
Vee! vee os! vee!

Anden Scene.

(**Folket. Fylla** styrter med flagrende Lokker ind paa Skuepladsen; efter hende **Thorald,** fulgt af sine Bevæbnede.)

Thorald

(blodig, med forbunden Arm.)

O! hør mig, hør mig! Fylla! Fylla! hør mig!

Folket

(paa samme Tid.)

Thorald! Thorald!

Thorald

(griber hendes Haand.)

Frygt ikke! flye mig ei! —

(til de Omstaaende.)

Det er forbi!

Den hele Vold er slagen!

(han giver sine Bevæbnede Nøgler.)

Stille! stille!

(til Folket.)

Adspredes! skjuler Eder! flyer! til Templet!

(Alle forlade Skuepladsen.)

Tredie Scene.

(Pantomimisk Scene mellem **Fylla** og **Thorald**, medens hans Bevæbnede i Kanten af Theatret aabne en Lem til den underjordiske Løngang.)

Fylla.

O Thorald! Thorald! o! hvad vil du?

Thorald.

Prøve
Din kaarne Ven, min Fiende! kan en Grusom
Fortjene Fylla? kan den blotte Magt
Fortjene dig? Min Sjæl dig kjendte, før
Hans Øie skued' dig. Min Ret er størst!
Jeg elsker dig.

Fylla.

Og — saae du ham? det vilde,
Det angestfyldte, det fortvivlte Blik,
Hvormed han saae mig paa dit Skib? sin Brud
I fremmed Vold? Jeg saae i hele Slaget
Kun dette Blik! jeg seer det end — og evig —
Det gjennemlynede min Sjæl .....

Thorald.

Men dit
Igjennemlynte min! o! Fylla! Fylla!
Hvad er en Konges Kjærlighed mod den,
Som brænder i min frie Barm .....

Fylla.

En Røvers!

Thorald.

En Hevners over Røvere! — Dog ak!
Her er ei Tid og Sted ..... og Jomsborgs Redning
Nu hænger af din Frelse. — Skjul dig! gjem dig!

Fylla.

O Thorald! Thorald!

Thorald

(styrter ned for hende, trækker sit Sværd, og sætter det mod sit Bryst.)

Her, i denne Hule!
Hvis ikke, see mig døe for dine Fødder!
Du finder alt Fornødent der —

Fylla

(i det hun stiger ned i Hulen.)

Men ikke
Min Erik —

Thorald

(lader Lemmen falde.)

Himlen er fra denne Stund
Ei længer over Jorden.

(til sine Bevæbnede.)

Følger mig!

(De forlade Skuepladsen.)

Fjerde Scene.

(**Erik Eiegod** kommer, omringet af sine Helte og Skjalde, ind paa Skuepladsen.)

Danske Helte.

Chor.

Vi vandt! vi vandt!
Vi slog, og vandt!

Nogle Stemmer.

Fienderne zittrende vege tilbage!
Døv, o vor Jubel, de Flygtendes Klage!
Echo skal tredobbelt Gjenlyd gjentage.

Alle.

Vi vandt!
Triumph! Triumph! Triumph! vi vandt!

Nogle Stemmer.

Jublende Sang
Til Skjoldenes Klang
Lyder om Erik i vældige Toner!
Tredobbelt Echo gjentage vor Sang!

Første Skjald.

Røverne vakte den slumrende Løve —

Anden Skjald.

Løven sig reiste, og Røverne faldt —

Den første.

Styrtende raabte Julins Legioner.

Den anden.

Raabet i stønnende Hylen blev qvalt.

Danske Helte.

Vor stigende Sang
Til Skjoldenes Klang
Vældig, som Himmelens Torden, det døve!

Alle.

Eiegod, sig stedse liig,
Stor i Fred og stor i Krig,
Erik leve!
Erik længe, længe leve!

Erik,

(som under dette Chor har været deelt imellem sin Kummer og Opmærksomhed paa deres Sang, gaaer omkring og trykker hver af sine Mænd i Haanden.)

Mig Eders Huld er dyrebar, I Ædle!
Den lindrer Smerten af mit bittre Tab;
At kaldes Eders Broder er min Hæder;
Jeg evig blive mine Brødre værd!

Modtager i mit Haandtryk Eders Tak!
(i det han træder frem for dem)
Og hører Eders Konges Bud!
At skaane
Er Seierheltens første Pligt; og Krandsen
I skyldfrit Blod henvisner om hans Tinding .....
Mit Hjerte har kun Thorald saaret — Ak!
Min Brud han røved' mig! og mange Brødre
Han gjemte mig i Havets Skjød; den Grumme!
Men disse — hvad har disse gjort os? — Skaaner!
Udøver ingen Vold!

Regner Jarl.

Dit milde Bud
Vi glade følge.

Erik.

Thorald! ene Thorald,
Min ene, bittre, skjøndt ukjendte Fiende,
Man bringe mig!

Choret.

Stor i Fred, og stor i Krig,
Eiegod, sig stedse liig,
Erik leve!
Erik længe, længe leve!

Erik.

Man intet, intet Mord tilstede!
Man Thorald ene bringe mig!
Dig Fylla skal jeg selv oplede!
Mit Hjerte søger ene dig!

Choret.

Fylla leve!
Fylla længe, længe leve!

(I det Kongen med sine Mænd vil gaae bort, mødes de af en graahærdet, næsten skaldet, ubevæbnet Olding, som kommer ind og nærmer sig til Erik.)

Femte Scene.

(**Kongen** med sine Mænd, **Regner Jarl, Uffo Skjald, Ullin.**)

Den Gamle.

Din Fylla .....

Erik,

(med Henrykkelse.)

Fylla! Himmel! —

Den Gamle,

(som forhen.)

Er dræbt! .....

Erik,

(som truffen af et Lyn, staaer steentaus og stille.)

Helte og Skjalde.

..... O blodige Triumph! .....

Den Gamle,

(som forhen.)

..... Af Thorald!

„Jeg tabte," lød hans Ord, da dine Danske
Slog Volden, „men sin Seier han betale
„Med tifold Død! I Jomsborgs vundne Gruus
„Han finde denne Skat!" og flux sad Dolken
I hendes Bryst! —

Alle,

(uden Kongen.)

O blodige Triumph!

Den Gamle,

(med Fasthed.)

Jeg Alt har tabt, som bringer dette Bud;
Men Jomsborgs ældste Borger spotter Døden.
Knuus hundred' Vintres Trodsen med min Jøse!

(han fremholder sit skaldede Hoved.)

Jeg blinker ei .....

Regner Jarl.

..... Flye, Gamle! .....

Den Gamle.

..... Thoralds Fader

Ei flyer ..... men gaaer!

(Han betragter Kongen med Opmærksomhed, og gaaer langsomt over Skuepladsen.)

Regner Jarl

(til Kongen, som er hensjunken i sin Bedrøvelse.)

..... O Konge, store Konge!

Dit Øie ruller mørkt! dit vilde Blik
Er frygteligt!

Erik,

(som pludselig opvakt.)

..... Hvor er jeg? .....

(Den Gamle er imidlertid kommen til Udgangen af Skuepladsen; men vender sig om og lytter.)

Regner.

Konge! tryg

I Favnen af dit Folk! Vi paa dit Vink
Staae færdige til Hevn. Din Fyllas Dødssuk
Os raaber høit .....

Erik,

(i et Udbrud af rasende Smerte.)

Til Hevn! til Mord! til Brand!
O kjøler mig!
Nedstyrter! knuser! raser! brænder!
Den hele Stad i Nat antænder!
At midt i Mørkets sorte Skjød,
Ved Fyllas Liig,
Min Fakkel lue dobbelt rød
Og frygtelig!
Nedstyrter! knuser! myrder! brænder!
Og hevner mig!

(Den Gamle styrter ud af Skuepladsen.)

Regner
(til de Andre.)
Forkynder de spredte Kjæmper Kongens Bud!

Chor af Krigere.
I Nattens Flammer
Kjøle vor Arm
Skjoldungens Harm!
Vee, hvor den rammer!

(De adsprede sig med rasende Bulder, undtagen Regner og Uffo, som blive tilbage hos Kongen.)

Sjette Scene.

Kongen
(i vildt Raseri.)
O Skræk! o Qval! o Fylla! ..... men hvor er du?
Du bløder, og din Erik! ..... Alle bløde —
Hvor ere de? — Dit Blod er Purpurrødt!
Du smiler ikke, Fylla! .....

Regner.
Vise Konge!
Dig Skjaldes Sang var altid Vellyst — Uffo!
Syng: „Lyna svæver i Himlen!"

Uffo Skjald.

Midnattens Maane gik Skyen forbi;
De Stjerner saa zittrende blinkte;
Vestlige Smaalyn, paa vildsomme Sti,
Alf til sin Elskede vinkte;
Men Lyna svæver i Himlen.

Lyna var hyldet af Uller og Alf;
Men Alf var kun hyldet af Lyna;
Skovenes Trolde for Heltene skjalv;

Lundene gjenløde „Lyna“ —
Men Lyna svæver i Himlen.

Uller i Skoven den Yndige bad —
Saa klager den kurrende Due —
„Alf har jeg givet mit Hjerte,“ hun qvad .....
Hans Øie blev rædsomt at skue.
Men Lyna svæver i Himlen.

Mordstaalet foer af den Rasendes Haand
I Lynalils bævende Hjerte —
Smilende Lynalil opgav sin Aand,
Og Engle til Himlen den bare.
Nu Lyna svæver i Himlen.

Midnattens Maane sig skjulte bag Sky,
De Stjerner saa zittrende blinkte;
Vestlige Smaalyn, paa vildsomme Sti,
Alf til sin Elskede vinkte;
Men Lyna svæver i Himlen.

Mørk rulled' Elskerens bristende Syn
Paa blegnende, blødende Lyna;
Mørket opklartes af stærkere Lyn;
Lunden gjenhylede „Lyna;“
Men Lyna svæver i Himlen.

Morderen kom: „Jeg har myrdet din Brud.“
Alf brast i Taarer: „Du Arme!
Lev, hvis du kan! jeg vil følge min Brud!“
Han død sank i Lynalils Arme.
Nu begge svæve i Himlen.

Mildt skinner Maanen paa Himmelens Blaa
Blandt Stjernernes Glands i det Høie;
Mildere straaler tilgivende Blik
I Taarer fra Elskerens Øie;
Men begge svæve i Himlen.

Kongen.

„Min Fylla svæver i Himlen!"
Skjald! gjentag det saa!

Uffo.

Mildt skinner Maanen paa Himmelens Blaa
Blandt Stjernernes Glimt i det Høie;
Mildere straaler tilgivende Blik
I Taarernes Glands fra dit Øie!
Din Fylla svæver i Himlen.

Kongen.

Din Sang var tryllende! Den lokked' Taarer
Af Ulvens Øie! Gud! hvad har jeg gjort?
Mon egen Qval ved Andres Pine lindres?
Dog Fylla! — raaber ei dit Blod om Hevn?
O! vee mig! vee mig!

Min tvivlende Sjæl er deelt i Smerte,
Mellem Ynk og Hevn, mellem Sorg og Harm.
Min Fylla, min Fylla mig Ømhed lærte;
Men Fylla! du bløder i denne Barm.

Dit Smiil tilgiver! i Purpurdraaber
Din Død til rasende Hevn mig raaber!
Min tvivlende Sjæl er deelt i Smerte,
Mellem Ynk og Hevn, mellem Sorg og Harm.

(Han gaaer bort, fulgt af Regner og Uffo.)

Syvende Scene.

(Det Inderste af Svantevits Tempel, Folkets hemmelige Tilflugtssted. Oldinge, Qvinder og Børn ere samlede i Forgrunden om **Ullin, Thoralds** Fader. **Bruno** offrer i Baggrunden. Paa alle Sider ere hvælvede Indgange, hvorfra Folket stimler sammen; iblandt Andre **Roller** og **Ina.**)

Chor.

Vee! vee os! vee!
Forsvunden er vort sidste Haab!
Forspildt er vore hæse Raab!
Vee! vee os! vee!

Ullin.

Ha! hvi han skaaner mig? — o hvad er Livet
For Slaven? Jeg — en hundredaarig Slave!
Ved Odin! det er meer end tifold Død!
Og — endnu lever jeg? .....
(til Thorald, som kommer ind:)

Ottende Scene.

Min Søn! omfavn
Din Fader sidste Gang!

Thorald
(omfavner ham.)
Min Fader! ak!

Ullin.

Din Arm er blodig! — O! hvor sødt at hvile
Ved Sønnens blodbestænkte Bryst! Jeg glemmer,
At Erik skjenkede mig Livet ..... Denne —
(i det han trykker ham heftigen til sig)
O! denne Fryd var end deri! .....

Thorald.

Min Fader!

(Under denne Scene omfavne de Ulykkelige hinanden i forskjellige Grupper. Thorald og hans Fader, Roller og Ina ere i Forgrunden. Bag dem tage Fædre Afsked med deres Sønner, Mødre med deres Døttre, Elskere med deres Elskede. Bruno offrer endnu som før.)

Ullin.

Dagen synker — Solen iler —
Midt i Natten Døden smiler —
Snart Valhalla aabner sig!

Thorald.

Naar den sidste Straale rammer,
Naar Julin gaaer op i Flammer,
Skal din Thorald følge dig!

Ina.

Dagen synker! Solen iler!

Roller.

Midt i Natten Døden smiler,
Sidste Gang, som den, du smiler!

Ina.

Snart Valhalla aabner sig!

Roller.

Naar den sidste Straale rammer!

Ina.

Naar Julin gaaer op i Flammer!

Begge.

Skal din { Roller / Ina } følge dig!

Oldinge, Qvinder og Børn.

Snart den sidste Straale rammer!
Snart Julin gaaer op i Flammer!
Thorald! Thorald! hør vort Skrig!

Ina.

Solblidt var vort Haab oprundet!
O! det er i Skræk forsvundet!
O! vor Fryd forsvandt i Qval!

Roller.

Hist vi os igjen skal kjende!
Vi vort Bryllup skal fuldende,
Elskte Brud, i Odins Sal!

To Barder,

(som tilligemed Bruno og de Andre træde frem.)

Mødre, Døttre, spæde Sønner
Raabe dig i bange Bønner:
Red os! red os!
Vær ei meer ubøielig!

Ullin.

Nidingen ydmyger sig!

Bruno,

(som imidlertid er kommen hen imellem de to Par i Forgrunden.)

Snart den sidste Piil os rammer!

Chor.

Jammer! Jammer! Jammer! Jammer!
Red os! hør vort høie Skrig!

Thorald.

Ei bløder denne Arm, som dette Hjerte,
For Eders Held! Endnu er Alt ei tabt —

Ullin, Roller, Bruno og endeel Ynglinger

(paa eengang.)

Død — eller Frihed!

Thorald.

Frihed eller Død! .....

Alle.

Vor Thorald leve!

(De afsvrede sig i Templets inderste Hvælvinger, undtagen Thorald, hans Fader og Bruno.)

Niende Scene.

En Herold

(kommer ind.)

Dankongen er paa Slottet: modløs, ene,
I Kummer dybt nedsænkt. Først i Morgen
Skal Solen see Julin i Gruus ....

Thorald

(i pludselig Henrykkelse.)

Triumph! dig ingen jordisk Fryd opveier,
O blodige, med Hjertet kjøbte, Seier!
Triumph! din Vellyst modnes i mit Bryst!
Skal Thoralds Sjæl i Lysters Taage svimle?
Nei! den fik Vinger op til lyse Himle,
Og Kraft til Odins Lyst!
Han være hende værd — og Alt er vundet!

(han gaaer fyrigen bort.)

Tiende Scene.

Ullin.

Jeg fatter ei min Søn i Dag — Om Prøve
Han talte med mig før — og Fylla .....

Bruno.

Fra Skyen drypped' Blod, og blandte sig med Graad —
Men Solen smilende brød frem,
Nu voxe Roser op, hvor Blodet randt!
Nu spire Lilier, hvor Taarer faldt! .....
Mit Syn forvildes .... Alt er mørkt! .... jeg svimler! —

(Dækket falder pludselig.)

Anden Act.

Første Scene.

(En mørk underjordisk Gang med en udhugget Trappegang.)

Fylla
(alene.)

„Syv Gange vee dig, om Blik af dit Øie den Martrede
dræber!“
Skrækſomme Troldsprog! i Mørket og her i mit Hjerte
Flammer dit varslende Vink!
Vee mig, om Thorald opglødes til Haab!
Syv Gange vee mig, om Thorald fortvivler! .....
Erik! hvor er du?
Erik! Erik!
Hellige Navn, som Echo tør neppe gjentage!
Tie kun Echo .....
Eiegod! ..... Eiegod! ..... Eiegod! .....
Fylla nynner ene dit Navn — alene dit Echo!
O! men hvor er du? hvor er du?
Stille! stille! .....
Var det en Lyd af dit hellige Fjed over Hulen?
Bæver ei Hulen?
Bæver ei Jorden af Fryd under min Elskedes Fjed?
Stille! stille! .....
Vidste du — vidste du, Erik! hvor Fylla nu zittrer
Under den bævende Hvælving under din Fod!
Gaae med Tordenens dundrende Gang over Hulen,
At dit mandige Trin i Fyllas Hjerte maa bæve —
Ak! maaskee dets sidste, eneste Lyst!
Stille! stille!
Dog! du skal høre din Fylla —

Gjenkjende Stemmen, som toned' dig altid — „jeg elsker" —
Toned' dig ene: „jeg elsker — jeg elsker — jeg elsker" —
Da skal jeg høre din Stemme —
Høre den Stemme, som toned' kun: „Fylla! min Fylla!" ...

Anden Scene.

Thorald
(styrter ind til hende.)
Nu Fylla!
Nu nærmer sig det store Blun, som løser
Din, Eriks, min og hele Jomsborgs Skjebne —
Bønfald ham! bed! og suk! og smelt hans Hjerte!
Men — nævn dig ei! — tilsværg mig det!

Fylla.
Ved Erik!
Ved Erik! nei!

Thorald.
Han troer dig død og raser,
Din Sang borttrylle dette Raseri!
Og naar hans Sjæl paa dine Toners Vinger
Sig hvirvler ind i Gimle — naar han hører
Din, skjøndt ukjendte, Læbe bede ..... vee ham,
Om da han ei tilgiver Alt!

Fylla.
O Thorald!

Thorald
(kaster sig ned for hendes Fødder.)
Du hader mig dog ei?

Fylla.
Jeg elsker Erik.

Thorald
(heftigen.)
Du hader mig dog ei? —

Fylla
(bedrøvet.)
Jeg hader Ingen.

Thorald
(reiser sig.)
Du kjender ikke Thorald.

Fylla,
(med et tvivlsomt Blik.)
Eriks Fiende?

Thorald
(mandig.)
Hvis Erik ei fortjener dig! — Velan!
Jeg elsker dig, som Ingen elskte! — Fylla! —
Min Seiers Rose modnes i min Sjæl —
O! aabne den aldeles — med et Kys!

Fylla.
O! havde jeg et Kys, som ei var Eriks,
Hvor gjerne gav jeg Thorald det!

Thorald
(tager Fylla ved Haanden, og fører hende op ad Trappen.)
Triumph!
Alfader! o velsign det!
(han lukker op.)

Fylla
(i det hun gaaer ind.)
O! velsign det!
(Skuepladsen forvandles til en stor gothisk Sal.)

Tredie Scene.

(Det er Midnat. Mørket oplyses af en eneste Lampe.)

Erik
(alene, i sine Vaaben, ligger paa en med Bjørneskind betrukken Throne.)
Omsonst! omsonst! .....
(han reiser sig.)

Ha! jeg vil søge Slummer
I Nifflheim? — Rundt om mig, som i Hjertet,
Det brænder med sin hele Qval!
(han seer forvildet op til et Hjørne i Salen.)
O Skræk!
Hvad bløder hist i Hallen? — Fylla? Fylla!
Du strækker mod mig dine kolde Hænder —
Du græder Blod, du Blege! jeg forstaaer dig!

I Blod — i Blod — i vilde Flammer
Med Mord og Brand, med tifold Jammer
O Skygge! skal jeg sone dig!
I tusind Dødssuk skal jeg døve —
Med Lænkers tifold Klirren døve
Dit høie Skrig!

Fyllas Stemme.
Ei — e — god! .....

Erik.
I tusind Dødssuk skal jeg døve
Dit høie Skrig!

Stemmen.
Ei — e — god! .....

Erik.
Med Lænkers Klirren skal jeg døve
Dit høie Skrig!

Stemmen.
Ei — e — god! .....

Erik
(bestyrtset opmærksom, med stirrende Blik til Stedet, hvor Stemmen høres)
Du kalder mig?

Stemmen.

Omstraalet af Ætherens Glands .....

Erik.

Hvor er du?

Stemmen.

I Stjernernes cirklende Dands —

Erik.

Nattens Syner
Forvilde mig!

Stemmen.

Den vinker, den vinker, den vinker
Den evige Krands.

Erik.

Fra Himlen? fra min Fylla? .....

Stemmen.

I Ætherens Glands,
I Stjernernes Dands
En glimrende Krands
Tilgiveren vinker —
Men dødblege Syn
I blødende Lyn
Om Hevneren blinker.

Hør Angestens Skrig
Blandt Dynger af Liig
I Raslen af Kjæder!
De hyle dit Navn!
Og Midnattens Ravn
Ved Byttet sig glæder!

Hør takkende Raab
I frydefuldt Haab

Oplivet dig signe!
De prise dit Navn!
Ved Faderens Favn
Din Vælde de ligne!

(Harmonier.) (Kongen bliver tankefuld og bedrøvet.)

Stemmen.

Forfærdende Syn
I blodrøde Lyn
Om Hevneren blinker;
Men-Himmelens Krands
I Ætherens Glands
Tilgiveren vinker! —

Erik.

..... O Fylla! du bløder i denne Barm!
Dit Smiil tilgiver — I Purpurdraaber
Dit Blod til rasende Hevn mig raaber —

Stemmen.

O tilgiv Eiegod! tilgiv! tilgiv!
Gamle Fædre, spæde Sønner,
Mødre, Døttre signe dig!
O bønhør de bange Bønner!
Hør de jammerfulde Skrig!
End Julins fortvivlte Klage!
Saml' en Brudgom med sin Brud!
Fader, Søn og Mand og Mage
Ligne dig ved Mildheds Gud!

Erik.

O Stemme! søde Stemme! Himlens Vellyst
Mig smelter i din Trylleklang! Jeg svæver
I lette Harmonier ind i Himlen —
O ton igjen! o ton igjen!

Stemmen.

Omstraalet af Ætherens Glands
I Stjernernes cirklende Dands
Dig vinker en glimrende Krands!
Den vinker! den vinker!

Erik
(midt i Instrumental-Harmonien.)

..... den vinker — den vinker .....

Det dødblege Syn
Det blodrøde Lyn
Ei mere nu blinker!

Stemmen.

Men Himmelens Krands
I Ætherens Glands
Tilgiveren vinker .....

Erik.

Det dødblege Syn
I blodrøde Lyn
Ei mere nu blinker.

Stemmen.

Hør takkende Raab!

Erik.

O smilende Haab!

Stemmen.

De glade dig signe!
De prise dit Navn!

Erik.

Og Faderens Favn
Min Vælde skal ligne!

Begge.

Stemmen.	Erik.
De glade dig signe!	De glade mig signe!
De prise dit Navn!	De prise mit Navn!
Og Faderens Favn	Og Faderens Favn
Din Vælde skal ligne!	Min Vælde skal ligne!

(Svindende Harmonie.)

Erik.

Du tier? .....
Nei! det var ingen Drøm! — og Fylla svæver
I Himlen — det var ikke Fylla — Stemme!
O! svar mig! svar mig! — Nei! hun er forsvunden!
Hvor er jeg! hvilket Kogleri!

(han slaaer med Sværdet paa sit Skjold.)

Mit Folk!

Fjerde Scene.

(**Regner Jarl** og andre Jarler med Bevæbnede, nogle med Fakler, styrte ind i Salen. **Kongen** er meget forvirret.)

Erik.

Hvor er hun? jeg maa see den Himmelske!
Hidbringer hende! hun er end paa Slottet!
Opsøger hende! leder overalt!

(de med Fakler styrte ud.)

Regner.

Min Konge! hvem?

Erik.

Ha! veed jeg det? — En Engel,
En dødelig, en anden Fylla — leder!
Opsøger hende!

(Alle de andre Bevæbnede ile bort.)

Femte Scene.

Regner.

Var hun her?

Erik.

Hun sang,
Og trylled' mig, og svandt — O Regner, Regner!
O! bring mig hende! — hidbring alle Skjønne!
Den skjønneste blandt dem er hun!

Regner.

Min Konge!
En Drøm maaskee —

Erik.

Ved Danmarks Ære! nei!

Regner.

Vel, jeg skal bringe dig hver yndig Mø
Paa Slottet og i Staden!

(han vil gaae.)

Erik.

Ingen dræbes!
Min Hevn er slukt — Hvert Liv er dyrebart!
Kun bring mig hende!

(Regner gaaer bort.)

Sjette Scene.

Erik.

(alene.)

..... For mit Øre lyder
I stille Nynnen end din svundne Sang!
O Stemme! ..... Nei! det var ei Nattens Koglen,
Det var ei Drøm! jeg hørte dig ..... jeg hører,
Og evig skal jeg høre dig! — Jeg glemmer

Min Sorg, mig selv, og Alt, og Fylla ..... Fylla?
O Skræk! jeg glemme Fylla? — glemme Fylla?

Nei! før i trefold Angst og Smerte
Forgaae hver Lindring i mit Hjerte,
O Fylla! før jeg glemmer dig!
Før evig Kummer i dit Minde!
Før det i Salighed skal svinde,
Før Nastronds Ild fortære mig!
(Harmonier.)
Og dog — I trylle mig tilbage
Med vældig, umodstaaelig Lyst!
O Smiil! o Sang! o Fryd! o Plage!
O Helved — Himmel i mit Bryst!
(Harmonier.)
Hvi smelter da hvert Oprør i min Sjæl
I salig stille Himmelro? ..... o! Fylla!
O du, som svæver i Himlenes Himle!
Tilgiv du min troløse Ro!
Tilgiv de Længsler, som stormende stimle
Til Eriks alt vaklende Tro!
Tilgiv i din Himmel den ulmende Lue,
Som tænder det Hjerte, der brændte for dig!
Jeg tabte dig, Fylla! jeg hende vil skue!
Blot hun, o! blot hun kan gjengive mig dig!

Tredie Act.

Første Scene.

(Salen paa Slottet.)

Kongen
(alene.)

Hvor blive de? — hvor seent henslæber Tiden
Sig under denne Længsels Tyngde! — Stemme!
Saa skal du blot i dette Hjerte lyde?
Og aldrig trylle meer mit Øre? Aldrig?
Saa skal jeg aldrig see de Purpurlæber,
Hvorfra min Vellyst flød? ..... O du alene
Mig lindrede min Fyllas Tab! — Hvor er du?
O kom igjen! o kom igjen!

O! jeg kan ei din Ynde glemme!
O! Mindet kan ei svinde hen;
Det kommer i hvert Blun igjen!
O! alt for elskelige Stemme!
O! ton igjen! o ton igjen!
Din Tryllen er min Fyllas liig!
Min Fyllas Aand er gjemt i dig!
O! jeg kan ei din Ynde glemme!
O! kom igjen! o kom igjen!

Anden Scene.

(**Regner, Uffo,** andre **Jarler, Barder** og **Bevæbnede** komme ind.)

Erik
(utaalmodig.)

Hvor er hun?

Regner.
Hun er der ei! vor Søgen var omsonst!

Uffo.
Hun er der ei!

Erik.
Hun er der ei! O Skræk —

Regner.
De skjønneste blandt alle Stadens Skjønne
Herude vente paa dit Vink!

Erik.
De komme!
Den Skjønneste blandt dem er hun!
(Kongen bestiger Høisædet Regner gaaer imod Udgangen.)

Tredie Scene.

(Adskillige **Julinerinder** komme ind, og nedbøie sig for Thronen. **Smaa Børn** følge dem.)

Chor
(med Dands.)
Held dig! Held dig! Danmarks Ære!
O! tilgiv!
Elsket i Julin du være!
Skaan vor Frihed! tag vort Liv!

En af Julinerinderne.
Lænker ei vor Arm betynge!
Kjøl din Hevn i Blod!

En anden Julinerinde.
Og i Døden skal vi synge:
Eiegod!

Begge.

Vore Mænd og spæde Sønner
Trygle Livet ei;
Død er de Fortvivltes Bønner —

Erik.

O! hun er der ei!

Alle.

Ingen Lænker os betynge!
Kjøl din Hevn i Blod!
Og i Døden skal vi synge:
Eiegod! (Dands.)

De to Julinerinder.

Hør os! vi dig alle bede!

Tre Julinerinder.

Frihed eller Død!
Ingen Lænke! ingen Kjæde!

Alle.

Men kun Død!

Alle.

Ingen Lænker os betynge!
Kjøl din Hevn i Blod!
Og i Døden skal vi synge:
Eiegod. (Dands.)

Chor

(af Mænd, som nærme sig bag Skuepladsen.)

Held dig! Held dig! Danmarks Ære!
O tilgiv!
Elsket i Julin du være!
Skaan vor Frihed, som vort Liv!

(De Danske blive opmærksomme. Julinerinderne forsvinde.)

Fjerde Scene.

(**Thorald,** fulgt af **Julinere**, træder frem med **Fylla,** som er bedækket med et Slør.)

Erik
(styrter ned af Høisædet.)

O! det er hende! hende!

Thorald.

Eiegod!

Fortjen dit Navn! brug ingen Vold! — Mit Navn
Er Roller, Thoralds Broder — denne Mo,
Hvis Sang fortrylled' dig i Nattens Stille,
Hun er min Brud —

Erik.

O Qval! o Fryd! — o Gud! —
Hun vise sig!

Thorald.

Et Øieblik, o Konge!
Vær Mand! — Tilgiv min Broder Thorald!
Berøv ei mig min Brud! — og skjenk Julin sin Frihed!
Vær ædel, from og stor! vær eiegod!

Alle Julinerne.

Vær ædel, from og stor! vær eiegod!

Fylla.

Vær eiegod!

Erik.

O søde Stemme! — Vel! — dog ak! o Stemme!
Du tryller mig! du dræber mig! o Vellyst,
At evig høre dig ..... O stig af Graven,
Stig blodig op af Graven, blege Fylla!
Og red mig — red mig! .....
Vel! — o Fylla! Fylla! —

(til Thorald.)

Modtag din Brud! og Thoralds Liv! — —

(til alle Julinerne.)

og — Frihed! —

(Han synker hen i Bedrøvelse.)

Thorald.

Stort!

En Anden.

Ædelt!

En Tredie.

Himmelskt!

Alle.

Uden Lige!

Thorald

(til Kongen, som staaer hensunken i Tanker, i det Fylla kaster sit Slør, og henslynges af Thorald i Eriks Arme.)

Du har fortjent den største Løn paa Jorden,
Din Fylla! .....

Erik

(i hendes Arme.)

Gud!

Fylla.

O Salighed!

Erik.

Min Fylla!
Min Fylla! ... lever du? ... hvor er jeg? ... lever ...

Fylla.

Din Fylla lever! evig din!

De Omstaaende.

O Glæde!

Thorald.

O Dyd! alene du gjør lykkelig! —

(til Erik.)

See her din Fiende Thorald!

Erik.

Thorald? .....

Alle Danske.

Thorald?

Thorald.

Mig! dine Skibes Skræk! Julins Forsvarer!
Og nu din Ven! ..... Og jeg har elsket Fylla —
Og brændende, som du — men Elskov flygter,
I Kamp med Dyden, af den Ædles Bryst.
Jeg proved' dig — og du har vundet! — Nu
Hun være din! I begges Fryd skal Thorald
Herefter finde sin!

Erik

(beskuende snart Fylla, snart stirrende paa Thorald.)

O! kunde jeg .....
O Thorald! — jeg er ikke stor, som du!

Thorald.

Jeg vandt i dig, hvad jeg har tabt i hende —
Og meer — thi hendes Hjerte var ei mit!
Julin er fri! Mit Værk er fuldbragt!

Erik

(i det han omfavner ham.)

Saa fast staae med Julin mit Danmarks Venskab!
En Frydefest forkynde hvad vi vandt!

(Nogle af de Danske og Julinerne gaae bort Haand i Haand.)

Femte Scene.

Danske.

Held dig! Held dig! Jomsborgs Ære!

Julinerne.

Held dig! Held dig! Danmarks Ære!

Danske og Julinere.

Sekler herlige dit Navn!
Evig skal din Vælde være!
Elsket, som en Faders Favn!

Fylla
(henrykt i hans Arme.)

Solsmiil efter Nattens Torden!
Eiegod! igjen hos dig!

Erik
(ligeledes.)

Er jeg vaagen? end paa Jorden?
Drømmer jeg i Himmerig?

Julinere.

Held os! Lænker os ei tynge!
Rask' i Friheds lette Favn,
Froe, som trygge Børn, vi synge
Eiegods og Thoralds Navn.

Danske og Julinere.

Froe, som trygge Børn, vi synge
Eiegods og Thoralds Navn.

Erik

Himlens Fryd min Læbe binder.

Fylla.

Tanken doer i salig Lyst.

Fylla og Erik.

Før igjen du fra mig svinder,
Lad mig blegne ved dit Bryst!

Fylla.

Intet skal os meer adskille!

Erik.

O! jeg har mit Alt igjen!

Fylla.

Arm i Arm vi følges ville —

Erik.

Arm i Arm til Himmelen!

Julinere.

Fryd! o Fryd! vi frelste bleve!
Fryd! o Fryd, vi ere frie!
Eiegod og Thorald leve
Froe, lyksalige, som vi!

Danske og Julinere.

Eiegod og Thorald leve
Froe, lyksalige, som vi!

Thorald.

Fryd skal lære Thorald græde!
Thoralds Sjæl har Intet tabt!
Himmel! det er Guders Glæde,
Denne Fryd at have skabt!

(Erik, Fylla og Thorald gaae bort.)

Danske og Julinere.

Held dig! Held dig! { Danmarks / Jomsborgs } Ære!
Sekler herlige dit Navn!
Evig skal { din Vælde / dit Minde } være!
Elsket, som en Faders Favn!

(Skuepladsen forandres til)

Sjette Scene.

(En stor offentlig Plads. Adskillige Julinere og Julinerinder ere allerede tilstede, og udtrykke i Dandse deres Henrykkelse over den almindelige Frihed. Andre komme Par og Par ind paa Skuepladsen, iblandt dem **Roller** og **Ina**.)

Bruno.

Roser nu voxe,
Hvor Blodet randt;
Lilier spire,
Hvor Taarer faldt;
Tordenen svandt — den svandt — den svandt.

(Dands.)

Alle.

Tordenen svandt — den svandt — den svandt.

Ina.

Solen nu smiler!

Roller.

Frihed og Fryd!

Bruno

(til Roller og Ina.)

Favnet af Dyd
Imøde den iler!

Roller og Ina.

Solen smiler!
Elskov og Dyd,
Frihed og Fryd
Imøde den iler.

(Dands.)

Alle.

Frihed og Fryd! — o Fryd! — o Fryd!

Roller.

Vor Kummer svandt hen!

Ina.

Min Roller er fri!

Roller.

Dig har jeg igjen!

Begge.

Lyksalige vi!

(De omfavne alle, Par og Par, hinanden, en Fader sin Søn, en Elsker sin Elskede, ligesom Roller og Ina, medens disse med to andre Par synge:)

1	2	3
Min Søn, du er fri!	Min Fader er fri!	Min Brudgom er fri!
Vi samles igjen!	Vi samles igjen!	Vi samles igjen!

Lyksalige vi!

Syvende Scene.

(**Kongen** kommer ind med **Fylla; Thorald** paa den ene og **Ullin** paa den anden Side; bag dem **Regner** med Skjalde, Barder, Jarler og julinske Borgere, i høitidelig Pomp, ledsagede af Danske og Julinere. De Dandsende skille sig ad til begge Sider; medens de gaae igjennem deres Kreds, synge de:)

Marsch.

Med Krandse,
Med Dandse,
Med fribunden Krands,
I frydefuld Dands
Med Lurer og Fløiter,
Med takkende Sang
I jublende Klang
Vi froe dig modtage,
Vor Broder og Ven!
Vor Fryd dig behage!
Du skjenkte os den!

(Erik og Fylla, med Thorald paa den ene og Ullin paa den anden Side, ere komne hen i Forgrunden paa en Forhøining. Man dandser med Blomsterkrandse i Kredse omkring dem. Uffo staaer paa den ene Side af Theatret, og Brune paa den anden. De andre danske og julinske Helte dække i en Halvcirkel hele Baggrunden; noget foran dem de mærkeligste Personer. Roller, Ina og Andre syngende.)

Nogle Stemmer.

(til Erik.)

Med fribunden Krands,
I frydefuld Dands,
Med takkende Sang,
I jublende Klang,
Vi signe dit Navn
I Frihedens Favn.

(Cirkeldands.)

Chor
(af Julinere.)

Vor Eiegod — Eiegod — Eiegod leve
I Kjærligheds Arm
Ved Fyllas Barm. (Man krandser Kongen og Fylla.)
Eiegod — Eiegod — Eiegod leve!

(De Danske med de Andre.)

Vor Eiegod — Eiegod — Eiegod leve!

Nogle Stemmer.

Med takkende Sang,
I jublende Klang,
Vi signe dit Navn,
I Frihedens Favn.

(til Thorald.) (Danse.)

Chor
(af Julinere.)

Vor Thorald — Thorald — Thorald leve!

(De Danske med dem.) (Man krandser Thorald.)

Thorald — Thorald — Thorald leve!

Ullin
(rækker Kongen zittrende sin Haand.)

I Vint'ren af hundrede Aar
Jeg takker dig varmest blandt Alle!
Maaskee jeg, før Solen nedgaaer,
Skal prise dig ung i Valhalla!

Anmærkninger

til tredie Bind.

---

1. Til Frederik, Kronprinds af Danmark, S. 1. Digtet i Paris kort før Forf.s Hjemreise i Juni 1806.

2. Til Nordens Urania, S. 3. Med dette Digt overraktes Hds. Majestæt Dronning Marie et Exemplar af Digtet „Drømmen“ (See 4de Bind), d. 28 Octbr. 1815.

3. Til Bonaparte, S. 5. Paa en Vandring over store Sct. Bernhard, i Mai 1798, altsaa to Aar forinden Bonaparte førte sin seierrige Hær over dette Bjerg til Italien, digtede eller udkastede Digteren Planen til denne Ode, i en begeistret Forudfølelse af hiin Helts tilkommende Storhed. Oden har han senere oversat paa Tydsk og paa Fransk. See „J. B's poetische Werke, zweiter Theil; og J. B's Biographie, andet Bind.“

4. Offerstenen, S. 9. Digtet i Februar 1814 og trykt i Litteraturbladet „Søndagen“ umiddelbar paa Efterretningen om Freden til Kiel; men beslaglagt af Censor.

5. Israeliternes Lovsang, S. 10. Digtet i 1814 eller 1815, og bestemt til at componeres, for at kunne afbenyttes ved en festlig Anledning; men saavidt vides blev Compositionen ikke udført.

6. Emmas Minde, S. 38. I den Periode, da Forf. skrev sine Digte til Nanna, var Frøken Fr. B. den iblandt Danas Døttre, som Digteren fandt at staae nærmest sit Ideal, og hvem han derfor ikke alene helligede flere af Digtene til Nanna, men ogsaa dette Digt i Erindringen om sin eneste i den tidlige Barndomsalder tabte Datter.

7. Digte til Nanna, S. 40. Fulde 30 Aar efter at Elegierne til Seline havde forkyndt Digterens Mesterskab i den erotiske Poesie, og midt i en af hans Livs sørgeligste Perioder

fremstode Digtene til Nanna, der her ere ordnede ene med Hensyn til deres indre Sammenhæng.

8. Til Frue F*. B*., S. 79. Formeentligen: Fanny Baggesen, for hvem Ægtemanden skrifter, at den elskende Digters Nanna er hans Muse eller Elskovs Ideal.

9. Det afbrudte Hjertequad, S. 96. Herunder forstaaes Digtet Thora (See 5te Bind).

10. Nannas Aabenbarelse, S. 113. Da Digteren besøgte sit Fødested: Korsøer Fæstning, aabenbarede sig der for ham paany hans Nanna ved Synet af Frederike v. Lützau.

11. Til Bogen, S. 121. Det var „Ungdomsarbeiderne", som ved dette Digt førtes ind i Læseverdenen.

12. Til Lilia, S. 130. Med dette Navn betegnede Digteren den aandrige og elskelige Sophie Ørsted, født Oehlenschlaeger.

13. Til Greven af Cramayel, S. 131. Dette Digt er ogsaa skrevet paa Tydsk. See „Poet. W. 5ter Th."

14. Barnehimmelen, S. 158. I en Afskrift, som Digteren skjenkede i 1818 den lille Augusta Meyer, Datter af Provst Meyer paa Als, findes nogle her optagne Varianter, hvoraf den betydeligste er den anførte Variant, istedetfor:

* Skjenk mig huld et paradisisk Kys . . .

samt Udeladelsen af Verset:

Giv mig atter min forsvundne Vaar,
Giv mig min Uskyldighed tilbage!
Und mig, kun at være tretten Aar,
Og en lille Syvaarsengels Mage!

15. Til Basilius Lisakewitz Skygge, S. 155. Dette Digt ved Liigbegængelsen af Forf.'s Ven, russisk Gesandt ved det danske Hof, d. 2 Novbr. 1815, var oprindeligen indledet med følgende Stropher:

I Kreds af Danmarks Venner Digt'ren saae
Dig straale her i Gjestfrihedens Tempel
Udmærket selv iblandt Europas Faa;
Og nu er Kredsen, rundt om dens Exempel,
Mørk, som det sorte Gulv jeg stirrer paa.

16. Under Thorvaldsens Portrait, S. 157. Foran „Dana" poetisk Lommebog for 1820. Udgiven af A. P. Liunge.

17. Til Hr. Gely Latour, S. 165. Indrykket i Bladet „Søndagen No. 1" (Febr. 1814) med følgende Note ved Ordet „trendemænde": De tre Mænd (Sadrach, Mesech og Abednego) vare, som bekjendt, Hr. Latours Forgængere.

18. Telegraph-Rygtet, S. 166. *Møllekant: Eckmühl.

19. De forenede Danskes Sang i Paris, S 189. Digtet til Kongens Fødselsdag i 1803, men senere omarbeidet til en „Sang for det Kongelige Kjøbenhavnske Skyde-Selskab og danske Broderskab paa tredie Juledag 1811". Omarbeidelsen bestaaer i, at det 2, 5, 11, 12 og 13 Vers ere udeladte, de øvrige lidet forandrede, og som næstsidste Vers tilføiet:

Her, for vor Konges Billed, hæver
Sig Glæden med vor Røst;
I hulde Fadersmiil det kræver
Et Gjensvar af vort Bryst:
Ved det at skue vi forglemme
Hver enkelt Sorg, og froe fornæmme
Kun Danmarks Samfunds Lyst.

Chor.

Lad Splid rase fjern kun og nær!
Vi er' enige her;
Og vort Broderskabs Baand: Vi vor Konge har kjær!

20. Digtervise, S. 197. Originalen til denne Digterens Yndlingssang er tydsk (Poet. W. 2ter Th.) og digtet paa en Reise i Italien, 1794.

21. Konsten i Negligee, S. 201. Denne Sang er digtet efter den samme gamle Melodie, som Forf. afbenyttede allerede i 1783 ved Sangen: „Kom Sancte Punsch og stem mine Strenge“ eller en „Meget synderlig, ziirlig og sandfærdig ny Vise om tvende Venner, som foretoge en Reise fra Taarn=Taarn til Taarnlund“ (Dyrehovedgaard ved Korsøer), som ene findes trykt i J. B.s Biographie første Bind, og som Forf. sædvanligen benyttede til sine høist originale tydske Skjærslipper=Viser. Da disse Visers Melodie, Form og Indhold have megen Liighed med flere af den svenske Digter Bellmanns Sange, forleder dette til at antage, at de muligen ere Efterligninger; men dette er ikke saa. Begge Digtere have vel afbenyttet de samme gamle Folkemelodier, men Baggesens foranførte Sang er ældre end Udgaverne af Bellmanns Sange.

22. Skjærslipper=Vise, S. 210. Originalen Tydsk og fra 1794. Om dette Digts Forbindelse med Forf.s tydske Skjærslipper=Digte, see hans Biographie, 2den Deel.

23. Gamle Jobs Sang paa Holmen, S. 216. Dette Digt, ligesom overhovedet samtlige „Sange for Danske Sømænd“ i Anledning af Englændernes Overfald i 1807, digtedes i Marly ved Paris, tildeels paa Forf.s Sygeleie i Septbr. til Decbr. samme Aar.

84. Kattegatssang, S. 224, Søkrigsvise, S. 226, Den nordiske Kriger, S. 230 og Krigssang, S. 231, vare, efter et forefundet Manuscript at dømme, bestemte til at benævnes hver efter et nyt bygget Orlogsskib, og det første Vers af den sidstnævnte Sang lød oprindeligen:

Stig af din Grav, vor Oldtids Ære,
Op, gamle Knud, høit hæv dit Skjold!
Lyn dit Mod i Frederiks Hære!
Hevn din Søn mod Brittanniens Vold!
Nu er det Tid, slumrende Løve!

Nu reis dig med Tigerens Klo!
Dit Krumspyd røved' han, din Ro,
Men din Styrke han ei dig skal røre.
Knuds Sønner! Bryst ved Bryst,
Nu dandser Eders Dyst!
Til Kamp!
Med Lodbrogs Lyst
Mod Albion til Kamp!

De tvende sidstnævnte Sange bleve førstegang optagne, saaledes som de ere meddeelte, i „Moral for Krigere“ af C. Brorson.

25. Knud Sjællandsfar paa Landet og paa Vandet, S. 228. Denne „Kahyts-Vise“ har oprindeligen havt til Overskrift: „Sø-Skjaldens Lystighed eller Skjærslipperen til Vands,“ og hører ogsaa til de Digte, der ere omtalte ved 21.

26. Een! to! tre, S. 234, Bataillons-Marsch, S. 235 og Hær-Marsch, S. 237, ere ligeledes optagne i „Moral for Krigere“, ledsagede af Textens componerede Melodie, men uden at være forsynede med Forf.s Navns Underskrift.

27. Sang paa den 11te December 1811, S. 244. Paa Festen, som denne Sang var helliget og som Forf. bivaanede, blev ogsaa afsjungen en Sang af Decanus O. Horrebow, der slutter med et „Held! for Kong Fred'rik!“ Denne Sang tilføiede B. i samme Versemaal følgende med Blyant nedskrevne Impromtu:

Og Held den fyrstelige Taler,
Som i vor Svadas eget Sprog
Med Værdighed den Daad os maler,
Som Nordens sidste Mulm forjog.
Vor Prinds, vor Ven, vor Christian leve,
Som Dan og Nor og Angul spaaer —
Mens alle Muser ham omsvæve —
En — *) forynget Konstens Vaar!

28. Erik Eiegod, S. 257. Dette lyriske Drama havde Digteren, allerede forinden han tiltraadte sin første Udenlandsreise

*) Ulæseligt.

i 1789, afleveret fuldkommen færdig til sin Ven Capelmester Schultz, der ønskede at componere samme; men paa Grund af denne Componist's Sygdom og paafulgte Død blev dennes paabegyndte Arbeide, saavidt vides, ikke afbenyttet, og Texten senere componeret af Capelmester Kunzen. Dette er Grunden, hvorfor denne Oper først blev opført ni Aar, efterat Texten var færdig. Partituren af denne første danske egentlige Opera er indrettet for Klaveret, og Sangen: „Lyna svæver i Himlen“, S. 267, var en lang Tid en af de meest almindelig bekjendte og meest yndede af Digterens Sange. Partituren slutter, som Stykket ved dets første Opførelse, med „Eiegod leve!“ (S. 294); men da Ullins sidste Ord til Erik: „I Vint'ren af hundrede Aar“, sjungne med en herlig Stemme og ledsagede af et fortræffeligt Spil, i høieste Grad henrykkede Publicum, bleve disse Ord senere henførte til Slutningen.

Efter Operaens første Forestilling udførtes følgende Epilog:

Fylla.

End klæder Mildhed Tvillingrigets Throne;
En Eiegod end bærer Landets Krone;
O! neppe spørger Læben: „Hvo er han?“
For Hjertet svarer: „Christian!“

Chor.

I Velstand og Ro
Saa trygge vi boe;
Thi Christian er
En Fader saa kjær;
I Fædrelands Gavn
Han søger sit Navn;
Han værner vor Fred,
Velsigner hans Fjed!
Vor Christian — Eiegod — Eiegod leve,
I salige Kaar
Til sølvgraae Haar!
Vor Christian — Eiegod — Eiegod leve!